

Thiên Trương Nhục Cốt Đầu

Contents

Thiên Trương Nhục Cốt Đầu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	40
13. Chương 13	42
14. Chương 14	46
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	55
18. Chương 18	58
19. Chương 19	61
20. Chương 20	64
21. Chương 21	67
22. Chương 22	71
23. Chương 23	75
24. Chương 24	78
25. Chương 25	82
26. Chương 26	85
27. Chương 27	88
28. Chương 28	92
29. Chương 29	98
30. Chương 30	98
31. Chương 31	101
32. Chương 32	104
33. Chương 33	107
34. Chương 34	110
35. Chương 35	113
36. Chương 36	116
37. Chương 37	120
38. Chương 38	123
39. Chương 39: End	126
40. Chương 40: Ngoại Truyện	129

Thiên Trương Nhục Cốt Đầu

Giới thiệu

Được rồi, Bạch Thiên Trương thừa nhận bụng dạ cô rất đen tối. Nhưng so với Shin cậu bé bút chì ha

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-truong-nhuc-cot-dau>

1. Chương 1

Bạch Thiên Trương khoan khoái từ trong nhà vệ sinh đi ra, đúng lúc nghe được lẫn trong tiếng nhạc hoa lệ mà bi tráng cực giống nhạc đám ma quen thuộc là âm thanh nhắc nhở đang ầm ầm vang lên.

“Hu hu!” Cô kêu gào hai tiếng, lao tới trước máy vi tính, trước tiên nhìn nhân vật của mình. Rất tốt, nữ Phù thủy “Thiên Trương Nhục Cốt Đầu”, trên đầu là số cấp 100, đang cao ngạo mà rụt rè ngồi trên lưng thần thú Tứ Bất Tượng, dồi dào sức sống, cổ đại xanh rờn ở xung quanh đều đổ rạp sang hai bên. Lại nhìn nhân vật bên cạnh, toàn thân mặc đồ Chiến sĩ màu trắng dành cho tân thủ, trắng lè phơ thấy nơi đồng không mông quạnh, đến cả dáng nằm cũng vô cùng dững mẫn. Cô chỉ kịp liếc thấy một góc áo bào màu xanh lam của tên hung thủ giết người lạnh lùng, nhếch môi cười nham hiểm, đây chính là màu trang phục đặc biệt dành cho tân thủ của Pháp sư, cô đang chuẩn bị đưa nhân vật đến Chân Trời Góc Biển để đuổi giết hung thủ thì hộp thư nhấp nháy báo có tin nhắn.

Vũ Thoa Phong Lạp: “Sa mạc Tây Liệt, PK, nhanh.” Một lời mời gia nhập tổ đội nhảy ra, Bạch Thiên Trương liền đồng ý tham gia, chọn bản đồ để xem tọa độ của đồng đội, vừa cười Tứ Bất Tượng, vừa gọi ra thú địa ngục của mình, Toàn Cơ Ảnh và mèo Xiêm La, một người cùng với ba con vật kì quái, rầm rộ hung hãn lướt đi, cuốn lên một đường cát bụi.

Cô mở túi đồ, mặc kệ có ích hay vô ích, chỉ cần tăng lực PK đều lấy ra hết, toàn thân nhân vật vì hiệu quả ánh sáng của các loại dược liệu mà nhanh chóng tỏa sáng rực rỡ một cách kì lạ, cực kỳ giống một con nhện khổng lồ đang giương nanh múa vuốt.

Cô đổi sang chiến trường PK, cả server vì luồng ánh sáng khổng lồ rực rỡ mà giật liên hồi. Con mắt của người nào đó bị vật thể đẹp đẽ không rõ này làm chói lóa, tay cầm chuột hoa lệ run lên, quên không tăng inh thuộc tính phòng ngự, cột máu ào ào giảm xuống hơn một nửa.

Bạch Thiên Trương nhìn đội ngũ của đối phương, một Mục sư, hai Pháp sư, một Chiến sĩ. Lại nhìn bên cạnh mình, chỉ có một Mục sư, một Chiến sĩ, Mục sư áo trắng vừa chạy trốn đòn công kích của đối phương, vừa tự tăng máu inh, lại còn vừa muốn tăng máu cho Vũ Thoa Phong Lạp, có thể nói là ngậm đắng nuốt cay dốc hết tâm huyết; một Chiến sĩ trang bị cao cấp toàn thân đỏ như máu, đại khái là bị sự xuất hiện hoa bay đầy trời của cô giống như Tây Thiên Mẫu làm cho rung động, ngây ngốc leo lên đứng đó cả buổi mà không có phản ứng, cây mình là Huyết Ngưu, cột máu tăng tăng giảm giảm sắp cạn đến nơi mà vẫn kiên trì đứng yên.

Lúc này cô đành sử dụng ma trận Trói Ròng, cố định bốn người của đối phương, tranh thủ bốn giây ngắn ngủi ầm ầm công kích làm giảm lực phòng ngự của đối phương, giúp cho ba vật nuôi của cô tăng thêm

thuộc tính bạo kích. Đúng lúc đó, Chiến sĩ đã kịp có phản ứng, một thanh đao bão táp trảm tới giết chết luôn Mục sư của đối phương, không có Mục sư tăng máu, Pháp sư bạc mệnh có công kích cao phòng ngự thấp cũng hoa lệ chết dí, chỉ còn lại một Chiến sĩ, lại bị Phù thủy xấu xa của Bạch Thiên Trương sử dụng tuyệt chiêu làm giảm phòng ngự và công kích, còn bị hút máu, nhanh chóng gục ngã.

[Phụ cận] Tỉnh Giác Không Thấy Vợ Đầu: Hôm nay, ta hận nhất phù thủy!

[Phụ cận] Hiệp Khách Heo: Người đẹp cô nhanh nhẹn dũng mãnh quá!

[Phụ cận] Hoa Mai Tàn Khốc: ...

[Phụ cận] Thấy Chết Không Cứu: Người đẹp cô tới thật kịp thời!

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Đa tạ đa tạ!

[Phụ cận] Thấy Chết Không Cứu: Người đẹp là cô sao? Thật sự là cô? Thật sự là cô sao?

[Phụ cận] Thấy Chết Không Cứu: Hu hu! Người đẹp! Cho ta sờ một cái được không?

[Phụ cận] Thấy Chết Không Cứu: Người đẹp! Cho ta ôm một cái được không?

Nhận một đồng biểu cảm chảy nước miếng của đám lang sói trên màn hình, Bạch Thiên Trương thâm cầu trời, chuột cũng không dám động đây, quyết định giả vờ như không có ở đây.

Chiến sĩ Vũ Thoa Phong Lạp này giờ không lên tiếng đột nhiên hành động, quay đầu một đao Diệt Thiên Trảm chém thẳng vào Thấy Chết Không Cứu, ánh sáng màu đỏ lóe lên, Mục sư bạc mệnh áo màu lam nằm cứng đờ.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Hình như hấn ở trong đội chúng ta? ==||

[Phụ cận] Thấy Chết Không Cứu: Lão đại, lòng ta đã tan nát vô ngần! Lẽ nào đã thấy sinh mệnh của ta như hoa mà còn gọi gió đem mưa tới chà đạp thân ngọc này sao a a a a a!

[Phụ cận] Vũ Thoa Phong Lạp: Khi nào về nhớ giao nộp vật phẩm.

[Phụ cận] Thấy Chết Không Cứu: Ta không dám a a a a a!

Cả đội ngũ bốn người kia cũng vô cùng hòa nhã, không hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà Bạch Thiên Trương, chọn phục sinh rồi biến mất. Thi thể xấu xí của Thấy Chết Không Cứu cũng dần dần biến mất, tại nơi vừa diễn ra trận chiến chỉ còn lại Vũ Thoa Phong Lạp và Thiên Trương Nhục Cốt Đầu.

Bạch Thiên Trương chấn động, thế giới này thật điên cuồng, vừa rồi vẫn còn là đồng đội, nháy mắt đã bị đội trưởng giết chết luôn. Cô nuốt nước miếng, con chuột di tới chức năng, sẵn sàng để khi cơn điên của Vũ Thoa Phong Lạp bộc phát, cô sẽ bay về luôn. Trong lòng cô run sợ chờ đợi, chờ đến khi trong khung đối thoại chỉ còn mỗi kiểu chữ màu hồng nhạt của anh ta.

[Riêng tư] Vũ Thoa Phong Lạp: Hấn ồn ào quá.

[Riêng tư] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: À, ha ha, ồn ào thật.

[Riêng tư] Vũ Thoa Phong Lạp: Cảm ơn, đợi lát nữa cùng đi phó bản.

[Riêng tư] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: À ha ha, không có gì. Mời huynh tiếp tục làm việc, không làm phiền, tôi đi trước.

Bạch Thiên Trương vừa đánh chữ, vừa làm động tác cúi đầu khom lưng chân chó tương ứng, bạn cùng phòng Dư San nhìn không nổi, tức tối đập sang một cú: “Cậu có bệnh à! Còn cúi đầu với mấy tính!”

Bạch Thiên Trương buồn bực gãi đầu: “Cậu không hiểu được đâu, Vũ Thoa Phong Lạp lại nói cảm ơn tớ, còn nói muốn dẫn tớ đi phó bản, tớ có thể không cúi đầu khom lưng sao!”

Hai mắt Dư San nhấp nháy lóe sáng như đèn pha: “Cậu nói ai? Vũ Thoa Phong Lạp? Vũ Thoa Phong Lạp của Thượng Thiên Nhục Thủy?”

Bạch Thiên Trương là người chơi lâu năm của Viêm Hoàng Kỳ Tích, hồi trước mới vào chơi, cô còn lải nhải rất lâu, trong bốn chức danh – Chiến sĩ, Pháp sư, Mục sư, Phù thủy – bút tóc cần móng tay lựa chọn mấy

lần, cuối cùng chọn Phù thủy. Không chỉ vì hình tượng nhân vật nữ Phù thủy vô cùng xinh đẹp, mà còn vì trong bốn chức danh thì chỉ có Phù thủy mới có thể triệu hồi thú địa ngục cùng Toàn Cơ Ảnh, hơn nữa mỗi người chơi đều có bảo vật chiến hồn, mỗi lần cô xuất hiện kéo theo một đội quân phô trương hoa lệ, khiến cho server thỉnh thoảng quá tải như trên. Trong trò chơi này có rất ít người chọn Phù thủy, ít hơn nhiều so với Pháp sư và Chiến sĩ. Kỹ năng công kích của Phù thủy tổng cộng chỉ có hai cái, còn lại tất cả đều là thủ đoạn hạ lưu, ví dụ như hấp thụ máu của người khác để dùng cho chính mình, ví dụ như làm giảm công kích phòng ngự của người khác, ví dụ như trói người khác. Đương nhiên Phù thủy cũng có kỹ năng trị liệu, nhưng công kích không bằng Pháp sư và Chiến sĩ, trị liệu thì không bằng Mục sư, đúng là một nhân vật nửa vời đáng xấu hổ.

Thượng Thiện Nhược Thủy là thị tộc lớn hàng đầu của server này, chỉ thu nhận người chơi cấp 110+, phần lớn là những nhân tài năng lực vững vàng lại cực kỳ biến thái, kỹ thuật PK phải gọi là trời đất kinh, quỷ thần khóc. Vũ Thoa Phong Lạp chính là tộc trưởng của Thượng Thiện Nhược Thủy, có điều cũng giống như câu nói dối kinh điển khi họp các lãnh đạo “Tóm lại, tôi chỉ nói hai câu”, cái tên Thượng Thiện Nhược Thủy này thực chất là để lừa gạt các nữ sinh ngây thơ, kinh nghiệm sống chưa nhiều, trên thực tế thị tộc này chắc chắn là tộc Hồng Danh, giết boss, giết thành chiến, giết người chơi, tên nhân vật của mỗi người đều phát sáng màu đỏ.

Nhưng Vũ Thoa Phong Lạp là ngoại lệ, người này rất ít xuất hiện, bình thường không mở miệng, mặc dù trên kênh thế giới mắng Thượng Thiện Nhược Thủy chết cha chết mẹ chết con, anh ta vẫn sừng sững bất động. Cũng không ai dám khiêu khích anh ta, không chỉ vì cả server chỉ có một Diệt Thiên Trảm tinh luyện cấp tám +7, mà còn vì anh ta đứng đầu bảng PK một thời gian dài, bởi vậy Bạch Thiên Trương có một loại tâm lý sùng kính sâu đậm không ngừng đối với những người chơi dám vây đánh anh ta.

Cô nhìn hình tượng Phù thủy quyến rũ trong trò chơi, Chiến sĩ phong độ hiên ngang cầm một thanh Diệt Thiên Trảm đáng vẻ che chở đứng bên cạnh cô, hình ảnh hai người sánh vai vô cùng đẹp mắt. Mặt cô khẽ đỏ lên, di chuột chọn chức năng , nháy mắt đã trở lại thành Hoa Hạ đông đúc, hối hả.

Dư San thấy Thiên Trương Nhục Cốt Đầu trở về thành, hết sức thất vọng: “Cơ hội tốt như vậy, đàn ông tốt như vậy, sao cậu lại bỏ lỡ chứ!”

Bạch Thiên Trương nghĩ, những phó bản đó đều là người chơi mãn cấp thành lập tổ đội với nhau, cô lại không có Tu nghiệm Thần ma, mang theo chỉ vương vãi vô dụng, nếu đi cùng tổ đội với toàn những đại thần, cô sợ tay run không cầm được chuột. Nhớ lại dáng vẻ lúc PK của Vũ Thoa Phong Lạp, mặt cô lại đỏ lên.

“Dừng lại!” Cô ôm mặt gào thét trong lòng, “Mặc kệ đẹp trai thế nào! Đó chỉ là một đồng số liệu! Đúng vậy, một đồng số liệu! Có trời mới biết đằng sau mấy tính người kia có khi còn chưa cai sữa!” Sau khi tự kiểm điểm bản thân, cô lại bắt đầu cây ngay không sợ chết đứng, hiên ngang ngẩng đầu: “Hừ, anh ta mời mình đi mà mình lại đi ngay, thế chẳng phải rất không có nguyên tắc!”

Dư San vừa nhìn chăm chăm vào trò chơi, vừa ném qua một câu: “Này, trên Thế giới nói, nhân vật của cậu bị giết rồi hả?”

“Hả?!” Cái đầu rỉ sắt của Bạch Thiên Trương khẽ chuyển động, bỗng nhiên phát ra một tiếng khóc than, “Tổ quên mất! Quên không phục sinh, nhân vật vẫn đang nằm ngay đó!”

Cô vội thay đổi nhân vật, quả nhiên trên kênh Thế giới đang vô cùng sôi nổi, sung sướng bình luận.

[Thế giới] abcdef: Rừng Mưa Khí Độc, nhân vật của Thiên Trương Nhục Cốt Đầu nằm ngay đó!

[Thế giới] abcdef: Rừng Mưa Khí Độc, nhân vật của Thiên Trương Nhục Cốt Đầu nằm ngay đó!

[Thế giới] abcdef: Rừng Mưa Khí Độc, nhân vật của Thiên Trương Nhục Cốt Đầu nằm ngay đó!

[Thế giới] Cục Cưng Em Thật Xấu: Nhân vật của người đẹp mà cũng có người giết?

[Thế giới] Động Phòng Bất Bại: Thế giới mau đuổi giết hung thủ giết người!

[Thế giới] Luyến Luyến: Bị giết đáng đời! Ai bảo cô ta lẳng lơ như vậy!

[Thế giới] Ái Ái: Thiên Trương Nhục Cốt Đầu người là đồ lẳng lơ hèn hạ % @#&*% #@&*...

[Thế giới] Hệ thống: Người chơi Ái Ái phát ngôn không văn minh bị cấm nói 9999 giờ đồng hồ.

Bạch Thiên Trương, không muốn để tâm đến những lời khó nghe trên kênh Thế giới nữa, trước tiên chọn, nghiêng răng nghiêng lợi, chuẩn bị tìm kẻ gây tội XXOO một vạn lần, một vạn lần!

Nếu nói đến nhân vật tiếng tăm, ngoài đại thần Vũ Thoa Phong Lạp, Thiên Trương Nhục Cốt Đầu cũng có thể coi là nằm trong số đó. Lúc cô mới tham gia Viêm Hoàng Kỳ Tích, trò chơi này cũng mới đưa vào hoạt động. Với tư cách là một lính mới, cô có một loại tình cảm mãnh liệt không rõ, thêm bạn bè bốn phương vào tổ đội, cũng gia nhập một thị tộc, cãi nhau ầm ĩ với mọi người trong tộc vô cùng hòa thuận. Ban đầu, cô cũng chỉ ở trong thị tộc, ngồi ăn rồi chờ chết, cho đến một ngày trang chủ chính thức của Viêm Hoàng Kỳ Tích sáng tạo ra hoạt động thị tộc, muốn chọn ra các người đẹp đứng đầu mỗi thị tộc, lại PK hỗn loạn, sau khi PK kết thúc, một bảng xếp hạng người đẹp đầy khiêu khích được cho ra lò. Phần thưởng là một bộ trang phục ngũ sắc thướt tha, thật sự rất đẹp lại tao nhã, người ta nói tiền của phụ nữ đều đổ vào quần áo, quả thực cũng không sai, Bạch Thiên Trương ngứa ngáy trong lòng, bàn tay vô cùng hèn mọn đã chọn ghi danh. Sau đó một đoàn hỗn chiến bỏ phiếu tất nhiên khỏi cần phải nói, cuối cùng Bạch Thiên Trương bằng một đoạn video nhảy múa cùng vài tờ chứng nhận sinh hoạt, cộng với son phấn tầng tầng lớp lớp, nghiêng nhiên trở thành mỹ nhân đứng đầu bảng.

Từ đó về sau, Bạch Thiên Trương đã không còn những tháng ngày yên ổn, ong bướm rảnh rỗi nói năng lắm nhảm xông lên, Thấy Chết Không Cứu nhìn thấy Bạch Thiên Trương bị như vậy lại phấn khích như đánh tiết gà. Cô vốn quan hệ rất tốt với bạn bè trong cùng thị tộc, mọi người thường xuyên cùng nhau đi cày phó bản. Nhưng trong đội ngũ có muội muội và em rể của tộc trưởng, muội muội thấy chồng mình lại đi theo đệ nhất mỹ nhân Bạch Thiên Trương như một người tùy tùng ân cần thì vô cùng ghen tức. Cô ta không vui, đi tìm sư huynh khóc lóc, một khóc, hai làm loạn, ba thất cổ, khiến cho Bạch Thiên Trương trở thành hồng nhan họa thủy giống như Đất Kỷ hay Điều Thuyền, tộc trưởng bán tín bán nghi, bị làm phiền nên rất khó chịu, vào một ngày xúi quẩy đã đá Bạch Thiên Trương ra khỏi tộc.

Từ đó trên Thế giới lại càng được thể dậy sóng nổi gió bàn tán, đệ nhất mỹ nhân Thiên Trương Nhục Cốt Đầu quyền rũ chồng của em gái tộc trưởng, nhưng chưa thành thì đã bị đá ra khỏi thị tộc! Trên Thế giới, có người cảm thấy đáng tiếc, có người hả hê, thậm chí còn có người ra vẻ nhiều chuyện, thao thao bất tuyệt rằng em rể tộc trưởng cao tay không bị sắc đẹp dụ dỗ! Bạch Thiên Trương bị oan ức, thực sự muốn đập đầu vào tường. Oan thì oan, nhưng trong trò chơi chẳng ai quan tâm, không có bạn bè thị tộc, cô thường xuyên lẻ loi một mình đi đánh quái, thỉnh thoảng còn bị bạn bè thân thiết của cô em gái kia đuổi giết. Mỗi ngày đều trải qua mạo hiểm kích thích, mưa máu gió tanh. Cũng không phải không có ai muốn giúp cô, đám ong bướm phong lưu lãng tử một loạt đều mở rộng vòng tay muốn thương hoa tiếc ngọc, nhưng Bạch Thiên Trương không thích, cô cảm giác những người đó chỉ vì vẻ xinh đẹp của cô mới như vậy, không hề chân thành.

Người duy nhất cô bằng lòng nhận sự giúp đỡ chính là Vũ Thoa Phong Lạp. Vũ Thoa Phong Lạp không phải một tên trong đám ong bướm đó, trước kia Bạch Thiên Trương còn chưa nổi danh, hắn đã cùng cô lập tổ đội mấy lần. Hồi đó Bạch Thiên Trương vẫn là lính mới, cảm xúc mãnh liệt mù quáng, thấy boss là một mình xông lên, không thêm cân nhắc thực lực của mình, nên hay bị boss lớn giết chết ngay tức khắc. Nhưng có một lần, khi cô chỉ còn một chút máu, Vũ Thoa Phong Lạp từ trên trời giáng xuống, chỉ một đao đã kết liễu boss, nói với cô một câu: “Ta dẫn muội đi.”

Tuy nói là quen biết, nhưng mà vì anh ta là đại thần, cho nên Bạch Thiên Trương không có việc gì chưa bao giờ đi quấy rầy anh ta, cũng không muốn để anh ta ấn tượng rằng cô là kẻ nịnh bợ. Chỉ khi nào gặp phải nhiệm vụ hay phó bản không thể qua được, cô mới đi tìm Vũ Thoa Phong Lạp nhờ hỗ trợ. Vũ Thoa Phong Lạp không nói gì cả, thường thường đi phó bản thì là Bạch Thiên Trương ở một bên vừa nhìn chăm chăm vào trên đầu Vũ Thoa Phong Lạp bay lên “-1” “-1”, vừa tự lẩm nhẩm nói vui một mình.

Tuy gia tộc của muội muội kia mỗi tháng lại đúng giờ, định kỳ chữa rửa cô trên kênh Thế giới, đều đặn, tỉ mỉ như nộp báo cáo tài chính, lâu dần mọi người cũng thành thói quen, bản thân Bạch Thiên Trương cũng như nước đọng, không gợn nổi sóng. Gặp phải những điều không nhìn nổi thì che luôn kênh Thế giới đi là xong. Nếu bị đuổi giết, ngay lập tức.

Lúc này, tin tức nhân vật của cô bị giết giống như một tảng đá, khơi dậy ngàn tầng sóng. Tốc độ thăng cấp của Bạch Thiên Trương rất chậm, bình thường mười ngày nửa tháng cũng không tăng nổi một cấp, bởi

vậy chờ đến khi cô sống chết bò lên cấp 100, server này cũng đã mở được hai năm, người chơi dần dần thay đổi, lâu lâu lại có rất nhiều lính mới. Bình thường các nhân vật đại hào tùy tiện tìm một chỗ treo máy để cày tiền, tất cả mọi người đều hiểu rõ đạo lý này, cho nên trong những lúc đó nhân vật rất hiền hòa, không xung đột vũ trang. Để tránh việc bị đánh chết đi sống lại, các đại hào tương thân tương ái một cách kì lạ. Hôm nay nhân vật của Bạch Thiên Trương bị giết, trên Thế giới lại náo loạn, ồn ào suy đoán, nước miếng văng tứ tung.

Bạch Thiên Trương dậm ngực dậm chân, đòi người sao có thể quanh co, gập ghềnh đến vậy. Cô điều tra danh sách kẻ thù, mắt híp lại, sờ sờ cằm, à, Uống Rượu Bên Khe Suối, tên quá thô tục, pháp sư cấp 40, quá thấp. Cầm khái xong, cô cười Tứ Bất Tượng, chuẩn bị cho nhân vật đang treo máy mở bản đồ tìm kiếm hung thủ. Hộp thư lại nhấp nháy, mở ra xem, là Vũ Thoa Phong Lạp.

“Nhân vật của muội bị giết rồi hả? Cần ta hỗ trợ thì nói một tiếng.”

Bạch Thiên Trương cảm động đánh chữ: “Không sao, chuyện nhỏ mà. Cảm ơn. =^_ ^=”

Người nào đó ngồi trước máy vi tính nhìn thấy câu trả lời cung kính không thân thiết này thì nhú mày. Xem ra, chắc cần phải đẩy nhanh tiến độ hơn nữa.

2. Chương 2

Nữ Phù thủy cùng với ba vật nuôi xuất hiện tạo nên sương khói mù mịt, cát bụi cuộn cuộn. Ánh mắt Bạch Thiên Trương xuyên thẳng tới nhân vật đang vui vẻ nhảy nhót kia, xúc động vô vàn. Uống Rượu Bên Khe Suối đang xách gậy phép chạy trốn khỏi một đám yêu quái hoa hòe hoa sói, đột nhiên xung quanh người tỏa sáng ngàn dặm, nữ Phù thủy cấp 100 ngồi trên lưng ngựa, hào quang vây quanh vài vòng, đứng yên bất động.

Bùi Lăng Sơ vô ý thức ngả người ra phía sau, tránh bị sự phô trương này làm cho hoa mắt, anh không đánh quái nữa, đứng đó mắt to trừng mắt nhỏ với nữ Phù thủy. Nhưng mà một người trên ngựa một người dưới ngựa, khí thế yếu hơn rất nhiều, thân hình nhỏ bé yếu ớt của Pháp sư thậm chí còn bị chôn vùi trong hiệu ứng ánh sáng năm màu, nhìn không rõ lắm. Ngay ngốc đứng yên hồi lâu, Phù thủy vẫn không nhúc nhích, Bùi Lăng Sơ nghĩ người này có khi bị đơ máy rồi cũng nên, hiệu ứng ánh sáng trắng lè như thế không đơ mới là lạ, chắc chắn là đơ rồi. Thế là anh lại tiếp tục đi đánh quái.

Đúng lúc Bùi Lăng Sơ cầm gậy phép ra chiêu, thú địa ngục của Phù thủy đột nhiên mạnh mẽ lao tới, Pháp sư nhỏ bé bạc mệnh bị một sinh vật vô danh trông giống con chó giết chết. Lần này anh có ngốc cũng biết Phù thủy kia đang nhắm vào mình, khê nhú mày, vô cùng tỉnh táo đánh chữ.

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Khe Suối: Tại sao giết tôi?

Bạch Thiên Trương nhìn trên thi thể Pháp sư hiện lên dòng chữ, cười nham hiểm, cô thậm chí còn chưa xuống ngựa, chẳng qua là cho thú địa ngục tăng thêm thuộc tính bạo kích, ra lệnh tấn công, thế mà tên Pháp sư này cũng chết được, thật đúng là đồ bỏ.

Nhưng Bạch Thiên Trương lại tự vấn lòng mình, không nên bắt nạt kẻ yếu, vì vậy rất hào hùng đánh chữ, nhiệt huyết sôi trào khiến bàn phím máy tính lách cách vang lên.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Cậu là đại hào? Tôi không bắt nạt kẻ yếu, coi cậu là đại hào nên mới PK.

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Khe Suối: Tôi không phải đại hào.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: ... ==||

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Khe Suối: Tại sao giết tôi?

Bạch Thiên Trương cảm thấy hứng thú, cô đã ở trong Viêm Hoàng Kỳ Tích lăn lộn gà bay chó chạy hai năm qua, trên cơ bản cũng biết, sau khi bị giết sẽ đều hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà người ta, nhân tiện nguyên rửa đời con đời cháu của đối phương sẽ bị cấm sừng, còn người bình tĩnh, cố chấp muốn biết lí

do như thế này lại là lần đầu tiên cô gặp. Cô cười tủm tỉm thao tác cho nhân vật làm một động tác uốn éo vô cùng khó chịu, tiếp tục đánh chữ.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Ai làm gì thì người đó biết rõ, nếu như không phải cậu giết nhân vật của tôi trước, tôi cũng sẽ không phải giết cậu.

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Khe Suối: Tôi không giết cô.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Tên của cậu là màu xám, sau khi PK ác ý thì tên đều biến thành màu xám, cậu nói thế nào đây?

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Khe Suối: Tôi cũng không rõ lắm, có điều tôi thật sự không giết cậu, vừa mới chỉ giết được một boss.

Bạch Thiên Trương buồn bực, đây là nơi luyện cấp của tân thủ, lấy đâu ra boss? Cô không còn đủ kiên nhẫn, không muốn đợi co nữa, định phải xông ra rồi đi. Pháp sư lại hết sức điềm tĩnh, chậm rãi đánh chữ giải thích.

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Khe Suối: Chỗ đài Chiêu hồn có một con boss, hình dạng cũng giống quái vật, gọi là Lan Lăng Vương. Tôi chỉ giết nó.

Cả mắt và khoe miệng Bạch Thiên Trương khe giật giật, cô cực kỳ , cảm lạnh nhìn trời. Nhân vật của cô gọi là Lan Lăng Vương, nhưng mà lúc đánh quái, để tăng thêm hứng thú, cô dùng đan biến hình, biến nhân vật của mình thành hình dạng giống quái vật xung quanh, sau đó nhìn hai sinh vật giống nhau như đũa đánh lộn. Tuy nói là hình dáng giống, nhưng người chơi già dặn kinh nghiệm vẫn có thể phân biệt được, bởi vì màu sắc tên của người chơi và của quái vật không giống nhau, có lẽ chỉ có tên bỏ đi này, giống cô hồi mới vào Viêm Hoàng Kỳ Tích, lại tưởng người ta là boss để mà chém. Chắc hẳn đã từng bị người ta chém, lấy đó làm mẫu, rồi lại không hiểu được thế nào là đi luyện cấp nên mới giết người bậy bạ.

Cô sờ vào lương tâm của chính mình, cảm thấy cần phải dạy bảo một chút cho cái tên lính mới ngây ngô này, tránh cho hắn về sau chết thế nào cũng không biết, vì vậy lải nhải chỉ dẫn cho hắn vài điều.

Uống Rượu Bên Khe Suối sau khi trầm mặc nửa ngày, đánh ra một câu: “Tôi hiểu rồi, thật xin lỗi.” Sau đó phục sinh quay về thành.

Khí huyết cuộn cuộn của Bạch Thiên Trương cũng bị nguội dần, tên Pháp sư này, cũng thật có cá tính.

Bùi Lăng Sơ sau khi trở về thành lại đưa nhân vật của mình đến tiệm tạp hóa mua Hồng lam dược, nhân tiện liếc mắt qua kênh Thế giới, một đám nhao nhao tranh cãi thỉnh thoảng lại nhắc đến cái tên Thiên Trương Nhục Cốt Đầu. Bởi vì lúc trước sau khi Bạch Thiên Trương tham gia hết các trận đấu của thị tộc, cô đã gọi điện cho ban tổ chức, đề nghị thu lại đoạn phim và ảnh chụp của mình, tránh những phiền toái không cần thiết, cho nên cũng chỉ có những người chơi lâu năm hồi đó mới biết rõ đệ nhất mỹ nhân này, còn đám tân thủ mới vào thì không biết, Bùi Lăng Sơ đương nhiên cũng không biết mình đã giết nhân vật của mỹ nữ. Bình thường Bùi Lăng Sơ không để tâm đến kênh Thế giới, lần này lại có chút chú ý, Thiên Trương Nhục Cốt Đầu ư? Nhìn thì có vẻ là người tốt, ít ra cô ta có thể kiên nhẫn chỉ dạy cho người mới như anh, cũng không vắng ra những lời lẽ thô tục XXOO cha mẹ anh, khiêm tốn hòa nhã, không có vẻ kiêu ngạo ngút trời như các đại hào khác.

Người tên là Bùi Lăng Sơ này, nói dễ nghe thì là cá tính nghiêm túc, cẩn trọng, nói không dễ nghe thì chính là bảo thủ, cứng nhắc, nghiêm nghị, một khi đã quyết định việc gì, sẽ tập trung toàn lực để thực hiện, bất luận xung quanh xảy ra chuyện gì cũng không thể khiến anh liếc mắt, theo như lời mấy anh em ngủ chung phòng, anh chính là một kẻ đào hoa, nhưng trái tim lại cứng như đá. Vì thế anh khẽ cười, Thiên Trương Nhục Cốt Đầu chưa đảo được một vòng đã bị anh đá ra khỏi tâm trí, anh nhìn nhiệm vụ chưa hoàn thành, bèn kéo nhân vật của mình đi, mục tiêu trước mắt là thăng cấp đã.

Bạch Thiên Trương nhàm chán đảo quanh vài vòng trên bản đồ, bỗng trông thấy một đội người ngựa kéo tới, chính là gia tộc Muội Muội. Nguyên tắc của cô là thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, định bụng quay về thành. Ánh mắt sắc bén của đối phương đã trông thấy cô, có lẽ là đã đánh nhau nhiều lần, luyện thành phản xạ có điều kiện, trước tiên sử dụng phép trói thân khóa chặt Bạch Thiên Trương lại.

Bạch Thiên Trương không quay về thành được, vô cùng ảo não. Mấy đứa con gái ở bên kia khoa tay múa chân, nước bọt văng tứ tung, không ngừng làm những động tác khinh bỉ, giận dữ, ầm ĩ một hồi, tất cả bắt đầu ra tay hành hạ Phù thủy.

Bên cạnh thi thể Bạch Thiên Trương còn có thi thể ba con thú nuôi của cô, nhìn cực kỳ buồn cười. May mắn là trong Viêm Hoàng Kỳ Tích chết không bị rớt cấp, nếu không thì cô đã không thể để thể này được. Cô tự nhận bản thân rất điềm tĩnh, dù sao bị hành hạ ngược đãi đã thành thói quen, cô chuẩn bị phục sinh quay về thành. Nhưng không ngờ cái chết thảm của cô bị người qua đường giáp ắt binh nhìn thấy, trên kênh Thế giới lại một phen ồn ào.

[Thế giới] Chiến Thần Bất Tử: Tin đặc biệt, tin đặc biệt! Lần thứ mười một trong tháng này, Thiên Trương Nhục Cốt Đầu chết thảm dưới tay gia tộc Muội Muội!

[Thế giới] Lính Mới: Thiên Trương tỷ tỷ, em rất sùng bái chị! Vì tình yêu liều chết tới cùng! Đây là tinh thần bảo vệ tình yêu cao thượng biết bao!

[Thế giới] Luyện Luyện: Ái Ái làm tốt lắm! Sau này gặp một lần giết một lần! Giết đến khi cô ta không dám vào trò chơi này nữa!

[Thế giới] Bá Chủ Thiên Hạ: Này, có thôi đi không! Có để cho ông đây thanh tịnh không hả, thanh tịnh! Suốt ngày lải nhải mấy chuyện vớ vẩn!

[Thế giới] Ta Ngắm Nhìn Cô Đơn: Gja tộc Muộj Muộj kác ngươj đứg là hèn hạ! Mỹ nữ đừng để yên, gjet chúg đj!

[Thế giới] Bá Chủ Thiên Hạ: Ngôn ngữ sao Hỏa cut!

[Thế giới] Ta Tới Đánh Hôi: Mỹ nữ có cần chín cuốn sách trời đặc biệt không, có thể bảo vệ cô bị hành hạ thể nào cũng không chết được, tha hồ vùng vẫy! Khẩn trương đặt mua!

Ngôn Mạch nhìn một tràng bát nháo trên kênh Thế giới, hung dữ văng tục một câu, ra sức dập tắt điều thuốc, tàn thuốc trong nước bay lên một làn khói xanh thê thảm.

Anh mở danh sách bạn bè, cảm thấy cái tên Thiên Trương Bạch Cốt Đầu trong danh sách như đang nhỏ máu một cách đáng thương, lập tức gửi đi một tin nhắn: “Gia nhập thị tộc của chúng ta đi.”

Bạch Thiên Trương lúc này đã trở về thành, chuẩn bị tìm một nơi hẻo lánh vắng người để ngồi hóng gió vẽ vòng tròn, chợt gặp người khi nhìn thấy hộp thư nhấp nháy báo tin nhắn, cô không có bạn bè trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, vậy nên cũng sẽ chẳng có ai an ủi. Mở ra xem, cô bị một câu “Gia nhập thị tộc của chúng ta đi” làm cho kinh hãi.

Cô khó khăn nuốt nước miếng, không rõ cô đã quen Vũ Thoa Phong Lạp bao lâu để mà có thể xảy ra loại chuyện này, cũng không hiểu tại sao Vũ Thoa Phong Lạp lại đột nhiên quan tâm đến cô, bảo cô gia nhập Thượng Thiện Nhược Thủy, đồng nghĩa với việc từ nay về sau cô sẽ có một chỗ dựa khổng lồ. Từ sau khi cô bị đá ra khỏi thị tộc thì không còn muốn tham gia nữa, một là cô cảm thấy đã khám phá được hết thể gian, hai là cảm thấy trong thị tộc có quá nhiều phép tắc, không tự do, bởi vậy mỗi ngày cô đều phiêu bạt bốn phương như cô hồn dã quỷ. Nên gia nhập không, nên gia nhập không? Nếu vào một thị tộc lớn như vậy, chắc chắn sẽ có rất nhiều quy định, có nên vào không? Thật sự có muốn vào không? Xác định muốn vào không? Cô cắn móng tay móng lung nghĩ ngợi.

Ngôn Mạch lại không kiên nhẫn được nữa, lách cách đánh qua mấy chữ: “Muốn hay không?”

Bạch Thiên Trương hoảng sợ nhìn mấy chữ có hàm ý đe dọa, nghĩ bụng khí thế của đại thần sao lại có lực uy hiếp khiến người ta sợ hãi đến thế, cô kích động đến nổi suýt chút nữa đứng nghiêm chào, nhanh chóng đáp lại một chữ: “Được.”

Cô vừa quay đi, một lời mời gia nhập thị tộc đã được gửi tới: Vũ Thoa Phong Lạp mời bạn gia nhập thị tộc Thượng Thiện Nhược Thủy, xác nhận muốn gia nhập? Cô run tay ấn chọn xác nhận, hệ thống ngay lập tức đưa ra thông báo: Người chơi Thiên Trương Nhục Cốt Đầu vừa gia nhập thị tộc Thượng Thiện Nhược Thủy.

Trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, bình thường người chơi gia nhập thị tộc thì không có thông báo, chỉ có những người chơi nằm trong bảng xếp hạng PK hoặc tài phú thì mỗi lần vào thị tộc đều sẽ có một dòng tin thông báo; hoặc là thị tộc kia phải vô cùng hùng mạnh, cũng sẽ có thông báo. Thế giới lập tức sôi trào.

[Thế giới] Tỉnh Giác Không Thấy Vợ Đâu: Hoan nghênh mỹ nữ gia nhập tộc chúng ta!

[Thế giới] Thấy Chết Không Cứu: A a a a! Mỹ nữ đã đến mỹ nữ đã đến mỹ nữ đã đến! Mỹ nữ cho ta hôn mỹ nữ cho ta hôn mỹ nữ cho ta hôn...

[Thế giới] Hoa Mai Tàn Khốc: Thấy Chết Không Cứu người cút ngay sang một bên cho ông! Mỹ nữ là phu nhân tộc trưởng, người xem cái P ấy!

[Thế giới] Thấy Chết Không Cứu: Là sao? Tại sao ta không có cơ hội cạnh tranh công bằng?

[Thế giới] Hiệp Khách Heo: Chị dâu là của lão đại, Thấy Chết Không Cứu người chưa đủ lòng đủ cánh, tuổi P gì mà dám tranh giành với lão đại?

[Thế giới] Luyến Luyến: Thiên Trương Nhục Cốt Đầu quả nhiên trợ trên! Lại câu kết với Vũ Thoa Phong Lạp, Vũ Thoa Phong Lạp huynh không nên để cái đồ bỉ ổi đó lừa gạt!

[Thế giới] Động Phòng Bất Bại: Này, Luyến Luyến cô có bị bệnh không? Đại mỹ nữ việc quái gì mà phải đi quyến rũ chồng của gia tộc Muội Muội các cô? Tên đàn ông kia cút ra đây cho ta! Ông đây muốn nhìn xem người là cái thứ lông lá gì!

[Thế giới] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Cái này, xin hỏi một câu, mọi người nói chị dâu, không phải là tôi chứ?

[Thế giới] Tỉnh Giác Không Thấy Vợ Đâu: ...

[Thế giới] Hoa Mai Tàn Khốc: Chị dâu kể chuyện cười không buồn cười chút nào.

[Thế giới] Vũ Thoa Phong Lạp: Gia tộc Muội Muội nhìn rõ cho ta! Thiên Trương Nhục Cốt Đầu là người của Thượng Thiện Nhược Thủy, về sau ai gây khó dễ cho cô ấy chính là đối đầu với Thượng Thiện Nhược Thủy, đối đầu với ta! Mẹ nó từ nay về sau đừng để ta nhìn thấy cô ấy bị giết!

[Thế giới] Thấy Chết Không Cứu: Lão đại bạo phát...

[Thế giới] Hiệp Khách Heo: Lão đại, xin ngài bớt giận.

[Thế giới] Lính Mới: Đại thần lên tiếng! Tôi phải chụp màn hình!

[Thế giới] Muội Muội Xinh Đẹp: Vũ Thoa Phong Lạp, aaa!! Đúng là khí phách đàn ông! Em yêu anh chết mất! Đại thần, em cũng muốn vào Thượng Thiện Nhược Thủy!

Bạch Thiên Trương hoàn toàn hóa đá, Tỉnh Giác Không Thấy Vợ Đâu, Hoa Mai Tàn Khốc, Hiệp Khách Heo, ba người này không phải lần trước ấu đả với Vũ Thoa Phong Lạp sao? Sao bọn họ lại ở trong Thượng Thiện Nhược Thủy? Lẽ nào Vũ Thoa Phong Lạp cố ý bảo cô đến cứu anh? Cô đã nói rồi mà, một đại thần sao có thể có chuyện cần một Phù thủy nhỏ nhoi như cô ra tay chứ, hóa ra là vậy. Bọn họ còn gọi cô là chị dâu, này này này... Bạch Thiên Trương đỏ bừng mặt, nhìn chăm chăm vào câu nói kia của Vũ Thoa Phong Lạp trên kênh Thế giới, không dám nghĩ tiếp nữa.

Trên Thế giới có lẽ đã vì một câu nói kia của Vũ Thoa Phong Lạp mà chấn động, anh không nói gì thêm, chỉ một câu, lực sát thương vô cùng kinh khủng. Gia tộc Muội Muội lập tức mai danh ẩn tích, không còn lên tiếng chửi rủa trên kênh Thế giới.

3. Chương 3

Sự kiện Bạch Thiên Trương gia nhập thị tộc đã khiến nhiều thành viên trong tộc phải ra mặt, quả nhiên nhìn mà thấy giật mình. Mỗi người đều gần như mất ngủ, có nhiều cao thủ cô đã từng nghe danh. Thế nên một nữ Phù thủy cấp 100 như cô đáng thương nằm ở cuối đuôi. Cô hơi lo lắng dựa vào quan hệ mà được gia nhập thị tộc thì sẽ bị người ta xem thường. Nhưng thật may là mọi người trong Thượng Thiện Nhược Thủy lại rất nhiệt tình, giống như con ruồi vo ve quanh mặt vậy.

[Thị tộc] Cách Thức Hóa: A, hà hà hà! Ngôn Thiếu cậu cuối cùng cũng mang người tới rồi!

[Thị tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Aaa, chị dâu, em ngưỡng mộ chị từ lâu, nếu em mà có được một nửa vẻ xinh đẹp của chị thì tốt quá!

[Thị tộc] Thấy Chết Không Cứu: Tiểu Yên Nhi, cho dù em không có một nửa sự xinh đẹp của chị dâu, anh đối với em vẫn là đến chết không đổi!

[Thị tộc] Hiệp Khách Heo: Thấy Chết Không Cứu cậu là cái đồ củ cải đào hoa! Tôi chưa từng gặp người nào như cậu! Trái tim cũng thối rữa ra rồi!

[Thị tộc] Thần Chơi Đêm: Hu hu hu hu hu! Đệ nhất mỹ nhân đã đến, tôi không có hi vọng, tộc trưởng, em muốn có được trái tim của anh!

[Thị tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Chào mọi người! =^__^=

[Thị tộc] Vũ Thoa Phong Lạp: Được rồi, đã vào đây, tất cả đều là người một nhà. Sau này mọi người làm nhiệm vụ phó bản thì đưa Thiên Trương cùng đi.

[Thị tộc] Cách Thức Hóa: Ngôn Thiếu, vậy còn cậu?

[Thị tộc] Vũ Thoa Phong Lạp: Tuần sau tôi đi công tác. Các công việc trong tộc sẽ do phó tộc trưởng và mọi người quản lý.

Bạch Thiên Trương đỏ mặt, không chỉ vì được trông thấy dáng vẻ lúc phân phó công việc của Vũ Thoa Phong Lạp, mà còn vì anh xưng hô rất thân mật “Thiên Trương”, nhưng mà trong tộc có người gọi anh là Ngôn Thiếu, vì tên thật là Ngôn Thiếu à? Cô đang nghĩ ngợi, chợt thấy trong thị tộc có người gọi mình.

[Thị tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Chị dâu, hôm nay đã muộn rồi, ngày mai có rảnh không?

[Thị tộc] Thần Chơi Đêm: Ừm, mai bọn em đưa chị đi đánh Nghịch Thủy Đình.

[Thị tộc] Thấy Chết Không Cứu: Tôi cũng muốn đi!

[Thị tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Ngày mai không được rồi, ở trường có lịch thực tập. =^__^=

[Thị tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Chị dâu, chị học ở đâu? Ngành gì?

Bạch Thiên Trương nhìn thấy câu hỏi này thì hơi do dự, cô không muốn để lộ quá nhiều thông tin cá nhân, nhưng cũng không thể từ chối thẳng thừng, đành phải nói qua qua.

[Thị tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Ha ha, là đi thực tập ở bệnh viện.

[Thị tộc] Thần Chơi Đêm: Hóa ra chị học y à!

[Thị tộc] Thấy Chết Không Cứu: Mỹ nữ, vậy sao em lại chọn Phù thủy? Nên chọn Mục sư chứ!

Ngôn Mạch nhìn đoạn đối thoại trên thị tộc, theo thói quen vãn về chân mày, cầm điện thoại trên bàn: “Tiểu Trần, giúp tôi kiểm tra một chuyện.”

Đêm trong quán bar, tiếng nhạc rung trời, một đám cả nam lẫn nữ quần áo không còn chỉnh tề như lúc ban ngày, ở trên sàn nhảy điên cuồng phóng túng. Ngôn Mạch lách qua đám người đang lắc lư, tìm thấy Đỗ Khanh Cách đang ngồi trong góc, Đỗ Khanh Cách, chính là Cách Thức Hóa trong Thượng Thiện Nhược Thủy, khuôn mặt liên tục biến đổi dưới ánh đèn huyền ảo lộng lẫy của sàn nhảy, lưỡi biếng ngậm cây tăm, nói: “Ồi, Ngôn Thiếu, cậu đâu có thường đến những chỗ như thế này!”

Ngôn Mạch cau mày, hình như không thể thích ứng được với sự ồn ã xung quanh, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng: “Ngày mai Thiên Trương đến bệnh viện thực tập.”

Đỗ Khanh Cách nhướng mày: “Ừ, thấy trên thị tộc rồi.”

“Tôi điều tra được, ngày mai cô ấy sẽ đến khu vực nằm viện của nội khoa tiêu hóa.”

“Cho nên? Thì sao?”

“Làm sao để được nằm viện? Hơn nữa còn ở nội khoa tiêu hóa? Hay là tôi chọc hai dao vào bụng?”

“...” Đỗ Khanh Cách dùng ánh mắt như nhìn quái vật để nhìn Ngôn Mạch, “Ngôn Mạch, thân phận của chúng ta là gì, cậu muốn tới thật à?”

Ngôn Mạch bắt đầu dĩ cười khổ, anh cũng không muốn. Lần đầu tiên anh nhìn thấy Thiên Trương, chỉ là bị cái tên của cô hấp dẫn, cho nên mới nhất thời cao hứng muốn đưa cô đi, về sau lại rất hay thấy cô giảng giải quy tắc trò chơi cho người chơi mới ở trên kênh Thế giới, có vài tân thủ gọi cô là tỷ tỷ, thế là cô lại ngây ngô dẫn người đó đi cày phó bản, còn giúp họ đổi trang bị, bị người ta cười thầm là ngốc cũng không biết. Sau đó mới hiểu ra, cô không giống những người chơi khác, quần quít gọi anh là ca ca, đòi trang bị, muốn thăng cấp. Chẳng qua có những lúc cô thật sự không qua nổi mới thận trọng nhờ anh giúp đỡ, thực ra anh có rất nhiều chuyện muốn nói, những mỗi lần nhìn thấy mấy con thú hình thù quái dị của cô là lại không nói nên lời, chỉ có thể để cô một mình lảm nhảm xong thì cười thầm. Mãi cho đến một lần nào đó Thiên Trương vì thi giữa kì mà nghỉ một thời gian, khá lâu không vào Viêm Hoàng Kỳ Tích, anh nhìn tên cô màu xám trong danh sách bạn bè, đột nhiên lại cảm thấy có chút sốt ruột, lúc đó mới phát hiện mình có gì đó bất thường.

Anh, Vũ Thoa Phong Lạp, Vũ Thoa Phong Lạp của Thượng Thiện Nhược Thủy; anh, Ngôn Mạch, Ngôn Mạch của Phong Khuynh, lại có thể rơi vào tay một cô gái chưa từng gặp mặt, hơn nữa còn không biết đằng sau máy tính kia có phải nhân yêu (*) hay không!

(*) nhân yêu: nam giả nữ trong game

Ngôn Mạch rất lo sợ, có một thời gian dài anh đứng ngồi không yên, còn muốn đi tìm bác sĩ tâm lí. Cho đến tận khi thị tộc có hoạt động chọn mỹ nhân, anh nhìn đoạn video cùng mấy tấm hình của Bạch Thiên Trương, lòng đột nhiên thấy an tâm kì lạ, tất cả đều quên hết. Ngôn Mạch là ai, một khi đã hạ quyết tâm nhất định sẽ như vạn quân sấm dậy, lập tức cử người đi điều tra thông tin của Thiên Trương, hiểu rõ từng li từng tí về Bạch Thiên Trương. Nhưng trong trò chơi lại không dám quá vội vàng hấp tấp, chỉ có thể lén lút theo dõi, ngồi nhìn tiến độ chẳng tăng được bước nào, Bạch Thiên Trương rất lễ độ cung kính với anh, chỉ thiếu nước cúi người hành lễ, hôm nay nhìn thấy cô bị người ta bắt nạt thảm thương, anh rất tức giận, cuối cùng đã nói ra câu kia, tiến lên một bước.

Anh không trả lời Đỗ Khanh Cách, lại nói: “Đỗ Thiếu, cậu đâm tôi hai dao đi.”

Đỗ Khanh Cách trợn trắng mắt: “Ngôn Thiếu, thật sự nếu làm thế thì cậu chỉ có vào phòng theo dõi đặc biệt. Muốn vào nội khoa tiêu hóa chứ gì, đây.” Anh đẩy ba chai rượu tới, “Uống hết một mạch đi, đảm bảo cậu trúng độc rượu phải vào bệnh viện rửa ruột.”

Đôi mày Ngôn Mạch không hề nhíu lại, trước khi uống vẫn còn lo lắng dằn dò: “Cậu nhớ rõ đấy, bệnh viện của cô ấy thuộc viện W, đừng đưa tớ vào sai bệnh viện.”

Đỗ Khanh Cách rất muốn học máu, sao anh trước nay chưa bao giờ biết Ngôn Mạch lại quyết định dứt khoát nhanh chóng như vậy, xem ra thằng nhóc này đã thật sự động lòng. Ha ha ha ha, anh vừa nghĩ vừa uống một ngụm rượu, sau này uy hiếp Ngôn Mạch chắc sẽ dễ dàng hơn nhiều?

Hướng dẫn đội thực tập là chủ nhiệm khoa tiêu hóa, Dư San nói thầm bên tai Bạch Thiên Trương: “Này, nghe nói chủ nhiệm Điều rất nghiêm khắc, các học tỷ học trưởng đều bị bà ấy hỏi không nói được gì, tiến thoái lưỡng nan. Chắc đến lúc đó chúng ta thảm rồi.”

Bạch Thiên Trương cười cười, mắt nhìn phòng bệnh phía trước, các sinh viên theo chủ nhiệm Điều bước vào.

Ngôn Mạch nhìn thấy một đám người mặc áo trắng đi đến, vội vàng giả vờ yếu ớt nằm trên giường, nhưng ánh mắt lại đảo như ra-đa, a, thấy rồi, Bạch Thiên Trương ở ngoài còn xinh đẹp hơn trong ảnh, mặc áo đồng phục màu trắng trông thật thu hút... Anh đang đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình, chủ nhiệm Điều bước đến bên giường, đưa tay ấn lên bụng, anh “ôi” một tiếng, đau suýt chút nữa nhảy dựng lên. Chớp mắt, nhìn thấy mấy sinh viên nữ đều đang đỏ mặt, chính anh cũng cảm thấy xấu hổ.

Chủ nhiệm Điều hỏi: “Người bệnh này bị trúng độc rượu dẫn tới loét dạ dày, các cô một người lại đây kiểm tra phần dưới bụng?” Nói xong, ánh mắt như dao bắn tới Bạch Thiên Trương đứng cách đó không xa, Bạch Thiên Trương bị nhìn chăm chăm, cảm thấy da đầu cũng run lên, miễn cưỡng nói: “Em làm.”

Cô bước đến, nhìn người đàn ông trên giường mày mắt sáng sủa, khí khái bức người, vô cùng tuần tú, đôi mắt như phát sáng đang nhìn cô chăm chăm, cô không khỏi xấu hổ ho khan hai tiếng, ngón tay thon dài ấn nhẹ lên phần bụng của Ngôn Mạch.

Ngôn Mạch cảm nhận được sự tiếp xúc đó, trong lòng chợt rung động, không còn thấy đau nhức gì nữa. Nghe thấy Bạch Thiên Trương nói: “Dưới ức trên cuống rốn, có một phạm vi nhỏ bị tổn thương nhẹ.”

Ngôn Mạch thở dài một hơi, nhìn Bạch Thiên Trương theo sau chủ nhiệm Điều đi ra ngoài, anh ngăn người nhìn chăm chăm trần nhà: Không biết anh bị trúng độc rượu thể này, có bị muộn buổi đàm phán với giám đốc Vương không...

Bạch Thiên Trương quay về trường học, sau khi cơm nước xong xuôi, theo thói quen cô mở Viêm Hoàng Kỳ Tích, nhìn thấy biểu tượng của Vũ Thoa Phong Lạp đang là màu xám, bỗng cảm thấy hơi rầu rĩ. Trong thị tộc có người thấy cô lên liền bắt chuyện.

[Thị tộc] Cách Thức Hóa: Mỹ nữ tới rồi.

[Thị tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Ừm, chào phó tộc trưởng.

[Thị tộc] Cách Thức Hóa: Hôm nay thực tập thể nào?

Bạch Thiên Trương cảm thấy hơi lạ khi anh ta lại hỏi chuyện thực tập của cô, nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời.

[Thị tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Không có gì. Quan sát một trường hợp trúng độc rượu và một xơ gan.

[Thị tộc] Cách Thức Hóa: Á á! Có để lại ấn tượng gì sâu sắc không?

Đỗ Khanh Cách rất kích động, rất phấn khởi, dựa vào khuôn mặt đào hoa sáng sủa của Ngôn Mạch, mỹ nữ chắc phải rất có ấn tượng.

[Thị tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Có. Người bệnh bị xơ gan bụng trướng thật là khủng khiếp.

[Thị tộc] Cách Thức Hóa: ...

Đỗ Khanh Cách hứng phấn đến chảy nước miếng, Ngôn Mạch ơi Ngôn Mạch, cậu phải chờ bao lâu nữa thì mới hết khổ đây!

Hai người tán gẫu thêm vài câu, mọi người trong thị tộc ban ngày đã đi làm nhiệm vụ phó bản xong hết, còn phó bản Nghịch Thủy Đình thì một ngày chỉ được làm một lần, cho nên Bạch Thiên Trương đã bị bỏ rơi. Thần Chơi Đêm và Phong Nguyệt Vô Yên cảm thấy rất ngại, liên tục xin lỗi, Bạch Thiên Trương thì thấy không sao cả, dù sao cô cũng đã quen chơi một mình, có vào phó bản hay không cũng không quan trọng lắm, cứ từ từ luyện cấp, rồi một ngày nào đó sẽ tăng lên thôi.

Cô nói mấy câu trong thị tộc, sau đó cười Tứ Bất Tượng đi đào khoáng, công việc đào khoáng này, phải là người có nhân phẩm thật tốt thì mới có tỉ lệ đào được khoáng thạch cấp cao, hơn nữa lại không cần đến đầu óc, thao tác rất đơn giản, có điều phải cần nhiều thời gian một chút. Thế nên Bạch Thiên Trương rất hứng thú với kĩ năng sinh hoạt thăng cấp này. Trước mắt, các loại quặng cô cần chỉ có ở khu dành cho cấp thấp, cho nên trên đường đi toàn thấy các nhân vật đang treo máy tự động, đánh quái khí thế hừng hực.

Đang chạy, cô liếc mắt thấy trong góc hình như có người ẩu đả, bình thường cô vốn không quan tâm đến những việc kiểu như vậy, thế nên vẫn điem nhiên như không lướt qua, nhưng lại nhìn thấy người đang bị ba kẻ vây đánh là một Pháp sư, cái tên trên đầu vô cùng quen thuộc: Uống Rượu Bên Khe Suối.

Cô sững sờ, hả? Uống Rượu Bên Khe Suối? Con chuột vô ý thức di tới, nhìn thấy ba nhân vật cấp 40 đang hùng hổ tấn công Uống Rượu Bên Khe Suối. Cô quan sát một lúc đã hiểu rõ sự tình. Đơn giản là mảnh đất này có nhiều quái, thời gian cập nhật cũng nhanh, bởi vậy luyện cấp ở đây rất thoải mái, có lẽ hôm nay bọn họ phát hiện Uống Rượu Bên Khe Suối cướp quái của họ, vì thế quyết định giết cậu ta.

Cô thở dài, còn thể nữa, người ta là tân thủ, các người ít ra cũng đã có chút kinh nghiệm, có thể mà cũng không bỏ qua được. Nghĩ vậy, cô xuống ngựa, dùng kĩ năng trị liệu ít ỏi của mình thêm máu cho Uống Rượu Bên Khe Suối, sau đó dùng các kĩ năng PK, Phù thủy cấp 100 giết mấy tiểu hào cấp 40 vẫn còn dư sức, cả đám bọn họ nhanh chóng nằm thẳng đơ, đồng thời tên hiệu trên đầu của Thiên Trương Nhục Cốt Đầu cũng thoát một cái biến thành màu đỏ.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Được rồi, các người không cần chờ nữa, phục sinh luôn đi rồi theo tên ở trên đây đến tìm tôi, tôi sẽ tiếp đón.

[Phụ cận] Ta Là Tiểu Bạch: Mỹ nữ, là cô? Tôi nghe theo cô, vậy được, chúng tôi cũng không dám đụng tới cô, hôm nay để lại cho cô chút mặt mũi.

Bạch Thiên Trương ngây người, người đó chấp nhận cũng là vì biết tiếng tăm của cô, nhưng không ngờ hẳn lại kém đến mức đó.

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Khe Suối: Cảm ơn.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Không cần cảm ơn. Bọn họ đều là những người đã có kinh nghiệm. Tôi đưa cậu đi làm phó bản Lâm Nghi nhé. =^_^=

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Khe Suối: Vậy được, làm phiền cô, cảm ơn.

Bạch Thiên Trương nhúc nhích đầu, thậm chí cô có thể tưởng tượng ra giọng nói nhàn nhạt và vẻ mặt điềm tĩnh của người này, hình như cậu ta lúc nào cũng bình tĩnh, lạnh lùng như thế, không có một chút bực bội, đánh chữ cũng chẳng có lấy một dấu chấm than.

4. Chương 4

Bạch Thiên Trương thao tác cho nhân vật làm một động tác phát tay vô cùng phóng khoáng, cực kì có khí thế của lãnh đạo, đánh chữ: “Đi thôi.”

Bùi Lăng Sơ yên lặng đi theo, như một người tùy tùng nhỏ bé theo sau bóng của Tứ Bất Tượng.

Phó bản Lâm Nghi dành cho người chơi cấp 40, đối với Bạch Thiên Trương bây giờ thì đơn giản như ăn cơm uống nước, cô dương dương đắc ý tung ra kĩ năng Quân công, quái vật ngã xuống cả đàn, để lại một món đồ tỏa ánh sáng vàng chói mắt, cô cười hi hi, làm một động tác khinh bỉ với con quái vật đang nằm phơi thây, hoàn toàn quên mất, hồi cô cấp 40 làm nhiệm vụ phó bản này cũng bị boss hành hạ kêu trời một cách bi thảm.

Khóe miệng Bùi Lăng Sơ khẽ run rẩy, vừa nhặt vật phẩm, vừa nhìn nữ Phù thủy đánh được một đám quái đã hả hê uồn ẻo lắc mông, anh mở được thuốc nhân đôi kinh nghiệm, lập tức trông thấy điểm kinh nghiệm tăng vùn vụt, cảm thấy cô Phù thủy bề ngoài có vẻ ngốc nghếch kia thực ra cũng rất đáng yêu.

Bạch Thiên Trương hăng hái xông vào đám quái, chỉ một lát đã hoàn thành xong một phó bản. Cô chỉ cho Bùi Lăng Sơ trang bị nào có thuộc tính tốt, có thể hợp thành, tinh luyện, trang bị nào chỉ có thể tinh luyện, thứ nào là đồ bỏ đi chỉ có thể đem bán cho tiệm tạp hóa, giảng giải mãi đã đến phần làm thế nào để tăng bốn kĩ năng chính, lại nhớ đến các tình huống đối thoại, tiện thể cô chỉ cho cậu ta biết đối thoại chia làm Thế giới, Riêng tư, Thị tộc, Gia tộc, Đội ngũ và Tu luyện. Chữ đánh đầy cả một màn hình, chỉ thấy Uống Rượu Bên Khe Suối ngơ ngác đứng đó, cả buổi trên đầu mới bay ra được vài chữ.

[Đội ngũ] Uống Rượu Bên Khe Suối: Được, tôi thử kênh Đội ngũ.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: ... ==||

Bạch Thiên Trương yên lặng nhìn xuống khí huyết đang cuộn cuộn trong ngực, sao cô toàn gặp phải những kẻ khó hiểu thế này? Đi làm phó bản mà không có người nói chuyện phiếm thì chán chết. Cô tìm một nơi hẻo lánh, ngồi xuống, vốn không định nói chuyện với Uống Rượu Bên Khe Suối nữa, nhưng nhìn bộ dạng ngốc nghếch giống như đang chờ cô hạ lệnh, rốt cục lại không đành lòng.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Cậu không cần trở về bằng đường cũ, chọn là được rồi.

[Đội ngũ] Uống Rượu Bên Khe Suối: Cô không đi sao?

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Tôi vẫn đang là màu đỏ, nếu về thành sẽ bị bắt vào ngục giam, tôi ngồi đây chờ hết chữ đỏ rồi sẽ về. Cậu cứ đi trước đi.

Không hiểu sao Bùi Lăng Sơ cảm thấy hơi áy náy, anh biết Thiên Trương Nhục Cốt Đầu bị biến thành chữ đỏ là vì giúp anh giết ba người kia, bây giờ mà bỏ cô một mình ở nơi hoang vu, u ám thế này thì hơi quá đáng, vì thế anh đánh một cái biểu cảm mặt cười.

[Đội ngũ] Uống Rượu Bên Khe Suối: Tôi chờ cùng cô là được.

Bạch Thiên Trương kinh ngạc, chậm rãi đánh chữ.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Không cần, phải mấy giờ đồng hồ nữa mới có thể quay lại màu trắng, cậu vẫn cứ về trước đi.

[Đội ngũ] Uống Rượu Bên Khe Suối: Vậy cô chờ tôi, tôi mua cho cô nước xóa màu đỏ.

Vừa nói xong, thoáng cái đã không thấy cậu ta đâu nữa. Bạch Thiên Trương cứng họng, nước xóa màu đỏ ở ngoài chợ rất quý, bởi vì hình phạt cho chữ đỏ rất nặng nề, vì thế nước xóa cũng có giá cực kỳ cao, Uống Rượu Bên Khe Suối mới chỉ cấp 40, cô lo cậu ta không có tiền mua.

Cô đợi một lúc, mở bản đồ ra, nhìn thấy ở cửa vào phó bản có một biểu tượng màu xanh da trời đang dùng tốc độ chậm rãi tiến về phía này, hồi lâu sau mới chạy tới trước mặt cô, tiếp đó một yêu cầu giao dịch hiện lên, cô chọn đồng ý, nhìn trong thùng vật phẩm chất đầy mười bình nước xóa màu đỏ, sợ tới mức suýt nữa ngã ngửa.

[Đội ngũ] Uống Rượu Bên Khe Suối: Không đủ sao? Tôi cũng không biết phải mua bao nhiêu.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Không phải, cậu nhớ này, một bình nước xóa có thể xóa được một điểm PK, giết ba người mới bị một điểm PK, thế nên tôi chỉ cần một bình là đủ rồi, lần sau cậu đừng có ngốc nghếch mà cho người ta tận mười bình, tám bình nhớ - cậu lấy tiền đâu ra mà mua?

[Đội ngũ] Uống Rượu Bên Khe Suối: À, là như thế này. Tất cả tiền trong kho của tôi cũng chỉ đủ mua mười bình.

Bạch Thiên Trương cảm động, nước mắt nóng hổi chảy dài, từ khi cô vào Viêm Hoàng Kỳ Tích đến nay, trừ bản thân cô ngốc, chưa thấy ai ngốc hơn cả cô, chợt cảm thấy mừng rỡ không thể hiểu nổi.

(*) giải thích một chút nhớ có ai không hiểu :D: chỗ này là khi giết người thì tên nhân vật sẽ bị biến thành màu đỏ (Hong Danh), trong lúc này mà quay về thành thì sẽ bị phạt nặng, vì thế có một loại nước để xóa cái chữ màu đỏ này cho nó quay lại là màu trắng, mà loại nước này rất đắt và quý, giết ba người thì bị tính một điểm PK, một bình nước xóa sẽ xóa được một điểm PK.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Đây, hay là cậu bán tôi làm thầy đi.

[Đội ngũ] Uống Rượu Bên Khe Suối: Ừm, được.

Nhìn bộ dạng cậu ta trả lời như cô con dâu nhỏ bé nhả nhục, Bạch Thiên Trương cảm thấy hoài nghi liệu cậu ta có biết cái gì gọi là hệ thống thầy trò không, những vẫn xóa chữ đỏ ỉnh đã, sau đó dẫn cậu ta đến chỗ trưởng lão bán sư, trở thành thầy trò.

Bạch Thiên Trương thấy đã muộn, dặn dò Uống Rượu Bên Khe Suối sau này làm phó bản thì đến tìm cô, xong xuôi mới thoát game.

Dư San ở bên cạnh vẫn đang hăng hái chiến đấu trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, Bạch Thiên Trương lại gần xem một lát, trong game, hai nhân vật một nam một nữ, lúc thì hôn lúc thì ôm, xung quanh hoa đào bay tứ tung. Cô cảm thán: “Chắc chắc, cậu với chồng cậu đúng là cùng một giuộc!”

Dư San đập cô một cái: “Dùng từ kiểu gì thế? Cậu đang ghen tị hả? À, không có ai thích cậu chứ gì? Tổ bảo, đằng nào cậu cũng vào Thượng Thiện Nhược Thủy rồi, không bằng nắm lấy Vũ Thoa Phong Lạp đi!”

Bạch Thiên Trương không lên tiếng, cô không muốn yêu qua mạng, nhờ may người ta là đứa trẻ đầu ba chỏm tóc, còn chưa cai sữa thì làm thế nào? Hoặc nếu là con gái, chẳng lẽ cô lại đi vào con đường bách hợp

(*) gập ghềnh sao? Nghĩ nghĩ một lúc, cảm thấy chán chường, cô đành đứng dậy đi rửa mặt, lên giường, ngủ.

(*) bách hợp: girl love, tình yêu giữa nữ và nữ

Ngôn Mạch đi công tác về đã là một tuần sau, anh giải quyết xong việc công ty, mong đợi vào Viêm Hoàng Kỳ Tích, trước tiên mở danh sách bạn bè, thấy Thiên Trương Nhục Cốt Đầu không online, trong lòng cảm thấy thất vọng thê thảm. Anh gửi một lời mời gia nhập tổ đội cho Cách Thức Hóa, đối phương lẽ mề cả buổi mới chấp nhận.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Cô ấy thế nào rồi?

[Đội ngũ] Cách Thức Hóa: Cấp 101, sắp đến Thần Ma Tu Nghiệm.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Cô ấy tu thần đạo hay là ma đạo?

[Đội ngũ] Cách Thức Hóa: Cô ấy không nhận, người trong thị tộc nói cái gì cũng có, nhưng cô ấy vẫn bảo đợi tộc trưởng về rồi tính sau, xem đi, người ta nhất quyết chờ cậu đấy.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Cô ấy thật sự nói như vậy à?

[Đội ngũ] Cách Thức Hóa: Đừng vội mừng. Cô ấy mới thu nạp một đồ đệ, là nam. Cậu xem thế nào giải quyết đi.

Tâm tình mừng rỡ của Ngôn Mạch bị giội ột chậu nước cực kỳ lạnh, sao mới có một tuần, cô ấy đã thu nhận đồ đệ rồi? Lại còn là nam? Anh vô cùng đau khổ, từ trước tới nay bao nhiêu nghiệt duyên đều là từ internet mà ra đó! Internet lại còn tạo điều kiện hồng hạnh xuất tường cái con khỉ gì đây!

[Đội ngũ] Cách Thức Hóa: Ngôn Thiếu, tôi thực không hiểu nổi cậu, cậu mà lải nhải như vậy à? Tác phong trước kia của cậu đâu rồi? Phải quay lại như trước kia, nhanh chóng nắm lấy kéo vuột mất.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Anh em, cậu không hiểu, tôi thực sự đã sa vào rồi.

[Đội ngũ] Cách Thức Hóa: ... Viêm Hoàng Kỳ Tích vừa ra mắt hệ thống mai mối và vợ chồng đấy, nam nữ sau khi kết hôn có thể sinh con, lực phòng ngự và công kích của con cái được kế thừa căn cứ vào thuộc tính của cha mẹ. Gần đây có không ít người lao vào kết hôn, không bằng cậu cầu hôn trước, cầm chắc trong trò chơi đã rồi tính sau.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Được, tôi thử xem.

Đang nói, Thiên Trương Nhục Cốt Đầu online. Ngôn Mạch kích động, ngay lập tức thoát khỏi đội ngũ, trông ngóng đi tìm Bạch Thiên Trương. Một câu “chết tiệt” của Đỗ Khanh Cách còn chưa kịp gửi đi, đã thấy Vũ Thoa Phong Lạp lên tiếng trên kênh Thị tộc.

[Thị tộc] Vũ Thoa Phong Lạp: Thiên Trương có ở đây không?

[Thị tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Tộc trưởng, chào buổi tối! Tôi đây.

[Thị tộc] Vũ Thoa Phong Lạp: Chúng ta kết hôn đi.

[Thị tộc] Cách Thức Hóa: Ngôn Thiếu cậu... ngu quá!

[Thị tộc] Tỉnh Giác Không Thấy Vợ Đâu: Tôi không nhìn thấy gì hết, không nhìn thấy gì hết, không nhìn thấy gì hết...

[Thị tộc] Thấy Chết Không Cứu: Ông trời ơi! Người ngoài hành tinh xâm lấn địa cầu!

[Thị tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Chúc mừng chúc mừng! Lão đại em ủng hộ anh!

[Thị tộc] Thần Chơi Đêm: Không uống công chúng ta gọi Thiên Trương là chị dâu!

[Thị tộc] Hiệp Khách Heo: Tận thế sao?! Địa cầu bị hủy diệt sao?!

Bạch Thiên Trương đang vừa buộc dây giày vừa nhìn đối thoại trên Thị tộc, lúc nhìn thấy câu nói kia của Vũ Thoa Phong Lạp, quả thực như bị sét đánh, thật sự kinh hãi, cả người đứng không vững ngã đập đầu

xuống đất. Sau khi bị đập đầu, cô xoa cục u đỏ trên trán, sống chết phải bò lên trước máy tính, run run đánh chữ.

[Thị tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Tộc trưởng, huynh không bị trộm nick đấy chứ?

[Thị tộc] Cách Thức Hóa: A ha ha! Ngôn Thiếu, người ta không tin kìa!

[Thị tộc] Hoa Mai Tàn Khốc: Mỹ nữ, cô phải tin lão đại chúng tôi, anh ấy khao khát cô đã lâu rồi!

[Thị tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Cái này, tộc trưởng huynh... Huynh... Huynh là người lớn chứ? Còn nữa, tôi không đi vào con đường bách hợp đâu...

Mấy người nhóm Vũ Thoa Phong Lạp, Thiên phu trưởng, Bách phu trưởng (*) đang treo nick trên IS (*), nhìn thấy câu nói kia của Bạch Thiên Trương trong thị tộc thì chợt im lặng trong chốc lát, bỗng phát ra một tràng cười điên dại kinh thiên động địa. Ngôn Mạch một tay đỡ trán, trong lòng lạnh băng. Anh ghen ngào hời lâu, hỏi trên IS: “Bách hợp là có ý gì?”

(*) Thiên phu trưởng, Bách phu trưởng: chức danh trong tộc

(*) IS: Một chương trình chat giống kiểu QQ, Yahoo Messenger

Phong Nguyệt Vô Yên nghiên cứu trên diễn đàn hủ nữ đã lâu, cũng trở thành một ngụy hủ nữ, lập tức lên tiếng giải thích: “Bách hợp là nữ đồng tính luyến ái, Thiên Trương hỏi vậy tức là đang sợ anh là một yêu nhân! A ha ha ha ha ha ha!”

(*) yêu nhân: nữ giả nam ở trong game

Ngôn Mạch u ám hồi lâu không nói nên lời, Đỗ Khanh Cách đã cười đủ, tìm thấy lương tâm, an ủi: “Ngôn Thiếu cậu vẫn còn sống đấy chứ? Yên tâm, để tôi giải thích.”

Sau khi Bạch Thiên Trương hỏi ra câu đó, trong thị tộc rất lâu không có người trả lời, trong lòng cô thấp thỏm không yên, không phải đại thần đang tức giận đấy chứ? Chẳng lẽ, đại thần thật sự là một học sinh tiểu học, cha mẹ đang ở bên cạnh ngồi xem sao? Cô càng nghĩ càng run sợ, lúc này mới xuất hiện dòng chữ màu xanh lá của Thị tộc.

[Thị tộc] Cách Thức Hóa: Mỹ nữ, lão đại của chúng ta hai mươi lăm cái xuân xanh, tướng mạo xuất chúng, độc thân, chưa lập gia đình, tài sản dồi dào, tuyệt đối là một người đàn ông tốt vô cùng, nếu không tôi đưa mã số chứng minh thư của hân cho cô nhé?

[Thị tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: À à! Không cần đâu! Tôi chỉ hỏi thế thôi, ha ha, hỏi thế thôi.

[Thị tộc] Vũ Thoa Phong Lạp: Tối mai bảy giờ, đến miếu gặp Nguyệt lão. Mọi người nhớ chuẩn bị tốt lễ vật tặng cho chị dâu, bùa Ngũ hành cũng rất tốt.

[Thị tộc] Tỉnh Giác Không Thấy Vợ Đâu: Sặc, lão đại cậu quá độc ác!

[Thị tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Được, lão đại là phải có lì xì siêu cấp.

[Thị tộc] Thấy Chết Không Cứu: Nhớ phát kẹo cưới!

Bạch Thiên Trương không còn để ý tới đoạn cãi lộn trên Thị tộc, trước mắt cô chỉ toàn một màu hồng, này này này... Cầu hôn như thế là xong rồi sao? Sao không có quỳ gối, không có hoa hồng, không có nhẫn, à không, trang bị? Cô vẫn còn chưa nhận lời, sao cứ như đã bán thân vậy?

Oán hận thì oán hận, Bạch Thiên Trương buồn bã nhưng cũng không dám trái lời đại thần, vì vậy sáu giờ tối ngày hôm sau đã ngoan ngoãn, nghiêm chỉnh ngồi trước miếu Nguyệt lão. Nghĩ ngợi, nhân thể gửi một tin nhắn cho Uống Rượu Bên Khe Suối: “Đồ đệ à. Hôm nay sự phụ của cậu bán mình, à không, kết hôn. Cậu phải tới tham gia hôn lễ đó!”

Uống Rượu Bên Khe Suối đã đi theo Bạch Thiên Trương cày phở bán một tuần, lên đến cấp 60, lúc nhìn thấy tin nhắn này, Bùi Lăng Sơ chợt cảm thấy trong lòng có gì đó khó chịu là lạ, nhưng vẫn giữ đúng bổn phận của đệ tử, nói: “Được, sự phụ, tôi nhất định sẽ đi!”

Trước miếu Nguyệt lão rất đông người qua lại, nhiều người đi kết hôn để sinh con, khó tránh khỏi sẽ nhìn thấy Thiên Trương Nhục Cốt Đầu đang ngồi trước miếu Nguyệt lão.

[Phụ cận] Vì Người Biết Nghe Lờ: Mỹ nữ, cô cũng muốn kết hôn? Hay là hai chúng ta cùng nhau đi!

[Phụ cận] Ta Tới Đánh Hôi: Hồn nguyên đan Hồn nguyên đan Hồn nguyên đan! Giá rẻ đây! Tăng thuộc tính cho con sinh ra đây!

[Phụ cận] Lính Mới: Tìm vợ tìm vợ tìm vợ!

[Phụ cận] Muội Muội Xinh Đẹp: Tìm chồng yêu tôi, chiều tôi, thương tôi, cho tôi tiền tiêu!

Bạch Thiên Trương , chợt trông thấy Vũ Thoa Phong Lạp cười một con ngựa toàn thân vàng óng đang đi tới, sau lưng còn có đám Hồng Danh của Thượng Thiện Nhược Thủy, đi qua khiến cho cả khung cảnh màu hồng thơ mộng biến thành mây đen mù mịt.

Quần chúng vây xem hưng phấn, đại thần cũng muốn kết hôn sao? Trước miếu Nguyệt lão nháy mắt đã đông nghịt người, đứng chật ních một vùng.

Ngôn Mạch nhìn thấy Bạch Thiên Trương, biết rõ chỉ là kết hôn trong thế giới ảo, nhưng anh vẫn kích động không thể kiềm chế, lập tổ đội cùng cô đi đến trước mặt Nguyệt lão, Ngôn Mạch nộp phí thủ tục, Bạch Thiên Trương lập tức nhận được thông báo của hệ thống: Người chơi Vũ Thoa Phong Lạp cầu hôn với bạn, xác nhận đồng ý hay không?

Trình tự rất đơn giản, sau khi Bạch Thiên Trương chọn xác nhận, hệ thống tuôn ra một dòng thông báo.

[Thế giới] Hệ Thống: Chúc mừng người chơi Thiên Trương Nhục Cốt Đầu và người chơi Vũ Thoa Phong Lạp đã nên duyên vợ chồng!

Trong khoảnh khắc đó, trên kênh Thế giới xổ ra muôn vàn màu sắc, nhanh đến nỗi Bạch Thiên Trương cảm thấy lóa mắt, cô vô cùng sáng suốt che kênh Thế giới lại. Nhận được một yêu cầu giao dịch, mở ra xem, là Vũ Thoa Phong Lạp.

Bạch Thiên Trương nhìn trong yêu cầu giao dịch có một bộ trang bị cao cấp, thuộc tính tinh luyện +7 màu đỏ thẫm và một bộ áo cưới, cô chợt nảy ra một suy nghĩ không phù hợp cho lắm: Bây giờ cô xem như đã bằng người giàu có rồi sao?

Cô đỏ mặt chọn chấp nhận, thay bộ y phục, nháy mắt sánh vai vô cùng hài hòa với một Chiến sĩ hiện ngang uy vũ cũng đang mặc trang phục cưới. Cô tưởng như vậy là đã xong, không ngờ Vũ Thoa Phong Lạp đột nhiên quỳ một chân trên đất, dùng vòng hoa tình yêu, ánh sáng của chín trăm chín mươi chín đóa hồng tươi đẹp rực rỡ bao phủ hai người, tạo thành một vòng hoa hình trái tim ở xung quanh. A a! Bạch Thiên Trương suýt nữa đã hét lên, trò chơi này tạo hiệu ứng hình ảnh thật như vậy làm gì chứ?!

Vũ Thoa Phong Lạp gửi sang yêu cầu được ôm, trong trò chơi này Bạch Thiên Trương chưa từng được ai ôm, vì vậy cô chọn đồng ý, nữ Phù thủy nhỏ bé vòng tay qua cổ Chiến sĩ, giống như chim non nép vào trước ngực, khí khái của Chiến sĩ vô cùng hào hùng, ôm tân nương đi ra ngoài, xung quanh náo loạn, pháo hoa nổ đầy trời. Bạch Thiên Trương hưng phấn nắm chặt tay Dư San: “Tớ lấy chồng rồi tớ lấy chồng rồi!!!”

Dư San nửa hâm mộ nửa ghen ghét: “Ôi, đại thần không hổ là đại thần, phô trương thật long trọng.”

Bùi Lăng Sơ nhỏ bé bị chôn vùi trong đám người đến chúc mừng, nhìn những người xung quanh tranh nhau nhặt kẹo cưới, anh khẽ ngẩn người. Anh và các bạn của cô, có phải rất chênh lệch không? Hai người bọn họ, hình như ở vào hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

5. Chương 5

Bạch Thiên Trương cúi đầu nhìn dãy số mới trong điện thoại, bất giác cảm thấy rất kì lạ, vẫn chưa thể tiếp nhận được rằng cô thật sự đã là người có chồng. Sau hôn kết hôn ấy, Vũ Thoa Phong Lạp đã cho cô số di động, tuy cô đã cẩn thận lưu vào trong điện thoại, còn dùng ánh mắt của gà chọi để kiểm tra đi kiểm tra lại, nhưng vẫn không có can đảm chủ động gọi cho đại thần.

Cô cũng đã được nghe Cách Thức Hóa giải thích về thân phận thật sự của đại thần. Theo lời Cách Thức Hóa, cha của Ngôn Mạch là chủ tịch một công ty bất động sản rất lớn, mẹ anh là viện trưởng một bệnh viện tư nhân nổi tiếng, từ khi sinh ra anh đã là một đứa trẻ ngâm trong miệng chiếc thìa vàng, gia đình vốn định cho anh học y để thừa kế sự nghiệp của mẹ, nhưng anh không chịu; hai vợ chồng tính toán, không chịu cũng được, vậy cho đi học quản trị để kế thừa sự nghiệp của cha – đằng nào thì cũng phải kế thừa một cái. Cả hai việc này anh đều không muốn, gặp người trước cha mẹ thông báo anh đã đăng kí học ngành thiết kế quảng cáo, sau khi tốt nghiệp dựa vào thực lực của chính mình để vào được Phong Khuynh, dốc sức lên chức Giám đốc ý tưởng. Tuổi còn trẻ nhưng đã là một nhân vật nổi tiếng, hô mưa gọi gió trong ngành.

Bạch Thiên Trương nghe xong, đưa ra kết luận sau bài giới thiệu vắn tắt của Cách Thức Hóa: “À, tôi biết rồi, thế hệ thứ hai chứ gì?”

Đỗ Khanh Cách ngồi sau máy tính, tưởng tượng cảnh Ngôn Mạch lệ rơi đầy mặt khi nghe được kết luận này, khoe miệng cong lên: “Cậu ta chính là một thế hệ thứ hai hùng mạnh.”

Bạch Thiên Trương lại hỏi: “Vậy sao lại gọi anh ấy là Ngôn Thiếu, không phải Ngôn Mạch sao?”

Đỗ Khanh Cách ôm đầu, cô gái này sao lại thuần khiết như vậy, Ngôn Mạch tìm được ở đâu không biết? Anh đáp: “Chỉ là cách gọi tôn trọng thôi, ha ha, tôn trọng thôi.” Đám bọn họ, sau lưng chỉ đại khái không muốn lãng nhăng tiểu tiết, cha mẹ cũng mở một mắt nhắm một mắt; nhưng trước mặt người khác phải đầy đủ xưng hô lễ độ, khi cần thiết cũng phải dùng phong cách giai cấp tư sản để đàm đạo về tình hình tài chính quốc tế. Theo như lời Ngôn Mạch, con người sinh ra vốn đã không công bằng, họ chỉ là may mắn, sinh ra đã được ở trong gia cảnh muốn gió được gió, muốn mưa được mưa mà thôi.

Điều kiện nổi trội, khó tránh khỏi việc sống buông thả. Trong hội của bọn họ ai mà chẳng hàng đêm đến quán bar cùng các ngôi sao, ca hát, phóng túng, ngập trong vàng son xa hoa. Chỉ có Ngôn Mạch là ngoại lệ. Những người quen biết đều biết rõ nguyên tắc bất thành văn của anh: Sau khi tan tầm là thời gian riêng tư, cho dù trời có sập xuống cũng đừng tới tìm anh. Thời gian riêng tư cũng chỉ đơn giản là thời gian riêng tư, miễn tất cả công việc. Hoạt động giải trí của anh cũng vô cùng nhẹ nhàng, không đi bar đêm, chỉ ở trong nhà chơi game.

Hết giờ học, Bạch Thiên Trương không chờ được nữa, bật máy tính vào trò chơi. Vũ Thoa Phong Lạp đã đang chờ, thấy cô lên, trước tiên gửi lời mời gia nhập tổ đội, sau đó mới là sự nhiệt tình niềm nở.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Bà xã!

Bạch Thiên Trương đỏ mặt, cô vẫn chưa thể thích ứng được với xưng hô thân mật như vậy, nhưng mà tiếp xúc với Vũ Thoa Phong Lạp đã lâu, cũng biết hình tượng đại thần của người này đơn giản chỉ là giả dối. Anh không chỉ thích quẩn quýt lấy cô, thỉnh thoảng còn nổi giận, làm mình làm mẩy, Bạch Thiên Trương có lần đã nghi ngờ tâm tư của anh có phải chỉ như một cậu nhóc mười lăm tuổi không. Nhưng nhìn thấy ngoài cô ra thì anh đối xử với những người khác rất chín chắn, điềm tĩnh, cô lại hả hê, ha ha, hóa ra mặt trẻ con của đại thần chỉ có cô được chứng kiến.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Đây, ha ha, chào buổi tối.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Bà xã đến chỗ thầy tu ma đạo đi.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Muội phải tu ma?

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Đúng, trang bị của muội đều đề cao thuộc tính phòng ngự, muội nhìn xem, lực phòng ngự của muội đã không khác mấy Mục sư, cho nên vẫn phải tu ma, tăng lực công kích.

Lên đến cấp 101 trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, có thể lựa chọn tu thần hay là ma đạo, nói đến cái này, thần đạo là gia tăng lực phòng ngự, cho nên Pháp sư bạc mệnh bình thường sẽ chọn thần đạo; ma đạo là gia tăng công kích, cho nên Mục sư có lực công kích thấp sẽ thường chọn ma đạo. Vì Chiến sĩ có lực công kích và phòng ngự khá cân đối nên sẽ chọn theo sở thích cá nhân. Chỉ có Phù thủy, vì trên không ra trên, dưới không ra dưới, cho nên Bạch Thiên Trương rất phân vân. Bấy giờ nghe Vũ Thoa Phong Lạp nói vậy, cô mở nhân vật của mình ra xem, quả nhiên sau khi đổi sang trang bị mà Vũ Thoa Phong Lạp đưa cho, máu và phòng ngự của cô đều rất cao, vì thế cô rất vui vẻ cười Tứ Bất Tượng chạy đến chỗ thầy tu ma đạo.

Vũ Thoa Phong Lạp đang chờ ở đó, cười trên lưng một con thú rất có phong cách, không hiểu là loại mãnh thú cổ ở đâu, oai phong lẫm liệt. Tứ Bất Tượng của Bạch Thiên Trương vừa đi đến trước mặt, nó chợt đứng yên, vô cùng chân chó, rung đùi đắc ý. Bạch Thiên Trương, hơi tức giận thu Tứ Bất Tượng về, cầm chuốt điên cuồng kích vào con thú cười lỗ mũi chỉ lên trời của Vũ Thoa Phong Lạp, thế nhưng cô đã quên không thay đổi trạng thái, trước đó vẫn còn ở trạng thái PK ác ý, vì vậy Ngôn Mạch vô cùng vinh hạnh được thấy nữ Phù thủy cầm đao, bất kể là dùng pháp thuật gì, đâm liên tiếp, mà trong khung nhấc nhỏ phía dưới đã hiện lên: Bạn đã bị người chơi Thiên Trương Nhục Cốt Đầu tấn công ác ý. Trên đầu nhân vật của anh nhẹ nhàng, chậm rãi bay lên một chữ MISS.

Bạch Thiên Trương hoảng sợ, vội vàng rút tay lại, nhân thể đổi lại trạng thái ngay lập tức. Vũ Thoa Phong Lạp ở một bên vì chữ MISS trên đầu mà lệ rơi đầy mặt, cô cứ như vậy mà ăn sao...

Ngôn Mạch hơi chần chờ, ôm trán nghĩ xem Thiên Trương như thế này là có ý gì, bộ dạng bí hiểm khó dò. Nghĩ ngợi hồi lâu, đột nhiên tỉnh ngộ. Không phải vẫn nói “yêu cho roi cho vọt” đấy sao, không phải vẫn nói “liếc mắt đưa tình” đấy à, chắc đây chính là có tình cảm nên mới đánh rồi, hóa ra Thiên Trương đang làm nũng với anh. Anh toét miệng cười, hàm răng trắng tỏa sáng dưới ánh đèn, vậy thì để cho bà xã được đánh thoải mái, anh coi từng thứ trang bị, lực phòng ngự sụt giảm còn nhanh hơn cả thị trường chứng khoán.

Bạch Thiên Trương kinh ngạc, há hốc mồm nhìn Chiến sĩ đang cưỡi từng thứ trang bị, nhanh chóng lộ ra cơ ngực cơ bụng cuộn cuộn, chỉ mặc mỗi đồ lót sáng chói đứng trước mặt cô. Gì thế này? Đây là hình thức khóa thân à!

Ngôn Mạch hào hùng đánh chữ.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Nương tử, đến đây đi.

Bạch Thiên Trương kinh hãi, đến cái gì mà đến? Đến cái gì? Anh anh anh bộ dạng như vậy, chẳng lẽ muốn để cô XXOO à? Đây rõ ràng là một thụ yếu ớt! Thế nhưng rất nhanh chóng, Bạch Thiên Trương tự cảm thấy xấu hổ vì tư tưởng xấu xa 18+ của chính mình.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Bây giờ muội có thể công kích thân thể này của ta.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: ... À, muội thử xem.

Cô lại đổi trạng thái, người ta đã cưỡi hết ra để cho cô làm thịt, cô không thể bỏ lỡ. Vì vậy tiếp nhận một kĩ năng cấp một trăm, cột máu của Vũ Thoa Phong Lạp thoáng cái đã biến mất, đáng thương nằm cứng đờ trước mặt Phù thủy.

[Thế giới] Hệ thống: Người chơi Vũ Thoa Phong Lạp bị người chơi Thiên Trương Nhục Cốt Đầu đánh bại, đại hiệp xin bảo trọng, mười tám năm sau gặp lại.

[Thế giới] Hiệp Khách Heo: Lão đại, địa cầu quá nguy hiểm, em phải về sao Hỏa.

[Thế giới] Phong Nguyệt Vô Yên: Hai vợ chồng người ta cãi nhau mắc mớ gì đến người.

[Thế giới] Thấy Chết Không Cứu: Lão đại bây giờ đang ở đâu? Chờ ta, ta phải ghi lại khoảnh khắc lịch sử này!

[Thế giới] Ta Tới Đánh Hôi: Đại thần có cần chín cuốn sách trời thần thánh không? Đã có sách trời, từ nay về sau không đau lưng, không đau chân, bà xã ngược đãi cũng không sợ!

Bạch Thiên Trương cười hì hì phục sinh cho Vũ Thoa Phong Lạp, nhìn Vũ Thoa Phong Lạp mặc xong quần áo, lại trở thành đại thần đệ nhất, bắt đầu thao tác cho nhân vật nhẹ nhàng nhảy múa xung quanh Vũ Thoa Phong Lạp. Ngôn Mạch cảm xúc dâng trào, cô ấy đang nhảy múa cho anh xem! Cô ấy đang nhảy múa cho anh xem! Ngay ngô cười cả buổi, bỗng nhiên nhớ ra còn có việc chưa làm.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Nương tử, đã nói chuyện với NPC chưa? Xong rồi thì ta đưa muội đi làm nhiệm vụ tu nghiệm, giá trị tu nghiệm càng cao thì đẳng cấp ma sẽ càng cao, lực công kích cũng càng cao. Lên một cấp cũng là lên, đừng để lãng phí, nhớ phải phân phối điểm hợp lí để học tập các kĩ năng hữu dụng.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: À, hóa ra là như vậy! Muội không biết.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: ... Được rồi, đến lúc đó ta giúp muội phân phối. Cuối tuần này có thành chiến của thị tộc, muội có tới không?

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Quên không nói với huynh, từ mai bọn muội bắt đầu nghỉ học để ôn tập, sắp đến kì thi. Cho nên có khả năng một thời gian muội sẽ không vào game. Cái này, vật phẩm cống cho thị tộc muội sẽ đưa cho Thiên phu trưởng. Không tham gia thành chiến có cần xin phép nghỉ không?

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Không sao, không cần nhiều quy củ như vậy, thế thì muội ôn tập đi, chú ý sức khỏe.

Trong lòng Ngôn Mạch cảm thấy lạnh lẽo, ngón tay đau xót buồn bã đánh chữ, trái tim cũng đau xót buồn bã. Anh càng tiếp xúc với Bạch Thiên Trương, càng cảm thấy cô là một cô gái tốt hiếm có. Ví dụ như cho tới bây giờ, cô không vì mình là phu nhân tộc trưởng mà kiêu ngạo, nộ không ít vật phẩm cho thị tộc, cũng không ỷ lại vào thế lực của Thượng Thiện Nhược Thủy đi giết hại, bắt nạt người khác, vẫn chỉ là người hiền lành tốt bụng, kiên nhẫn giảng giải cho người chơi mới, cũng không gây mâu thuẫn với ai. Càng không giống bà xã của những người khác, suốt ngày mở miệng đòi tiền, đòi trang bị. Ngay cả Đỗ Khanh Cách cũng vỗ vai Ngôn Mạch cảm thán: “Một cô gái tốt như vậy sao lại vào tay Ngôn Mạch cậu nhỉ? Không phải lãng phí sao?”

Đau xót thì đau xót, là chồng thì vẫn phải ủng hộ sự nghiệp của bà xã. Vì vậy Ngôn Mạch rất phóng khoáng, không muốn để Bạch Thiên Trương phải bận lòng, ôn tập cho tốt. Cũng vì đã lâu không được nhìn thấy Bạch Thiên Trương, ngày nào cũng ngồi trước máy vi tính đã biến thành một hòn vọng phu.

Trong lúc này, Bạch Thiên Trương đang chết đi sống lại, ngấp đầu trong một núi sách. Sinh viên y vốn đã rất vất vả, thư viện trường chính là nơi phát sinh tình cảm giữa các cô nam quả nữ, bao nhiêu tài tử giai nhân vì bất ngờ gặp gỡ trong tiệm sách mà lâm lỡ một đời. Thư viện trường của họ thật đúng là thư viện trường, dùng cho đúng tác dụng đi, các đôi ngồi trong đó hạn một phút không thể biến thành mười phút, ngày đêm các cơ quan tế bào, vành tai tóc mai chạm vào nhau, bồi dưỡng tình cảm.

Bạch Thiên Trương lại là một người rất nghiêm túc. Đây không chỉ nói cô trong trò chơi, mà cũng là cô ngoài đời thật. Vậy nên những ghi chép bệnh lí khô khan, cô ghi nhớ rất rõ, chép cẩn thận đầy đủ, sách vở còn dán vài tờ giấy nhớ, giống như đang huênh hoang, khoác lác. Vừa đến cuối kì, mọi người đổ mắt đi mượn sách vở ghi chép của cô, không có sách vở, chỉ cần nghe sinh viên ưu tú nói một chút trọng điểm là tốt rồi, những gì mà sinh viên ưu tú nói chắc chắn sẽ có trong đề thi.

Điện thoại của Bạch Thiên Trương nóng như lửa, vừa sắp xếp các trọng điểm trong giáo trình, vừa trả lời bạn học: “Bệnh giang mai? Giáo trình bệnh giang mai không ở chỗ mình, ở đây chỉ có u xơ tử cung. Ủ ừ, được, mình sắp xếp lại rồi sẽ đưa cho cậu.”

Thế nhưng dù tình cảm quần chúng có xúc động đến mấy, mạnh mẽ đến mấy thì khi Bạch Thiên Trương sút đầu mẻ trán nhận cuộc điện thoại bệnh giang mai lần thứ N, lòng kiên nhẫn cũng sẽ bị mài mòn. Đúng lúc chuông điện thoại lần nữa vang lên, thần kinh của người hiền lành như Bạch Thiên Trương gần như đã sụp đổ, âm một tiếng đứt thắm thương, cuối cùng bạo phát.

Cô không thèm nhìn nữa mà nhận điện ngay, chửi ầm lên: “Chết tiệt! Bà đây không có bệnh giang mai! Chỉ có u xơ tử cung thôi! Đã nói với các người bao nhiêu lần rồi!”

“...” Bên kia điện thoại im lặng kì lạ.

Khí thế của Bạch Thiên Trương càng dâng trào mãnh liệt: “Này! Rốt cục là ai hử! Lên tiếng đi cho bà đây nhờ!”

Đối phương lên tiếng: “Thiên Trương, chào em. Anh là Ngôn Mạch.”

Ầm ầm! Bạch Thiên Trương nghe bên tai có tiếng sấm vang trời, giống như có một đám quạ đen “quang quác” bay qua còn để lại phân chim lấm tẩm trên đầu cô. Cô cứng đờ tại chỗ, mặt từ đỏ chuyển sang đen rồi lại trắng, đủ các sắc màu rực rỡ. Cô cảm giác như hóa đá rồi vỡ vụn ra, chỉ cần một cơn gió thu quét qua cũng sẽ chẳng còn chút dấu vết. Cô thu lại suy nghĩ, trước tiên nhanh chóng cúp điện thoại của Ngôn Mạch, sau đó ổn định tâm trạng, nơm nớp lo sợ gọi lại.

Ngôn Mạch đang trong lúc nghỉ ngơi, anh nghĩ đến cảm giác thể nghiệm tình yêu, sao lại có thể khiến người ta ngứa ngáy khó chịu trong lòng, lo được lo mất, giống như mật ngọt làm người ta không nhận được muốn nếm thử, nằm trên giường thất bại thở dài, anh thật sự đã yêu mất rồi. Nằm trên giường lăn qua lật lại hồi lâu, trong đầu đều là hình ảnh Bạch Thiên Trương nhảy múa, bộ dạng mặc áo trắng nghiêm túc khi kiểm tra sức khỏe cho anh, rốt cục nhận không được mới gọi điện thoại sang, cuối cùng lại bị sư tử Hà Đông rống cho kinh hoàng khiếp sợ. Nhưng anh nhanh chóng trấn tĩnh lại, tự giới thiệu bản thân. Sau đó chợt nghe thấy tiếng hít thở ngắn ngủi của đối phương, đang định nói tiếp thì chỉ còn lại âm thanh “tít tít” báo bận.

6. Chương 6

Bạch Thiên Trương nhớ lại, nhớ xem hai mươi năm trong cuộc đời phải chăng cô đã gây nên chuyện gì tàn nhẫn, sao cái tình huống oái oăm thế này lại rơi xuống đầu cô?

Nhớ lại cuộc điện thoại, ở đầu bên kia, Ngôn Mạch đại khái là vừa tỉnh ngủ, giọng nói trầm thấp khàn khàn lại có vẻ lười biếng, cái đó gọi là sự gợi cảm mất hồn. Bạch Thiên Trương chưa bao giờ nghe được một giọng nam nào êm tai như vậy, bất giác nuốt nước miếng. Vừa rồi vẫn còn rống như sư tử, giờ phút này lại như cô gái nhỏ giẫm phải mảnh vỡ, ăn nói khép nép: “Ngôn, Ngôn Mạch, chào anh. Vừa rồi không phải em cố ý nhắm vào anh... Bọn em đang sắp xếp lại giáo trình, không phải em bị bệnh giang mai, là giáo trình bệnh giang mai, em thật sự không có bệnh giang mai, em chỉ có u xơ tử cung, à không, là giáo trình u xơ tử cung...” Bạch Thiên Trương nuốt nước miếng, liú lười, nói năng lộn xộn, cuối cùng lệ rơi đầy mặt dừng lại, cô không nên nói gì thì hơn...

Bên kia điện thoại truyền tới một tiếng cười thoải mái, Bạch Thiên Trương rầu rĩ nghe Ngôn Mạch cười đủ rồi mới an ủi: “Anh biết anh biết, em không cần căng thẳng, ha ha ha ha...”

Bạch Thiên Trương cầm điện thoại, vô cùng đơn điệu bình thản “À” một tiếng, không biết nói gì nữa.

Ngôn Mạch hình như cũng rất khó xử, khẽ hắng giọng: “Bao giờ em mới thi?”

“Cuối tuần này thi nội khoa, thi xong sau đó lại đến bệnh viện thực tập một lần, còn hai tuần nữa mới đến kì thi cuối cùng, đến lúc đó em có thể vào trò chơi.”

Hai con mắt xa xăm của Ngôn Mạch chợt lóe sáng, a, thực tập? Thế nghĩa là anh có thể trà trộn vào bệnh viện để nhìn Thiên Trương phải không? Anh phấn khởi hỏi: “Cuối tuần này em thực tập ở khoa nào thế?”

“Khoa phụ sản.”

“...” Ngôn Mạch nghẹn họng, một lúc mới khôi phục lại sau khi bị đả kích, buồn bã dặn dò Thiên Trương mấy câu, đơn giản là phải chú ý sức khỏe, phải để ắt được nghỉ ngơi, ăn cơm đúng giờ, sau đó mới cúp điện thoại.

Lúc Bạch Thiên Trương ra khỏi phòng thi, tinh thần rất sảng khoái, cô vừa ngâm nga bài hát, vừa đi về kí túc xá, đã lâu không vào Viêm Hoàng Kỳ Tích. Có lẽ do đang là ban ngày, trong thị tộc chẳng có mấy người, chỉ có Đỗ Khanh Cách như là phú quý sinh nhân rồi, lúc nào cũng thấy treo máy trong trò chơi.

[Riêng tư] Cách Thức Hóa: Mỹ nữ đã lâu không gặp!

[Riêng tư] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Chào phó tộc trưởng, ha ha.

[Riêng tư] Cách Thức Hóa: Ngôn Thiếu có ân cần hỏi thăm em không?

[Riêng tư] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Có, có gọi điện thoại một lần, nhưng mà em nói hơi lộn xộn, nghe giọng anh ấy có vẻ không tốt lắm, sau khi cúp điện thoại thì không thấy gọi tới nữa.

[Riêng tư] Cách Thức Hóa: Hai người hàn huyên những chuyện gì thế?

[Riêng tư] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Anh ấy hỏi em bao giờ thi, em bảo khi nào đi thực tập xong thì có thể lên. Anh ấy lại hỏi em đi thực tập ở khoa nào, em bảo là khoa phụ sản, sau đó anh ấy có vẻ không vui.

[Riêng tư] Cách Thức Hóa: ...

Đỗ Khanh Cách không biết nên phản ứng thế nào, cơ mặt giật giật, chỉ biết gửi sang một biểu tượng mặt cười.

[Riêng tư] Cách Thức Hóa: Mỹ nữ, khó trách cậu ta lại ủ rũ.

[Riêng tư] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: ??

[Riêng tư] Cách Thức Hóa: Anh nói thật cho em nhé, lần em đi nội khoa tiêu hóa thực tập, có nhớ gặp một người trúng độc rượu không?

[Riêng tư] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Để em nhớ lại, hình như có chút ấn tượng, rất đẹp trai.

[Riêng tư] Cách Thức Hóa: Hẳn chính là Ngôn Mạch. Cậu ta đã sớm tra được lí lịch của em, nhưng không biết phải theo đuổi em thế nào. Cho nên lần trước biết được em đến nội khoa tiêu hóa thực tập, ngu ngốc uống bao nhiêu rượu vào, cuối cùng bị trúng độc. Tên nhóc Ngôn Mạch này cũng thật khổ sở. May là lần này em đến khoa phụ sản, nếu như em bảo đến khoa chỉnh hình hay là ngoại khoa, cậu ta thật sự có thể đi gây tai nạn để làm gãy xương ấy chứ. Haizzz... sao anh lại quen một người như thế nhỉ...

Đỗ Khanh Cách hơi hồi hận đã kể cho Bạch Thiên Trương nghe, hiện giờ trong đầu chỉ còn lại tin tức chấn động đó, cô sững sốt hồi lâu, rốt cục không kịp phản ứng, mặt bỗng đỏ lên, trong lòng lại có cảm giác gì như là ngọt ngào.

Dư San như là thám tử, nhìn mặt Bạch Thiên Trương đỏ hồng rất khả nghi, lén lút thậm thụt ghé sát vào cô: “Thiên Trương, không phải cậu đang yêu qua mạng đấy chứ?”

Bạch Thiên Trương còn chưa hồi phục tinh thần, vẫn là dáng vẻ xuân tâm nhộn nhạo.

Dư San vô cùng đau lòng: “Thiên Trương, sao cậu có thể yêu qua mạng hả? Trên mạng có bao nhiêu người xấu, bao nhiêu cô gái ngờ nghệch đã sảy chân để hận ngàn đời, cậu lại dễ dàng để cho người ta phạm tội như thế, nếu muốn đi gặp bạn trên mạng không biết sẽ chết như thế nào đâu...”

Cuối cùng cái đầu lộn xộn của Bạch Thiên Trương mới thu lại được toàn vẹn ý tứ của Dư San, hờn dỗi: “Cậu ngờ ngẩn à, làm gì có!”

Dư San thu lại khẩu khí, trời xanh ơi, ánh mắt này, hờn dỗi này, có thể so với diễn viên phim AV được rồi đấy, cái giọng ồm ồm à ồm ồm! Không được, Dư San chỉ tay lên trời: Quyết không thể để cho sinh vật xấu xí mang hóc-môn giống đực có tư duy kì quái đến từ sao Hỏa tàn phá một đóa hoa tươi nhỏ bé thế này được!

Trên thực tế, đóa hoa tươi nhỏ bé sắp bị “sinh vật xấu xí mang hóc-môn giống đực có tư duy kì quái đến từ sao Hỏa tàn phá”, vẫn chưa hề ý thức được nguy cơ của bản thân, vẫn đang vui vẻ rong chơi trong cái thế giới game online đầy hóc-môn giống đực.

Bạch Thiên Trương mở danh sách bạn bè, đột nhiên phát hiện lương tâm, nhớ tới đồ đệ nhỏ bé đáng thương, vì vậy chọn tên “Uống Rượu Bên Khe Suối” trong danh sách, xem cậu ta gần đây lên được mấy cấp.

Không nhìn thì không sao, nhìn rồi, Bạch Thiên Trương nghe thấy một tiếng “rắc” phát ra từ cầm của chính mình, cô cố gắng lấy tay nâng cầm: Đây đây đây, người cấp 105 này là ai?!

Dường như để chứng minh nghi ngờ của cô là đúng, Bùi Lăng Sơ cũng đang online, còn gửi tin nhắn sang cho Bạch Thiên Trương: “Sư phụ, cô đã đến rồi!”

Bạch Thiên Trương khóc: “Đồ đệ, cậu thăng cấp sao nhanh vậy! Cậu nghĩ cậu là thần thất à?”

Bùi Lăng Sơ ngồi sau máy tính gãi đầu, cười ngại ngùng: “Sư phụ, về sau đồ đệ có thể dẫn sư phụ đi rồi.”

Bạch Thiên Trương khí huyết cuộn cuộn, thầy trò bất hạnh, thầy trò bất hạnh! Sao những lời của cậu ta cứ như nói bóng nói gió, ngấm ngấm hại người vậy? Thế này không phải đang châm chọc cô sư phụ còn không bằng đồ đệ sao?

Nếu Bùi Lăng Sơ biết được lúc này Bạch Thiên Trương đang nghĩ gì, nhất định sẽ thề trước tất cả quần chúng rằng anh vô cùng có thành ý. Nhưng Bạch Thiên Trương đâu có biết, cô vẫn đang bực mình, nhưng người hiền lành vẫn là người hiền lành, cô tự nhận bản thân suy nghĩ tích cực, gửi sang một cái mặt cười: “Được.”

Ngôn Mạch nhận được điện thoại của Đỗ Khanh Cách báo Bạch Thiên Trương đang online, hấp tấp kích động mở máy tính, đã lâu không được nhìn thấy hai chữ “Bà xã”, anh mở danh sách bạn bè ra xem: Thiên Trương Nhục Cốt Đầu không online.

Phải nói nhiệt huyết của Ngôn Mạch như bị gội một gáo nước lạnh xuyên thấu tâm can. Đỗ Khanh Cách cũng không ngờ Bạch Thiên Trương lại thoát game nhanh thế, vội vàng đi an ủi cái người đang đau lòng kia: “Vừa xong vẫn còn ở đó mà, sao đã thoát rồi nhỉ.”

Ngôn Mạch cảm giác anh chưa bao giờ mệt mỏi đến thế, nhiệt tình chan chứa của anh đến núi băng ngàn năm cũng bị tan chảy, nếu thật sự được như vậy thì tốt. Vấn đề là đối phương căn bản không hiểu được lòng anh, tình cảm tràn đầy như quyền nặng ngàn cân đánh vào một đồng bóng, khiến người ta nản chí.

Đỗ Khanh Cách vì yêu mà trong người bức bối khó chịu, nên cũng rất thông cảm cho Ngôn Mạch, an ủi: “Tôi đã nói với cô ấy người trúng độc rượu lần trước chính là cậu, cậu cũng đừng do dự, lẽ mà lẽ mề nữa, kéo dài cũng không phải là cách, không bằng cậu mời cô ấy đi ăn một bữa hay là như thế nào đó. Tôi bảo, tôi tận tình khuyên bảo cậu như vậy là vì ai, Ngôn Thiếu cậu đối phó với phụ nữ rất có nghề, sao bây giờ lại như thằng nhóc con đầu ba chỏm tóc vậy?”

Ngôn Mạch cười khổ, cũng vì thật sự đã yêu, nên mới không muốn dùng cách đối phó với những phụ nữ khác để sử dụng với cô, mới có thể căng thẳng, thấp thỏm lo lắng như cậu thiếu niên mới biết yêu lần đầu.

Ngôn Mạch buồn bã, Bạch Thiên Trương cũng rất rối rắm. Bởi vì cô nhận được một tin nhắn, có vẻ giống như là gửi cho tập thể: “Tối nay sáu rưỡi họp cán bộ hội sinh viên, tại phòng họp của Đoàn, mời các vị lãnh đạo tới tham gia đầy đủ.”

Phải nói Bạch Thiên Trương là một người lười, cực kỳ lười, ngoại trừ ra ngoài ăn cơm, cô chẳng đi đâu khác, về kí túc xá ngồi máy tính, trên người có thể mọc nấm rồi cũng nên. Nhưng chính vì vậy, trường y thường thiếu những nhân tố nghệ thuật, trong bữa tiệc chào đón học sinh năm nhất, Bạch Thiên Trương đã thể hiện một điệu nhảy không thịnh hành, khiến cho trưởng ban văn nghệ sững sốt. Từ đó mọi việc từ lớn đến bé của ban văn nghệ cô đều phải phụ trách, kể cả liên hoan đón sinh viên mới hàng năm, tiệc đón giao thừa, chủ trì các cuộc thi ca hát, tiệc chia tay, văn văn, đại loại như vậy.

Mặc dù nhiều việc, cô vẫn có thể sắp xếp phân phó xuống các cấp dưới, việc gì cần làm thì cô cũng yên lặng về kí túc xá làm, vì vậy ngoại trừ không đi họp thường kì thì cô vẫn coi như họp lệ.

Bạch Thiên Trương rất ghét những cuộc họp buồn tẻ, đơn điệu, không hữu dụng, mỗi khi đến kì họp, ban tổ chức sẽ nhận được điện thoại ngoài ý muốn của Bạch Thiên Trương, không phải cảm cúm thì cũng là gãy chân, không phải mất nổi rôm thì là tiêu chảy, nếu không thì là xin phép nghỉ để về nhà, hoặc là bị thầy giáo giữ lại, lấy cớ nhiều đến nỗi khiến cho trưởng ban tổ chức bái phục vô cùng, mỗi lần đến kì họp anh ta lại chờ xem lí do lần này của Bạch Thiên Trương là gì, có phải là bị người ngoài hành tinh bắt đi không? Mà Bạch Thiên Trương cũng đang tự hỏi một vấn đề, có nên tuyên bố kì sinh lí hàng tháng của cô trùng với thời gian họp, dùng một lí do này để suốt đời được nhàn nhã...

Sau khi cô cãi nhau, trở mặt với chủ tịch hội sinh viên trong buổi họp thường kì lần trước, giờ lại càng không muốn đi. Bởi vì cô vắng họp, ban văn nghệ đều là phó ban phá lệ đi thay, vì vậy trong cuộc họp lần trước, người ta đã chỉ đích danh muốn cô phải đi. Mỹ nữ ru rú trong nhà Bạch Thiên Trương không cam tâm tình nguyện, lần đầu tiên đến đúng giờ. Sau một đồng bóng lẽ dài dòng không trọng điểm, thiếu dinh dưỡng của chủ tịch, Bạch Thiên Trương bị gọi tên.

“Bạch Thiên Trương, cậu là trưởng ban văn nghệ? Sao mỗi lần họp thường kì đều không có mặt?”

Bạch Thiên Trương nghĩ, cũng thật sự là cô không đúng, vì vậy cười gượng hai tiếng, bộ dạng nhỏ bé như con dâu nhũn nhục.

“Chức trưởng ban văn nghệ này, tôi chỉ xem như tạm giữ. Tôi thấy mọi người cũng rất nhàn rồi mà!” Trong lòng Bạch Thiên Trương thì nói: Đúng vậy đúng vậy, các người mau cách chức của tôi đi!

“Chẳng biết có phải chỉ cần vẻ ngoài xinh đẹp là có thể tùy tiện theo ý mình không, cậu nhiều lần không tới, ban tổ chức không tìm cậu nói chuyện sao? Đàm Việt, có phải vì người ta là mỹ nữ, cho nên không nỗ lực?” Đàm Việt là trưởng ban tổ chức, lúc này mặt đã đen sì.

Bạch Thiên Trương tự nhận tính tình cô rất hòa nhã, không hay so đo với người khác, hoặc phải nói cô không muốn so đo. Cho nên nhờ mặt dày và ương ngạnh mà sống tới bây giờ. Nhưng sự việc đã liên lụy tới người khác, nghe cái giọng nói càng nói càng hăng say kì quái của cậu ta, Bạch Thiên Trương chỉ cảm thấy chán ghét. Cô ngẩng đầu, ánh mắt vì tức giận mà sáng rực, càng làm nổi bật vẻ xinh đẹp bức người của cô.

“Chủ tịch, chủ tịch có ý kiến gì với tôi sao? Xin hãy nói thẳng ra, đừng liên lụy tới người khác. Tôi thừa nhận mỗi tháng không tham gia họp thường kì là tôi không đúng, nhưng cậu có phải cũng nên tự kiểm điểm một chút không. Tôi nghĩ, họp thường kì chỉ là các ban tổng kết thành tích hàng tháng, tự kiểm điểm chưa đủ thì đưa ra hội sinh viên để trợ giúp. Nhưng mà cậu nhìn xem, một cuộc họp mà từ đầu tới cuối toàn những lời nói sáo rỗng, nhằm nhĩ vô nghĩa, họp như vậy chỉ lãng phí thời gian của mọi người! Còn nữa, tuy tôi không đến họp, nhưng các công việc trong ban tôi đều lo, chẳng qua cậu không thấy lúc tôi làm việc trong kí túc xá mà thôi! Cậu không thấy lâu nay chúng tôi đã tổ chức bao nhiêu buổi liên hoan hả? Mặt khác, đây dù sao vẫn là trường học, vẫn là hội sinh viên, theo nếp sống xã hội, chẳng thiếu những điểm tốt, nhưng đừng tưởng tôi không biết những chuyện xấu xa trong hội! Hôm nay tôi đã nói ra hết, mọi người muốn xử lí thế nào thì tùy.”

Cô phẩy tay áo bỏ đi, để lại một đám trưởng ban và chủ tịch xanh mặt, kinh hãi nhìn nhau. Từ đó, trong lòng chủ tịch hội sinh viên Mr.Right, đẹp trai, dịu dàng, sắc sảo, đã từng vô số lần xuất hiện trong mộng của thiếu nữ, Bạch Thiên Trương bị đá không thương tiếc.

Cô hỏi Dư San: “Dư San, lần này nhất định phải đi à?”

Dư San biết rõ Bạch Thiên Trương đang nghĩ đến vụ lộn xộn với chủ tịch, lườm cô bạn: “Cậu ngốc à, hội sinh viên bầu lại, chủ tịch thay đổi rồi. Đối thành Bùi Lăng Sơ! Bùi Lăng Sơ! Anh ấy phù hợp tất cả điều kiện tình nhân trong mộng thời đại mới của tớ! A! Lòng tớ đã hướng về đó rồi!” Ánh mắt cô bạn toát lên vẻ ngưỡng mộ mận nồng, Bạch Thiên Trương cảm thấy rất buồn nôn, được rồi, đã như vậy, tối nay nhất định phải đi.

7. Chương 7

Bùi Lăng Sơ đang ngồi xổm buộc dây giày, ngón tay thon dài tao nhã thắt lại, nhanh nhẹn đứng dậy, cầm cặp xách và chìa khóa chuẩn bị ra ngoài. Đàm Việt trong lòng run sợ nhìn Bùi Lăng Sơ đang cười tươi như gió xuân: “Người anh em, cuộc họp thường kì tối nay, cậu sẽ không làm khó bọn mình đấy chứ?”

Anh ở cùng Bùi Lăng Sơ suốt hai năm qua nên hiểu rất rõ, người này bình thường tỏ ra lạnh nhạt, nhưng nếu một ngày nào đó đột nhiên cười nghiêng nước nghiêng thành, vậy thì chắc chắn vận rủi sắp rơi vào người nào đó xung quanh cậu ta, ví dụ như chủ tịch hội sinh viên tiền nhiệm.

Bùi Lăng Sơ nho nhã đẩy gọng kính trên sống mũi, Đàm Việt thề, lúc đó anh thấy trong ánh mắt kia chợt lóe hào quang cực khủng bố. Đôi mắt Bùi Lăng Sơ đằng sau cặp kính không nhìn rõ lắm, Đàm Việt bỗng cảm thấy ớn lạnh, cảm cấp cùng Bùi Lăng Sơ đi ra ngoài, tới phòng họp.

Bạch Thiên Trương buồn chán ngồi uốn éo vẽ vòng tròn trong phòng họp, bộ dạng như đi vào cõi tiên. Rốt cục cô bị một tràng tiếng hít thở của đám con gái đồng dao kéo về thực tại, mờ mịt nhìn xung quanh, phát hiện toàn các cô gái mặt đỏ như rặng mây hồng, ngượng ngùng nhưng vẫn can đảm nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm vào một phương hướng nào đó. Cô cũng bất tri bất giác hướng ánh mắt theo một đám YY như hổ như sói kia, trông thấy đối tượng YY của hầu hết phái nữ: mặc một bộ áo gió màu vàng nhạt cắt may rất vừa người, đôi mày phượng, mũi thẳng tắp, môi mỏng như cười mà không phải cười, trên sống mũi là cặp kính gọng vàng bằng kim loại, phong cách thanh cao, nho nhã.

Được rồi, bộ dạng không tồi, nhưng đây không phải mấu chốt, mấu chốt ở chỗ đó chính là vị chủ tịch mới ngàn vạn lần sẽ không khiến cô ảm ức. Cô nghĩ vậy, càng cố gắng thu mình vào ghế ngồi, muốn biến cảm giác hiện hữu của cô xuống càng thấp càng tốt.

Đôi mắt sắc bén của Bùi Lăng Sơ rất nhanh chóng bắt được ánh mắt mờ mịt của nữ sinh đang trong tư thế vụn vặt kì quái, ý cười trên môi càng hiện rõ, có lẽ cô không biết, dù cho cô có muốn làm mờ sự hiện hữu của bản thân đến thế nào, nhưng trời sinh cô đã luôn là tiêu điểm. Ngón tay anh cong lên khe gờ xuống mặt bàn gỗ lim, liên tiếng bắt đầu cuộc họp: “Chào mọi người, tôi là Bùi Lăng Sơ, may mắn được chọn làm

chủ tịch hội sinh viên, mong mọi người chỉ giáo nhiều hơn. Bên dưới, tôi muốn làm quen một chút với các trưởng ban, mời mọi người lần lượt tự giới thiệu được không?”

Lúc đến phiên Bạch Thiên Trương, cô đã mơ màng buồn ngủ. Nguyên nhân là gì, chỉ có một cái tự giới thiệu rất đơn giản lại biến thành cơn đường làm thân vô cùng gập ghềnh, mấy nữ trưởng ban mê trai kia chỉ thiếu nước mang hộ khẩu trình lên cho người ta. Sau khi một nữ sinh lắp bắp trình bày sở thích của mình, Bạch Thiên Trương rốt cục đã có cơ hội mở miệng, cô mặt không biểu cảm, ánh mắt lơ đãng, nói vô cùng rõ ràng, khô khan: “Chào mọi người, tôi là Bạch Thiên Trương, trưởng ban văn nghệ.” Nói xong định ngồi xuống. Ai ngờ chủ tịch này giờ chỉ cười dịu dàng nghe các đầy tớ tự giới thiệu, đột nhiên lên tiếng: “Bạn học Bạch Thiên Trương phải không? Tôi rất thích tiết mục “Ấn tượng sân trường” của các bạn trong tiệc liên hoan lần trước, hi vọng lần sau có cơ hội hợp tác.”

Bạch Thiên Trương bị một câu nói này làm cho giật mình, tỉnh cả ngủ, cô thề cô đã nhìn thấy một nụ cười vô cùng xấu xa của kẻ nào đó, đồng thời cũng nhận được ánh mắt thông cảm của Đàm Việt quàng tới. Cơ hội hợp tác? Anh ta tưởng bọn họ đang nói chuyện hợp đồng chắc? Cô vừa oán thăm vừa chân chó gượng cười, gật đầu với Bùi Lăng Sơ rồi ngồi xuống.

Màn giới thiệu vẫn tiếp tục, ánh mắt cô và Đàm Việt giao nhau trên không trung, lén lút truyền đạt thông tin. Ánh mắt Đàm Việt nhìn Bạch Thiên Trương cứ như nhìn ảnh dán trên bia mộ, có một loại tình cảm bi thương, an ủi: “Mỹ nữ, có thể khiến cậu ta hé ra dáng vẻ tươi cười như vậy, cậu xong rồi. Có phải cậu đã gây sự với cậu ta không?”

Bạch Thiên Trương trừng lớn đôi mắt mờ mịt hơi nước, ra sức chớp mắt bày ra bộ dạng người vô tội: “Đâu có, tôi chưa bao giờ gặp anh ta.” Đó là sự thật, ở kí túc xá Bạch Thiên Trương chưa từng quan hệ với ai, ngoại trừ Đàm Việt, vì hay xin phép nghỉ nên mới quen biết một chút, tuyệt đối không biết mặt các sinh vật khác ngành, khác khoa với cô.

Bùi Lăng Sơ không tập trung nghe giới thiệu, ánh mắt lại nhìn về phía nữ sinh đối diện, đang mày đưa mắt lại với Đàm Việt, đúng lúc cô mắt to chớp chớp ra vẻ vô tội, Bùi Lăng Sơ có chút lo lắng liệu mắt cô có bị chuột rút không, cười lạnh: Cảm tình giữa cô ấy và Đàm Việt có vẻ rất tốt!

Bạch Thiên Trương đang chớp mắt đột nhiên bị ánh mắt đờ đờ sát khí, lạnh như băng của Bùi Lăng Sơ kích thích, nhất thời bất cẩn, mắt bị chuột rút thật, cái quái gì thế này! Cô vội vàng che mắt, nghĩ thầm định chui xuống dưới gầm bàn hội nghị, mắt không nhìn thấy gì, nhưng bên tai lại văng vẳng tiếng cười khê rất rõ ràng của người kia, cái này, Bạch Thiên Trương bắt đầu hoài nghi có phải cô đã từng giết cả nhà anh ta không.

Cuộc họp thường kì như phong ba bão táp, sóng ngầm dữ dội cuối cùng đã kết thúc, Bạch Thiên Trương vội nhảy xuống ghế đi ra ngoài, Bùi Lăng Sơ chậm rãi gọi cô lại: “Bạn học Bạch Thiên Trương, mời bạn ở lại một chút, tôi có một số việc muốn trao đổi.”

Bạch Thiên Trương than thầm: Vớ vẩn, có chuyện gì mà trao đổi. Cô định coi như không nghe thấy, đi nhanh hơn. Không hiểu sao giọng nói kia lại như âm hồn bất tán, âm lượng còn có xu hướng lên cao: “Bạn học Bạch Thiên Trương!”

Bạch Thiên Trương nhắm mắt làm ngơ, hạ quyết tâm tiếp tục xông lên phía trước, không ngờ bên cạnh có người túm cô lại: “Bạch Thiên Trương, chủ tịch gọi cậu!”

Cô bất đắc dĩ dừng bước, nhìn Bùi Lăng Sơ chậm rãi tiến lại gần: “Chủ tịch, có chuyện gì?”

Bùi Lăng Sơ đẩy gọng kính, lấp lánh ánh sáng trắng: “Bạch Thiên Trương, chúng ta học cùng năm, gọi chủ tịch thì hơi xa lạ quá. Cậu gọi tôi là Bùi Lăng Sơ đi. Là thế này, sinh viên năm nhất mới vào muốn tổ chức ban nhạc trường học, như vậy về sau trường muốn tổ chức tiệc sẽ không cần bỏ tiền đi mời ban nhạc của Học viện Nghệ thuật bên cạnh nữa. Họ đã nói chuyện với tôi, tôi cảm thấy ý kiến này không tệ, cho nên muốn thảo luận cùng cậu, tổ chức một ban nhạc.”

Bạch Thiên Trương giơ tay nhắc chân tỏ ý tán thành, nhưng mà...: “Cùng tôi? Cậu nói là cậu cùng với tôi?”

“Đúng, bởi vì việc này không chỉ liên quan đến ban văn nghệ, còn có thể liên quan tới nhiều ban khác, cho nên tôi cũng muốn tham gia, sao, có gì không ổn?”

Bạch Thiên Trương , trong bóng tối, dưới ánh trăng, sao cảm thấy khuôn mặt Bùi Lăng Sơ lại hại nước hại dân như vậy, nhưng mà lại rất đẹp, Bạch Thiên Trương càng nhìn càng hoảng hốt. Theo sở thích của Bạch Thiên Trương mà nói, sau khi cô chìm đắm trong vô số tiểu thuyết tình cảm, hiện đại cổ đại, xuyên việt, có một hôm cô đã làm một cái tổng kết đầy đủ các loại hình nhân vật nam trong tiểu thuyết. Cô đã cân nhắc kỹ càng, cảm thấy thích nhất là nam chính bụng dạ đen tối, cho nên cô cũng trở thành một kẻ bụng dạ đen tối chính cống. Căn cứ vào quy luật đen tối, về ngoài càng nho nhã, càng phóng khoáng, trong bụng lại càng đen tối, mức độ đen tối của bụng dạ chắc chắn có quan hệ trực tiếp với mức độ trắng của gương mặt. Cô sờ cảm, nhìn khuôn mặt trắng trẻo của Bùi Lăng Sơ, trắng như thế, nhất định lòng dạ rất đen tối! Đúng lúc Bùi Lăng Sơ đang cười dịu dàng, Bạch Thiên Trương suýt nữa nhảy dựng lên, chính là như vậy chính là như vậy! Đằng sau dáng vẻ tươi cười đó chắc chắn là có ý đồ đen tối! Cô thích đen tối đấy, nhưng cũng giống như mọi người hi vọng con mình không giống Shin cậu bé bút chì, loại sinh vật bụng dạ đen tối này cũng tương tự, chỉ nên xuất hiện trong tiểu thuyết!

Bờ môi cô run rẩy đang định kiểm soát, người nào đó đã mở miệng: “Được, xem ra cậu cũng không có ý kiến phản đối gì. Quyết định như vậy đi, ban truyền thông sẽ thiết kế quảng cáo để dán, tối chủ nhật này sẽ là phỏng vấn, đến lúc đó tôi hi vọng cậu cũng tới tham gia.” Vừa đi vừa nói chuyện, đã đến trước kí túc xá của Bạch Thiên Trương, “Cậu vào đi. Chủ nhật đừng quên.”

Bạch Thiên Trương nản chí, hồn xiêu phách lạc đi vào. Bộ dạng Bùi Lăng Sơ tươi cười ẩn chứa ý tứ không rõ, như một hồ ly vừa chiến thắng, lắc lắc cái đuôi lông xù xinh đẹp sau lưng, thản nhiên rời đi. Bạch Thiên Trương, Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, ngành y – sao anh lại không nghĩ ra sớm hơn chứ?

Trong thời gian Bạch Thiên Trương không vào trò chơi, Bùi Lăng Sơ đã đổ tiền vào Viêm Hoàng Kỳ Tích, dùng nhân dân tệ trong thời gian nửa tháng gần gũi tặng thêm 45 cấp, anh cũng không hiểu tại sao bản thân không thể khống chế được, anh chỉ cảm thấy ghét cái cảm giác làm đồ đệ của cô, chán ghét cảm giác giống như không cùng một thế giới với cô.

Đẳng cấp cao, tự nhiên sẽ có thị tộc lôi kéo, anh tùy tiện gia nhập một thị tộc, hôm đó thị tộc đang hành quân, mọi người trò chuyện nhằm chán rồi chợt nổi hứng buôn chuyện, sinh vật giống đực lúc nào cũng hứng thú nhất với chủ đề xoay quanh mỹ nữ, vì vậy chủ đề đã chuyển sang Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, có người nói hình như Thiên Trương Nhục Cốt Đầu là sinh viên trường Y.

Lúc đó trái tim Bùi Lăng Sơ chợt đập nhanh dữ dội, cảm giác rung động này rất lạ lẫm, nhưng anh lại không thấy ghét. Anh chợt nhớ tới hoa hậu giải thưởng Bạch Thiên Trương nổi tiếng trong trường anh, trong lòng có chút chờ mong. Về Bạch Thiên Trương, anh không cần ra sức nghe ngóng, tự nhiên sẽ có nhiều nam sinh đầy hứa hẹn theo đuổi Bạch Thiên Trương cho anh biết rõ từng chi tiết về cô, suy đoán của anh đã được chứng thực, quả nhiên là đúng, cô cũng chơi Viêm Hoàng Kỳ Tích.

Tiếp đó lại có một màn bầu lại chủ tịch hội sinh viên kia. Khi anh đối diện với cái chớp mắt của Bạch Thiên Trương, trí nhớ chợt tỉnh táo, hình ảnh mơ hồ nhàn nhạt trong đầu, giờ phút này vô cùng tươi sáng, rõ nét. Đó là một tháng trước, anh đứng trước cửa phòng họp của hội sinh viên, chờ Đàm Việt cùng đi bơi, đang chờ chán muốn chết, chợt nghe thấy từ bên trong vọng ra một giọng nữ thanh thúy như ngọc, nói năng có khí phách. Chính vào lúc đó, xuyên qua cửa sổ, dưới ánh đèn huỳnh quang, anh nhìn thấy cô, hai gò má đỏ hồng vì tức giận, hai con mắt rưng rưng, linh động dưới hàng lông mày đang nhẹ nhàng nhíu lại, khuôn mặt đẹp đẽ, lay động lòng người dưới ánh đèn đó đã lao thẳng tới, xông vào trái tim không hề phòng của anh. Nhìn dung mạo trong trí nhớ trùng khớp với gương mặt lúc này chỉ cách anh vài mét, Bùi Lăng Sơ mỉm cười ý vị, khi nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của Bạch Thiên Trương ở đối diện, ý càng cười đậm hơn.

Như đã nói ở trên, bản tính Bạch Thiên Trương rất lạc quan, tích cực hướng về phía trước, hoặc cũng có thể gọi là không tìm không phối. Tóm lại, Bạch Thiên Trương nhanh chóng thông suốt tư tưởng công tác, sau đó vui vẻ lên Viêm Hoàng Kỳ Tích.

Vừa lên, cô liền nhận được lời mời gia nhập tổ đội của Vũ Thoa Phong Lạp, Bạch Thiên Trương vào đội, nhìn thấy đã có đủ năm người, bốn chức danh chỉ còn thiếu Phù thủy, cô vừa vào thì hoàn hảo.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Thiên Trương, đến chỗ trưởng lão ở Côn Luân, chúng ta cùng đi Nghịch thủy đình.

[Đội ngũ] Thấy Chết Không Cứu: Chào buổi tối chị dâu.

[Đội ngũ] Tỉnh Giác Không Thấy Vợ Đâu: Ha ha, ngày nào cũng cùng đội với một đám đàn ông, phát ngán rồi, rốt cuộc đã có một mỹ nữ tới.

[Đội ngũ] Cách Thức Hóa: Thiên Trương tới rồi.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Chào mọi người.

Vì vội vàng, Bạch Thiên Trương chưa kịp dùng thuốc tăng trạng thái PK, lập tức đến chỗ trưởng lão ở Côn Luân. Ngón Mạch thấy người tới đông đủ, thực hiện đối thoại với NPC rồi đi vào Nghịch thủy đình.

8. Chương 8

Trên trang chủ của Viêm Hoàng Kỳ Tích có ghi người chơi từ cấp 101 trở lên là có thể vào Nghịch thủy đình. Nhưng một đám người chơi bị mắc lừa, kích động xông vào phó bản, còn chưa qua cửa thứ nhất đã bị chết tan xác, sau khi ra ngoài đã mắng chửi trang chủ là lừa đảo. Ngã một lần khôn hơn một chút, về sau đi Nghịch thủy đình toàn là tổ đội người chơi ngoài cấp 110.

Đây là lần đầu tiên Thiên Trương đi phó bản loại này, cho nên sau khi bọn họ bị trưởng lão truyền vào cung điện u ám, cô mờ mịt không biết làm gì. Thấy Chết Không Cứu tăng lực công kích và phòng ngự ổi thành viên trong đội, Ngón Mạch không lập tức nhận nhiệm vụ như thường ngày mà kiên nhẫn giảng giải cho Bạch Thiên Trương.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Thiên Trương, trước tiên em mở ma và nhân đôi kinh nghiệm, lát nữa anh sẽ đi lên đài phía trước tìm cột trụ vận mệnh, hệ thống sẽ tùy cơ thả ra năm con quái vật, em đi theo bọn họ, thấy Mục sư xuất hiện thì giết, cẩn thận.

[Đội ngũ] Thấy Chết Không Cứu: Lão đại, lần đầu tiên tôi đi cậu chẳng nói nhảm một câu nào mà dẫn tôi xông thẳng lên phía trước, hại tôi nhảy mất đã nằm ngay đơ, tấm thân trong trắng của tôi cũng chẳng biết là bị BOSS nào cướp đi nữa...

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Nói thêm câu nữa cậu dẫn đội.

[Đội ngũ] Thấy Chết Không Cứu: Tôi cảm ơn.

Khi đến cấp 101 tu nghiệm thần ma, mỗi cuối tuần, người chơi sẽ có một khoảng thời gian nhất định để mở thần ma, lúc đó sẽ xuất hiện hiệu ứng ánh sáng đặc biệt, sau lưng tu thần có một vòng hào quang giống như Phật Tổ ở Tây Thiên, sau lưng tu ma là ánh sáng tối tăm, tà ác, hiệu ứng càng hoa lệ càng mạnh mẽ thì chứng tỏ đẳng cấp tu nghiệm càng cao. Dưới trạng thái thần ma, không chỉ công kích và phòng ngự đều tăng lên, còn có kỹ năng cường hóa phân phối điểm với thần ma tu nghiệm tương ứng.

Bạch Thiên Trương nghe theo mở trạng thái ma đạo, vì đẳng cấp tu nghiệm mới được một cấp, hiệu ứng ánh sáng đáng thương chẳng khác gì cái xác rùa đen trên lưng nữ Phù thủy, nhưng mà Bạch Thiên Trương vẫn rất hưng phấn. Phía trước, Vũ Thoa Phong Lạp đã xác định năm con quái vật, những người khác đã quen thuộc thì lập tức ném ra kỹ năng Quân công về phía quái vật, Bạch Thiên Trương cũng vội vàng sử dụng khối độc, năm con BOSS nhanh chóng bại trận.

Hệ thống bay ra lời nhắc nhở: Bạn đã thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ Giết hàng loạt, hệ thống thưởng cho bạn 35 bùa Kêu gọi, 100 nghìn điểm kinh nghiệm.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Thiên Trương, bùa Kêu gọi dùng để gọi NPC trong lúc chúng ta đang đánh quái, trước tiên em cứ giữ lại, sau rồi anh với em đổi.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Được, đã hiểu.

Bạch Thiên Trương có chút sùng bái Vũ Thoa Phong Lạp, đại thần đúng là đại thần, một người lãnh đạo sáng suốt, nhìn ra trông rộng, đoạn đường tiếp theo không gặp khó khăn gì đã đến cửa thứ ba.

Nhưng Nghịch thủy đình sở dĩ gọi là Nghịch thủy đình bởi vì có những đoạn rất biến thái, nguy hiểm, đoạn đường tiếp theo phải cẩn thận vượt qua những khối đá màu sắc hình thù kì dị ở giữa đường, nhưng không được quấy nhiễu đám sinh vật cổ xưa đang ngủ say trong đó, còn phải tránh né những khối trạm trở đầu rồng oai phong, phun ra làn sương trắng. Đẳng cấp như Thiên Trương, sương trắng đó có thể giết chết cô

ngay lập tức. Mục sư kĩ năng trăm cấp có thể tàng hình để đi qua; Chiến sĩ vốn là Huyết Ngưu, lực phòng ngự cao; Pháp sư có kĩ năng dịch chuyển ảo ảnh, nháy mắt có thể di chuyển tới phía đối diện; chỉ có Phù thủy là vô cùng khó khăn.

Năm người đứng giữa giao lộ bàn bạc kế sách.

[Đội ngũ] Thấy Chết Không Cứu: Tôi qua trước, khi nào chị dâu qua thì tôi tăng máu liên tục, được không?

[Đội ngũ] Cách Thức Hóa: Sợ không được, Thiên Trương có khả năng bị ngạt, tăng máu không kịp được đâu.

[Đội ngũ] Tỉnh Giác Không Thấy Vợ Dâu: Nếu như bị ngạt, ngay lập tức dùng hồng được hồi phục cũng không kịp.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Em làm liên lụy đến mọi người rồi.

[Đội ngũ] Thấy Chết Không Cứu: Chị dâu nói gì đó? Thế không phải xem chúng ta là người ngoài ư!

[Đội ngũ] Cách Thức Hóa: Không sao đâu Thiên Trương, đừng để tâm.

Bạch Thiên Trương nhìn lời nói của mọi người, trong lòng cảm thấy ảm áp, đột nhiên nhận được một yêu cầu được ôm, là Vũ Thoa Phong Lạp gửi tới. Sau lưng Chiến sĩ anh tuấn là thanh Diệt Thiên Trảm, mở rộng vòng tay vươn về phía cô. Cô hơi ngần ra rồi chọn chấp nhận, đại thần đúng là đại thần, ngay trong thời khắc nguy hiểm vẫn còn làm được những việc ngoài dự kiến khiến người ta kinh ngạc, ví dụ như lúc này âm thầm tán tỉnh trong phó bản...

Vũ Thoa Phong Lạp ôm lấy Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, ra lệnh.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Tôi ôm Thiên Trương đi qua, như vậy công kích sẽ đều tập trung trên người tôi, Thấy Chết Không Cứu nhớ tăng máu.

Tất cả mọi người đột nhiên sáng tỏ, trong trò chơi thiết lập thật biến thái, đại khái tạo điều kiện cho anh hùng xông ra cứu mỹ nhân, trong lúc ôm, nhân vật nữ sẽ không phải chịu công kích, mà sẽ do nhân vật nam đang ôm phải gánh chịu. Nhưng lúc ôm thì không thể chạy nhanh, chỉ có thể đi thong thả, tốc độ càng chậm, thời gian bị công kích khi đi qua giao lộ càng dài, càng dễ bị chết. Bởi vậy cần phải có Mục sư tăng máu để phòng ngừa.

Thiên Trương Nhục Cốt Đầu nằm trong lòng Vũ Thoa Phong Lạp bình yên vượt qua giao lộ, lúc Vũ Thoa Phong Lạp buông Thiên Trương Nhục Cốt Đầu ra, cô khẽ ngửa đầu lên, gương mặt thuần khiết nghiêng một góc bốn mươi lăm độ đẹp đẽ mà đau buồn nhìn Vũ Thoa Phong Lạp, Vũ Thoa Phong Lạp cũng cúi đầu nhìn cô, trong đôi mắt lấp lánh đủ loại màu sắc – đừng hiểu lầm, không phải do hai người ngồi sau máy tính nào tàn bày ra bộ dạng sinh lý tử biệt, lưu luyến không rời như vậy, chẳng qua là trò chơi này thiết lập biến thái như thế để tô đậm tình cảm, cho dù Bạch Thiên Trương biết rõ, nhưng trong lòng vẫn có pháo hoa nổ tung bùng, vụng trộm cười thầm.

Đến cửa thứ tư, sau khi đội trưởng nhận nhiệm vụ, hệ thống sẽ cho vào hành trang của mỗi thành viên một la bàn do thám. Người chơi phải khóa la bàn do thám lại, tìm ra bảo bối bùa Kêu gọi. Trong thời gian mười phút đồng hồ tìm kiếm, nhìn thì tưởng đơn giản, nhưng hệ thống sẽ tùy cơ thả ra một vài con quái vật tinh anh quấy nhiễu người chơi, không ít các huynh đệ, tỷ muội bạc mệnh đã mất mạng tại đây.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Thiên Trương, đã nhìn thấy la bàn do thám chưa?

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Thấy rồi.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Nhanh chóng kéo la bàn vào trong hộp đựng vật phẩm, sau đó ẩn khóa tự động, hệ thống sẽ tự động kiểm tra.

Bạch Thiên Trương làm theo, sau đó bị Vũ Thoa Phong Lạp dẫn tới một góc tường hẻo lánh, lần này Ngôn Mạch không nói trong đội ngũ mà là gửi tin nhắn riêng cho Bạch Thiên Trương: “Bà xã, em đứng yên đừng nhúc nhích, đợi lát nữa hệ thống thả quái ra chồng sẽ giải quyết, cứ giao hết cho chồng là được.” Bạch Thiên Trương cảm thấy đầy lòng như có cái gì đó lướt qua, thậm chí cô còn có thể nghe thấy tiếng nước chảy mềm mại.

Vừa mới thăm dò một cái la bàn, quả nhiên có một con quái vật tinh anh từ trên trời giáng xuống bên cạnh Bạch Thiên Trương, khoe miệng cô run run, nhìn con quái vật khắp mình lóe sáng đang nhảy tránh đòn, bà đây đã trốn đến cái góc xó xỉnh này, chỉ thiếu nước dán lên tường mà người vẫn tìm được sao? Cô đang định đánh quái, thanh Diệt Thiên Trảm của Vũ Thoa Phong Lạp đột nhiên lóe ánh sáng đỏ, cột máu của quái vật tinh anh giảm hơn một nửa, lại lóe sáng, quái vật ngã bịch xuống. Tiếp đó có thêm mấy con quái nữa xuất hiện, đều bị Diệt Thiên Trảm hung hăng đánh cho tan xác. Bạch Thiên Trương không thể không thừa nhận, Vũ Thoa Phong Lạp thực sự rất tuần tú.

Qua được cửa này là đến nơi sâu nhất trong cung điện.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Mọi người đến chỗ NPC, một nửa đổi vũ khí, một nửa dừng đổi. Thiên Trương, vũ khí khác không cần thay đổi, theo tỉ lệ 3:1 hoán đổi với Pháp sư và Mục sư, xong rồi thì theo bọn họ đến chỗ cột trụ vận mệnh năm nguồn gốc, thả vũ khí ra, sau đó nấp xa một chút.

Bạch Thiên Trương làm theo, trông thấy đám người Thấy Chết Không Cứu đã đến chỗ cột trụ vận mệnh, thả vũ khí, Cách Thức Hóa nói OK trên kênh Đội ngũ, Vũ Thoa Phong Lạp ở bên kia lập tức nhận nhiệm vụ, bốn phía cột trụ đột nhiên xuất hiện một con BOSS Hỏa thần và một đám quái vật tinh anh có công kích phòng ngự rất biến thái. Bạch Thiên Trương ngây người, con BOSS vĩ đại gần như chiếm một phần ba toàn màn hình, thực sự là đội trời đạp đất. Cô vừa cảm thán, vừa nghi ngờ trình độ thiết kế hình ảnh của trò chơi, BOSS này chẳng có chút duyên dáng nào cả!

Tĩnh Giác Không Thấy Vợ Đâu và Cách Thức Hóa đang đánh ở phía xa, Thấy Chết Không Cứu theo dõi cột máu của các thành viên để kịp thời tiếp máu. Vũ Thoa Phong Lạp nháy mắt đã giáng một đao bão táp xuống bên cạnh quái vật, gia nhập chiến đấu. Con BOSS không hề duyên dáng này có thể căn cứ vào công kích của người chơi mà đoán được ai là kẻ bỏ đi nhất, sau đó sẽ chọn kẻ yếu để bắt nạt. Bạch Thiên Trương cảm thấy hoa mắt chóng mặt, không phân biệt nổi ai là người chơi ai là quái, cô ném ra một kĩ năng của Phù thủy làm giảm phòng ngự và công kích của BOSS, làm BOSS nổi điên, hơn nữa cô chính là người yếu nhất trong năm người, BOSS đại nhân đột nhiên nhảy tới bên cạnh cô, Bạch Thiên Trương chưa kịp phản ứng, trên màn hình đột nhiên xuất hiện một nút phục sinh, cùng với âm thanh báo bỏ mạng ầm ầm vang lên.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: 99999999... (*)

(*) cái hình này như là “cứu” thì phải :-?

Thấy Chết Không Cứu thấy Thiên Trương đã chết, lập tức chạy đến bên cạnh thi thể cô sử dụng thuật tái sinh, không hiểu sao cả sáu lần thực hiện đều bị quái vật công kích cắt ngang, Cách Thức Hóa thấy vậy, tấn công dữ dội giải quyết đám quái bên cạnh Thấy Chết Không Cứu, nhưng lượng máu của anh lại bị sụt giảm liên tiếp. Cả đoàn gặp nguy hiểm, Vũ Thoa Phong Lạp không thể chấp nhận thất bại nhục nhã, dẫn dắt tất cả nộ khí của quái vật xung quanh tập trung lên người mình, Thấy Chết Không Cứu tranh thủ thời gian cứu Bạch Thiên Trương, tăng máu cho Cách Thức Hóa, lại tăng thêm máu cho Vũ Thoa Phong Lạp đang bị một đồng quái vùn vùn vây quanh, cuối cùng vượt qua tình thế nguy hiểm.

Cuối cùng cột máu của BOSS dần dần tụt xuống, ầm một tiếng ngã ra đất không dậy nổi, Vũ Thoa Phong Lạp nhặt lấy một đồng đồ vật, vũ khí vừa tuôn ra, đang định xử lý luôn trong đội ngũ, bỗng nhiên phát hiện thiếu mất một người.

[Đội ngũ] Cách Thức Hóa: Tĩnh Giác Không Thấy Vợ Đâu đâu rồi?

[Đội ngũ] Thấy Chết Không Cứu: Vừa rồi còn ở đây mà!

[Đội ngũ] Tĩnh Giác Không Thấy Vợ Đâu: Đây! Mọi người vẫn ở trong đội à?! Tốt lắm tốt lắm, tôi ở trong thành chờ các vị chiến thắng trở về!

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: ...

[Đội ngũ] Thấy Chết Không Cứu: Khốn! Ông đây suýt nữa đã bị tan xác! Người dám lên đi!

[Đội ngũ] Cách Thức Hóa: Thật quá không có nghĩa khí!

Ngôn Mạch cảm thấy anh lộn xộn với đám người này thì hơi mất mặt, yên lặng chia trang bị, sau đó thẳng tay đá ba tên đàn ông ra khỏi đội, Bạch Thiên Trương thấy thế thì kinh hồn bạt vía, cô đang định tự rời đi để chừa lại chút danh dự, Ngôn Mạch đã dẫn cô ra khỏi phó bản, lên núi Côn Luân. Trước mắt Bạch Thiên Trương cuộn lên biển trời rung động, cô nghĩ trong lòng: Tuy trò chơi này cần phải cải thiện mảng trang trí BOSS, nhưng phong cảnh thì thật sự đẹp miễn bàn!

Cô vẫn đang chấn động chưa lấy lại tinh thần, Ngôn Mạch đã đưa cô tới đáy biển Nam Hải.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: A! Sao dưới đáy biển lại có cung điện! Em không hề biết đấy!

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Trời ơi! San hô đẹp quá!

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: A a a a! Anh nhìn con rùa đen này!

Ngôn Mạch ngồi sau máy tính tưởng tượng bộ dạng Bạch Thiên Trương tung tăng như chim sẻ, khóe miệng bất giác cong lên nụ cười nhẹ nhàng.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Thiên Trương, cuối tuần này anh đến thành phố W công tác.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Vậy sao? Ha ha...

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Khách sạn anh ở rất gần đại học W.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: ...

Ngôn Mạch hơi căng thẳng, anh đã nói đến nước này, anh sợ Thiên Trương sẽ từ chối anh, trong lòng chờ mong giây vò, lúc lạnh lúc nóng, như thuốc đang trên chảo nóng lại bị ném vào chậu nước đá. Ở bên kia Thiên Trương đang do dự, dù sao cô cũng không tin vào thứ tình yêu qua mạng hư vô này, bây giờ nếu gặp mặt ngoài đời thực, khó tránh khỏi sẽ có những lúc hoài nghi, chùn bước. Ngôn Mạch không phát hiện ra anh đang nín thở, nhìn chăm chăm không chớp mắt vào khung đối thoại. Anh cảm thấy một giây dài như một thế kỷ, cho đến khi kiểu chữ màu xanh da trời hiện lên trong khung đối thoại, anh mới thật sự nhẹ nhàng thở ra.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Ừm, nếu anh rảnh, em mời anh ăn cơm nhé, thứ Sáu tuần này thế nào?

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Được, anh đến cửa Đông của trường đại học đón em.

Bạch Thiên Trương, ngay đến cả trường cô có mấy cổng mà cũng biết, rốt cuộc anh đã biết được bao nhiêu về cô rồi. Lúc đầu cô nghe Đỗ Khanh Cách nói Ngôn Mạch vì để được nhìn thấy cô mà uống rượu đến trúng độc, chỉ cảm thấy anh thật ngốc nghếch đáng yêu, nhưng sao bây giờ cô lại thấy bỏ ra cái vẻ ngoài đáng yêu đó, bên trong cũng là lòng dạ đen tối khó lường...

9. Chương 9

Tối thứ năm, Bạch Thiên Trương ôm gối lặn qua lặn lại trên giường, lật qua lật lại như cái bánh rán, căng thẳng, hưng phấn không thể nào ngủ được. Dư San nằm giường dưới giờ chân đạp lên trên, gào thét: “Bạch Thiên Trương! Có để cho bà đây ngủ không hả!”

Bạch Thiên Trương yên lặng được một lúc, lại bắt đầu cắn gối.

“Dư San, tớ không ngủ được, làm sao bây giờ?”

Dư San liếc mắt: “Vậy cậu cứ không ngủ đi, mai mang hai cái mắt gấu mèo mà đi gặp Vũ Thoa Phong Lạp của cậu. Đảm bảo cậu ra cửa chết vì ánh sáng.”

“... Cậu thật độc ác.”

“Thường thôi thường thôi.”

Bạch Thiên Trương dang tay duỗi chân nằm ngửa trên giường, trong lòng thấp thỏm không yên, cuối cùng cũng ngủ được. Bên bờ sông trong giấc mơ, hơi nước lượn lờ, sương mù mờ mờ lung lung. Vũ Thoa Phong Lạp lướt hoa đạp gió đi đến, dáng người cao lớn chìm trong sương mù mờ mờ, Bạch Thiên Trương ngây ngốc,

chậm rãi đi qua, nhìn thấy trên đỉnh đầu Vũ Thoa Phong Lạp có một vòng hào quang, ngồi trên hoa sen yêu thương nhìn cô: “Thiên Trương, bản tôn thật đau lòng, người như vậy mà lại gia nhập ma đạo!”

Bạch Thiên Trương sợ hãi, chấp tay trước ngực quỳ xuống: “Đại thần, đệ tử sai rồi, xin hãy cứu giúp đệ tử!” – vân vân, không phải chính Vũ Thoa Phong Lạp bảo cô hãy tu ma hay sao? Cô đang định ngẩng đầu giải thích, chợt trông thấy Vũ Thoa Phong Lạp sải đôi cánh dài màu đen, hé ra răng nanh sắc nhọn, nhe răng trợn mắt: “A ha ha ha ha ha! Bản tôn thích ăn nhất là đậu phụ khô! (*)

(*) Thiên Trương là đậu phụ khô

Bạch Thiên Trương khoa chân múa tay, giãy dụa kêu to: “Không, đừng ăn tôi! Tôi không phải đậu phụ trắng! Tôi là đậu phụ mốc!

(*) Bạch Thiên Trương = đậu phụ trắng

Dư San không chút lưu tình đập cô một phát: “Bạch Thiên Trương! Cậu đã đủ chưa hả! Chẳng qua chỉ là một người đàn ông hoang dã, cậu căng thẳng đến thế cơ à!”

Bạch Thiên Trương mở mắt tỉnh dậy, khi đó mới biết mình nằm mơ, đúng lúc “Người đàn ông hoang dã” gọi điện đến: “Thiên Trương, anh là Ngôn Mạch. Anh đang ở cổng trường em.”

Bạch Thiên Trương giật mình, nhảy dựng lên, hoa lệ đập đầu vào trần nhà, kêu đau: “Ôi mẹ ơi!”

“Thiên Trương? Là em à?”

Bạch Thiên Trương nơm nớp lo sợ cầm chặt điện thoại: “Là em, em ra ngay đây, anh chờ em.”

Cô dùng tốc độ trước nay chưa từng có, xông vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, thay quần áo, trước khi xách túi lao ra khỏi cửa vẫn quên không vuốt vuốt tóc trước gương.

Sáng sớm mùa đông hơi lạnh, sân trường rộng rãi trống trải không một bóng người. Thiên Trương chụm tay lại hà hơi, nháy mắt hạ tay xuống, xuyên qua khe hở lòng bàn tay, cô nhìn thấy một chàng trai toàn thân mưa gió.

Quần áo cắt may vừa vặn, áo gió màu đen tào nhả, quần âu ôm lấy đôi chân dài, nhìn có vẻ như nhàn nhả, tùy tiện tựa lưng vào chiếc Spyker C8 xa hoa màu đen, tỏa ra một loại khí chất cứng rắn, trong sáng như ngọc. Như cảm nhận được điều gì, ánh mắt sáng rực của anh ngược lên, dung mạo tuấn tú, thuần khiết, thật sự là mày mắt như họa.

Bạch Thiên Trương hơi chùn bước trước ánh nhìn mãnh liệt của Ngôn Mạch, định không có khí phách quay đầu chạy đi, nhưng Ngôn Mạch đã bước nhanh tới đón cô, vươn tay ra: “Rất vui được gặp em, Thiên Trương. Anh là Ngôn Mạch.”

Thiên Trương cũng trưng ra vẻ mặt tươi cười, vươn tay ra bắt: “Chào anh Ngôn Mạch, em là Thiên Trương.” Lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ nóng rực từ tay Ngôn Mạch, giống như muốn đốt cháy cả lòng cô.

Hai người khách sáo bắt tay, Ngôn Mạch bỗng nhiên cảm thấy mình hơi thất lễ, sáng sớm đã chờ ở cổng trường người ta, nhìn bộ dạng Thiên Trương như vừa tỉnh ngủ, bữa sáng chắc cũng chưa kịp ăn, anh cũng thật vội vàng quá, có chút xấu hổ. Bạch Thiên Trương hơi mất tự nhiên, nghĩ chủ đề để nói: “Anh đã ăn sáng chưa? Nếu chưa thì chúng ta vào căng-tin cùng ăn.”

Lúc đó trời cũng không còn sớm, sinh viên đi lại trong sân trường nhiều hơn, ánh mắt như có như không hướng về phía tuấn nam mỹ nữ đang đứng bên cạnh chiếc Spyker C8 phô trương của Ngôn Mạch dưới ánh nắng ban mai. Bạch Thiên Trương vừa đi, vừa nói chuyện vu vơ về con người và mảnh đất thành phố W này, Ngôn Mạch nhìn lướt từng gương mặt trẻ trung sắc sảo xung quanh, cảm thấy có chút buồn vô cớ. Mặc dù anh mới hai mươi lăm tuổi, nhưng dù sao vốn liếng thời gian của anh so với bọn họ vẫn ít hơn, anh hơi hoang mang, sợ Thiên Trương sẽ không để anh vào mắt. Anh cười khổ trong lòng, hóa ra Ngôn Mạch anh cũng có một ngày lo được lo mất.

Phải nói sinh viên trường Y rất chăm chỉ, cộng thêm bây giờ đang là cuối kì, cho dù là sáng sớm cuối tuần nhưng trong nhà ăn đã vô cùng náo nhiệt chẳng khác nào cái chợ. Ngôn Mạch tìm thấy một chiếc bàn trống,

rất có phong độ kéo ghế cho Thiên Trương, tự nhiên nhận lấy phiếu cơm trong tay cô, thân thiết hỏi: “Muốn ăn gì? Cháo quẩy hay là bánh bao sữa đậu nành?”

Bạch Thiên Trương tại chỗ, tuy cô biết Ngôn Mạch đã tìm hiểu thông tin về cô, nhưng không ngờ đến thói quen ăn uống của cô mà anh cũng rõ ràng như vậy, chính cô cũng không tỉ mỉ đến mức đó...

Ngôn Mạch vẫn kiên nhẫn đợi Thiên Trương trả lời, cô hơi ngại ngùng: “À, cháo quẩy đi ạ.”

Ngôn Mạch nhẹ nhàng gạt đầu, quay người đi xếp hàng, phong độ, khí chất khác hẳn với các sinh viên đứng xung quanh. Các nữ sinh đỏ mặt lặng lẽ quan sát anh, thì thầm bàn tán, anh lại vô cùng bình tĩnh, yên lặng. Một hàng dài dừng tốc độ như rùa bò chậm rãi tiến lên, đến khi Thiên Trương ngồi đợi đã cảm thấy hơi sốt ruột, Ngôn Mạch bê một khay đồ ăn lách ra khỏi đám người, hai bên thái dương hơi đỏ mồ hôi, ống tay áo xắn ngay ngắn lên đến khuỷu tay, Bạch Thiên Trương rất muốn huýt sáo đùa giỡn, thật sự là sắc đẹp có thể ăn được!

Hai người ngồi đối diện nhau, Ngôn Mạch ăn cháo trứng muối thịt nạc, ngay cả bộ dạng khi ăn của anh cũng rất tao nhã, ung dung như đang thưởng thức món thịt bò bít tết. Bạch Thiên Trương vặn cổ tay, thật sự là sai lầm! Sớm biết vậy đã không gọi cháo, trước mặt mỹ nam, cô không dám vô duyên húp cháo xồn xột. Ánh mắt nóng bỏng của cô nhìn chằm chằm vào làn hơi bay lên từ tô cháo, chỉ dám ăn từng thìa nhỏ nhả nhận như thực nữ, lại một thìa nhỏ... Trời ơi, bà đây sắp chết đói rồi!

Một trận giầy vò cuối cùng cũng kết thúc, Thiên Trương theo thói quen cầm khay định mang đi trả, nhưng Ngôn Mạch lại nhanh hơn cô một bước đỡ lấy, anh khẽ nhủ mày hời, Bạch Thiên Trương chỉ chỉ một chiếc bàn, bóp cổ tay nhìn bóng lưng cao lớn của Ngôn Mạch. Tuy cô không biết Phong Khuynh là cái gì, nhưng cô bạn Mễ Nhan Nhan học ngành thiết kế quảng cáo mỗi khi nhắc đến là mắt sáng như sao giống như ruồi thấy mật, như vậy cũng đủ biết Phong Khuynh chắc chắn không đơn giản, càng không phải nói đến Giám đốc Ý tưởng của Phong Khuynh.

Được rồi, hôm nay cô lại được thân phận đại thần như Ngôn Mạch xếp hàng mua đồ ăn cho, sẽ không mọc cánh hóa thành tiên chứ?

Theo lời đại thần, anh đến thành phố W công tác một tuần, sẽ ở lại đến thứ Sáu tuần sau. Ngụ ý là Bạch Thiên Trương phải làm công tác chủ nhà cho tốt, tạo hình ảnh hài hòa giữa khách và chủ. Bạch Thiên Trương gạt đầu, đã hiểu, dù sao chân chó như cô cũng không có nhiều ưu điểm, nếu không chân chó thì không phải là chân chó.

Giờ cơm chiều, Bạch Thiên Trương đưa Ngôn Mạch đi tham quan trường đại học W, bộ dạng đại thần hình như có vẻ rất bận rộn, áy náy nói muốn tạm biệt, Bạch Thiên Trương tiễn anh đến cổng trường, nhìn chiếc Spyker C8 phong cách lướt đi, nhẹ nhàng thở dài. Không hiểu cảm xúc từ đáy lòng nổi lên là thoải mái hay là buồn vô cớ.

Mãi cho đến Chủ nhật, vẫn không có tin tức của Ngôn Mạch, Thiên Trương nghĩ có lẽ anh còn bận nhiều việc nên cũng không để tâm. Áp phích tuyển thành viên ban nhạc lẻo lết dán ở nơi bắt mắt nhất trên bảng thông báo, lời lẽ trong quảng cáo cũng rất hấp dẫn, Bạch Thiên Trương và Bùi Lăng Sơ đã hẹn đến phòng làm việc của ban văn nghệ làm phỏng vấn, nhìn thấy tờ áp phích này, trong lòng cô lại thầm khinh bỉ.

Trước cửa phòng làm việc là một đám sinh viên khóa sau bọn họ, vẻ mặt vui mừng một cách kì lạ, trên tay người nào cũng cầm nhạc cụ. Haizzz, Bạch Thiên Trương sờ cằm nhìn sang, đàn ghi-ta, đàn ghi-ta là nhạc cụ thường thấy nhất; trong hộp kia có vẻ là đàn violin, một thứ nhạc cụ thanh cao; ghi-ta bass, nhạc cụ diễn tấu âm trầm trong cả dàn nhạc, cũng không thể thiếu; nhưng sao lại có cả người cầm kèn harmonica tới đây?! Bạch Thiên Trương kinh ngạc, nhìn kỹ lại, bên cạnh người cầm harmonica còn có một người cầm sáo! Đời người đúng là một con đường gấp ghe nhằng nhộn tràn kỳ tích...

Vào văn phòng, Bùi Lăng Sơ đã ngồi xuống vị trí chính giữa, nhìn thấy Bạch Thiên Trương đi vào, anh khẽ nhủ mày, giờ cổ tay nhìn đồng hồ: “Cậu đến muộn, một phút năm giây.”

Bạch Thiên Trương đang định thở ra, vừa bị nói như vậy, hơi thở nghẹn lại ở cổ không thể thông được, thật sự ngọt ngào. Nhưng nhìn dáng vẻ tươi cười nghiêng nước nghiêng thành của Bùi Lăng Sơ, cơn giận lại không thể phát tác. Cô chỉ có thể yên lặng ngồi xuống bên cạnh Bùi Lăng Sơ.

Cô nhìn xung quanh: “Mọi người đến đủ chưa? Đủ rồi thì bắt đầu.”

Lúc đó, trong phòng làm việc của ban văn nghệ đang ồn ào tiếng sáo, thỉnh thoảng xen lẫn âm thanh gào khóc thảm thiết, rung lắc khản tiếng đứt hơi cũng có, thở than bi phẫn, không ồm mà rên như Lâm muội muội cũng có. Những người đi qua căn phòng này đều lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, nhanh chóng chạy mất.

Sau khi nghe xong mấy thanh niên gào thét theo phong cách Rock and Roll hoang dã, Bùi Lăng Sơ thần nhiên day day lỗ tai, lạnh lùng nhìn sang Bạch Thiên Trương đang dờ dẩn bên cạnh: “Tôi khát.”

Bạch Thiên Trương từ trong còi tiên trở về, tiện thể còn nuốt nuốt nước miếng, mờ mịt quay sang. Bùi Lăng Sơ lại vô cùng nghiêm túc nhắc lại: “Tôi khát.”

Bạch Thiên Trương khinh bỉ nhìn anh, tính ra chức vụ ở đây, cô không phải là thấp nhất, những việc bưng trà rót nước này phải do người mới làm, anh dùng đôi mắt đẹp để đó trừng tôi làm gì?

Một phút sau, Bùi Lăng Sơ đắc ý nhìn Bạch Thiên Trương bại trận phải đứng lên đi tìm một ly nước ấm, Bạch Thiên Trương oán thăm: Đây chính là quan liêu, quá hủ bại!

Hai giờ sau phỏng vấn chấm dứt, cuối cùng đã sơ bộ chọn ra một số người. Bạch Thiên Trương như được đại xá, vui sướng tung tăng ra khỏi văn phòng, chuẩn bị về kí túc xá lên Viêm Hoàng Kỳ Tích. Nhưng vừa mới ra ngoài, cô trông thấy một người đàn ông đứng trong bóng tối dưới gốc cây, một người đàn ông anh tuấn, một người đàn ông anh tuấn tay đang cầm bữa ăn khuya.

Bạch Thiên Trương đang nhảy, nhìn thấy Ngôn Mạch thì như mất hết sức lực ngã oạch xuống đất, thảm nghĩ bị đau thì thôi, sao lại để anh trông thấy bộ dạng mất mặt này của cô chứ...

Đám người ra khỏi văn phòng sau đó đều tò mò nhìn hai người, vô số ánh mắt không ngừng quét qua, Bạch Thiên Trương cúi đầu đi đến trước mặt Ngôn Mạch, hỏi: “Như thế nào mà anh lại đến đây?”

Ngôn Mạch vô cùng xấu xa cố ý xuyên tạc câu hỏi của cô: “Anh hỏi người đi đường, mãi mới tìm được chỗ này.” Đưa miếng thịt bò nóng hổi trên tay cho cô: “Ăn đi, quán của ông lão ngoài cổng trường.”

Bạch Thiên Trương có cảm giác vừa mừng vừa lo, đại thần chắc hẳn chưa bao giờ làm cái việc mua bữa ăn khuya rồi đứng ngoài cửa chờ người ta, cô chỉ là một người bình thường nhỏ bé, rốt cục có nên ăn miếng thịt bò này không?

Hai người chậm rãi quay về kí túc xá, gió bắc đêm đông lạnh cắt da cắt thịt, Bạch Thiên Trương ăn miếng, hơi cảm động ngẩng đầu nhìn người đàn ông anh tuấn bên mình, cô biết anh cố ý đi ở chỗ đầu gió, chắn gió cho cô. Cho dù Ngôn Mạch đã rất cố gắng bước chậm, cố gắng kéo dài thời gian ở bên Bạch Thiên Trương, nhưng kí túc xá của cô đã gần ngay trước mắt.

Ngôn Mạch dừng lại ở cửa ra vào, cúi đầu dụi dụi mắt nhìn Bạch Thiên Trương: “Đến nơi rồi, em vào đi.”

Bạch Thiên Trương lúng túng đáp: “Vâng, vậy, mấy ngày nữa nếu rảnh, em đưa anh đi chơi thăm thú thành phố W.”

Ánh mắt Ngôn Mạch lộ ra chút cảm xúc gì đó, bình tĩnh tự nhiên gạt đầu: “Được. Vậy thì làm phiền em.”

Bạch Thiên Trương hoảng hốt nhìn trong mắt Ngôn Mạch như vừa lóe lên hào quang đạt được mục đích gì đó, vừa rồi cô đã nói gì? Có phải đã đồng ý chuyện gì không nên đồng ý không?

10. Chương 10

Bạch Thiên Trương ngồi trong xe Ngôn Mạch, không kịp hối hận vì cái sự nhất thời nhanh mồm nhanh miệng và mềm lòng của mình. Chẳng qua cô chỉ có qua có lại, khách khí mà thôi, thuận miệng nói vài ngày nữa đưa Ngôn Mạch đi thăm thú thành phố W, không ngờ vì những lời này, ngày nào Ngôn Mạch cũng ở cổng trường đợi cô, Bạch Thiên Trương đưa anh đi dạo hết mọi góc ngách, phố lớn ngõ nhỏ, ngày nào cũng phải nhìn gương mặt đào hoa của anh thật đúng là muốn thử thách sự bình tĩnh của người ta. Thế nên Bạch Thiên Trương vô cùng đau khổ, làm người không thể dối trá giả vờ quá khách sáo!

Lại một lần nữa tạm biệt Ngôn Mạch trong trường học, Bạch Thiên Trương uể oải, mệt mỏi đi về kí túc xá. Xa xa trong hành lang chợt nghe thấy một tiếng gào to mà có hóa thành tro cô cũng vẫn nhận ra, lực xuyên thấu mạnh đến nỗi khiến di quản lí kí túc phải trưng ra vẻ mặt như mẹ kế, cô chạy nhanh về phòng, kinh hãi nhìn thấy Mễ Nhan Nhan đang nhảy tránh đòn trên giường cô, mặt đỏ bừng, nước bọt văng tứ phía.

“Chết tiệt!” Cô văng tục một câu, kéo Mễ Nhan Nhan từ trên giường xuống, gào thét: “Mễ Nhan Nhan! Đã nói với cậu bao nhiêu lần là không được đụng vào giường của tớ rồi mà!”

Mễ Nhan Nhan rất vô tội buông tay: “Thiên Trương, lần này tớ không ăn bánh quy trên giường cậu, thật đấy! Tớ chỉ ăn thịt bò khô!”

“Ha ha ha ha ha ha...” Dư San trông có vẻ hả hê, dùng sách che mặt cười trộm, Bạch Thiên Trương hung dữ lườm xéo, quay đầu chất vấn Mễ Nhan Nhan: “Gói đựng thịt bò khô đâu? Mảnh vụn thịt bò trong gói đâu?”

Mễ Nhan Nhan vẫn rất vô tội chỉ một ngón tay lên giường: “Đương nhiên là ở trên kia!”

“...” Bạch Thiên Trương nhìn ánh mắt long lanh ngập nước sáng như sao của Mễ Nhan Nhan, thất bại thở dài hỏi: “Rất cục cậu tới tìm tớ làm gì?”

Mễ Nhan Nhan buồn bã than thở một tiếng, giọng điệu uyển chuyển, Bạch Thiên Trương nghe mà nổi hết da gà: “Thiên Trương, cậu nói tớ có nên tiếp cận người giàu có không?”

“Mễ Nhan Nhan, cậu bị sốt hay thần kinh rồi?”

“Haizz, cậu không hiểu đâu. Nữ sinh học viện Nghệ thuật bọn tớ cần phải quan hệ nhờ vả nhiều, bị người ta bao là chuyện rất bình thường, dù sao cũng hiểu rõ. Nhưng gần đây tớ nghe nói, nữ sinh trường Y nghiêm túc chính thống như các cậu mà cũng có người bị bao nuôi đấy! Đây, có phải thật không? Cậu có biết không? Cậu có biết gì về nữ sinh đó không?”

Bạch Thiên Trương nghi hoặc lắc đầu: “Tớ không biết, chưa nghe bao giờ, cậu lấy tin này ở đâu?”

Mễ Nhan Nhan hai tay khoanh trước ngực, ngửa mặt lên trời một góc bốn mươi lăm độ, dáng vẻ ngưỡng mộ những vì sao: “Tất cả mọi người đều nói, người kia rất giàu có, đi Spyker C8, Spyker C8 đó!! Gần đây hàng ngày đều đợi nữ sinh kia ở cổng trường. Trời ơi! Thói đời này thật sa đọa, đau xót quá!”

Tim Bạch Thiên Trương đột nhiên nhảy nhanh vài nhịp, lại nhảy lên, một lúc sau mới bình ổn lại. Cô bắt an nắm tay Mễ Nhan Nhan: “Cậu nói cụ thể xem?”

Đến đây Dư San hạ cuốn sách đang che trên mặt xuống, biểu cảm nghiêm túc nhìn qua.

Mễ Nhan Nhan nhún vai: “Là vậy đấy. Rất nhiều người đã nhìn thấy, anh chàng nhà giàu đó còn mua bữa ăn khuya cho cô nữ sinh kia.”

Bạch Thiên Trương thất thần, nhất thời không biết phản ứng ra sao. Dư San thấy tình hình có gì đó bất thường, chuyển nghi hoặc sang Mễ Nhan Nhan, đoán cả buổi mới nói: “Thiên Trương này, thực ra trong trường cũng bàn tán xôn xao. Có mấy lời nói hơi khó nghe. Nhưng mà cậu đừng để tâm, bọn họ không hiểu sự tình, bảo sao biết vậy thôi!”

Bạch Thiên Trương mỉm cười hết sức đau khổ: “Tớ muốn chết.” Âm cuối cùng đang run rẩy đã bị Dư San đá bay.

“Thôi đi, cái vẻ không ốm mà rên bị thương đó không hợp với cậu đâu.”

Cuối cùng Bạch Thiên Trương cũng khôi phục lại bình thường, buồn rầu nói: “Tiếp tục như vậy cũng không phải là cách. Miệng lưỡi người đời thật đáng sợ.”

“Vậy cậu tìm anh ta nói chuyện đi, đại thần chắc chắn có biện pháp giải quyết.”

Hai người bàn bạc xong, kéo nhau xuống căng-tin ăn cơm tối. Bạch Thiên Trương cảm thấy hôm nay đúng là một ngày xui xẻo, bởi vì phía trước cô, Tổng Văn Phỉ bộ dạng dò xét, cao ngạo đang đi tới, quả nhiên cô ta vừa mới mở miệng đã sắc như dao: “Bạch Thiên Trương, sao còn tới căng-tin ăn cơm thể này? Tôi tưởng bây giờ cậu phải ăn hải sản vây cá chứ.”

Quan hệ giữa Tống Văn Phỉ và Bạch Thiên Trương có nguồn gốc sâu xa từ khi nhập học. Tống Văn Phỉ học y tá, cũng là một mỹ nhân, cô ta không thích ru rú trong phòng như Bạch Thiên Trương, tham gia rất nhiều hoạt động, vì vậy rất có danh tiếng. Vốn danh tiếng của cô ta có thể tiếp tục kéo dài, cho đến hôm liên hoan mừng năm mới, trạch nữ Bạch Thiên Trương lần đầu tiên biểu diễn trên sân khấu, gây kinh ngạc cho toàn trường, danh tiếng của Tống Văn Phỉ bị sụt giảm. Từ đó Tống Văn Phỉ kiêu ngạo không đội trời chung với Bạch Thiên Trương. Hơn nữa duyên phận giữa người với người thực sự rất kì diệu, có một loại người mà bạn chỉ nhìn lần đầu tiên đã cảm thấy không ưa. Thật không may, Bạch Thiên Trương và Tống Văn Phỉ đều chính là người không vừa mắt của đối phương, vừa nhìn đã ghét, thù oán lại càng lớn.

Dư San không thích nhìn cái kiểu chảnh chọe của Tống Văn Phỉ, cố ý hả hê nói: “Ôi, vậy cá bào ngư ăn chán rồi, cũng phải thay đổi khẩu vị. Tống Văn Phỉ, cậu đang ghen tức đấy à?”

Tống Văn Phỉ khinh thường, ngửa mặt lên trời cười một tiếng: “Ha ha! Tôi mà ghen tức? Cái loại ăn bám đó tôi còn khinh thường! Bạch Thiên Trương, tôi thật không nhìn ra cậu là loại người như vậy, bình thường giả vờ thánh thiện hơn người, thực chất bên trong lại phóng đảng!”

Dư San giận dữ: “Cậu nói cái gì hả!”

Trong lúc hai bên giương cung tuốt kiếm, tất cả người trong căng-tin không còn chú ý ăn cơm, chăm chú xem trò vui.

“Dư San, được rồi.” Bạch Thiên Trương kéo tay áo Dư San, cụt hứng, quyết định dẹp đường hồi phủ, trước khi đi, cô quay sang Tống Văn Phỉ nở nụ cười vô cùng rạng rỡ: “Tống Văn Phỉ, cho dù tôi ăn bám, cũng có người giàu để mà ăn bám. Cậu nhìn xem, sao không có ai tới tìm cậu nhỉ?”

Câu nói này đã đụng vào nỗi đau của Tống Văn Phỉ, dung mạo là trời sinh, chắc chắn cô ta không sánh bằng Bạch Thiên Trương. Chỉ có thể thở phì phì nhìn Bạch Thiên Trương hả hê, nghênh ngang rời đi.

Ngôn Mạch vẫn chưa biết chuyện gì, theo như giao hẹn, tối hôm sau lại đến trường đón Thiên Trương đi ăn cơm.

Cho đến khi ngồi trong nhà hàng, Bạch Thiên Trương vẫn đang phân vân làm thế nào để nói với Ngôn Mạch về sự việc đáng xấu hổ này. Ngôn Mạch phong độ đưa thực đơn cho Bạch Thiên Trương, cô khổ não nên chẳng có tâm tình chọn món, phát phát tay: “Anh chọn đi, em thế nào cũng được.”

Đồ ăn nhanh chóng được mang lên, là cua biển, trong đầu Thiên Trương luẩn quẩn những từ ăn bám, bao nuôi, vô ý thức cầm một con cua bể càng. Không hiểu sao cái càng cua kia cứng quá, không có cách nào bẻ ra được, Thiên Trương đỏ bừng mặt, tay tiếp tục dùng sức bẻ.

Trong lòng Ngôn Mạch cũng đang hết sức căng thẳng, tim đập thành thịch, giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nhưng lúc thật sự nói ra khỏi miệng, ngữ khí lại như mây trôi nước chảy: “Thiên Trương, làm bạn gái anh nhé.”

“Hả??!!” Thiên Trương vẫn đang ra sức bẻ càng cua, chợt nghe thấy câu nói khiến người ta kinh sợ, tay gia thêm lực, càng cua bị bẻ gãy, bắn tung tóe ra bàn.

“...” Bạch Thiên Trương nhìn bàn tay trống rỗng cùng với cái càng cua đã bị bắn ra ngoài, bỗng nhiên cảm thấy sống không bằng chết.

Nụ cười của Ngôn Mạch dần dần có xu hướng mở rộng, khóe miệng kéo dài đến tận mang tai. Anh cố gắng nín nhịn cơn buồn cười sắp bật ra, che miệng ho khan hai tiếng, nhìn Thiên Trương đang đỏ bừng mặt: “Anh nói là, em hãy làm bạn gái của anh, có được không?”

Bạch Thiên Trương cảm thấy sự việc kia đã đến nước không thể không nói, đành lựa lời, từ từ kể rõ tất cả.

Ánh mắt sâu xa của Ngôn Mạch dần dần trở nên lạnh lẽo, anh không biết Thiên Trương lại phải gánh chịu áp lực lớn đến vậy, hôm nay thật đúng là loạn trong giặc ngoài. Nhưng mà ngoại xâm thì còn dễ giải quyết, bên trong e là không dễ dàng như vậy, phải để Thiên Trương thích anh thì mới là đường ngay, anh nở nụ cười mê hoặc lòng người, giọng nói dịu dàng, cực kỳ giống những tên buôn người dùng kẹo dụ dỗ các cô gái trẻ: “Thiên Trương.”

“Dạ?” Bạch Thiên Trương bị cặp mắt hoa đào của Ngôn Mạch đầu độc, chỉ cảm thấy trước mắt như lóa sáng.

“Em nói những người khác hiểu lầm quan hệ chúng ta là bao nuôi ăn bám đúng không?”

“Vâng...”

“Vậy có phải chỉ cần em làm bạn gái của anh, lời đồn sẽ tự khắc sụp đổ?”

“Hình như là thế...”

“Vậy em có đồng ý không?”

“Em...” Bạch Thiên Trương ngạt thở suýt chút nữa đã đồng ý, bỗng nhiên phát hiện ra có gì đó không đúng, “Không đồng ý!”

Ngôn Mạch chỉ một chút nữa đã thành công, thở dài nói: “Anh không tốt sao?”

Bạch Thiên Trương cúi đầu dùng đũa chọc chọc chén đồ ăn. Người bình thường đều thấy được Ngôn Mạch rất hoàn mỹ, nhiều tiền, có năng lực, lại đẹp trai, học vấn cao, phong thái ưu nhã như con nhà quyền quý. Nhưng cũng vì quá tốt, cho nên cô mới không thể đồng ý! Nhà cô tuy không phải bản cùng, cũng có thể coi là gia đình thường thường bậc trung, nhưng so sánh với gia đình Ngôn Mạch, khác nào cách biệt ngày đêm. Từng cử chỉ, hành động của Ngôn Mạch đều thể hiện sự tao nhã, cẩn thận, lịch lãm, mà cô lại thích tùy tiện, thích húp cháo xột xoạt, thích xem phim hoạt hình nào tàn rồi cười ngu ngơ. Hai người họ, hoàn toàn khác nhau! Nếu thật sự qua lại, chưa nói đến người trong nhà cô phản ứng, hẳn người trong nhà Ngôn Mạch sẽ phản đối, anh cần phải tìm một người môn đăng hộ đối. Có lẽ Ngôn Mạch cũng chỉ muốn chơi đùa với cô, nhưng tư tưởng của cô lại truyền thống, một khi đã quan hệ thì chắc chắn là sẽ trao gửi cả đời, cô không muốn chơi, cũng không chơi nổi.

Nghĩ xong, cô ngẩng đầu nhìn Ngôn Mạch: “Ngôn Mạch, để em suy nghĩ thật kỹ được không?” Nói xong, cô luống cuống đứng dậy chạy trốn, Ngôn Mạch lập tức đuổi theo, trông thấy Bạch Thiên Trương chặn một chiếc taxi, thoáng cái đã mất dạng.

Tuy trong lòng Bạch Thiên Trương rất vô tư thoải mái, nhưng cô vẫn cảm thấy ánh mắt mọi người trong trường nhìn cô có gì đó không bình thường. Cô thất bại trở về kí túc xá, Dư San không ở nhà, có lẽ là đi thực kiện kế hoạch săn bắt mỹ nam của cô ấy. Bạch Thiên Trương bò lên giường, nghĩ lại đáng về thăm hại của mình, còn bỏ lại Ngôn Mạch ở đó, lại nhớ tới ánh mắt rất nghiêm túc của anh khi thổ lộ, cô cảm thấy trái tim như bị đảo lộn.

“A!” Cô la lên một tiếng, kéo chăn che kín đầu, đang chuẩn bị làm đà điểu, trên mặt chợt có cảm giác gai gai, đau đau. Bạch Thiên Trương quơ hai tay tìm tòi, đột nhiên mò thấy một cái giấy gói thịt bò khô, vụn thịt bò vẫn đang rơi xuống.

“...” Bạch Thiên Trương im lặng nhìn cái gói giấy, lệ rơi đầy mặt, sao cuộc đời cô lại thê lương đến thế!

11. Chương 11

Bùi Lăng Sơ mở thần đạo, lập tức ánh vàng tỏa sáng một vùng, anh cầm gậy phép tung ra kĩ năng trăm cấp, cột máu của BOSS chỉ giảm một chút, anh đã đánh con BOSS này một lúc lâu rồi, cột máu của BOSS đang là màu đỏ, Đàm Việt than thở đi vào.

“Haizzz...” Đàm Việt ngồi trên giường, thở dài thườn thượt.

“Sao có thể thế được chứ...” Đàm Việt vò đầu bứt tai.

“Trời ơi...” Đàm Việt hai tay ôm mặt, thất bại tru lên.

Bùi Lăng Sơ cố gắng không để ý tới cái âm thanh lộn lờ kia, hừm, BOSS đã sắp chết, ta đánh đánh đánh...

“Người anh em, tại sao lại như vậy!” Bộ dạng Đàm Việt y như Mã Cảnh Đào tâm thần, gân xanh trên trán nổi lên, mắt trừng to dữ tợn.

Bùi Lăng Sơ yên lặng thở dài, cuối cùng mới phản ứng lại Đàm Việt: “Sao vậy?”

Đàm Việt nét mặt xanh xao: “Cậu không biết đâu, trong trường đang lan truyền, Bạch Thiên Trương là kẻ ăn bám!”

Tay cầm chuột của Bùi Lăng Sơ run lên, mãnh liệt quay đầu lại: “Cậu nói cái gì!?”

“Tôi cũng không tin, nhưng rất nhiều người đã nhìn thấy, lần trước phỏng vấn ban nhạc, người đàn ông kia còn đợi cô ấy ở ngoài cửa, cậu không thấy à?”

Bùi Lăng Sơ nhớ lại, tối đó anh có việc nên ở lại, chỉ nhìn thoáng qua cửa sổ, trong bóng tối mơ hồ thấy có một người đàn ông đứng bên cạnh Bạch Thiên Trương. Lúc ấy anh tưởng là đàn em trong ban văn nghệ, cũng không để ý.

Anh mấp máy môi: “Đàm Việt, tôi tin cô ấy. Cô ấy không phải loại người như vậy.”

“Gi cơ?” Đàm Việt giật mình nhìn anh, “Hai người đã quen thân đến mức đó rồi?”

Bùi Lăng Sơ không nói gì, quay đầu tiếp tục đánh BOSS, lại nhìn thấy Pháp sư cấp 106 đã nằm ra đất, BOSS thì đang dương dương đắc ý ở bên cạnh thi thể nói tới nói lui.

Bùi Lăng Sơ yên lặng phục sinh, quay về thành, ngồi ngẩn ngơ hồi lâu. Trong lòng chợt dâng lên cảm xúc gì đó, chỉ trong một giây, từ hâm mộ đến đố kỵ, từ bất đắc dĩ đến thất vọng.

Anh thu nhỏ cửa sổ trò chơi, đăng kí một ID, tạo một nhân vật mới. Lúc lựa chọn giới tính, anh do dự một hồi, cuối cùng chọn nữ; đến khi nhập tên, tay anh đặt trên bàn phím, bất giác để tại vị trí mấy chữ cái nhất định, dừng lại thật lâu, giống như đang hạ quyết tâm, làm việc nghĩa không được chùn bước. Tiếp đó, một tân thủ nữ, trên đầu là bốn chữ “Thiên Trương Ngốc Nghếch”, đứng sừng sững ở cửa Tân thủ.

Bùi Lăng Sơ thao tác cho Uống Rượu Bên Khe Suối kéo Thiên Trương Ngốc Nghếch đi làm nhiệm vụ. Hai giờ sau, Thiên Trương Ngốc Nghếch đã lên cấp 30. Bùi Lăng Sơ chợt cảm thấy mệt mỏi, nhìn về ngai ngốc của Thiên Trương Ngốc Nghếch, một kĩ năng Hỏa châu ném qua, Thiên Trương Ngốc Nghếch ngã xuống đất không dậy nổi.

Bùi Lăng Sơ cười nhạo một tiếng, cảm thấy mình thật có chút biến thái, tắt trò chơi, lấy di động ra gọi điện.

Bạch Thiên Trương đang đọc sách trong thư viện, từ sau hôm cô bỏ lại Ngôn Mạch chạy trốn mất dạng, mấy ngày nay Ngôn Mạch không tới tìm cô. Tập tranh ảnh giải phẫu cơ thể người màu sắc sặc sỡ vừa vặn lật tới trang vùng bụng, cơ bắp và thần kinh, cơ bắp được vẽ bằng màu đỏ rất dữ tợn, Bạch Thiên Trương nghĩ, haizz, vẫn là tạo hình nhân vật trong Viêm Hoàng Kỳ Tích đẹp trai, đáng người Vũ Thoa Phong Lạp mất hồn bao nhiêu... Đợi đã! Cô kịp thời ngăn lại tư tưởng hèn mọn, xấu xa của chính mình, đập đầu vào đồng tranh ảnh tư liệu, sách này còn xem gì được nữa chứ!

Đúng lúc chuông điện thoại vang lên, Bạch Thiên Trương lấy ra xem, ba chữ Bùi Lăng Sơ thành linh nhấp nháy trên màn hình, dường như cô đang nhìn thấy vẻ giấu đầu lòi đuôi của Bùi Lăng Sơ ở đầu bên kia, hai cái tai và đuôi hồ ly vểnh lên chờ nghe cô nói, cô cẩn thận nuốt nước miếng, nơm nớp lo sợ nhận điện: “Alô.”

“Thiên Trương, tôi là Bùi Lăng Sơ.”

“Ừm, chào cậu.”

“Là thế này. Lần trước tổ chức tuyển chọn ban nhạc, may nhờ có cậu giúp đỡ, cho nên tôi thay mặt hội sinh viên cảm ơn cậu. Tối nay muốn mời cậu ăn cơm.” Bùi Lăng Sơ nói vô cùng thoải mái, quang minh chính đại.

Bạch Thiên Trương há hốc miệng, cảm thấy không thể tìm ra lí do chính đáng để từ chối cậu ta: “Vậy được, ở chỗ nào?”

“Bốn rưỡi tôi tới đón cậu.”

Dưới tán cây ở cổng kí túc xá có rất nhiều nam sinh đứng đợi bạn gái, trên tay còn cầm mấy hộp cơm tối. Bùi Lăng Sơ đứng bên một gốc cây, các nữ sinh đi qua đều hữu ý vô tình liếc nhìn anh. Đúng giờ Bạch Thiên Trương ra khỏi phòng, nhìn thấy Bùi Lăng Sơ đang đứng lặng trong ánh tà dương, bỗng nhiên nghĩ

đến một câu: Tiêu tiêu tức tức, sáng lãng thanh cử, lãng đăng như tùng hạ phong, cao nhi từ dẫn. Nếu nói Ngôn Mạch cứng rắn, sạch trong như ngọc, anh tuấn bức người thì Bùi Lăng Sơ ôn hòa hơn, nho nhã, khí chất lỗi lạc – đương nhiên, trừ bản tính lòng dạ đen tối đi.

Địa điểm ăn cơm là một quán ở gần trường tên là “Cây trạng nguyên”, món rau xào ở đó không tệ. Bùi Lăng Sơ và Bạch Thiên Trương vừa vào cửa, mọi người bên trong có chút giật mình khi trông thấy một đôi Kim đồng Ngọc nữ. Bùi Lăng Sơ tìm một bàn kín đáo, phục vụ tới rót trà, chờ họ gọi món. Bùi Lăng Sơ đưa thực đơn cho Bạch Thiên Trương, cô chỉ một đĩa bí đỏ xào trứng sau đó đưa thực đơn lại cho anh.

Bùi Lăng Sơ nhàn nhạt liếc cô một cái, nhìn khiến Bạch Thiên Trương sồn cả gai ốc, thấy anh nói: “VẬY TÔI KHÔNG KHÁCH KHÍ.”

Anh gấp thực đơn lại, cất cao giọng nói: “Đậu phụ xào thịt ớt xanh.” (*)

(*) Thiên Trương xào thịt ớt xanh

Bạch Thiên Trương đang uống nước suýt nữa thì phun ra, vỗ ngực kinh hoàng.

Bùi Lăng Sơ không thèm nhìn cô, đặt thực đơn xuống, nói liền tù tì không ngừng nghỉ: “Đậu phụ hấp, đậu phụ cay, đậu phụ chưng thịt, đậu phụ rau chân vịt, đậu phụ chua ngọt. Được rồi, mấy món này, cậu có muốn uống gì không?”

Bạch Thiên Trương hóa đá, phục vụ cũng hóa đá. Hai người kinh hãi mắt to trừng mắt nhỏ, im lặng một cách kì lạ.

Bùi Lăng Sơ ho nhẹ một tiếng, phục vụ đại khái đã đã gặp rất nhiều loại người trong xã hội, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, thoăn thoắt ghi vào thực đơn.

“À đúng rồi.” Bùi Lăng Sơ cong lên một ngón tay đặt bên môi, giống như đang suy tư, dáng vẻ mờ ám mê hồn, khiến ặt cô phục vụ nhỏ bé thoáng cái đỏ bừng, “Còn một món nữa – đậu phụ nhồi thịt (*).”

(*) Thiên Trương Nhục Cốt Đầu

Cô phục vụ cắn móng tay, quay người ngược lưng chạy đi như cô vợ bé, Bạch Thiên Trương lòng như sét đánh, một lần nữa hoài nghi giữa bọn họ có phải có oán thù giết cha giết mẹ gì không, cô cố gắng nhớ lại, đến việc xấu xa như năm thứ nhất đổ nước lên giường Dư San cũng bị đào lên, không thể nhớ nổi cô đã đắc tội với Bùi Lăng Sơ khi nào.

Hiệu suất làm việc của Cây trạng nguyên rất cao, chỉ một lúc sau, một đồng đậu phụ đã được bày la liệt trên bàn. Bạch Thiên Trương rối rắm cầm đũa nhìn đậu phụ, cái thì kho tàu, cái thì cắt sợi, cái thì thái miếng, cái thì hỗn độn một đồng, khóc không ra nước mắt.

Bùi Lăng Sơ gấp một miếng đậu, tao nhã, chậm rãi cắn một miếng, lại cắn một miếng. Hai mắt Bạch Thiên Trương đỏ hồng, cảm thấy như cái thứ đang bị giày vò giữa hai hàm răng Bùi Lăng Sơ chính là cô, thân thể run rẩy, đứng ngồi không yên.

Bùi Lăng Sơ còn rất nhiệt tình mời mọc: “Sao không ăn? Ừm, thịt trong món đậu phụ nhồi thịt này rất ngon.”

“...” Bạch Thiên Trương cảm giác cô không thể nào sống nổi trước mặt Bùi Lăng Sơ, đành ôm cổ, đau khổ gấp thịt ăn.

“Những lời đồn trong trường, tôi đã nghe rồi.” Bùi Lăng Sơ đột nhiên mở miệng.

“Hả?” Bạch Thiên Trương ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Cậu không cần để tâm, thanh giả tự thanh. Tôi tin cậu.” Bùi Lăng Sơ vẫn là bộ dạng nhàn nhạt.

Thiên Trương cảm thấy hơi xúc động, Bùi Lăng Sơ hiếm khi tìm thấy lương tâm mà an ủi cô. Giờ phút này cô mới cảm nhận được sâu sắc thói quen xấu của người hay bị coi thường, chính vì lúc trước thường xuyên bị ức hiếp, lúc này được Bùi Lăng Sơ an ủi, Bạch Thiên Trương mới vô cùng cảm động, mắt sáng như sao nhìn anh.

“Bởi vì sẽ chẳng có người nào tiêu chuẩn cao như vậy lại để ý đến cậu.”

Bạch Thiên Trương ghen, thu hồi ánh mắt lấp lánh sùng bái, cô đã nhầm, cô không nên ôm mộng thiếu nữ không thực tế gì hết với cái tên hồ ly đen tối này.

Bạch Thiên Trương lệ rơi đầy mặt, ăn đồng loại của chính mình, một bữa cơm vô cùng chật vật. Bùi Lăng Sơ chờ Bạch Thiên Trương ăn xong, ưu nhã lau lau khóe miệng, ngoắc tay gọi tính tiền.

Mùa đông trời nhanh tối, tuy mới có sáu rưỡi nhưng bầu trời đã tối đen. Thành phố W, mỗi khi chạng vạng, gió mới bắt đầu thổi mạnh. Bạch Thiên Trương kéo chặt thêm khăn quàng cổ, Bùi Lăng Sơ khẽ di chuyển một chút, ung dung ngăn cản hướng gió thổi tới, tiếc là cô vẫn đang đắm chìm trong cảm xúc kinh sợ khi ở gần hồ ly nên không phát hiện ra.

Hai người chậm rãi tản bộ đến trước kí túc xá của Bạch Thiên Trương, cô đưa mắt, trông thấy trong bóng tối trước cổng kí túc có một bóng người rất quen thuộc đang đứng. Cô dừng bước, cười gượng gạo với Bùi Lăng Sơ: “Cái này, tôi nhớ ra là bạn văn nghệ còn có chút việc, tôi không về phòng nữa, đến văn phòng luôn đây, cậu cứ tùy ý nhé.”

Không đợi Bùi Lăng Sơ trả lời, cô đã xoay người chuẩn bị bỏ chạy, chợt nghe thấy thanh âm dịu dàng trong sáng quen thuộc: “Thiên Trương.”

Bạch Thiên Trương cứng đờ, từ từ quay người lại, cô cảm thấy xương cốt như đang phát ra những tiếng kêu “răng rắc”, nịnh nọt cười cười, bắt chuyện với Ngôn Mạch: “Ha ha, Ngôn Mạch, khéo quá, thật là khéo.” Lời vừa nói ra cô đã muốn cắn đứt lưỡi mình, khéo cái con khỉ, ôm cây đợi thỏ trước cổng kí túc xá của cô, vậy mà là khéo sao? Ngôn Mạch hiển nhiên đã đợi cô từ lâu, ánh mắt phức tạp dò xét Bùi Lăng Sơ đứng bên cạnh.

Hai người đàn ông trong bóng tối, bình tĩnh đánh giá, phỏng đoán đối phương. Bạch Thiên Trương lập tức cảm thấy tiếng gió thổi qua, cuộn cuộn biến hóa kì lạ. Giờ phút này, cô bỗng nhiên cảm giác như mình là một tiểu hồng hạnh vượt tường đang bị bắt ngay tại trận, mà vẻ mặt của Ngôn Mạch, giống như đang có một loại ham muốn nhỏ hồng hạnh cô tận gốc, sau đó thả xuống bồn cầu tự hoại.

Sự tình nhất trên đời lại không thể tránh được chính là giới thiệu chồng và gian phu với nhau, khóe miệng Bạch Thiên Trương khẽ run rẩy: “Đây là Ngôn Mạch, ừm, bạn của tôi; đây là Bùi Lăng Sơ, bạn học của em.”

Hai người đàn ông hiển nhiên không phản ứng lại ý định của cô, khẽ gật đầu với đối phương, Bùi Lăng Sơ cúi đầu nhìn Bạch Thiên Trương, lộ ra vẻ mặt tươi cười dịu dàng vô cùng mờ ám: “Thiên Trương, vậy tôi đi trước. Liên lạc sau.” Còn đưa tay giúp cô sửa lại khăn quàng cổ.

Bạch Thiên Trương nhất thời không ngờ tới, nên không né tránh. Nhưng cô thề, cô nhìn thấy trong ánh mắt Bùi Lăng Sơ có ý tứ gì đó như là thực hiện được mục đích, cậu ta cố ý! Ánh mắt Ngôn Mạch lạnh thêm vài phần không phụ sự mong đợi, anh nói với Bạch Thiên Trương: “Thiên Trương, anh đến để nói với em một câu, mai anh phải về rồi.”

“Ồ.” Bạch Thiên Trương xấu hổ không dám nhìn anh, “Vậy anh đi thượng lộ bình an.”

“Ừ.” Ngôn Mạch ừ khẽ một tiếng, dường như ẩn chứa cảm xúc vô hạn, cuối cùng nhẹ nhàng thở dài, quay người rời đi.

Bạch Thiên Trương hồn bay phách lạc đi về phòng ngủ, Dư San đang đánh nhau quyết liệt cùng chồng trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, cô càng cảm thấy như bị đả kích, than thở kể lại sự việc mất mặt với cô bạn.

“Làm sao bây giờ Dư San?” Cô hỏi.

Dư San vừa gõ bàn phím lách cách gửi qua mấy chữ: “Ông xã, em yêu anh! Anh phải nhớ em đấy!”, vừa khinh thường nhìn Bạch Thiên Trương: “Xì, việc gì mà phải cảm thấy gánh nặng, kết hôn trong trò chơi căn bản không có ràng buộc!”

“... Dư San cậu thật vô đạo đức!” Bạch Thiên Trương kinh hãi nhìn Dư San.

Dư San liếc mắt: “Tuồng Lâm tẩu (*), vậy cậu cứ đợi Diêm Vương tới xé cậu làm hai nửa, chia cho hai người đàn ông đi nhé. Nếu không thì cậu đi quy y cửa Phật đi?”

(*) Tường Lâm Tẩu: Nhân vật trong tiểu thuyết “Chúc phúc” của Lỗ Tấn. Tường Lâm Tẩu là phụ nữ lao động điển hình ở nông thôn Trung Quốc cũ, thiện lương, chất phác, ngoan cường.

Bạch Thiên Trương oán hận bò lên giường, sắp sửa đi ngủ bất chợt hét lên một tràng: “Cái tên Bùi Lăng Sơ kia, mặt trắng mà lòng dạ hiểm độc. Sở vào cỏ cây, cây chết hết; cắn người, người không cự nổi. Trời ơi, đau đớn thay!”

12. Chương 12

Đến khi Bạch Thiên Trương vào lại Viêm Hoàng Kỳ Tích đã là nửa tháng sau. Trong nửa tháng này, lúc thì cô ôm quyển sách ngoại khoa bìa màu xanh trắng, lúc thì là sách nội khoa dày như cục gạch xem say mê không biết trời đất là gì, đúng là thiên hạ vô song.

Cuối cùng cũng xong thi cử, đến kì nghỉ đông, Bạch Thiên Trương cảm xúc dâng trào ngồi trước máy vi tính, con chuột nhanh chóng di chuyển tới biểu tượng Viêm Hoàng Kỳ Tích nhưng lại không dám kích vào. Cô sợ chỉ cần cô vừa vào, hệ thống sẽ đưa ra hai dòng thông báo trắng lè: Vũ Thoa Phong Lạp và Thiên Trương Nhục Cốt Đầu tình cảm rạn nứt, tuyên bố ly hôn; Thiên Trương Nhục Cốt Đầu bị đuổi ra khỏi thị tộc Thượng Thiện Nhục Thủy. Nếu thật sự có thông báo đó, cô không thể nào lăn lộn trong trò chơi được nữa rồi.

Cô tự làm công tác tư tưởng một lúc lâu, cuối cùng nín thở gõ mật mã tài khoản, chờ đợi hình ảnh hiện ra.

Tiếng nhạc quen thuộc vang lên, Bạch Thiên Trương trờ mắt đợi hồi lâu, tốt lắm, đợi mãi không thấy hai thông báo kia. Lúc này không hiểu sao cô cảm thấy rất vui mừng, bắt đầu giương nanh múa vuốt, hoành hành ngang dọc trong trò chơi.

[Thị tộc] Thấy Chết Không Cứu: Chị dâu rốt cuộc đã tới rồi! Anh nhớ em muốn chết a a a!

[Thị tộc] Thần Chơi Đêm: Thiên Trương được nghỉ rồi à?

[Thị tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Ừm, được nghỉ rồi. Chào mọi người.

[Thị tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Chị dâu, tộc trưởng đâu? Nửa tháng nay anh ấy không lên, thành chiến trong tộc lâu lắm rồi không đánh.

[Thị tộc] Tỉnh Giác Không Thấy Vợ Đâu: Đúng đấy, Thiên Trương, tên tộc trưởng đó chết ở đâu rồi?

[Thị tộc] Hoa Mai Tàn Khốc: Chị dâu, chị với lão đại vẫn nên kiềm chế, đừng vận động kịch liệt quá lâu.

Trong lòng Bạch Thiên Trương thoáng hụt hẫng, không còn lòng dạ nào phản bác lại lời nói cố ý bẻ cong, mập mờ của Hoa Mai Tàn Khốc, Ngôn Mạch cũng đã lâu không lên sao? Không phải anh thật sự đã hiểu lắm chứ? Hay là anh đã xảy ra chuyện gì, bị ốm à? Cô chợt cảm thấy mờ mịt, hơi sốt ruột, cảm giác nóng lòng này khiến cô bỗng nhận ra, hóa ra vị trí của Ngôn Mạch trong lòng cô quan trọng hơn nhiều so với cô nghĩ.

[Thị tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Tôi cũng không biết, nửa tháng này tôi bận thi cử, anh ấy cũng không liên lạc. Vậy Cách Thức Hóa đâu rồi? Bọn họ quen nhau đấy.

[Thị tộc] Thấy Chết Không Cứu: Tôi biết rồi! Lão đại đã bị người ngoài hành tinh bắt cóc!

[Thị tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Cách Thức Hóa cũng lâu rồi không lên.

[Thị tộc] Thần Chơi Đêm: Thấy Chết Không Cứu anh cứ ở một bên mà hóng đi! Đừng có làm ồn!

[Thị tộc] Thấy Chết Không Cứu: Em xem thường anh, em khinh khi anh, em khinh bỉ anh, tôi muốn đi chết!

[Thị tộc] Tỉnh Giác Không Thấy Vợ Đâu: Thiên Trương đừng quá lo lắng, có lẽ cậu ta có việc gì.

Mọi người trong tộc bắt đầu khua môi múa mép an ủi Bạch Thiên Trương, thế nhưng cô vẫn cảm thấy những lời an ủi nhẹ nhàng đó chẳng hề có tác dụng, cô nhìn chằm chằm vào dãy số vẫn còn hơi xa lạ trên màn hình điện thoại, cuối cùng ầm xuồng.

Ngôn Mạch đang ngồi thừ ra nghe cấp dưới báo cáo về bản thiết kế, trong đầu toàn là hình ảnh đêm hôm đó, chàng trai kia cúi đầu dịu dàng sửa lại khăn quàng cổ cho Thiên Trương, đó là nguyên nhân Thiên Trương không chịu đồng ý làm bạn gái anh. Họ đều còn trẻ, còn có thể cuồng nhiệt trong những năm tháng tuổi thanh xuân, anh so với bọn họ thì không còn nhiều thời gian như thế. Cho nên nửa tháng qua anh không dám lên Viêm Hoàng Kỳ Tích, sợ rằng vừa lên sẽ nhận được tin thông báo Thiên Trương muốn ly hôn với anh. Nếu không lên, anh còn có thể tự lừa dối mình, tự nói với mình rằng Thiên Trương đã được gả cho anh.

Anh đem những lời này kể với Đỗ Khanh Cách, khi ấy Đỗ Khanh Cách không thể tin được nhìn anh: “Ngôn Mạch, cậu đã đạt đến cảnh giới nhất định của tự ti rồi đấy. Đây mà là cậu sao? Đầu óc cậu bị cửa ập rồi à? Điều kiện của cậu so với những sinh viên đó, không biết là tốt hơn bao nhiêu sao! Hơn nữa cậu mới hai mươi lăm, cũng còn rất trẻ mà? Thời nay nhiều nữ sinh chỉ muốn gả cho người giàu có, thậm chí là ông già hơn hăm cũng chẳng sao, bằng điều kiện của cậu, nhiều người muốn ăn sạch rồi ấy chứ!”

Ngôn Mạch thất bại thở dài: “Nhưng mà Thiên Trương không phải loại người đó.”

Đỗ Khanh Cách không còn biện pháp, trước nay anh chỉ thấy người ta sa vào lưới tình thì hay thần thơ, lải nhải, nhưng không ngờ Ngôn Mạch đã đến mức độ không thể cứu vãn nổi. Anh chỉ có thể thở dài, hết sức ủng hộ Ngôn Mạch.

Ngôn Mạch vẫn còn đang chìm đắm trong nỗi buồn đau sâu não không cách nào kiềm chế, đột nhiên điện thoại di động rung lên, anh uể oải nhìn lướt qua, đang chuẩn bị để kệ thì bất chợt cả người giống như gà bị chọc tiết, mắt nhìn thẳng chăm chăm, anh ra hiệu cho nhân viên trong cuộc họp tạm dừng, cầm di động đi nhanh ra ngoài.

Ngôn Mạch cứng đờ ấn nút nghe, đang giữa mùa đông mà tay cầm điện thoại còn đổ mồ hôi ướt đầm, anh cố gắng để giọng mình nghe thật bình tĩnh: “Alô, xin chào.”

Bạch Thiên Trương ở đầu bên kia nuốt nước miếng, nói thật, toàn thân Ngôn Mạch từ trên xuống dưới có một loại khí chất bức người, đặc biệt giọng nói của anh khiến người nghe cảm thấy có gì đó bị chèn ép, cô hơi chột dạ hỏi: “Ngôn Mạch, em là Thiên Trương. Ừm, nghe đám người Thần Chơi Đêm nói đã lâu anh không lên, ừm, có phải là có chuyện gì không? À, ý em là, ừm, có phải anh không khỏe ở đâu không?”

Bên kia điện thoại im lặng thật lâu, Bạch Thiên Trương đang định vỗ điện thoại một cái xem có phải đã bị hỏng rồi không thì thanh âm trầm thấp hàm chứa ý cười của Ngôn Mạch truyền tới: “Thiên Trương, anh có thể hiểu là em đang quan tâm đến anh không?”

Bạch Thiên Trương nghe thấy tiếng cười gợi cảm, dễ chịu, trong lòng như có pháo hoa nổ tung, đỏ mặt lấp lắp giải thích: “À, thực ra em với Bùi Lăng Sơ không có gì cả, thật đấy, cậu ấy là chủ tịch hội sinh viên, em là trưởng ban văn nghệ, khụ, tóm lại chính là như vậy...”

Ngôn Mạch kiên nhẫn nghe xong lời giải thích lộn xộn của Bạch Thiên Trương, trong lòng như có một dòng nước ấm áp dập dềnh, sự bất an dao động trước đó, cuối cùng đã được cô xoa dịu, bình tâm lại.

Anh nói: “Anh không sao, công ty có chút việc, nhưng hôm nay xong xuôi rồi. Tối về anh sẽ vào trò chơi – lúc đó em có ở đấy không?”

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, Ngôn Mạch quảng đi tâm tình phiền muộn trước đó, mặt mày hớn hở quay vào phòng họp, cười cười nhận xét bản thiết kế. Cấp dưới ngơ ngác nhìn nhau, vừa rồi vẻ mặt Ngôn Thiếu vẫn còn u ám sâu sắc giống như ai đang thiếu nợ anh cả trăm vạn, bây giờ lại vui mừng như là mới tham ô được cả trăm vạn, chỉ có thể nói, không phải bọn họ không theo kịp thời đại mà là thế giới thay đổi quá nhanh...

Bạch Thiên Trương xấu hổ, đỏ mặt cúp điện thoại, ngồi ngẩn ngơ hồi lâu, nghĩ nghĩ, cô mở bảng tên nhân vật, chọn danh xưng vợ chồng, trên đỉnh đầu lấp lánh mấy chữ to: Nương tử của Vũ Thoa Phong Lạp. Cười ngây ngô thật lâu, sau đó cô kéo Thiên Trương Nhục Cốt Đầu đến Ninh Hải chờ BOSS.

Tại mỗi địa điểm trong Viêm Hoàng Kỳ Tích đều được bố trí một con BOSS, đánh bại chúng không chỉ được trang bị mà còn có thể là đạo cụ nhân dân tệ trong Thương Thành, vì thế từ trước tới giờ, người chơi vẫn thích chiếm một vị trí và ngồi đợi. Thời gian cập nhật BOSS lại chậm nên thường thấy người chơi đến

phục kích từ rất sớm. Do đó, có vô cùng nhiều người muốn tranh cướp BOSS, không thể tránh được việc PK ác ý, hồi đẳng cấp của Thiên Trương còn thấp, mỗi lần cô chờ BOSS đều bị người ta đánh ngã. Có lúc cô vất vả lắm mới đánh được cho cột máu của BOSS biến thành màu đỏ, cuối cùng lại bị người chơi đẳng cấp cao hơn giết chết, cướp BOSS của cô, cô chỉ còn biết nhìn thành quả cả ngày tan thành mây khói. Mỗi lần nhớ lại những chuyện xưa bi thảm này, Bạch Thiên Trương không hiểu sao vẫn cảm thấy chua xót, thê lương.

Nhưng bây giờ không còn giống ngày xưa, Bạch Thiên Trương nhếch môi cười sung sướng, cô đã có chỗ dựa, có một ông chồng đại thần rất oai phong. Bạch Thiên Trương đi đánh BOSS cấp 40, BOSS cấp 100 thì cần có tổ đội mới đánh được, một mình cô chỉ có thể đi hành hạ mấy con BOSS đẳng cấp kém đáng thương.

Tại một góc ngách không có người chơi phục kích, Bạch Thiên Trương thoải mái xuống ngựa, bắt đầu ngồi xuống. Chờ chưa được bao lâu, trên bản đồ xuất hiện một điểm màu lục đại diện cho người chơi, dần dần di chuyển về hướng này. Đến khi người này xuất hiện trước mặt, cô sửng sốt. Đất Kỷ Quyển Rũ, Pháp sư cấp 102 ngồi trên lưng thú Thủy Vân màu tím, từ trên cao nhìn xuống Bạch Thiên Trương.

Bạch Thiên Trương , chờ BOSS mà lại thành ra chờ kẻ thù à. Đất Kỷ Quyển Rũ chính là em gái trong thị tộc đã xúi huynh trưởng đá cô ra khỏi tộc, cũng chính là tên đầu sỏ khiến cho quá khứ của cô trong trò chơi là một kiếp sống mưa máu gió tanh, âm âm dấy sóng.

Đất Kỷ Quyển Rũ ngồi trên ngựa không nhúc nhích, Bạch Thiên Trương theo nguyên tắc địch bất động ta bất động, cũng ngồi im, nhưng âm thầm nâng cao cảnh giác.

Hai bên căng thẳng hồi lâu, Đất Kỷ Quyển Rũ đột nhiên xuống ngựa, mở thần đạo, tăng thêm trạng thái bảo vệ cho bản thân. Trong nháy mắt, Bạch Thiên Trương cũng nhanh tay mở ma đạo, triệu hồi thú địa ngục, Toàn Cơ Ảnh và chiến hồn Mèo Xiêm La, toàn thân ở trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Quả nhiên, Đất Kỷ Quyển Rũ bắt đầu tạo ra thác nước băng liên hoàn, đó là kỹ năng tấn công chí mạng của Pháp sư, người chơi nào lượng máu hơi thấp một chút, chỉ cần bị một chiêu này cũng sẽ quy. Bạch Thiên Trương mỉm cười, trước đó cô đã mở Hình Thương, chuyển bộ phận tiếp nhận tấn công của mình lên người thú địa ngục, mà thú địa ngục đã được cô tăng thêm thuộc tính hoàn trả, tất cả những tổn thương trên người sẽ bị đẩy ngược trở lại cho Đất Kỷ Quyển Rũ, vì thế cột máu của Bạch Thiên Trương dù xuống đến màu vàng nhưng vẫn trụ được, còn cột máu của Đất Kỷ Quyển Rũ cũng bị sụt rất nhiều. Bạch Thiên Trương nhân lúc kỹ năng công kích của đối phương đang vào thời gian nghỉ (cool down), trước tiên xác định vị trí Đất Kỷ Quyển Rũ, tung ra kỹ năng cuồng loạn, có thể nhìn thấy thắng lợi trong tầm tay.

Nhưng nhìn thấy thì nhìn thấy, chưa thực sự nắm bắt được. Lúc đó anh hùng vô cùng kịp thời đến cứu mỹ nhân, nhưng không phải cứu Bạch Thiên Trương, mà là Đất Kỷ Quyển Rũ. Cột máu của Đất Kỷ Quyển Rũ chỉ còn chút ít cuối cùng, đột nhiên tăng lên mãnh liệt như kỳ tích, Bạch Thiên Trương nhìn Mục sư vừa tiếp máu cho cô ta, âm thầm ngửa mặt lên trời rủa một tiếng.

Mục sư kia chính là chồng của Đất Kỷ Quyển Rũ, Trụ Vương Hoang Đường. Lần đầu tiên Bạch Thiên Trương nhìn thấy cái tên này cảm thấy thật sự hết cách, một người là Trụ Vương Hoang Đường, một người là Đất Kỷ Quyển Rũ, hai người này không kết làm phu thê thì cô cũng đến nước đấm ngực dậm chân. Hóa ra lúc này Đất Kỷ Quyển Rũ ngồi bất động trên ngựa chính là sợ một mình đánh không lại, đi gọi người giúp đỡ. Mục sư dùng ma đạo tàng hình đến sát gần cô đánh lén, Pháp sư thì đánh ở phía xa, Bạch Thiên Trương một lần nữa hoa lệ nằm ngay đơ nơi đồng không mông quạnh, lần này không thể không bạo phát, cô nghẹn ngào nhìn trang bị cao cấp bị nổ tung, chính là của Vũ Thoa Phong Lạp tặng cô.

Trước kia Bạch Thiên Trương hết sức nhẫn nhịn việc gia tộc Muội Muội đuổi giết, chuyện bị Đất Kỷ Quyển Rũ vu oan cũng cười cười cho qua, cũng hiểu sự việc càng dây dưa càng lớn, cảm thấy trong trò chơi không cần phải quá tích cực. Thế nhưng tượng đất cũng có tính khí của đất, bị bắt nạt, sỉ nhục đến mức này, cuối cùng Bạch Thiên Trương đã nổi giận.

13. Chương 13

Bạch Thiên Trương thật sự nổi giận, từ trong trò chơi cũng có thể nhìn ra được tính cách của một người, hai người này thật quá kiêu ngạo. Cô không phục sinh quay về thành mà nằm trên đất mắng.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Hoang Đường anh nhìn cho rõ, là vợ anh ra tay trước! Đát Kỷ Quyển Rũ, cô cũng nên biết điều một chút chứ, tôi dụ dỗ chồng cô khi nào hử? Còn không biết tự lượng sức mình, tôi thêm vào! Chính chồng cô đến xun xoe, cô lại mặc kệ hấn ta, ngược lại đến trách tôi, cô có biết nghĩ không thể!

[Phụ cận] Đát Kỷ Quyển Rũ: Tôi không thích nhìn thấy cô! Tôi muốn giết cô đấy thì sao? Lại còn Nương tử của Vũ Thoa Phong Lạp! Thế là giỏi lắm à? Có bản lĩnh thì đừng có ra ngoài một mình, nếu không tôi nhìn thấy cô lần nào giết lần đó!

Bạch Thiên Trương bực tức đến nổi đầu ngón tay đánh chữ cũng run rẩy, nhất thời không nghĩ được lời phản bác, sao lại có người ngang ngược thế này chứ!

Lúc Bạch Thiên Trương chết, hệ thống cũng đưa ra thông báo.

[Thế giới] Hệ thống: Người chơi Thiên Trương Nhục Cốt Đầu chết thảm dưới đao của Trụ Vương Hoang Đường, đại hiệp xin bảo trọng, hẹn mười tám năm sau gặp lại!

Người của Thượng Thiện Nhược Thủy nhìn thấy tin này, sôi trào sùng sục như sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

[Thị tộc] Hoa Mai Tàn Khốc: Khốn! Trụ Vương Hoang Đường là tên cận bã nào thế?

[Thị tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Hình như là chồng của em gái kia.

[Thị tộc] Thần Chơi Đêm: Có phải gia tộc Muội Muội hồi trước hay đuổi giết chị dâu không?

[Thị tộc] Thấy Chết Không Cứu: Chắc chắn, không phải trước kia lão đại đã nói trên kênh Thế giới rồi sao? Xem ra có người ngứa da.

Tĩnh Giác Không Thấy Vợ Đâu lên ngựa xung trận trước, đánh một câu khiêu khích trên kênh Thế giới.

[Thế giới] Tĩnh Giác Không Thấy Vợ Đâu: Dám động đến người của Thượng Thiện Nhược Thủy, Trụ Vương Hoang Đường, người ra đây! Ông đây dùng một ngón tay cũng có thể bóp chết người!

[Thế giới] Thấy Chết Không Cứu: Đát Kỷ Quyển Rũ, Trụ Vương Hoang Đường. Các người thật không biết điều, Thượng Thiện Nhược Thủy không dễ chọc đâu, có bản lĩnh thì rút ra đây, một mình ông đây solo hay người các người!

[Thế giới] Ta Tới Đánh Hôi: Đánh đi đánh đi! Nhân tiện ta bán thuốc PK!

[Thế giới] Giáng Động Công Tử: Thượng Thiện Nhược Thủy rác rưởi, tộc trưởng các người nửa tháng nay đâu có lên?! Còn sửa loạn trên kênh Thế giới, không mau rút về đi!

[Thế giới] Phong Nguyệt Vô Yên: Đát Kỷ Quyển Rũ, thế nào, có gan giết người lại không có gan ra nói chuyện sao? Chị dâu vốn cũng là người của Phong Vân Chiến Ca các người, bị các người mập mờ vu oan đá ra khỏi thị tộc, không so đo một câu, các người còn muốn gì hử?

[Thế giới] Hoa Mai Tàn Khốc: Giáng Động Công Tử, người mẹ nó có gan, chớ ra ngoài cẩn thận ông đây giết chết!

[Thế giới] Mỹ Mi Xinh Đẹp: Đàn ông của Thượng Thiện Nhược Thủy đều đã ra mặt! Dù không có tộc trưởng nhưng vẫn không tở!

[Thế giới] Thần Chơi Đêm: Tộc trưởng của Phong Vân Chiến Ca, người xem thế nào xử lý đi, nếu không giao hai người kia ra đây thì hãy đợi tộc chiến!

[Thế giới] Đát Kỷ Quyển Rũ: Tộc chiến thì tộc chiến!

[Thế giới] Tĩnh Vinh Cửu: Tôi là tộc trưởng của Phong Vân Chiến Ca, trước tiên mọi người đừng vội kết luận, chắc là có hiểu lầm ở đây.

[Thế giới] Tĩnh Giác Không Thấy Vợ Đâu: Hiểu lầm cái P! Trước kia chị dâu bị các người truy sát bao nhiêu lần, sao người không bảo là hiểu lầm, giờ lại biến thành hiểu lầm cơ đấy!

[Thế giới] Giáng Động Công Tử: Tộc trưởng, chúng ta tộc chiến với Thượng Thiện Nhược Thủy! Đám rác rưởi đó rồi cũng phải chạy thôi!

Tình Vĩnh Cửu suy nghĩ một lát, thực lực của Thượng Thiên Nhược Thủy rõ như ban ngày, nhưng nếu ngoan ngoãn giao ra Trụ Vương Hoang Đường và Đất Kỷ Quyển Rũ thì hẳn mất mặt quá, e là người trong tộc cũng sẽ thất vọng. Tộc bọn họ tuy không phải mỗi người đều nổi danh trên bảng PK như Thượng Thiên Nhược Thủy, nhưng hơn ở chỗ có nhiều người. Thượng Thiên Nhược Thủy tuy thực lực mạnh nhưng điều kiện gia nhập nghiêm ngặt, phải thông qua khảo sát PK, cho nên không có nhiều thành viên. Nếu đánh nhau thật, bọn họ chưa chắc đã thua. Mà nếu như đánh thắng đệ nhất đại thị tộc, vậy không phải tộc bọn họ sẽ càng vinh quang sao! Nghĩ vậy, hẳn vui vẻ nhận lời trên kênh Thế giới, vô cùng oai phong.

[Thế giới] Tình Vĩnh Cửu: Được, tôi đồng ý tộc chiến. Nhưng chẳng lẽ không cần thông báo một chút cho Vũ Thoa Phong Lạp sao?

Đám Phong Nguyệt Vô Yên nhìn thấy những lời này thì không lên tiếng, bởi vì Vũ Thoa Phong Lạp đã mất tích một cách kì lạ nửa tháng nay, việc trong tộc đều do mấy Thiên phu trưởng quản lí. Tộc chiến nhất định phải có tộc trưởng giải quyết, mà bọn họ không thể chắc chắn bao giờ Vũ Thoa Phong Lạp mới online, hay là không bao giờ online nữa. Dù gì trong trò chơi có biết bao người không từ mà biệt, hôm nay còn đánh rất nhiệt tình, có khi ngày mai đã chẳng thấy tăm hơi.

Bạch Thiên Trương không ngờ cái chết của cô lại làm kênh Thế giới nổi sóng dữ dội, đã đến mức xảy ra tộc chiến, nhìn Tình Vĩnh Cửu nói ra một câu khiến mọi người trong tộc đều im lặng, cô liền lên kênh Thế giới nói một câu động viên.

[Thế giới] Đất Kỷ Quyển Rũ: Ha ha! Không nói? Tộc trưởng cũng trốn rồi, các người nên sớm giải tán đi!

[Thế giới] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Đất Kỷ Quyển Rũ, xin cô hãy im miệng đi. Tình Vĩnh Cửu nghe đây, tối nay Vũ Thoa Phong Lạp sẽ online. Khi tôi còn ở Phong Vân Chiến Ca cũng hoạt động không tệ, tộc chiến, chiến thành tôi đều tham gia, cống phẩm cũng không nộp thiếu. Thế nhưng cuối cùng bị các người đá ra khỏi tộc thì không nói, còn bị đuổi giết. Tôi không so đo là vì còn nhớ tình nghĩa ngày xưa, hôm nay các người đã nói vậy, có lẽ là đã chấm dứt. Xin về sau hãy quản thúc em gái em rể của tộc trưởng cho tốt, đừng có để như chó điên cắn người.

[Thế giới] Thấy Chết Không Cứu: Chị dâu, sự ngưỡng mộ của anh đối với em lại tăng thêm một bậc!

[Thế giới] Thần Chơi Đêm: Chị dâu nói hay lắm, em ủng hộ chị.

[Thế giới] Tỉnh Giác Không Thấy Vợ Đầu: Thiên Trương, thấy em nói những lời này, khụ, anh rất mừng!

[Thế giới] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Cảm ơn mọi người. =^__^=

Sau khi Thiên Trương nói Vũ Thoa Phong Lạp tối nay sẽ lên, cả Thế giới yên lặng. Người của Thượng Thiên Nhược Thủy căn bản cũng không để Phong Vân Chiến Ca vào mắt, nhanh chóng quay lại ai làm việc người nấy.

Bạch Thiên Trương phục sinh quay về thành, hứng chí hành hạ BOSS đã bị Đất Kỷ Quyển Rũ và Trụ Vương Hoang Đường giới ột gáo nước lạnh, nghĩ nghĩ không có việc gì làm, đành đi dạo nông trường hoa màu nhằm chán, chăn nuôi gia súc.

Hệ thống nông trường trong Viêm Hoàng Kỳ Tích là để cho người chơi sau khi PK mệt thì về nghỉ ngơi, người chơi có thể trồng cây trong nông trường, hoặc chăn nuôi gia súc. Không chỉ nâng cao kĩ năng sinh hoạt, thành phẩm thu hoạch được có thể đem bán, thị tộc cũng cần những tài nguyên này để tăng đẳng cấp.

Bạch Thiên Trương đến chỗ NPC chủ nông trường để mua một ít hạt giống lúa mạch, tạm thời trong nông trường không có ai trồng trọt, nuôi thả gì, cô không cần lo thành phẩm của mình bị gia súc của người khác ăn mất, thế là bỏ đấy đi vệ sinh.

Đến khi Thiên Trương trở lại, cô khóc không ra nước mắt nhìn chỗ lúa mạch không có người trông đã bị ăn sạch hơn phân nửa, trong miệng con vật kia còn đang ngậm mấy lá cây nhai nhai, Bạch Thiên Trương bực mình tới gần, đang định mài dao chém, đột nhiên nhìn thấy trên đầu con cừu mềm nhũn béo trắng là mấy chữ: Cừu non của Uống Rượu Bên Khe Suối. Cùng lúc đó, trên khung đối thoại xuất hiện hàng chữ.

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Khe Suối: Chào sư phụ, thật khéo lại gặp được ở đây.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Khéo cái đầu cậu! Nói! Cừu của cậu sao lại ăn lúa mạch của tôi?

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Khe Suối: Sư phụ, tôi không biết mà, lần đầu tiên tôi làm nhiệm vụ nông trường này.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: ... Được rồi, không nói nữa. Về sau nhớ quản gia súc của mình cho tốt, đừng để nó ăn hoa màu của người khác, cũng phải bảo vệ hoa màu của mình không cho gia súc người khác ăn.

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Khe Suối: Được, tôi hiểu rồi. Đúng rồi, dây lưng màu đỏ tinh luyện +7 của sư phụ đâu rồi?

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Đồ đệ, cậu còn đâm chọt vào nỗi đau của sư phụ, khổ quá. Lúc cướp BOSS đã bị người ta đánh hỏng rồi.

Sau khi Uống Rượu Bên Khe Suối đánh hai chữ “Vây sao” thì im lặng hồi lâu, đến khi Bạch Thiên Trương tưởng cậu ta đã thoát rồi thì lại thấy nói chuyện.

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Khe Suối: Sư phụ, sau này đánh BOSS thì đưa tôi đi, như vậy sẽ không ai dám bắt nạt cô nữa.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Đúng đấy, cậu đã cấp 110 rồi, ừm, xứng đáng là đồ đệ của tôi, còn biết bảo vệ sư phụ nữa. Thật là ngoan.

Thiên Trương cảm thấy đồ đệ Uống Rượu Bên Khe Suối thật hiền lành đáng yêu, ngốc nghếch khiến người ta dễ bắt nạt, cô cũng có một loại ham muốn chà đạp. Lại nhớ tới hai cái bụng dạ đen tối, nhất là tên hồ ly Bùi Lăng Sơ, cô không khỏi rung mình, liên tục đánh chữ chỉ dạy cho Uống Rượu Bên Khe Suối.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Đồ đệ à, cậu nhất định phải nhớ rõ. Sau này lên đại học, đừng có để vướng mắc quan hệ với chủ tịch hội sinh viên, chủ tịch hội sinh viên là một loại sinh vật gian ác. Cậu phải biết quý tính mạng, tránh xa chủ tịch. Những lời này sư phụ nói rất thật lòng, sau này có thể giúp cậu trong nước sôi lửa bỏng.

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Khe Suối: Sao sư phụ lại nói thế?

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Đồ đệ, cậu không biết đâu, sư phụ của cậu, tôi...

Anh vừa hỏi, Bạch Thiên Trương đã kể ra một loạt sự việc thảm hại cô bị Bùi Lăng Sơ ức hiếp, miêu tả Bùi Lăng Sơ là một tên ác ma lòng dạ hiểm độc, chỉ thiếu nước nói Bùi Lăng Sơ là kẻ đen tối trên trời dưới đất có một, thiên hạ vô song. Cuối cùng cảm thán một câu.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Đồ đệ, chỉ có cậu là bản tính hiền lành.

Bùi Lăng Sơ ngồi sau máy tính run rẩy khóe miệng, vắn vẹo bả vai chua xót, hóa ra trong suy nghĩ của cô, anh lại là một ác ma như thế! Vậy cũng tốt, cứ để cô ấy tiếp tục nghĩ vậy đi. Dù gì vẫn còn có đồ đệ hiền lành, không phải sao?

Ngôn Mạch cảm xúc dâng trào, chỉ muốn về nhà vào trò chơi gặp Bạch Thiên Trương, xe thể thao đẳng cấp bị anh phóng nhanh như chớp, may không xảy ra tai nạn giao thông. Về đến nhà, mở cửa, cởi giày, mở máy tính, nhập mật khẩu thoăn thoắt, sau khi lên trò chơi, không tránh được bị người trong tộc phỉ nhổ một phen, như là vô trách nhiệm, không xem bọn họ là huynh đệ, vân vân, Ngôn Mạch liên tục xin lỗi, sau đó Tỉnh Giác Không Thấy Vợ Đâu cùng mọi người kể lại sự việc Phong Vân Chiến Ca, đúng lúc đó Bạch Thiên Trương cũng gửi tin nhắn.

[Riêng tư] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Ngôn Mạch, thật xin lỗi, dây lưng anh tặng em bị nổ tung rồi.

[Riêng tư] Vũ Thoa Phong Lạp: Ngốc ạ, không phải lỗi của em. Em đừng để tâm, đã có anh rồi.

Một câu nói kia biểu thị tình cảm của người đàn ông, gánh trách nhiệm che chở cho người phụ nữ của mình, Bạch Thiên Trương nhìn bốn chữ ngắn ngủi “Đã có anh rồi” như ẩn chứa đủ loại ý tứ cảm xúc, mặt bắt đầu ửng đỏ.

14. Chương 14

Ngôn Mạch nhanh chóng nắm rõ đầu đuôi sự tình, sau đó tuyên chiến trên kênh Thế giới.

[Thế giới] Vũ Thoa Phong Lạp: Mời tộc trưởng của Phong Vân Chiến Ca ra đây, có việc cần trao đổi về tộc chiến.

[Thế giới] Muội Muội Xinh Đẹp: Ôi mẹ ơi! Khí phách Vũ Thoa Phong Lạp thật oai phong!

[Thế giới] Ta Tới Đánh Hôi: Á á! Định đấu võ sao? Có cần áo giáp không? Tự động hồi máu trong tộc chiến, không bị rơi đồ!

[Thế giới] Hiệp Khách Heo: Lão đại quả nhiên là lão đại.

[Thế giới] Tình Vĩnh Cửu: Tôi đã đến, cần nói gì?

[Thế giới] Vũ Thoa Phong Lạp: Thời gian tộc chiến do cậu quyết định. Tôi chỉ có một điều kiện: tộc chiến lần này, nếu Phong Vân Chiến Ca các người thất bại, phải giải tán thị tộc, giao Trụ Vương Hoang Đường và Đất Kỳ Quyền Rũ ra đây cho chúng tôi xử lý. Cậu thấy thế nào?

[Thế giới] Giáng Động Công Tử: Giao cái P! Thế nếu Thượng Thiện Nhược Thủy thua thì cậu tính sao?

[Thế giới] Tình Vĩnh Cửu: Nếu như các người thua, tôi đưa ra yêu cầu gì cậu đều phải đáp ứng, thế nào?

[Thế giới] Vũ Thoa Phong Lạp: Thỏa mái.

[Thế giới] Giáng Động Công Tử: Lão đại yên tâm, các anh em đều đã sẵn sàng.

[Thế giới] Tình Vĩnh Cửu: Tốt, nửa giờ nữa tộc chiến tại Xích Thủy.

[Thế giới] Ta Tới Đánh Hôi: Bán vé xem tộc chiến Xích Thủy! Vé xem tộc chiến! Mua đi mua đi!

[Thế giới] Bá Chủ Thiên Hạ: Thu mua vé xem tộc chiến giá cao! Có thì tung ra!

[Thế giới] abcdef: Ta Tới Đánh Hôi, sao cái gì người cũng có vậy?

[Thế giới] Động Phòng Bất Bại: Đặt cược đặt cược! 100 vàng một chân! Cược cho Thượng Thiện Nhược Thủy hay là Phong Vân Chiến Ca?

[Thế giới] Ta Ngắm Nhìn Cô Đơn: Toj kcon Tkuog Tkjen Nkuoc Tkuy! (Tôi chọn Thượng Thiện Nhược Thủy)

[Thế giới] Bá Chủ Thiên Hạ: Khốn! Ta Ngắm Nhìn Cô Đơn cút về sao Hỏa đi! Ông đây ghét nhất là ngôn ngữ sao Hỏa!

[Thế giới] Muội Muội Xinh Đẹp: Tôi cũng muốn đi xem tộc chiến! Ta Tới Đánh Hôi, tôi không có tiền mua vé, gả cho cậu được không?

[Thế giới] Ta Tới Đánh Hôi: Vé đây vé đây! Cực rẻ đây! Chỉ lấy tiền mặt không nhận phụ nữ đây!

Trên Thế giới sôi sục, đám Hồng Danh của Thượng Thiện Nhược Thủy tập hợp lại là cảnh tượng hùng tráng biết bao nhiêu! Chỉ trong nháy mắt, server Xích Thủy suýt chút nữa bị chen chúc đến nghẽn mạng, người đến người đi hối hả còn hơn cả thành Hoa Hạ, toàn bộ thành Xích Thủy đông nghìn nghịt không còn nhìn thấy mặt đất. NPC trưởng lão tộc chiến, không phụ sự mong đợi của mọi người, bị chôn vùi trong đám người chơi.

[Thế giới] Bá Chủ Thiên Hạ: Khốn thật, chật muốn chết!

[Thế giới] Động Phòng Bất Bại: Anh chị ơi dịch ra một tí, em đây muốn ra ngoài!

[Thế giới] Muội Muội Xinh Đẹp: A! Ai sờ mông tôi đấy hả!

[Thế giới] abcdef:Ặc! Ngựa của ông sắp bị chèn chết rồi!

[Thế giới] Ta Tới Đánh Hôi: Phù về thành đây Phù về thành đây, nhanh chân nào! Một tay giao tiền, một tay giao hàng!

[Thế giới] Vì Người Biết Nghe Lời: Tên lừa đảo Ta Tới Đánh Hôi kia! Về thế quái nào được! Trong thành toàn là người!

[Thế giới] Muội Muội Xinh Đẹp: Á á! Đừng có chạm vào mông tôi!

[Thế giới] Động Phòng Bất Bại: ...

Bạch Thiên Trương không còn thời gian mà nhìn người ta cãi nhau ầm ĩ trên kênh Thế giới, bởi vì Ngôn Mạch đang bảo mọi người trong thị tộc lên IS (*), cô vội mở IS, rút mạng mấy lần cuối cùng mới vào được.

(*) IS: phần mềm chat, ở đây là chat voice

Ngôn Mạch bắt đầu phân chia nhiệm vụ, ngữ khí bình thản, tỉnh táo, vô cùng khôn khéo, Bạch Thiên Trương lại ngồi mê trai không đúng lúc. Nghe thấy Ngôn Mạch hỏi: “Hiệp Khách Heo, tình trạng của Phong Vân Chiến Ca thế nào?”

Hiệp Khách Heo: “Toàn tộc có 120 người, 65 người cấp 110+, tất cả có 5 người đứng trong bảng PK, đa số là Pháp sư, Phù thủy rất ít. Tộc trưởng Tinh Vĩnh Cửu có một thanh Hàn Băng Trượng màu đỏ, tinh luyện cấp 9, nhẫn cũng không tệ, còn lại toàn trang bị vứt đi.”

Cách Thức Hóa: “Chết tiệt, sao tôi không biết con heo cậu lại thâm hiểm như vậy nhỉ, cậu có bao nhiêu ID mai phục trong các thị tộc khác hả?”

Hiệp Khách Heo: “Cậu thì biết cái P, mấy thị tộc kia tuyển người cũng rất nghiêm ngặt, tôi mất bao công vất vả luyện mấy cái ID kia đấy! Tộc trưởng, tôi mãnh liệt yêu cầu phải có tiền trợ cấp an ủi!”

Vũ Thoa Phong Lạp: “Đợi cậu chết rồi tôi sẽ cho cậu tiền trợ cấp an ủi.”

Tinh Giác Không Thấy Vợ Đâu: “Ngôn Thiếu, cậu giao nhiệm vụ đi.”

Vũ Thoa Phong Lạp: “Phong Nguyệt Vô Yên, em phụ trách đám Pháp sư cấp 100 trở xuống, dùng kỹ năng Quần công (tấn công tập thể), giết càng nhanh càng tốt; Cách Thức Hóa phụ trách Tinh Vĩnh Cửu và 5 tên có trên bảng PK; Thấy Chết Không Cứu và Thần Chơi Đêm chia nhóm Mục sư trong tộc ra, mỗi nhóm 4 người, bốn người kết hợp lại, Pháp sư bao vây vòng ngoài của thành, chú ý các vị trí có thể chạy trốn; Hiệp Khách Heo, Hoa Mai Tàn Khốc, Tinh Giác Không Thấy Vợ Đâu phụ trách tất cả đám người cấp 110+ còn lại. Thiên Trương...”

Bạch Thiên Trương đang tập trung tinh thần nghe, cô chưa từng được chứng kiến một tộc chiến có tổ chức, có kế hoạch thế này, cảm thấy như đang soát binh trước khi ra chiến trường. Đột nhiên nghe thấy Ngôn Mạch gọi, cô hô lên theo phản xạ có điều kiện: “Có!”

Vũ Thoa Phong Lạp lại dùng thanh âm trầm thấp mê hoặc lòng người nở nụ cười, lúc nói chuyện với Thiên Trương trở nên dịu dàng hơn rất nhiều: “Thiên Trương, em cùng các Phù thủy khác sử dụng Quần công để làm giảm công kích phòng ngự của đối phương, chú ý lợi dụng nhân vật con, dùng cách Mục sư quá xa, chú ý an toàn.”

Bạch Thiên Trương đỏ mặt đáp lại, mọi người trong thị tộc bắt đầu ồn ào.

Ngữ khí Ngôn Mạch lại trở nên lạnh lùng, nghiêm nghị nói: “Đến lúc đó không được cãi nhau cướp lời trên IS, tất cả nghe lệnh của tôi.”

Rất nhanh đã đến thời gian giao hẹn, mọi người của Thượng Thiện Nhược Thủy chuyển bản đồ tới Xích Thủy, đám người chơi đang đứng ngoài quan sát chợt thấy một tốp Hồng Danh ồ ạt xuất hiện trong vầng hào quang, tất cả tự động lùi ra nhường đường, lúc đó trưởng lão đáng thương mới có cơ hội góc đầu dây. Ngôn Mạch đối thoại cùng NPC, hệ thống nhanh chóng phát ra tin tức:

[Thế giới] Hệ thống: Thị tộc Thượng Thiện Nhược Thủy gửi thư khiêu chiến thị tộc Phong Vân Chiến Ca, chờ Phong Vân Chiến Ca trả lời lại.

Không lâu sau, người của Phong Vân Chiến Ca cũng đã tới, do các thành viên có trang bị không bằng người của Thượng Thiện Nhược Thủy nên nhìn từ xa không có được khí thế hào hùng như vậy, Tinh Vĩnh Cửu đối thoại với NPC, sau khi hai bên đã đồng ý, hai tộc được đưa tới đấu trường PK. Tới nơi, Bạch Thiên Trương liếc qua đối thoại trên kênh Thế giới, Động Phòng Bất Bại đã đặt cược tới tỉ lệ 1 trên 100, cô choáng

váng. Do đấu trường PK chỉ có hai bên tham chiến mới được vào, muốn đứng ngoài xem thì phải mua vé, vì thế không có nhiều người đứng xem nhưng họ cũng không muốn rời Xích Thủy, ngồi đợi hệ thống công bố kết quả PK.

Tuy trước kia ở Phong Vân Chiến Ca, Bạch Thiên Trương cũng đã từng tham gia tộc chiến, cũng đã được xem tộc chiến, nhưng ấn tượng về tộc chiến đối với cô chỉ là một đám hỗn độn, giống như người của hai bên cầm dao thái rau chém giết lung tung, cực kì dã man, không hề có chút kĩ thuật nào.

Thế nhưng tộc chiến của Thượng Thiện Nhược Thủy lại giúp Bạch Thiên Trương được mở rộng tầm mắt, sau khi được truyền vào đấu trường PK, tất cả mọi người nhanh chóng đổi sang trạng thái PK, tự động chạy về vị trí, bốn Mục sư vòng vây cả đội, Pháp sư ở bên ngoài không ngừng làm mưa bằng bão lửa, Chiến sĩ là tuyến tấn công quan trọng nhất, Bạch Thiên Trương đi theo các Phù thủy khác bố trí xung quanh Mục sư. Trang bị của Phong Vân Chiến Ca quả thực không tốt lắm, nhưng Chiến hồn BB (baby) của bọn họ không tồi, có vẻ như cũng đã lên kế hoạch, Tình Vĩnh Cửu cùng năm cao thủ khác gọi ra sáu BB cấp 100+ công kích mạnh, tập trung tấn công Vũ Thoa Phong Lạp; Phong Nguyệt Vô Yên cùng mấy Pháp sư tạo một trận mưa bằng khiến cho những kẻ lo ngại của đối phương ngã xuống hàng loạt, Mục sư bên đối phương có vẻ nổi giận, hồ đồ bỏ mặc mấy người chơi cấp cao để thực hiện thuật hoàn hồn, muốn cứu người bị ngã, Bạch Thiên Trương cùng các Phù thủy thừa cơ tung ra một đồng kĩ năng thâm độc, trối thân, hút máu, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, giết được Mục sư, tuyến đầu của Phong Vân Chiến Ca bị rối loạn. Mấy người chơi nằm ngay đơ không cam lòng bị giết, không phục sinh mà vẫn nằm trên mặt đất chửi bới.

Mỗi người của Thượng Thiện Nhược Thủy đều đã được phân công, tự động dẫu ra đây, như một đơn vị huấn luyện thuần thực trong quân đội, vô cùng ăn ý. Bạch Thiên Trương trước giờ vẫn quan niệm trò chơi là thiếu dinh dưỡng, không cần động não, nhưng khi được chứng kiến một màn này, trong lòng cô chỉ cảm thấy chấn động.

Ngôn Mạch và Cách Thức Hóa ở bên kia đối phó với sáu BB và sáu người chơi, trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, nếu BB hay nghịch ngợm, có khi công kích của chúng còn vượt hơn nhiều lần so với người chơi. Hiển nhiên mấy BB của Phong Vân Chiến Ca có tác dụng rõ rệt, lực công kích cao phát sợ, một lần bạo kích cũng có thể làm mất hơn nửa máu. Mặc dù Vũ Thoa Phong Lạp toàn thân trang bị cao cấp cũng không gánh được một đám sáu người và sáu BB hành hạ, nhưng anh không hề hoang mang, một chiêu phân thân trăm đã thoát được vòng vây, để lại một cái bóng đánh nhau với đối phương. Cách Thức Hóa do hợp tác với Ngôn Mạch đã lâu, anh cũng không hề hoảng loạn, trước tiên giết BB, BB tuy lực công kích cao nhưng phòng ngự kém, mà một khi BB chết sẽ có một khoảng thời gian đóng băng 10 giây không thể hồi sinh, tranh thủ khoảng thời gian này Ngôn Mạch bắt ngờ tấn công người chơi có BB vừa bị giết, cứ như vậy, Cách Thức Hóa giết BB, Vũ Thoa Phong Lạp lập tức đi giết người chơi. Mục sư tiếp tế phía sau cũng hết sức kịp thời, cột máu của Cách Thức Hóa và Vũ Thoa Phong Lạp lên xuống liên tục, vẫn trụ vững.

Khóe mắt Bạch Thiên Trương nóng lên vì kích động, dù biết rõ Ngôn Mạch nhất định sẽ không sao, cô vẫn muốn cùng anh kề vai chiến đấu, nhưng nhiệm vụ của cô là ở chỗ khác, hơn nữa với trình độ của cô thì chỉ làm liên lụy đến Ngôn Mạch, thế nên Bạch Thiên Trương để vật nuôi của mình tăng thêm bạo kích cho họ, ra lệnh công kích BB của Phong Vân Chiến Ca, còn cô thì vẫn theo bố trí giao chiến cùng mấy Phù thủy khác.

Tình Vĩnh Cửu gần như kêu gọi người của toàn tộc, hẳn ta biết có những người đi chỉ làm bia đỡ đạn, nhưng hẳn đã tính toán rồi, đỡ đạn thêm được chút thời gian cũng tốt, hẳn cộng với năm cao thủ và BB, chắc chắn có thể từ từ giết chết Vũ Thoa Phong Lạp, một khi Vũ Thoa Phong Lạp chết, chỗ còn lại dễ dàng xử lí. Chiến lược của hẳn không tồi, có lúc cột máu của Ngôn Mạch đã xuống chỉ còn một vạch, nhưng hẳn đã không ngờ tới tinh thần và mức độ hợp tác ăn ý của Thượng Thiện Nhược Thủy, cộng với kĩ thuật PK của Vũ Thoa Phong Lạp, cho đến khi xung quanh hẳn la liệt thi thể người chơi, trong lòng hẳn mới sinh ra một nỗi sợ hãi cùng sùng bái.

Thắng bại đã sớm phân định, người của Phong Vân Chiến Ca cảm thấy hết hi vọng, đành ngồi đợi Thượng Thiện Nhược Thủy tới giết. Đánh tới cuối cùng, Phong Vân Chiến Ca gần như chết toàn bộ, bị tống ra khỏi đấu trường PK. Trên chiến trường một mảnh hỗn độn, các Mục sư kéo người của tộc mình dậy, hân hoan phấn khởi.

Người chơi ở ngoài xem nhìn thấy hệ thống phát ra tin tức, phần lớn vì thắng tiền mà kích động không tả

nổi, chỉ có một số ít ảo tưởng về thắng lợi của Phong Vân Chiến Ca, chán nản nên bắt đầu chửi bới.

[Thế giới] Hệ thống: Thị tộc Phong Vân Chiến Ca bị thị tộc Thượng Thiện Nhược Thủy đánh bại, xin đừng nản lòng.

[Thế giới] Vũ Thoa Phong Lạp: Tình Vĩnh Cửu, các người đã thua. Tôi hi vọng các người sẽ tuân thủ giao ước giữa chúng ta.

Tình Vĩnh Cửu hối hận rồi, hối hận đến mức lệ rơi đầy mặt, đầm ngực dậm chân, nhưng lời đã nói ra, nếu không tuân thủ, sau này cũng không thể lẫn lộn trên đời, đành cắn hận, không cam lòng đáp ứng.

[Thế giới] Tình Vĩnh Cửu: Được, bây giờ tôi sẽ giải tán thị tộc, Đát Kỷ Quyển Rũ và Trụ Vương Hoang Đường giao cho các người xử lí.

Trong thị tộc dậy sóng, đám Phong Nguyệt Vô Yên đang khoa tay múa chân bàn bạc xem sẽ giày vò hai người kia như thế nào, nhưng sau khi Phong Vân Chiến Ca thua, Đát Kỷ Quyển Rũ và Trụ Vương Hoang Đường cũng nhanh chóng thoát game, từ đó về sau không xuất hiện nữa.

Bạch Thiên Trương mãi vẫn chưa bình tĩnh lại, dường như rốt cục cô đã cảm nhận được lòng trung thành và cảm giác vinh quang của thị tộc, cảm xúc dâng trào. Phong Vân Chiến Ca giải tán, gia tộc Muội Muội cũng mai danh ẩn tích. Ngôn Mạch cao hứng, nói sẽ có thưởng ọi người trong thị tộc, sau đó gửi tin nhắn riêng cho Thiên Trương.

15. Chương 15

[Riêng tư] Vũ Thoa Phong Lạp: Thiên Trương, vừa rồi cảm ơn em đã cho thú nuôi đến giúp anh, nếu không thì đã không thắng nhanh như vậy.

Bạch Thiên Trương tưởng tượng khuôn mặt khê mỉm cười của Ngôn Mạch đằng sau máy tính, sắc đẹp đúng là tạo nghiệt! Vừa YY vừa đánh chữ.

[Riêng tư] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Anh khiêm tốn quá, cho dù không có em, chắc chắn anh vẫn có thể thắng. Em còn phải cảm ơn anh, vì em mà đã kéo cả thị tộc vào.

[Riêng tư] Vũ Thoa Phong Lạp: Không có gì. Em là nương tử của anh, là phu quân anh đương nhiên phải bảo vệ em. Còn về mọi người trong tộc, họ đều là phần tử hiếu chiến, chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, lần này có cố cho bọn họ đánh nhau, phần khích còn không kịp.

Ngôn Mạch do dự nhìn chằm chằm màn hình hồi lâu, câu “Làm bạn gái của anh nhé?” vẫn nhấp nháy trong khung đối thoại, anh không dám ấn nút gửi đi, nghĩ một lát lại xóa từng chữ, gõ câu khác.

[Riêng tư] Vũ Thoa Phong Lạp: Ừm, BOSS ở bốn tầng biển Vô Vọng phải tối mới có, đến tối em online thì đi đánh cùng bọn anh. Lúc nào đi đánh BOSS một mình mà bị cướp, đánh không lại thì em quay về thành, gọi mọi người trong tộc, đừng ngốc nghếch ở đó để người ta bắt nạt. Biết không?

Nếu bây giờ bị Đỗ Khanh Cách nhìn thấy những lời này, khó tránh một câu cảm thán “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân”, than thở một người đàn ông kiên định lại có thể trở nên yếu mềm nhu nhược, khinh bỉ anh là không có tiền đồ, đứng trước phái nữ là mất hết oai phong. Nhưng lúc này người nhận là Bạch Thiên Trương, vì thế cô rất hưởng thụ, cảm giác thật ấm áp, then thùng lên tiếng: “Em biết rồi.”

Cô nghĩ, qua trận này mọi người đã được chứng kiến tộc chiến, chắc sẽ không có kẻ nào điếc không sợ súng mà gây sự, cướp BOSS của cô nữa. Càng nghĩ càng hả hê, cô khê ngâm nga câu hát, mặt mày hớn hờ khiến cho Dư San ngồi bên ghen ghét đố kỵ.

Đại thần quả nhiên là đại thần, Vũ Thoa Phong Lạp đúng là chuyên sản xuất các trang bị cao cấp, một lúc sau lại đưa cho Bạch Thiên Trương một cái dây lưng, còn tốt hơn cái bị Đát Kỷ Quyển Rũ và Trụ Vương Hoang Đường làm hỏng. Dư San nhìn chằm chằm vào chiếc dây lưng kia, nước miếng nhỏ giọt trên bàn phím, Bạch Thiên Trương khinh bỉ liếc cô bạn: “Hay là tớ tặng cho cậu nhé?”

Dư San lau miệng, thở dài: “Thôi, cậu là Phù thủy, tớ là Chiến sĩ cũng chẳng dùng được.” Đột nhiên hai mắt cô bạn lóe sáng, từ từ xắn tay áo vào trò chơi, miệng còn hung dữ lắm lắm: “Tên đáng chết kia, bảo hần cho tớ trang bị mà mãi chẳng thấy, xem tớ trừng trị hần ta như thế nào!”

Bạch Thiên Trương lập tức hiểu được “hần” ở đây là chỉ chồng trong game của Dư San, cô có thể đoán được sắp sửa có một màn bi kịch gia đình, chỉ còn biết âm thầm cầu nguyện cho anh chàng đáng thương bị ức hiếp kia.

Đang bực bội, bỗng Dư San hỏi một câu chẳng liên quan: “Thiên Trương, lần này cậu về hành lí mang theo thế nào?”

Bạch Thiên Trương đau đầu, mỗi lần được nghỉ học kì cũng là lúc cô rất khổ sở. Nghỉ hè thì không sao, dù sao quần áo mùa hè cũng đơn giản, chọn đại vài bộ mang về là được; nhưng mùa đông lại hết sức phiền toái, quần áo dày, nặng, một cái vali cũng chẳng chứa được bao nhiêu, hơn nữa cô còn muốn mang máy tính về nhà. Cô nhớ lại cảnh tượng mùa đông năm trước, trong nhà ga chật chội, cô phải vất vả đứng trông một đồng hành lí giữa bao nhiêu người qua lại, người nọ chưa đi qua thì người khác đã chen đến, cô không khỏi rùng mình, một lúc sau mới nói: “Chắc là mang một ít quần áo về thôi.”

Dư San không trả lời, bàn phím vang lên tiếng lách cách khí thế ngút trời, xem ra cô nàng đã bắt đầu tiến hành chỉnh đốn chồng.

Ngôn Mạch cảm thấy bất lực, anh tìm thấy Đỗ Khanh Cách trong quán bar ồn ào, cướp lấy chai rượu, ngửa đầu uống. Đỗ Khanh Cách lườm anh: “Sao vậy? Ai lại chọc tức Ngôn Thiếu cậu hả?”

Ngôn Mạch ôm chai rượu đau khổ: “Thiên Trương.”

Đỗ Khanh Cách trừng mắt: “Nếu tôi mà là Thiên Trương, tôi cũng sẽ không chấp nhận cậu.”

Đôi mày thanh mảnh của Ngôn Mạch khẽ nhíu lại, bất mãn nhìn sang, hỏi: “Tại sao?”

Đỗ Khanh Cách từ tốn nói: “Thứ nhất, gia đình hai người không giống nhau, không môn đăng hộ đối, ba mẹ cậu sẽ đồng ý được à? Còn nữa, Ngôn Mạch, không phải tôi đả kích cậu, nhưng thật sự tôi không nhìn thấy sự quyết tâm và chân thành của cậu, đương nhiên người ta sẽ không đồng ý. Bởi vì cậu không mang lại cảm giác an toàn, ở bên cậu sẽ không yên tâm.”

Ngôn Mạch ngờ vực: “Tôi làm còn chưa đủ sao?”

Đỗ Khanh Cách cũng bất lực: “Đương nhiên. Cậu nghĩ cứ ở trong trò chơi chiều chuộng cô ấy, bảo vệ cho cô ấy không bị bắt nạt là đủ chắc? Tình cảm trong trò chơi ai sẽ nghĩ là thật chứ? Hơn nữa cô ấy biết rõ thân phận của cậu, càng không thể yên lòng. Cậu thổ lộ chẳng rõ ràng như vậy, người ta đương nhiên sẽ nghi ngờ có phải cậu đang đùa giỡn cô ấy không! Cậu đúng là đần! Phải có hành động để chứng tỏ tấm lòng!”

Ngôn Mạch bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Hóa ra là vậy!”

Đỗ Khanh Cách nhìn Ngôn Mạch ngày trước làm mưa làm gió, hôm nay lại biến thành một gã khờ, thật sự không biết phải nói gì, chán ghét xua tay: “Được rồi, cậu hiểu được là tốt. Còn nữa, những việc đào hoa cậu đã làm thì xử lí đi, nhất là Cố Niên bên đó, nếu không đến lúc đó cô ta mà tới tìm Thiên Trương thì cậu đừng có mà tới tìm tôi uống rượu giải sầu!”

Nghe thấy hai chữ Cố Niên, Ngôn Mạch khẽ nhíu mày, suy nghĩ một lát, anh cất giọng chán nản: “Cố Niên bên kia, tôi sẽ nói rõ với cô ấy. Bây giờ người mà tôi muốn ổn định, chỉ có Thiên Trương.”

Bạch Thiên Trương lại kể khổ với Uống Rượu Bên Khe Suối ở trong trò chơi, họ ngồi dưới gốc Mai giữa cánh rừng bao la bạt ngàn, Thiên Trương Nhục Cốt Đầu vừa cảm giận giết quái, vừa than khổ.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Cho nên, được nghỉ là việc phiền phức bao nhiêu. Ngày trước, tôi vẫn muốn rời nhà càng xa càng tốt, chỉ ước được xa nhà cả ngàn vạn dặm. Bây giờ mới biết, mỗi lần phải chuyển hành lí thật khổ sở. Đồ đệ à, nhớ lời khuyên của sư phụ, sau này nên thi đại học ở gần nhà. Đây là kinh nghiệm của người đã từng trải!

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Khe Suối: Ha ha, sư phụ. Tôi là nam nhi, những cái đó chẳng tính là phiền toái, tôi vẫn muốn được ra ngoài để rèn luyện.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Nếu thế thì sư phụ không đấu tranh nữa...

Bùi Lăng Sơ nhìn chính anh đã làm Thiên Trương Nhục Cốt Đầu mất tinh thần, tưởng tượng khuôn mặt buồn rầu của cô, ôm trán suy nghĩ. Hay là, trước tiên anh đưa Bạch Thiên Trương về nhà cô, sau đó lại về nhà mình? Để một cô gái như cô phải một mình khiêng hành lý trong nhà ga hỗn loạn, thực sự anh cũng hơi lo lắng. Anh vẫn ngồi dưới gốc cây trong trò chơi nhìn Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, thỉnh thoảng ra tay giúp đỡ lúc cô bị quái tấn công, khẽ nở nụ cười.

Ngôn Mạch rời quán bar lái xe về nhà, trên đường anh gọi điện thoại cho Bạch Thiên Trương: “Thiên Trương, anh là Ngôn Mạch. Bao giờ em được nghỉ về nhà?”

Một tay Bạch Thiên Trương gõ bàn phím, một tay nhận điện thoại, lơ đãng nói: “Ngày mai.”

“Vậy em đi bằng gì về?”

“À, tàu hỏa. Chuyến tối mai.”

Tay lái Ngôn Mạch hơi lệch một cái, sợ hãi đổ mồ hôi, tàu hỏa? Cuối năm mà chen chúc trên xe lửa là cực kỳ khổ sở? Anh khẽ nhíu mày, hỏi tiếp: “Một mình à?”

“Lẽ ra có bạn học. Nhưng tạm thời cô ấy đổi ý, muốn đi gặp bạn trai, cho nên chỉ có mình em.”

Ngôn Mạch chăm chú nhìn tình hình giao thông phía trước, suy nghĩ một lát, bình thần nói: “Được, vậy em chú ý an toàn, đi đường cẩn thận.”

Trong lòng Bạch Thiên Trương hơi thất vọng, như có cảm giác buồn vô cớ khi sự mong đợi không đạt được. Nhưng cô đang mong đợi điều gì chứ? Dù sao cũng chỉ là quen trong trò chơi! Nghĩ vậy, cô khẽ thở dài chua chát, cố gắng ung dung nói: “Vâng, em biết rồi.” Sau đó tạm biệt rồi cúp điện thoại.

Ngôn Mạch cúp máy, nhanh nhẹn đánh tay lái ba trăm sáu mươi độ, xe thể thao rít lên một tiếng rồi lao vút về hướng ngược lại, anh gọi một cú điện thoại khác: “Tiểu Trần, tôi là Ngôn Mạch. Hủy bỏ tất cả lịch làm việc của tôi trong mấy ngày tới, hủy hết. Có việc thì đi tìm Đỗ tổng. Được rồi, tạm biệt.”

Trong bóng đêm, chiếc Spyker C8 dần dần mất hút, thẳng hướng thành phố W.

Bạch Thiên Trương và Dư San đang sắp xếp hành lý, phòng ngủ nhỏ bữa bộn, khắp nơi bụi bặm, đủ các thứ linh tinh. Cô bò lên giường, tháo màn, gấp lại, đang bận rộn sắp xếp đầu gối thì điện thoại lại reo lên.

Cô thò đầu ra, ý bảo Dư San ở dưới đưa điện thoại lên, một tay nhận điện thoại, một tay vẫn còn đang gấp chăn.

“Thiên Trương, anh đang ở trước kí túc xá của em, em có thể ra đây một lát được không?” Ngôn Mạch đi thẳng vào vấn đề.

Bạch Thiên Trương lão đảo, suýt nữa ngã từ trên giường xuống, cô vỗ ngực hoảng hốt: “Ngôn Mạch? Anh đang ở trước kí túc xá của em?”

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, Bạch Thiên Trương ngã lăn xuống giường, đại thần đang đợi trước kí túc xá của cô!

Cô lao một mạch tới trước mặt Ngôn Mạch mới dừng lại, anh khẽ nhíu mày, đỡ lấy thân hình đang nghiêng ngã của cô: “Cẩn thận.”

Bạch Thiên Trương người đầy bụi, trên tóc còn dính cả sợi bông trên chăn, Ngôn Mạch nhẹ nhàng cười, đưa tay giúp cô nhặt đi. Bạch Thiên Trương, cô biết mà, trước mặt đại thần, cô chưa bao giờ có bộ dạng bình thường được!

Cô đỏ mặt, chuyển tầm mắt tới chiếc Spyker C8 sau lưng Ngôn Mạch, hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Ngôn Mạch vô cùng tự nhiên nói: “Đưa em về nhà.”

Bạch Thiên Trương há hốc miệng hóa đá tại chỗ, Ngôn Mạch cũng đi vào trong, nở nụ cười gây họa nghiêng nước nghiêng thành với dì quản lí kí túc: “Dì ơi, con tới giúp bạn gái chuyển hành lí, có thể cho con vào trong được không ạ?”

Bạch Thiên Trương bưng tỉnh, dì quản lí kí túc của các cô là Bao Thanh Thiên đối với các nữ sinh, thiết diện vô tư đến nỗi một con muỗi đục cũng không bay vào được – kết luận này là có cơ sở, mỗi khi đến mùa hè, trong phòng rất nhiều muỗi, cho đến một ngày Bạch Thiên Trương đọc được từ một bài báo nói về việc muỗi hút máu đều là muỗi cái, từ đó trở đi mọi người đều sùng bái dì quản lí kí túc, tình cảm dâng trào còn hơn cả nước sông Hoàng Hà.

Thế nhưng, Ngôn Mạch lại một lần nữa cho Bạch Thiên Trương thấy được sức hấp dẫn không gì sánh kịp của đại thần, khuôn mặt mẹ kế của dì quản lí lại hé ra nụ cười hiền lành hòa nhã, phất phất tay với anh: “Vào đi.”

Lúc Bạch Thiên Trương hồn vía lên mây theo sau Ngôn Mạch đi lên cầu thang, còn nghe thấy dì quản lí nhắc mãi: “Đôi trẻ này, tình cảm thật là tốt.”

16. Chương 16

Dư San thấy Bạch Thiên Trương dẫn một người đàn ông vào phòng ngủ, hoảng hồn ngã ngồi xuống đồng sách đang chất đầy dưới mặt đất. Bạch Thiên Trương nhanh tay lẹ mắt đỡ cô bạn dậy, mời Ngôn Mạch vẫn đang đứng ở cửa vào. Trái lại Ngôn Mạch rất tự nhiên, vượt qua một đồng đồ linh tinh, nhìn ngó xung quanh tìm một chỗ ngồi.

Bạch Thiên Trương vội vàng bảo Ngôn Mạch ngồi xuống ghế của cô, nhìn kĩ lại, ặc... Trên mặt ghế là đồ lót cùng với mấy đồ cá nhân của cô. Thiên Trương vô cùng bối rối, dùng tốc độ như bão lốc vo một đồng quần áo ném lên trên, cô lau mồ hôi đang nhễ nhại, cầu mong Ngôn Mạch không nhìn thấy, nhìn sang bên cạnh, ở mép giường trên đang có nửa chiếc áo lót rủ xuống, dây đai màu hồng phấp phấp đang đưa qua lại ngay trên đỉnh đầu Ngôn Mạch, rất có nguy cơ rơi xuống tiếp xúc thân mật với tóc của anh.

Bạch Thiên Trương hoảng hốt, đầu óc trống rỗng, không kịp suy nghĩ, vội vàng kéo tay Ngôn Mạch ra khỏi nơi nguy hiểm, đến khi anh đã ngồi xuống ghế, trong lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ ấm áp, cô mới giật mình nhận ra mình đang nắm tay anh, lập tức buông ra như bị điện giật. Ngôn Mạch mỉm cười nhìn cô, Bạch Thiên Trương tự cảm thấy da mặt dày của cô gần đây có xu hướng mỏng đi, hai bên má đã ửng hồng.

Để che giấu sự căng thẳng của chính mình, Bạch Thiên Trương rót cho Ngôn Mạch một cốc nước, giải thích với anh: “Trong phòng không có cốc dùng một lần, ừm, đây là cốc của em.” Nhìn Ngôn Mạch cầm chiếc cốc ngăn người, cô còn nhấn mạnh: “Anh yên tâm, rất sạch, em đã rửa rồi.”

Ngôn Mạch chậm rãi ngược mắt lên nhìn cô, đôi môi mỏng giống như cười mà không phải cười, chậm rãi nói: “Không phải anh lo lắng có sạch hay không, mà là anh đang nghĩ, hóa ra đây là cốc của em.” Nói xong, anh uống một ngụm nước bằng chiếc cốc cô vẫn dùng hàng ngày. Trong đầu Bạch Thiên Trương nổ ầm một tiếng, mặt đỏ tới tận mang tai, rốt cục cô đã làm gì vậy! Sao cô có cảm giác như mình đang đùa giỡn đại thần!

Cô nghĩ, vẫn nên lơ đại thần đi thì tốt hơn, vì vậy cô cười gượng gạo nói với Ngôn Mạch: “Vây, anh ngồi đây một lát nhé, em đi sắp xếp hành lí. Khát thì... À, chán thì rút quyển sách trên giá mà xem.”

Nói xong cô vội đầu vào đồng hành lí giả vờ bận rộn không góc đầu lên được, đang sắp xếp thì bên cạnh có một cánh tay thon dài, rắn chắc chen vào, tiếng nói trong trẻo của Ngôn Mạch gần ngay bên tai: “Để anh giúp em.”

Sự tập trung của Bạch Thiên Trương đã bị bàn tay kia hấp dẫn, ngón tay dài trắng, khớp xương rõ ràng, móng tay cắt gọn gàng sạch sẽ, tầm mắt từ bàn tay hướng lên trên, chủ nhân của bàn tay đang ngồi xổm, cúi đầu thu xếp đồ đạc. Từ góc độ này, Bạch Thiên Trương chỉ có thể nhìn thấy lông mày đẹp đẽ của anh, cùng với hàng mi dày và sống mũi cao thẳng. Trên người anh có một loại khí chất cường tráng, sạch sẽ.

Bạch Thiên Trương nhìn đủ rồi, lại cúi đầu nhìn đồng hành lí, kinh ngạc nói: “Anh thật là lợi hại!” Mỗi một tác không gian trong vali đều được lợi dụng, đồ vật sắp xếp vô cùng ngăn nắp, khác một trời một vực với kiểu sắp xếp thô thả, bạ đâu nhét đó của Bạch Thiên Trương.

Dư San ló đầu qua, ánh mắt lấp lánh như sao nhìn Bạch Thiên Trương ở bên cạnh đại thần, Ngôn Mạch buồn cười giải thích: “Thường xuyên đi công tác cho nên có kinh nghiệm, không có gì lợi hại đâu.”

Cuối cùng Bạch Thiên Trương cũng sắp xong hành lí, Ngôn Mạch cũng giúp Dư San chỉnh đốn lại đồ đạc, chẳng mấy chốc đã là giữa trưa. Ba người quyết định tới căng-tin gần đó giải quyết vấn đề no ấm.

Cái gì gọi là oan gia ngõ hẹp, cái gì gọi là kẻ thù không đội trời chung, cái gì gọi là đánh cược sinh tử, tóm lại, lúc Bạch Thiên Trương gặp Tống Văn Phỉ, trong đầu tuôn ra một đồng thành ngữ đẫm máu. Tống Văn Phỉ kinh ngạc khi nhìn thấy Ngôn Mạch, Bạch Thiên Trương lại có thể được một người đàn ông tốt như vậy bao nuôi sao? Bị lòng đố kỵ ghen ghét mãnh liệt nhấn chìm, cô ta cười tươi như hoa, cố tình bắt chuyện thân mật với Bạch Thiên Trương: “Ôi, Thiên Trương, anh chàng đẹp trai này là ai vậy? Không giới thiệu một chút à?”

Cả Bạch Thiên Trương và Dư San đều căng thẳng như đứng trước mặt kẻ thù, cô sợ Tống Văn Phỉ sẽ nói lung tung gì đó. Cô thì không sao, đằng nào cũng đã quen với những lời đồn đại nhảm nhí. Cô chỉ sợ danh dự của Ngôn Mạch bị tổn hại, dù gì anh cũng là nhân vật có tiếng, nếu như lời đồn bao nuôi nữ sinh mà truyền ra sẽ không tốt cho anh.

Tống Văn Phỉ nhún mày, khiêu khích hỏi: “Sao? Không tiện giới thiệu à? Chẳng lẽ là người có thân phận không thể tiết lộ?”

Chỉ trong nháy mắt, Ngôn Mạch đã hiểu ra giữa Bạch Thiên Trương và Tống Văn Phỉ không có thiện cảm, anh chủ động vươn tay ra, nở nụ cười tươi rói, ảm áp: “Bạn học, xin chào. Tôi là bạn trai của Thiên Trương.”

Bạch Thiên Trương giật mình, kinh ngạc nhìn anh, Tống Văn Phỉ cũng bị những lời này làm ngẹn họng, cô ta cũng đưa tay ra nắm chặt tay Ngôn Mạch, tiếp đó không cam chịu, cố tình nói xấu: “Nói vậy, Thiên Trương là bạn gái của anh? Nhưng mà, không biết là loại bạn gái nào nhỉ?”

Ngôn Mạch trả lời thản nhiên: “Loại bạn chuyện hôn nhân, chờ Thiên Trương tốt nghiệp, tôi sẽ cưới cô ấy.”

Bạch Thiên Trương bị một quả bom dội cho choáng váng, đầu óc mờ mịt như rơi vào sương mù, mãi không thể mở lời.

Tống Văn Phỉ nghe được câu trả lời này, cũng không nói được gì, đành phải vội vàng bỏ đi.

Lúc đó trong nhà ăn tuy có ít sinh viên, nhưng tốc độ của những lời đồn đại vẫn luôn không thể tưởng tượng được. Không lâu sau, trong đại học W lại lan truyền một câu chuyện: Bạch Thiên Trương không phải được bao nuôi, mà là sắp gia nhập hàng ngũ các bà nội trợ. Đương nhiên, đó là chuyện sau này.

Một bữa cơm thực sự Bạch Thiên Trương chẳng cảm thấy có hương vị gì, trong đầu cô lặp đi lặp lại câu nói kia: “Tôi sẽ cưới cô ấy, tôi sẽ cưới cô ấy”, cô hoảng sợ khi phát hiện ra bản thân lại cảm thấy có chút thích thú, nhưng nghĩ đến khả năng Ngôn Mạch nói những lời này chỉ vì để bảo vệ cô, cô lại thấy hơi thất vọng.

Ăn xong bữa chiều, ba người quay trở lại phòng ngủ, Ngôn Mạch dừng lại trước cửa kí túc xá, dịu dàng nói: “Thiên Trương, anh phải đến khách sạn đặt phòng.”

Bạch Thiên Trương theo bản năng, cảnh giác tròn mắt, phòng khách sạn? Anh muốn làm gì?

Ngôn Mạch nhìn Thiên Trương như một chú mèo hoang đang xù lông, không khỏi bật cười: “Em nghĩ cái gì vậy? Anh phải ngủ bù, anh không muốn buổi tối đưa em về lại xảy ra tai nạn giao thông.” Lúc này Bạch Thiên Trương mới nhớ ra cuộc trò chuyện với Ngôn Mạch tối qua, sáng sớm anh đã đến, nhất định là đã đi suốt đêm, đến bây giờ vẫn chưa được chợp mắt, cô cảm thấy xấu hổ vì suy nghĩ đen tối của chính mình, lúng ta lúng túng nói: “Anh đi đi.”

Ngôn Mạch nhẹ nhàng cười: “Ừ, sáu giờ tối anh đến đón em.”

Xe lửa của Dư San bảy giờ tối xuất phát, hai người chán chường quay về phòng ngủ, Dư San lấy máy tính ra lên mạng, Bạch Thiên Trương thì ở một bên đọc sách, đột nhiên nghe thấy tiếng Dư San kêu lên sợ hãi: “Thiên Trương, Viêm Hoàng Kỳ Tích muốn hợp khu!”

Bạch Thiên Trương ném sách, lại gần xem, quả nhiên trên đầu trang chủ của Viêm Hoàng Kỳ Tích là một thông báo trang hoàng đồ chói. Server của Bạch Thiên Trương là khu mười bảy Đoạn Ngọc Nhai, trang chủ nói rằng nửa tháng sau sẽ sáp nhập với khu mười lăm Lang Gia Cốc.

Dư San rất hưng phấn: “Hà hà! Đến lúc đó lại sắp sửa có một màn mưa máu gió tanh!”

Sáu giờ tối, Ngôn Mạch đã có mặt dưới kí túc xá của Thiên Trương, hiên ngang tiến vào phòng ngủ của cô, giúp hai cô gái khiêng các vali hành lí lớn nhỏ xuống dưới lầu. Dư San vốn định tự đi tới nhà ga, nhưng Ngôn Mạch vẫn cứ kiên trì, nói là đằng nào cũng tiện đường nên nhân thể đưa cô đi luôn. Nhưng không một ai chú ý, trong bóng tối dưới lầu kí túc xá, Bù Lãng Sơ yên lặng nhìn thấy tất cả, ánh mắt lại càng toát lên vẻ thâm trầm.

Tới nhà ga, Dư San không ngừng cảm ơn Ngôn Mạch, sau đó mới qua cổng soát vé. Lúc trở lại trong xe chỉ còn lại Bạch Thiên Trương và Ngôn Mạch, hai người cảm thấy không khí có phần ngưng ngập.

Ngôn Mạch liếc mắt thấy Thiên Trương đang ngồi cứng đờ bên ghế lái phụ, khoe miệng khe cong lên: “Nếu chán thì em nghe nhạc đi. CD ở trong đây.” Bạch Thiên Trương “à” một tiếng, trong lòng thầm cảm kích sự săn sóc của Ngôn Mạch, cô chọn một chiếc đĩa bỏ vào đầu, thông thả thưởng thức âm nhạc du dương trong xe.

Cô bắt đầu tìm chủ đề để nói chuyện: “Ngôn Mạch, nhà anh ở đâu? Gia đình như của anh chắc là giáo dục rất nghiêm khắc nhỉ?”

“Nhà anh ở thành phố N. Thực ra cũng bình thường, không quá nghiêm khắc như em nghĩ đâu. Nói đúng ra ba anh là nhà giàu mới nổi, nhờ nắm được thời cơ mà phát tài thôi, chẳng có gì để mà quá sùng bái cả.”

Bạch Thiên Trương nghe anh nói vậy nhưng cô cảm thấy sự thanh cao toát lên ở anh vẫn không thể nào che giấu được, cô khẽ mỉm cười.

Ngôn Mạch hỏi: “Em thì sao?”

Bạch Thiên Trương nghĩ nghĩ, nói: “Ba em là luật sư, mẹ là giáo viên, một gia đình rất bình thường.”

Hai người cứ như vậy hàn huyên đủ chuyện trên trời dưới biển, Ngôn Mạch siết chặt tay lái, miệng hết mở ra lại khép lại, mấy lần như vậy, cuối cùng anh lấy hết dũng khí, mắt không dám nhìn Thiên Trương, chỉ nhìn thẳng phía trước, nói: “Thiên Trương, lúc trưa anh nói muốn cưới em, là thật đấy.” Sau đó giống như phạm nhân đang chờ tòa tuyên án, thấp thỏm bất an chờ Bạch Thiên Trương trả lời.

Đợi hồi lâu, người bên cạnh lặng yên không tiếng động, chỉ có tiếng nhạc. Ngôn Mạch quay đầu nhìn lướt qua, Bạch Thiên Trương đang nghiêng đầu trên ghế ngủ gật, ánh sáng ngoài cửa sổ thỉnh thoảng xẹt qua trên mặt cô, lấp lánh, khuôn mặt mỹ lệ vô cùng mê người. Anh thở dài một hơi, bất đắc dĩ cười khổ.

Đến khi Thiên Trương tỉnh lại thì xe đã dừng. Cô đang nằm ở chỗ ngồi phía sau, trên người đắp áo khoác của Ngôn Mạch, trên áo dường như vẫn còn vương vấn mùi hương của riêng anh. Cô ngồi dậy nhìn xung quanh, bên ngoài cửa sổ cách đó không xa là tòa nhà đèn đuốc sáng trưng, có một người nhân viên phục vụ đang đứng. Không thấy Ngôn Mạch, có lẽ anh đi mua đồ.

Đang nghĩ ngợi thì cửa xe chợt mở ra, Ngôn Mạch mang theo mấy chiếc túi ngồi vào, dưới ánh đèn mờ ảo, nét mặt anh dường như có chút mệt mỏi, nhìn thấy Thiên Trương đã tỉnh thì ngây người, lập tức đưa cho cô mấy chiếc túi: “Em đói bụng không? Anh mua trà sữa với bánh trứng đây, đói thì ăn một chút. Có muốn đi nhà vệ sinh không?”

Bạch Thiên Trương yên lặng lắc đầu, nhận lấy đồ ăn, hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Ngôn Mạch nhìn đồng hồ: “Ba giờ, còn ba tiếng nữa mới đến nơi. Em ăn xong ngủ tiếp một lát, khi nào đến anh gọi.”

Bạch Thiên Trương ăn xong, thực sự lại cọ cọ trên ghế ngồi, tìm một tư thế thoải mái định tiếp tục ngủ.

Qua kính chiếu hậu, Ngôn Mạch nhìn thấy động tác của cô, cười hỏi: “Không sợ anh đưa em đến vùng núi xa xôi bán đi à?”

Bạch Thiên Trương thì thầm trong mơ màng: “Anh sẽ không.”

17. Chương 17

Bạch Thiên Trương tỉnh lại trong ánh trăng mờ, cô nhìn bên ngoài, trời đã hơi tờ mờ sáng, phía trước là trạm thu phí thành phố H.

Ngôn Mạch nhìn qua kính chiếu hậu thấy cô đã tỉnh lại thì hỏi: “Lên đây ngồi cạnh anh, lát nữa cần em chỉ đường.”

Bởi vì xe không thể dừng lại, Bạch Thiên Trương rất tự nhiên đưa tay đưa chân, định trèo lên ghế trước. Do vóc người cô nhỏ nhắn nên có thể chui qua được, nhưng cũng khó tránh khỏi va chạm. Một tay Ngôn Mạch nắm tay lái, mắt nhìn thẳng phía trước, một tay định vươn tới đỡ Thiên Trương. Cánh tay đưa tới rất tự nhiên đỡ lấy eo Bạch Thiên Trương, cô bị dọa cho hoảng sợ, cảm giác đụng chạm ở phần eo khiến cô không khỏi run rẩy, cố gắng nhanh chóng ổn định tại chỗ ngồi. Lúc này cô mới dùng hai bàn tay lạnh buốt xoa lên đôi má nóng bừng, vụng trộm lén nhìn Ngôn Mạch. Về mặt đại thần lại rất bình tĩnh, vô cùng bình thản tiếp tục lái xe, giống như sự đụng chạm vừa rồi chẳng qua chỉ là với một khối thịt lợn hun khói...

Bạch Thiên Trương nghĩ, cô đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Bảo đại thần ăn đậu hũ của cô, chẳng thà bảo anh nhìn vào gương tự ăn đậu hũ của mình còn thực tế hơn. Bạch Thiên Trương an tâm lại, không biết rằng thật tình Ngôn Mạch bề ngoài điềm tĩnh nhưng bên trong cảm xúc đang dâng trào, cảm giác mềm mại nhỏ bé ấy vẫn còn lưu lại trên lòng bàn tay anh, anh thật sự chỉ muốn ôm chặt cả người cô vào lòng.

Bạch Thiên Trương vừa chỉ đường, vừa quan sát đáy mắt nhàn nhạt bóng mờ của Ngôn Mạch, trong lòng cô xuất hiện một loại cảm xúc thương tiếc, đau lòng quen thuộc giống như khi chú cún con của cô nhìn cô bằng đôi mắt to tròn ngập nước mỗi khi bị bệnh, xe đi xuyên qua một con hẻm nhỏ, rẽ lòng vòng rất lâu, cuối cùng dừng trước một khu nhà dân trong ngõ.

Ngôn Mạch xuống xe trước, lịch sự mở cửa xe cho Thiên Trương, một tay đặt nhẹ trên đầu cô, sẵn sàng đề phòng lúc cô xuống xe bị va vào trần, sau đó mới ra cốp xe phía sau lấy hành lý, Bạch Thiên Trương nhìn anh vất vả vì cô, vô cùng chân thành tha thiết nói lời cảm ơn anh, sau đó mời anh vào nhà uống chén trà.

Ngôn Mạch nhìn sắc trời một chút, nhã nhặn từ chối: “Không được, sớm thế này, anh sợ sẽ quấy rầy bác trai bác gái. Em vào trong đi.”

Bạch Thiên Trương bối rối đáp lại một câu, kéo hành lý đi lên cầu thang, đi vài bước lại quay đầu nhìn, Ngôn Mạch vẫn đứng đó, hai tay tùy tiện đút trong túi quần, thân người cao gầy dựa vào xe, nhìn cô vào nhà. Thấy cô quay đầu, anh mỉm cười, nụ cười đẹp như gió xuân.

Cảnh đông sáng sớm đẹp quá, máu cảm thú trong Bạch Thiên Trương đột nhiên sôi trào, cô ném hành lý chạy chậm vài bước lao xuống bậc thang, chồm về phía Ngôn Mạch, để lại trên môi anh một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, sau đó lại quay người bỏ chạy, vừa chạy vừa tiếc nuối vẫn chưa ném được hương vị gì rõ ràng.

Sau lưng đột nhiên bị một sức lực mạnh mẽ kéo lấy, cánh tay Ngôn Mạch nhẹ nhàng siết lại, Bạch Thiên Trương rơi vào trong lòng ngực anh, cô mở to đôi mắt, vẫn còn mờ mịt chưa kịp phản ứng, một cảm giác ấm áp đã bao phủ lên đôi môi.

Ngôn Mạch thấy Thiên Trương vẫn còn dùng cặp mắt như con nai ngơ ngác trừng anh, cảm giác như mình đang làm loại chuyện hèn mọn làm tổn thương thiếu nữ, anh nhẹ nhàng nói khẽ bên tai Bạch Thiên Trương: “Nhắm mắt lại.”

Hơi ấm nhẹ thổi bên tai, trái tim băng giá vạn năm không thay đổi của Bạch Thiên Trương rốt cục bị tan chảy. Cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại, cảm giác Ngôn Mạch nâng gáy cô lên, làm sâu thêm nụ hôn này, dịu dàng, trần trụi, chậm rãi vuốt ve. Ngôn Mạch xâu xa cắn nhẹ môi dưới của cô, Bạch Thiên Trương giật

mình há miệng, chiếc lưỡi nhỏ bị anh cuốn lấy. Trong nỗi hoảng hốt, cô cảm giác miệng Ngôn Mạch thật là ngọt.

Buổi sớm mùa đông có ánh nắng nhẹ, hương thơm của lá cây thoang thoảng khắp nơi, xa xa một đàn bồ câu trắng nhẹ nhàng tung cánh, trước cửa nhà có một đôi Kim đồng Ngọc nữ đang ôm hôn nhau – cảnh đẹp kiểu Quỳnh Dao biết bao, đẹp mắt biết bao, gương mặt quen thuộc biết bao... Hả? Quen thuộc?!

Thư Nhất Nhuận giật mình nhìn Bạch Thiên Trương trước mắt, giọng nói run rẩy, ngón tay run rẩy, tóc cũng đã muốn dựng đứng lên, xót xa nói: “Bạch Thiên Trương! Chị càng ngày càng có tiền đồ rồi đấy! Dám đứng ngay trước cửa nhà mình mà tình tứ với đàn ông xa lạ!”

Bạch Thiên Trương cuối cùng đã tỉnh táo lại, tay chân luống cuống giãy ra khỏi vòng ôm của Ngôn Mạch, một bàn tay đánh về phía Thư Nhất Nhuận: “Chuyện của chị từ bao giờ đã đến lượt em khoa tay múa chân hả!”

Túi rác trên tay Thư Nhất Nhuận bay thẳng tới, Ngôn Mạch nhanh tay lẹ mắt kéo Bạch Thiên Trương sang một bên, tham lam mãnh liệt muốn ôm cô thêm nữa, chưa thỏa mãn hôn thêm một cái lên mặt cô, khiêu khích nhìn về phía Thư Nhất Nhuận: “Xin chào, anh không phải đàn ông xa lạ, anh là bạn trai của Thiên Trương.” Ngữ khí dịu dàng, nho nhã, uy hiếp âm thầm nhưng vô cùng ngang ngược.

Thư Nhất Nhuận nhìn người đàn ông toát ra khí chất rất mạnh mẽ kia, thậm chí còn hơi co rúm lại, cô nhìn Bạch Thiên Trương bằng ánh mắt bị tổn thương, vẻ mặt buồn bã ngồi xổm xuống vẽ vòng tròn, miệng còn nói lảm bảm: “Đã có đàn ông thì cũng đừng có thân mật như thế...”

Bạch Thiên Trương không nhìn nổi nữa, ngẩng đầu giải thích với Ngôn Mạch: “Đây là Thư Nhất Nhuận, em họ của em. Nghỉ đông nên tới nhà em ở.”

Ngôn Mạch vô cùng khinh bỉ liếc nhìn Thư Nhất Nhuận, quay đầu chỉnh lại khăn quàng cổ cho Bạch Thiên Trương, nói: “Ngoan, vào nhà đi. Chờ điện thoại của anh.”

Đồng chí Thư Nhất Nhuận bị coi như bù nhìn đột nhiên cảm hận đứng bật dậy, vung cánh tay như sấm vang chớp giật, oán hận chỉ vào Ngôn Mạch, hô to: “Tôi vẽ một vòng tròn nguyên rửa anh!”

...

Bạch Thiên Trương chỉ biết em họ không phải người bình thường, nhưng không biết hóa ra đã không bình thường đến mức độ này. Cô lập tức hận không thể đá cho Thư Nhất Nhuận một cước bay về nhà dì, đừng ở đây làm cô mất mặt xấu hổ. Ngôn đại thần lại không so đo với em gái nhỏ, cúi đầu xuống trình trọng nhìn Bạch Thiên Trương: “Thiên Trương, anh thích em. Cho nên, mặc kệ em có thừa nhận anh là bạn trai của em hay không, em cũng trốn không thoát đâu.”

Bạch Thiên Trương thực sự hoảng sợ, đây là đại thần trước kia tao nhã, trong sáng, vô hại sao? Sao cô lại cảm thấy đáng vẻ tươi cười này giống hệt hồ ly Bùi Lăng Sơ? “Em trốn không thoát”, đây không phải là uy hiếp trắng trợn ư? Đúng là giống như xã hội đen thu phí bảo hộ!

Ngôn đại thần nói xong câu đó, vẻ mặt thỏa mãn rồi đi. Bạch Thiên Trương ngơ ngác quay đầu lại, nhìn Thư Nhất Nhuận vẫn giữ nguyên cái tư thế nào tàn, bĩu môi vẽ vòng tròn, cô kéo cánh tay Thư Nhất Nhuận xuống, xách hành lý đi vào trong: “Ba mẹ vẫn chưa dậy à?”

“Chưa. Bạch Thiên Trương, Bạch Thiên Trương, đó là ai vậy? Có vẻ không tồi!”

Bạch Thiên Trương chán ghét nhìn cô em họ: “Thu nước miếng của em lại đi! Đó là người đàn ông của chị!”

Bạch Thiên Trương bóp cổ tay: Một mình cô rơi vào hố lửa là đủ rồi, nhưng vẫn muốn cứu vớt thiếu nữ ngây thơ như Thư Nhất Nhuận. Cô suy nghĩ cẩn thận, lòng dạ đen tối của đại thần sẽ không vì tưởng tượng của cô mà thay đổi, trước đó giả vờ ngây thơ đáng thương, chính là để nói lỏng cảnh giác của cô, hôm nay cô chủ động bày tỏ, đại thần cảm thấy đã nắm chắc thắng lợi trong tay, cho nên cô đã ngốc nghếch tự đẩy mình vào hố lửa.

Cô gơ nắm đấm, ngửa mặt lên trời, nước mắt lưng tròng, sau này nhất định phải ghi rõ: Gia huấn của nhà họ Bạch có nói: Không được kết bạn với người có lòng dạ đen tối. Trên dưới mười tám đời - ặc, hướng lên

thì không thể, vậy thì hướng xuống mười tám đời sau, mãi mãi truyền lại đời đời kiếp kiếp, lưu danh muôn đời!

Rất lâu sau này, lúc đại thần nào đó lấy được gia huấn từ trong ngăn kéo mà Thiên Trương đã cất giữ cẩn thận, anh mỉm cười dịu dàng, nhìn người nào đó đang rơm rớm nước mắt, chậm rãi mở miệng: “Gia huấn nhà họ Bạch? Hử? Thiên Trương, em không thấy, phải là gia huấn nhà họ Ngôn sao?”

Ngôn Mạch sắc mặt tươi tỉnh lái xe về thành phố N, Đỗ Khanh Cách không thể nào tưởng tượng nổi, nhìn về mặt như gió xuân của anh: “Trong vòng hai ngày cậu chạy qua ba thành phố, không thấy mệt à? Hưng phấn đủ chưa?”

Ngôn Mạch không thèm trả lời anh, bắt đầu giải quyết công văn tồn đọng.

Đỗ Khanh Cách sờ cằm suy nghĩ hồi lâu, bỗng vỗ tay một cái: “Ha ha! Tôi biết rồi, Tiểu Thiên Trương đã quy thuận!”

Ngôn Mạch dựa lưng vào thành ghế, vuốt nhẹ mi tâm. Cuối cùng anh không cần phải thấp thỏm, lo được lo mất, tự làm khổ mình nữa rồi, nụ hôn ngày hôm nay đã giúp anh xác định câu trả lời của Thiên Trương với tâm ý của anh, như vậy sẽ dễ dàng hơn. Sau này, anh có thể chủ động tham gia vào cuộc sống của cô, để trong mắt cô sẽ chỉ có anh. Anh nhớ lại động tác của Bùi Lăng Sơ giúp Thiên Trương sửa lại khăn quàng cổ, khóe miệng cong lên thành một nụ cười mê hồn.

Đỗ Khanh Cách trông thấy nụ cười kì quái của Ngôn Mạch, không hiểu sao bất chợt rung mình, tên nhóc này đã bị tình yêu làm ê muội rồi? Ngôn Mạch phong sinh thủy khởi lăn lộn trong xã hội, dường như đã trở về...

Bùi Lăng Sơ mệt mỏi kéo hành lí về đến nhà, không khí trong nhà ấm áp, hòa thuận vui vẻ. Vài người đàn ông trung niên đang ngồi cùng nhau nói chuyện phiếm. Thấy anh trở về, ai nấy đều sững người. Mẹ Lý đi vài bước nhận lấy hành lí của Bùi Lăng Sơ, lên tiếng bắt chuyện: “Thiếu gia, cậu đã về.”

Người đàn ông trung niên nghiêm nghị ngồi trên ghế sa-lông kia chính là cha Bùi, cũng ngẩng đầu nói: “Tiểu Sơ, về rồi đấy à.”

Bùi Lăng Sơ nhàn nhạt “Vâng” một tiếng, khẽ gật đầu với mấy người đàn ông trung niên đang ngồi, chuẩn bị về phòng. Nhất thời bầu không khí có chút ngưng ngập, có người bèn lên tiếng điều hòa: “Tỉnh trưởng Bùi, đây là cậu nhà sao? Nghe nói đang học đại học W phải không? Thật sự là tuổi trẻ tài cao, theo tôi thấy, vài năm nữa ra ngoài sẽ là thanh niên tài俊, có thể tiếp bước ông!”

Mấy người đang ngồi cũng nhao nhao phụ họa theo, nét mặt cha Bùi cũng có chút tự hào. Bùi Lăng Sơ nhún mày, anh vốn là con trai trong gia đình như vậy, được giáo dục rất tốt, từng lời ăn tiếng nói đều phải cân nhắc cẩn thận, thế nhưng lúc này, trong đầu anh toàn là hình ảnh đáng vẻ tươi cười của Bạch Thiên Trương với Ngôn Mạch, trong lòng anh như có nỗi đau âm ỉ, bây giờ nghe thấy những người kia nói vậy, thật sự không còn hơi sức để tâm, nhàn nhạt nói một câu: “Tôi không tham chính.” Sau đó lên lầu về phòng.

Anh tùy tiện nằm xuống giường, lại bắt đầu ngẩn người. Anh đã được giáo dục từ nhỏ, xử sự cần phải cẩn thận, không chỉ trong giới chính trị, mà ở bất kì nơi đâu, sai một li đi một dặm, mọi hành vi đều phải có sự tính toán. Nhưng sự xâm nhập của Bạch Thiên Trương lại là ngoài ý muốn, đến khi đó anh mới phát hiện, hóa ra anh cũng có những tình cảm phong phú, phức tạp như vậy.

Người dưới lầu lần lượt rời đi, cha Bùi gõ cửa phòng Bùi Lăng Sơ.

Anh ra mở cửa, cúi kính gãi gãi đầu: “Ba, có chuyện gì ạ?”

“Ba nghe nói, gần đây con thích một nữ sinh, thế nhưng nữ sinh kia lại được người ta bao nuôi, có chuyện này sao?”

Bùi Lăng Sơ chán nản: “Cô ấy không bị bao nuôi!”

Cha Bùi khoát tay: “Tốt. Ba không có hứng thú biết rõ. Nhưng gần đây nhiệm kì mới sắp được bầu lại, hi vọng con không nói ra điều gì để xảy ra chuyện.”

Bùi Lăng Sơ thất bại ngồi trở lại giường, may mắn là anh vẫn chưa thổ lộ với Bạch Thiên Trương.

Tính tình cô ngay thẳng, hoạt bát như vậy, một gia đình như của anh, sẽ chỉ làm khổ cô. Có lẽ cô chỉ cần nghe thấy thân phận của anh là đã sợ tới mức vội vàng bỏ chạy.

Bùi Lăng Sơ mệt mỏi đảo mắt, lần đầu tiên cảm thấy vinh dự cái gia đình này mang lại cho anh còn xa mới có thể bù đắp được những gánh nặng mà anh phải chịu.

18. Chương 18

Bạch Thiên Trương đá văng giày, thả hành lí, đi thẳng vào nhà tắm mở nước tắm rửa, vẽ mặt trong gương hồng hào, xuân tâm nhộn nhạo, cô dùng nước lạnh rửa mặt, nụ hôn ngây ngô chuồn chuồn lướt nước lại biến thành nụ hôn tràn đầy tình yêu của đại thần, thật sự cô không đoán trước được, nhưng cô lại tự mình vui vẻ chui vào lưới, đáp lại Ngôn Mạch, chắc cô đã bị anh nắm được. Theo lý thuyết, Bạch Thiên Trương hiểu, cô phải làm bộ kinh hoàng sợ hãi, ăn năn, hối hận đau khổ bóp cổ tay, nhưng thật sự khỏe miệng cô không giấu được nụ cười, cuối cùng vẫn để lộ bản chất. Vì thế Bạch Thiên Trương phát hiện ra, cô rất có tiềm năng M trong SM.

Tắm rửa xong, tinh thần sảng khoái đi ra ngoài, ba Bạch mẹ Bạch và Thư Nhất Nhuận đều đang ngồi bên bàn ăn sáng. Bạch Thiên Trương tùy tiện rũ mái tóc sũng nước, đặt mông ngồi xuống húp cháo.

Mẹ Bạch yêu thương nhìn con gái, nhìn đến nỗi Bạch Thiên Trương sồn hết cả gai ốc, cô nịnh nọt cười: “Mẹ, mẹ muốn dặn dò việc gì thì cứ nói thẳng? Đừng liên tục nhìn con đầy tình ý như thế được không?”

Mẹ Bạch thở dài một hơi, âm cuối triền miên kéo dài tới ba ngày vẫn còn dư vị, ba người đang ăn cơm bất giác vô ngữ, ba ánh mắt tha thiết mong chờ nhìn mẹ Bạch, mẹ Bạch đắc ý, hắng giọng một tiếng, bày ra bộ dạng lời nói thâm thía dẫn dắt: “Thiên Trương, con cũng hai mươi rồi nhỉ?”

Bạch Thiên Trương cảm giác từ “cũng” này ẩn chứa hàm ý nào đó, cô dùng chiếc đũa gõ nhẹ vào bát: “Mẹ, sao lại là “cũng”?”

““Cũng” nghĩa là, lúc mẹ bằng tuổi này, đã kết hôn với ba con rồi! Con gái nhà dì, cô chú của con, đều đã đính hôn rồi! Con gái nhà họ Đỗ ở lầu trên, đã dẫn bạn trai về nhà gặp mặt rồi! Con! Con nhìn lại mình xem!”

Bạch Thiên Trương ngây người, ba Bạch run rẩy, Thư Nhất Nhuận cầm đầu vào bát cơm không ngừng cười.

Bạch Thiên Trương kháng nghị: “Mẹ, đó là thời nào rồi, bây giờ là thời nào chứ. Em họ nhà dì đó là đính ước từ nhỏ. Con gái dì Đỗ trên lầu thay bạn trai như thay áo! Như thế mà có thể giống con được à? Có thể giống nhau sao?”

Mẹ Bạch hét lớn: “Không cần biết là thời nào, mẹ nói rồi đấy, con ở trường bắt lấy một đứa ẹ, bắt được đến đâu tính đến đó!”

Thư Nhất Nhuận suýt nữa phun cả cơm ra ngoài, nhìn Bạch Thiên Trương thất bại, rất có lương tâm mở miệng: “Bác à, chị họ xinh đẹp như vậy, lại giỏi múa hát, người theo đuổi cả tá, bác lo lắng làm gì?”

Mẹ Bạch vươn tay nâng cằm Bạch Thiên Trương lên dò xét, vô cùng chán ghét buông tay: “Xinh đẹp thì làm được gì! Ngày nào cũng ngồi máy vi tính, con nhìn đi, sắc mặt tái nhợt, da đầy dầu, mắt thâm sì, trông ngơ ngẩn vô hồn, ai mà thèm để ý!”

Thư Nhất Nhuận ngơ ngác nhìn theo những điểm mà mẹ Bạch vừa nói, chợt cảm thấy thẩm mỹ của mẹ Bạch thật thú vị, người thường chưa chắc đã hiểu, bộ dạng Bạch Thiên Trương như vậy mà còn chê thế thì cô cũng không muốn sống nữa. Ba Bạch cũng phát hiện ra đại não của vợ mình có cấu tạo không giống người thường, nhìn vẻ mặt xám xịt của con gái, chuyển chủ đề: “Khụ khụ, bà à, ăn cơm ăn cơm. Con cháu tự có phúc của con cháu mà!”

Bạch Thiên Trương bực bội không muốn ăn nữa, đập cửa đi vào phòng. Thư Nhất Nhuận cười hì hì: “Bạch Thiên Trương, sao chị với người đàn ông của chị lại quen nhau thế?”

Bạch Thiên Trương gương cười như Phật Di Lặc với Thư Nhất Nhuận, không dám nổi nóng, đành lựa lời kể lại đại khái chuyện với Ngôn Mạch. Thư Nhất Nhuận ánh mắt xa xăm, có vẻ rất sùng bái: “Hóa ra đại thần thật sự tồn tại... Tại sao em chơi trò chơi lại toàn gặp phải những thằng nhóc con nhí?! A! Bạch Thiên Trương, không theo chị thì không coi trọng tình cảm chị em rồi, em cũng muốn chơi Viêm Hoàng Kỳ Tích, chị phải giới thiệu cho em các đại thần khác trong trò chơi!”

Khóe miệng Bạch Thiên Trương khẽ run run: “Sao em không nói luôn là nhờ chị mai mối cho em đi?”

“Được.” Thư Nhất Nhuận ngoan ngoãn nghe lời, “Chỉ cần là đại thần, mai mối cũng được!”

“...”

Thư Nhất Nhuận đang đăng kí tài khoản Viêm Hoàng Kỳ Tích, Bạch Thiên Trương ngồi lấy chiếc gương nhỏ ra soi, từ nhỏ cô đã được nhiều người khen là xinh đẹp, nghe suốt hai mươi năm cũng thành thói quen. Nhưng cô không giống những nữ sinh khác, được khen ngợi mà kiêu căng, vì xinh đẹp mà càng chú ý cách ăn mặc, trong túi lúc nào cũng mang theo chiếc gương nhỏ, thỉnh thoảng lấy ra sờ mặt chu môi làm dáng, trái lại cô chỉ hơi hột, không để tâm lắm đến ánh mắt của người khác, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản, gương cũng chẳng buồn soi. Thư Nhất Nhuận rất thích sự trong sáng, không giả tạo này của cô. Thế nhưng vừa nãy bị mẹ chê bai một hồi, Bạch Thiên Trương cảm trong lòng lạnh lẽo, ngồi soi gương cả buổi lại lấy điện thoại ra gửi tin nhắn.

“Ngôn Mạch, ừm, em muốn hỏi anh một vấn đề.”

Ngôn Mạch vì nụ hôn chủ động kia của Bạch Thiên Trương mà trái tim đến bây giờ vẫn còn cuồn cuộn, lần này cô lại chủ động gửi tin nhắn, anh vội vàng nhắn lại: “Được, em nói đi, việc gì vậy? Muốn hỏi cái gì?”

“À, ừm... Em có xinh đẹp không?”

Ngôn Mạch ngần ra, đối với vấn đề khó nói này, Ngôn đại thần bắt đầu tiến hành suy nghĩ sâu xa, nói chuyện là một môn nghệ thuật vô cùng thâm thúy, nhất là gặp phải những vấn đề như “Em có xinh đẹp không?” “Cô ấy đáng yêu hơn em à?” “Nếu em và mẹ anh cùng rơi xuống nước thì anh cứu ai?” “Có phải em béo lên rồi không?”, như vậy càng phải cẩn thận giống như đối phó với những suy đoán của Goldbach.

Ngôn Mạch đang nghĩ xem làm thế nào để nói ra những lời thật lòng, êm tai nhưng lại không quá rõ ràng, cả nửa ngày mới nhắn lại như ốc sên.

Bạch Thiên Trương mở tin nhắn ra xem: “Thù sắc vinh diệu: vi hàm kim liễu, vi phương lan chỉ, vi vũ tiền trà.” (*)

(*) Mỹ nhân đẹp rạng ngời: là cành liễu vàng, là hương lan, là trà xuân.

Bạch Thiên Trương thỏa mãn, cô đã biết mất thẩm mỹ của mẹ không đáng tin mà, vẫn là đại thần có văn hóa, có đẳng cấp. Vì vậy cô cảm thấy hả dạ, nhắn một tin cảm ơn rồi bắt đầu lên mạng vào trò chơi. Ngôn Mạch nhận lại một tin nhắn, nhìn chằm chằm vào hai chữ cảm ơn miên man bất định, Thiên Trương như thế này, là vui vẻ, hài lòng, hay là đã tức giận, nghĩ là anh qua loa?

Thư Nhất Nhuận đăng kí xong tài khoản, chọn cùng server Đoạn Ngọc Nhài với Bạch Thiên Trương, bắt đầu thay đổi hình tượng cho nhân vật. Mất to một chút, to hơn nữa; ngực rất to, to hơn nữa; eo thon một chút, lại mảnh hơn chút nữa; hông cong lên, lại cong thêm chút nữa... Ừm, hoàn hảo.

Bạch Thiên Trương lại gần xem, từ trong mũi phát ra tiếng hừ lạnh khinh thường.

Thư Nhất Nhuận giải thích: “Chị không hiểu à, đàn ông đều thích như vậy.”

Bạch Thiên Trương khinh bỉ trong lòng: “Em chọn nhân vật nào?”

Thư Nhất Nhuận hai tay chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười to: “Ha ha ha ha! Đáng yêu, trong sáng, khéo hiểu lòng người, dịu dàng như em, đương nhiên là chọn Mục sư để có thể chăm sóc thân thể và tâm hồn cao quý của đại thần rồi! Gần đây trang phục tiểu loli rất được yêu thích!”

Bạch Thiên Trương trợn trừng mắt, không thèm để ý nữa. Vừa mới vào game, trong thị tộc đã không ngừng náo loạn.

[Thị tộc] Tỉnh Giác Không Thấy Vợ Đâu: Khốn, chẳng qua chỉ là một cái Lục Mang, chẳng cái quái gì!

[Thị tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Không chỉ là Lục Mang, hắn còn có sáo Tu La độc nhất.

[Thị tộc] Hoa Mai Tàn Khốc: Diệt Thiên Trảm với sáo Bàn Thạch Kiếp Thiên của lão đại cũng là cực phẩm mà.

[Thị tộc] Thần Chơi Đêm: Đúng, trước hết chúng ta đừng phỏng đoán, dù sao kỹ thuật PK của lão đại vẫn rành rành ra đó.

[Thị tộc] Thấy Chết Không Cứu: Đúng, đừng để cho chí khí mạnh mẽ của người khác làm dập tắt oai phong của mình, nhân lúc còn chưa hợp khu, trước tiên tranh thủ thời gian thăng cấp đi.

[Thị tộc] Hiệp Khách Heo: Thấy Chết Không Cứu, tôi quen cậu xưa nay mới được nghe một câu giống tiếng người.

[Thị tộc] Cách Thức Hóa: Đồng cảm.

[Thị tộc] Thấy Chết Không Cứu: Tiểu Yên Nhi, bà xã, bọn họ bắt nạt anh

!

[Thị tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Anh kêu cái gì? Ai là bà xã của anh!

Bạch Thiên Trương xem không hiểu gì, đành yếu ớt lên tiếng hỏi.

[Thị tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Chào mọi người! Mọi người đang nói chuyện gì vậy?

[Thị tộc] Cách Thức Hóa: Tiểu Thiên Trương! Cuối cùng em cũng ổn định với Ngôn Thiệu rồi hả!

[Thị tộc] Thấy Chết Không Cứu: Hả hả? Thế là ý gì? Bọn họ phát triển đến đời thực à?

[Thị tộc] Thần Chơi Đêm: Thật hạnh phúc, chúc phúc cho hai người!

[Thị tộc] Tỉnh Giác Không Thấy Vợ Đâu: Có vẻ như chúng ta đều ở cùng một thành phố, không bằng hôm nào đó tụ họp một buổi đi.

[Thị tộc] Hiệp Khách Heo: Được đấy, ý kiến này không tệ.

...

Vì vậy Bạch Thiên Trương trở mắt nhìn vấn đề của cô hoa hoa lệ lệ bị bỏ rơi, mọi người quay sang thảo luận vấn đề cô với Ngôn Mạch, thời gian, địa điểm liên hoan, thậm chí cả thực đơn món ăn. Cô cũng bó tay rồi.

Đúng lúc đó, Ngôn Mạch cũng online. Mọi người trong Thượng Thiên Nhược Thủy đang thảo luận khí thế ngút trời, chào hỏi tộc trưởng vô cùng qua loa, sau đó lại tiếp tục phun nước miếng điên cuồng.

Ngôn Mạch lặng lẽ che đi một đám đối thoại hỗn loạn trong thị tộc, tìm Bạch Thiên Trương để yêu đương.

[Riêng tư] Vũ Thoa Phong Lạp: Thiên Trương, trên IS, anh tạo phòng rồi. Mật mã là 555.

À à, Bạch Thiên Trương gật đầu lia lịa, sau đó kết nối IS, nhập mật mã.

“Thiên Trương, đến khu PK.” Khu PK của Viêm Hoàng Kỳ Tích là nơi chuyên để người chơi sử dụng PK, chết sẽ không bị rơi trang bị, giết người cũng không bị tăng điểm PK. Là nơi luyện của các phần tử hiếu chiến cuồng nhiệt. Mỗi lần Bạch Thiên Trương đến đây đều bị một đồng hiệu ứng ánh sáng trắng lè của các kỹ năng chiến đấu làm cho kinh hãi, phải cẩn thận đi đường vòng, sợ chẳng may bị quả cầu băng, cầu lửa nào đó đi lạc rơi trúng người.

Cô đối bản đồ, xa xa đã nhìn thấy khu PK ba tầng trong ngoài, đều là các loại binh khí của người chơi.

[Phụ cận] Vì Người Biết Nghe Lời: Ôi, Vũ Thoa Phong Lạp, bình thường anh đâu có lên khu PK này. Sao, có hứng thú chơi mấy chiêu với tôi không?

[Phụ cận] Động Phòng Bất Bại: Vũ Thoa Phong Lạp, đừng tới đây chém tôi, tôi chỉ tới đánh hỏi.

[Phụ cận] Ta Tới Đánh Hỏi: Gì? Ai gọi tôi đấy?

[Phụ cận] Muội Muội Xinh Đẹp: A a a! Đại thần, để cho em chết dưới thanh Diệt Thiên Trảm của anh đi!

[Phụ cận] Tên Hay Điều Bị Chó Lầy Hết: Vũ Thoa Phong Lạp, lần trước PK vẫn chưa đã, lần này chúng ta tiếp tục!

Một đồng người vây quanh Vũ Thoa Phong Lạp, mặc dù trong lòng ai cũng có suy nghĩ xấu xa muốn tấn công tập thể, nhưng không ai dám ra tay trước. Đúng lúc này Bạch Thiên Trương vừa la hét anh chị em nhường đường, vừa chen vào đám người, vất vả lắm mới tới được trước mặt Vũ Thoa Phong Lạp.

Ngôn Mạch mỉm cười.

[Phụ cận] Vũ Thoa Phong Lạp: Tôi dạy vợ tôi PK, xin các vị đừng quấy rầy.

Sau đó nói trên IS: “Thiên Trương, đi theo anh.”

Người chơi xung quanh nhìn Vũ Thoa Phong Lạp đưa Thiên Trương Nhục Cốt Đầu nhỏ bé vào sâu trong khu PK, thẳng thắn, phóng khoáng không hề sợ bị đánh lén, không khởi khuất phục trước khí phách của đại thần.

19. Chương 19

Bạch Thiên Trương chỉ biết tư duy lúc đặt tên của ba cô đúng là không khác gì người ngoài hành tinh, vì lúc mang thai cô, mẹ cô thích ăn đậu phụ cho nên khi sinh ra lấy tên luôn là Thiên Trương; thế nhưng cô không biết, hóa ra năng lực đặt tên kinh hãi này lại không di truyền cho cô, mà kì quái lại di truyền sang cho Thư Nhất Nhuận.

Sự việc này phải nói từ trước đây rất lâu, ngày ấy, đầu óc Bạch Thiên Trương tư duy tán loạn, đột nhiên hỏi Thư Nhất Nhuận: “Này, nếu muốn đặt một cái tên khác cho bằng vệ sinh thì em sẽ lấy tên gì?”

Thư Nhất Nhuận trả lời mà đầu không ngẩng lên: “Nữ Nhi Hồng.”

Ba chữ đó đã hoàn toàn đánh gục Bạch Thiên Trương, một thời gian rất lâu sau đó, cô ôm một loại tâm lý sùng bái bất thường đối với Thư Nhất Nhuận, cho nên khi nhìn thấy tên nhân vật mới đăng kí của Thư Nhất Nhuận trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, cô vui mừng phát hiện rất cục thì cô ấy cũng bình thường.

Cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp, dáng người nóng bỏng, trên đỉnh đầu là bốn chữ: Thiên Sứ Khát Máu.

Đúng vậy, Thiên Sứ Khát Máu, một cái tên đặc biệt sau “Nữ Nhi Hồng”. Lời giải thích chính thức của Thư Nhất Nhuận là thế này: “Khát Máu là màu đỏ, Thiên Sứ là màu trắng, chị không thấy là rất hình tượng à?”

Bạch Thiên Trương run run khoe miệng, gật đầu: hình tượng, rất hình tượng.

Thư Nhất Nhuận không cảm thấy được sự yên lặng của Bạch Thiên Trương, hưng phấn kéo Thiên Sứ Khát Máu đi làm nhiệm vụ. Cô đã đến cấp 30, có thể làm phó bản Lâm Nghi cấp thấp nhất, đang chờ Bạch Thiên Trương đưa cô đi đánh.

“Bạch Thiên Trương Bạch Thiên Trương, mau đưa em đi đánh phó bản Lâm Nghi, đẳng cấp ới có thể trà trộn vào Thượng Thiện Nhục Thủy được!”

Bạch Thiên Trương rơi lệ, hóa ra ngài chỉ vì mục đích này mới tham gia hay sao?

Thư Nhất Nhuận tròng mắt: “Nói thừa, bà đây muốn một đường quá quan trọng, loại bỏ tất cả những ếch nhái cản đường Thần Phật, cho đến khi không còn sức mạnh nào địch nổi nữa, giải cứu thẳng nam của ta, thẳng nam, thẳng nam!”

Bạch Thiên Trương trầm mặc hồi lâu: “Không phải em thích đam mỹ (*) sao?”

(*) truyện nam x nam

Thư Nhất Nhuận cũng trầm mặc hồi lâu: “Trò chơi với ngoài đời khác nhau, đam mê với thắng nam cũng đều là một.”

Bạch Thiên Trương hoàn toàn hết cách, sự sùng bái đối với Thư Nhất Nhuận lại tăng thêm một bậc, nói tiếp: “Bây giờ không được, Vũ Thoa Phong Lạp muốn dạy chị PK.”

Với lá gan bé bằng con kiến của Bạch Thiên Trương, đương nhiên cô chưa bao giờ dám đến khu PK tìm tai vạ, cho nên hôm đó, khi Vũ Thoa Phong Lạp đưa cô chạy vào sâu trong khu PK, cô mới thật què mùa phát hiện ra, bên trong còn có một phạm vi rất rộng lớn, hai người họ đi đến tận cùng, hoàn toàn bị ngăn cách với những người phía bên ngoài. Giống như là không gian của riêng hai người.

Ngôn Mạch nói: “Mở ma. Gọi thú nuôi, tăng trạng thái. Đừng gọi Toàn Cơ Ảnh, chỉ cần thú địa ngục và mèo Xiêm La.”

Sau đó anh cũng mở ma, tăng thêm phòng ngự.

“Trước tiên dùng độc được Hóa công làm giảm công kích của anh. Sau đó dùng Thực bì đánh gãy hàng phòng ngự của anh. Tiếp theo dùng khói độc lấy mạng và khói độc nổ tung, nhớ rõ phải làm giảm tốc độ của anh. Sau khi thực hiện những kĩ năng này, anh sẽ bị rối loạn, trong khoảng thời gian đó, em gọi Toàn Cơ Ảnh ra, tăng thêm cho nó trạng thái Bạo liệt cuồng ma, cơ bản là như vậy. Toàn bộ quá trình PK phải không ngừng làm giảm công kích và phòng ngự của anh. Được rồi, em cứ theo đó, làm thử một lần xem.”

Bạch Thiên Trương luống cuống tay chân, tròng lớn mắt tìm phím tắt thực hiện kỹ năng trên bàn phím, theo trình tự đó, lấy đại thần làm bia ngắm để thử một lần, sau đó lại tròng mắt, nước mắt đầm đìa nhìn cột máu của Ngôn Mạch chỉ giảm đi một phần ba.

Ngôn Mạch cười khê trên IS: “Phòng ngự của anh tương đối cao, cho nên cột máu chỉ bị giảm một ít. Nhưng sau này em rèn luyện nhiều thì có thể đối phó được với những người chơi bình thường. Kĩ năng cao cấp của Phù thủy đều thuộc dạng triệu hồi, cho nên có nhiều người cho rằng đẳng cấp của Phù thủy càng cao thì càng bỏ đi, thao tác khó, nhưng thực ra rất hữu dụng. Ví dụ như thú địa ngục của em, máu của nó không một Chiến sĩ nào có thể so sánh được, nó có thể hấp dẫn kẻ thù, còn có thể cắt ngang quá trình thi triển pháp thuật, cho nên Pháp sư mà gặp phải thú địa ngục thì rất đau đầu. Còn cả Toàn Cơ Ảnh của em, tốc độ công kích của nó là nhanh nhất, bình thường em tung ra một kĩ năng Âm ảnh, nó cũng đồng thời công kích 2.5 lần, hơn nữa tỉ lệ chính xác lại rất cao, cho nên những lúc PK một mình cũng rất có tác dụng. Em nhờ kỹ những điều này, phải tập luyện nhiều, rồi sẽ phát hiện những điểm thú vị của Phù thủy.”

Bạch Thiên Trương trở mặt nghe, cả buổi mới có phản ứng, cô nuốt nước miếng, vô cùng bái phục: “Ngôn Mạch, anh có thể giảng giải kĩ năng của em cho em nghe. Anh không phải là Chiến sĩ à, sao lại hiểu rõ các kĩ năng của Phù thủy vậy?”

Ngôn Mạch trầm mặc một lúc, hết sức chân thành thật thà nói: “Thực ra, kĩ năng của nhân vật nào anh cũng đều hiểu rõ.”

Bạch Thiên Trương rót nước mắt, đây chính là khác nhau giữa đại thần và lính mới, đây chính là biết người biết mình, đây chính là bụng dạ đen tối.

Vì vậy, Bạch Thiên Trương sau khi bị kích thích đã quyết tâm tự lập, nghiêm mặt dữ tợn, tung ra một đồng kĩ năng hướng vào người Ngôn Mạch, anh vẫn không hề nhúc nhích, trên đỉnh đầu liên tục bay lên các chỉ số máu nhỏ bé, đột nhiên anh nói: “Chú ý, anh muốn bắt đầu.”

Ngay sau đó thanh kiếm vung lên, lập tức Bạch Thiên Trương hoảng sợ nhận thấy cô không thể động đậy, lúc này, xung quanh Ngôn Mạch có một luồng gió táp khủng khiếp, ánh sáng màu đỏ của Diệt Thiên Trảm đột nhiên mãnh liệt vùng lên. Bạch Thiên Trương cam chịu chờ nút phục sinh xuất hiện, chợt thấy Vũ Thoa Phong Lạp thu hồi đao, sau đó Ngôn Mạch ở trên IS vô cùng triu mến nói: “Làm sao anhỡ giết phụ nhân đây.”

Bạch Thiên Trương u ám hồi lâu không nói nên lời, tại sao cô luôn bị đẩy vào hoàn cảnh bị ức hiếp đáng thương, sao cô lại không sớm nhận ra bản chất lòng dạ đen tối của Ngôn Mạch chứ.

Ngôn Mạch chờ mãi không thấy Thiên Trương trả lời trên IS, trong lòng anh thấp thỏm không yên, dè dặt hỏi: “Thiên Trương, còn ở đây không? Giận à?”

Bạch Thiên Trương thu lại cảm xúc của bản thân, nghe thấy câu nói này, mặt cô nổi lên mấy vạch đen, công nhận cô đúng là không tim không phổi, hoàn toàn không có tâm tư nhạy cảm của riêng nữ sinh, loại cảm xúc hờn dỗi này, rất lâu rồi cô không trải qua. Cô vội vàng nói: “À, không có, đương nhiên là không!”

Ngôn Mạch cười nhẹ một tiếng, anh càng tiếp xúc với Bạch Thiên Trương, càng cảm thấy cô thực sự ngốc nghếch, lần nào cũng mở to đôi mắt ngây thơ vô tội, không phải loại mỏng manh yếu đuối khiến người ta nảy sinh ý muốn bảo vệ, trái lại, cô khiến người khác nổi ý đồ xấu xa muốn bắt nạt. Anh khẽ nheo mắt: “Ừm, đương nhiên, cũng chỉ có anh mới được phép bắt nạt.”

Nếu Bạch Thiên Trương có thể nghe được tiếng lòng của Ngôn Mạch, có lẽ không thể không phát điên. Thế nhưng cô không biết, vì vậy vẫn ngây ngốc, vui vẻ đi tìm Vũ Thoa Phong Lạp tiếp tục PK.

Từ đó về sau, Vũ Thoa Phong Lạp còn bảo mấy người trong Thượng Thiện Nhược Thủy PK cùng với Bạch Thiên Trương, vì vậy cô đã đánh nhau cùng với Pháp sư, Chiến sĩ, Mục sư, chợt nghĩ đến một từ: thân kinh bách chiến. (*)

(*) đã trải qua hàng trăm trận chiến

Người của Thượng Thiện Nhược Thủy đều đứng hạng cao trên bảng PK, dư sức đối phó với đẳng cấp thấp như Bạch Thiên Trương, lần nào thua, cô đều rất thảm hại, may mà mỗi lần cô chuẩn bị ngã xuống dưới đao của đối phương, Vũ Thoa Phong Lạp đang ở bên cạnh xem trận chiến đột nhiên rút Diệt Thiên Trảm ở sau lưng, giống như vô tình vung vẩy vài cái, vì vậy người trong Thượng Thiện Nhược Thủy chẳng ai dám hạ xuống một nhát cuối cùng. Tiếp đó Bạch Thiên Trương cũng được một Mục sư giấu mặt ở bên ngoài tặng cho đầy máu, lại tiếp tục một vòng ác tính vô hạn tuần hoàn...

Tối thứ Bảy nào Viêm Hoàng Kỳ Tích cũng có hoạt động, ví dụ kiểu như cây may mắn Ngự trường, tối hôm nay là đập người tuyết. Bạch Thiên Trương hành hạ Vũ Thoa Phong Lạp xong, cảm thấy mỹ mãn rồi mới kéo Thư Nhất Nhuận đi làm phó bản Lâm Nghi, đợi cho đến hoạt động lúc tám giờ tối.

Người của Thượng Thiện Nhược Thủy đương nhiên sẽ không bỏ qua hoạt động mỗi tối thứ Bảy, hoạt động đập người tuyết sẽ có thưởng, nói không chừng những khi đột phá có khả năng sẽ có Vũ Hồn, lệnh bài và thú cưỡi. Cho nên gần đến tám giờ, mọi người trong thị tộc đã tụ tập đông đủ ở cao nguyên mệnh môn phía Bắc. Hoạt động đập người tuyết có nghĩa là, đến tám giờ sẽ có một đám yêu quái Tuyết xuất hiện, đánh bại yêu quái Tuyết sẽ nhận được các khối tuyết, cà rốt, khăn quàng cổ, mũ, các loại đồ vật dùng để trang trí người tuyết, sau đó người chơi có thể tự đập ình một người tuyết nhỏ, đập được một người tuyết sẽ nhận được một Tuyết Chi Linh, tập hợp đủ năm Tuyết Chi Linh thì có thể đập một người tuyết cực lớn. Trong lúc đập người tuyết, nếu như cùng tổ đội với người khác, đập thay hộ cho thành viên trong đội thì điểm tích lũy sẽ rất cao.

Người của Thượng Thiện Nhược Thủy đã sớm ăn ý với nhau, lập tức chiếm một mảnh đất lớn, tìm thành viên cho đội của mình, mọi người vừa chờ yêu quái Tuyết xuất hiện, vừa nói chuyện phiếm.

Ngôn Mạch nhú mày nhìn Thiên Trương Nhục Cốt Đầu kéo một Mục sư ăn mặc hở hang tới, trên đầu còn có một cái tên vô cùng thô tục: Thiên Sứ Khát Máu.

Anh hỏi trên IS: “Thiên Trương, người này là...”

Thiên Trương không trả lời, trái lại có một giọng nữ cướp lời nói chen vào: “Chào anh rể họ! Em là Thư Nhất Nhuận đây! Em họ của Thiên Trương!”

Bạch Thiên Trương : “Thư Nhất Nhuận! Em gọi lung tung cái gì vậy!”

Ngôn Mạch lại cười đắc ý: “Không việc gì đâu.” Vì một câu “anh rể họ” kia mà anh đột nhiên cảm thấy Thư Nhất Nhuận rất vừa mắt, nhiệt tình chào đón cô, mở miệng ngọc ngà bắt đầu giảng giải cho cô.

Hoạt động nhanh chóng bắt đầu, Ngôn Mạch phân công rõ ràng, cũng không có hiện tượng cướp quái. Bạch Thiên Trương nhìn yêu quái Tuyết bé con mập mạp, không nỡ hạ đao, cô chạy tới chạy lui, không lâu sau đã thu thập được một bao đồ vật, tiếp đó ước lượng số đồ vật cần cho ba người tuyết, rốt cục nên giúp Ngôn Mạch đập hay là giúp Thư Nhất Nhuận đập đây. Cuối cùng vẫn là trái tim dạt dào xuân ý của thiếu nữ chiến thắng lý trí của tình thân, cô quyết định giúp Ngôn Mạch.

Ngôn Mạch đang giúp Bạch Thiên Trương đắp người tuyết, chợt thấy hệ thống bay ra thông báo: Thành viên Thiên Trương Nhục Cốt Đầu giúp người tuyết của bạn tăng thêm 6 điểm. Anh nở nụ cười vui vẻ: “Vẫn là bà xã rất tốt với anh.”

Thư Nhất Nhuận nhìn hai bên, hai người này đang thân mật giúp đối phương đắp người tuyết, giống như đang tưới tắm cho bông hoa tình yêu, còn người tuyết của cô thì lẻ loi trơ trọi, con không khóc mẹ không cho bú, ngửa mặt lên trời hét lớn: “Bạch Thiên Trương, chị muốn chết à! Kéo em đến đây làm bóng đèn, phải đưa phí tiền điện đây!”

Bạch Thiên Trương hiềm khi xấu hổ, chợt nghe Ngôn Mạch nói: “Thư Nhất Nhuận, chị họ của em xấu hổ, em ngoan ngoãn đi, đột lát nữa anh rể cho em một bộ trang bị siêu bền.”

Thấy có lợi, Thư Nhất Nhuận bắt đầu nịnh nọt Ngôn Mạch, mở miệng ra là một điều anh rể họ, hai điều anh rể họ. Bạch Thiên Trương ở bên cạnh im lặng ghen ghét.

Chẳng mấy chốc đã tập hợp đủ mười cái Tuyết Chi Linh, Ngôn Mạch chạy tới giao lộ, trước tiên đặt xuống, sau đó bảo Bạch Thiên Trương cũng đặt xuống song song, sau đó hô lớn trong thị tộc: “Cao nguyên tọa độ 165, 230, người tuyết lớn của tôi và Thiên Trương, có đồ thì tới đắp giúp.”

Người của Thượng Thiện Nhược Thủy lưng đeo một bao đồ lớn, bị kích động chạy tới, vừa giúp Ngôn Mạch và Bạch Thiên Trương đắp, vừa sung sướng nhìn điểm tích lũy tăng vùn vụt, không lâu sau, hai người tuyết cực lớn vô cùng mập trắng xuất hiện trước mắt mọi người, trước ngực đeo hai tấm bảng gỗ: Người tuyết lớn của Vũ Thoa Phong Lạp; Người tuyết lớn của Thiên Trương Nhục Cốt Đầu.

Người tuyết lớn là tên có thể sửa, Ngôn Mạch không đợi Bạch Thiên Trương có phản ứng đã sửa tên người tuyết của mình thành: Vợ Yêu Thiên Trương.

Bạch Thiên Trương lặng yên chốc lát, nói: “Ngôn Mạch, anh không thấy là Vợ Yêu Thiên Trương rất giống tên đề trên bia mộ sao?”

Ngôn Mạch: “...”

Vì vậy qua vài ngày sau, những người đi qua cao nguyên đều giương mắt nhìn hai người tuyết cực lớn ở bên đường, bảng gỗ trước ngực hai người tuyết hoa hoa lệ lệ viết: Sửa đậu nành của Vũ Thoa Phong Lạp, Bánh quẩy của Thiên Trương Nhục Cốt Đầu...

20. Chương 20

Cả kỳ nghỉ đông, Bạch Thiên Trương hết ăn lại ngủ, trong Viêm Hoàng Kỳ Tích cô cũng nhân tiện kéo Thiên Sứ Khát Máu của Thư Nhất Nhuận làm nhiệm vụ lên đến cấp 65. Trong khi đó, Ngôn Mạch giao hết sự vụ trong tộc ấy người bọn Thấy Chết Không Cứu, còn anh và Cách Thức Hóa thì biến mất tăm mất tích, có lẽ cuối năm nên công việc căng bận rộn.

Thời gian hợp khu còn một tuần nữa, Bạch Thiên Trương nhờ có sự trợ giúp của mọi người trong Thượng Thiện Nhược Thủy, cuối cùng đã lên cấp 108, đẳng cấp Tu nghiệm thần ma cũng lên 30, kĩ thuật PK cũng được nâng cao. Thiên Sứ Khát Máu ở trong trò chơi phong lưu tứ phía, vô cùng phóng túng vui vẻ. Để lại một đám hoa đào chồng chất, khiến cho cái tên Thiên Sứ Khát Máu này có chút hương vị của gái hồng lâu. Bạch Thiên Trương cũng cảm thấy hơi mất mặt khi giao du với Thiên Sứ Khát Máu.

Thiên Sứ Khát Máu và Thiên Trương Nhục Cốt Đầu đứng trước lối vào Mộ Hiên Viên. Đẳng cấp của Thiên Sứ Khát Máu hiện giờ đi phó bản Lâm Nghi thì cũng không nhận được kinh nghiệm, vì thế Bạch Thiên Trương bèn dẫn cô đi đánh phó bản Mộ Hiên Viên cấp 60. Tại lối vào có một nữ Phù thủy cấp 60 đang ngồi, khi nhìn thấy đám Bạch Thiên Trương thì đột nhiên đứng dậy. Lập tức Bạch Thiên Trương nhận được một thông báo thỉnh cầu xin gia nhập đội ngũ.

[Phụ cận] Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên: Đưa tôi vào được không? Tôi sẽ không tranh đạo cụ và trang bị, tôi chỉ muốn đánh Vũ Hồn.

Bạch Thiên Trương chọn xem trang bị của Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên, quả nhiên thấy trong thanh trang bị có hai Chu Tước, nhưng vẫn chưa kích hoạt. Vũ Hồn là đạo cụ phụ thuộc có thể trang bị trong

thanh trang bị của người chơi, căn cứ vào thuộc tính khác nhau có thể chia làm pháp công, vật công, phòng ngự và quân hành, bốn loại. Vũ Hồn cần được hấp thụ kinh nghiệm đánh quái của người chơi mới có thể phát triển, mỗi lần thắng một cấp, thuộc tính cũng sẽ được tăng lên. Dùng Vũ Hồn max cấp (*) có thể dung hợp được Vũ Hồn cao cấp có thuộc tính Tinh cấp và Canh đa rất cao. Nhưng vấn đề là kinh nghiệm của Vũ Hồn rất khó tăng, cho nên bình thường người chơi toàn chọn lúc nhân đôi kinh nghiệm để đi phó bản đánh Vũ Hồn.

(*) max level

Bạch Thiên Trương hỏi Thư Nhất Nhuận, Thư Nhất Nhuận tỏ vẻ không có ý kiến. Vì vậy Bạch Thiên Trương cho thêm Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên vào đội, ba cô gái hùng hổ xuất phát vào Mộ Hiên Viên.

Thiên Trương Nhục Cốt Đầu đánh quái ở phía trước, Thiên Sứ Khát Máu nhặt trang bị ở phía sau, Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên im lặng đi theo sau lưng – yên tĩnh một cách kì lạ. Thực ra Thư Nhất Nhuận là người hay nói nhảm, nhưng có lẽ là do sức ép của Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên quá lớn nên cô cũng yên lặng không nói được lời nào.

Bạch Thiên Trương vịn vẹo người trên ghế, rốt cục không nhịn được hỏi Thư Nhất Nhuận: “Này, sao em chẳng nói câu nào thế?”

Thư Nhất Nhuận trưng ra vẻ mặt không hiểu gì, ngây ngốc vô thần nhìn chằm chằm màn hình: “Người này khiến em có cảm giác rất kì lạ... Hơn nữa cô ta cũng không phải thẳng nam, tại sao em phải để ý đến cô ta!”

Bạch Thiên Trương ngả ngửa, nhân vật trong Viêm Hoàng Kỳ Tích tuy có thể thay đổi dáng người, nhưng dù sao cũng không thể thay đổi quá nhiều so với khuôn mẫu, vậy mà Thư Nhất Nhuận có thể từ hình tượng liên miên bất tận của nhân vật mà nhìn ra sự kì dị của Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên, nói quá rồi.

Sự im lặng kì quái bị Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên phá vỡ.

[Đội ngũ] Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên: Thiên Trương, cô là người của Thượng Thiện Nhược Thủy?

[Đội ngũ] Thiên Sứ Khát Máu: Nói thừa, cô không nhìn thấy tên thị tộc trên đầu chị ấy à?

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Đúng. Sao vậy?

[Đội ngũ] Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên: Vậy cô chính là nương tử của Vũ Thoa Phong Lạp?

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: À, đúng vậy. Cô quen anh ấy?

[Đội ngũ] Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên: Ha ha, không quen. Chẳng qua anh ấy là đại thần, có nghe nói.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: À, ra vậy, ha ha.

Ba người không nói gì nữa, nhưng không lâu sau, Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên lại bắt đầu hỏi.

[Đội ngũ] Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên: Vũ Thoa Phong Lạp... Anh ấy là người như thế nào?

Bạch Thiên Trương và Thư Nhất Nhuận liếc nhau, cảm thấy có gì đó không bình thường.

[Đội ngũ] Thiên Sứ Khát Máu: Anh ấy là người như thế nào thì mắc mớ gì tới cô. Anh ấy đã là người của Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, tốt nhất cô đừng có mà tơ tưởng không đứng đắn!

[Đội ngũ] Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên: Ha ha, hai người hiểu lầm rồi. Trước giờ tôi chưa từng thấy đại thần trong trò chơi, cho nên muốn biết một chút đại thần là người thế nào mà thôi.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Ừm. Vũ Thoa Phong Lạp à, kĩ thuật PK của anh ấy không tồi, năng lực lãnh đạo cũng rất không tồi. Rất quyết đoán, đối xử với mọi người rất hòa nhã, ừm, còn có, anh ấy cũng rất biết quan tâm chăm sóc người khác, đôi khi lại ngốc nghếch vô cùng đáng yêu...

Bạch Thiên Trương vừa nghĩ đến Ngôn Mạch vừa đánh chữ, cô cũng không ngờ hóa ra bản thân lại để ý đến anh nhiều như vậy. Nhưng móng vuốt đang lao âm âm của cô đã bị Thư Nhất Nhuận bắt được, Thư Nhất Nhuận chỉ hận rên rỉ không thành thép nhìn Bạch Thiên Trương: “Chị ngốc thế. Nói tốt về anh rồi họ như thế làm gì? Muốn những cô gái khác cướp mất anh ấy à?”

Bạch Thiên Trương cảm thấy cũng hợp lý, hơn nữa hiện giờ, cô với Ngôn Mạch đang là quan hệ bạn trai bạn gái mơ hồ (tác giả ngoi đầu lên: Tiểu Bạch, không phải là mơ hồ, là khẳng định được chưa?!), cho nên có thể coi anh là người đàn ông của cô được không? Một tiền bối triết gia đã từng nói, một vị phu nhân, lấy tình yêu làm lí do, đã dệt nên một tấm lưới ngọt ngào giống như mạng nhện, cột những vòng dây tình tể vào chân chồng mình, đặt tại một nơi mà thị lực của cô có thể quan sát được – cách thật là hay, Bạch Thiên Trương cô cũng nên học tập vị phu nhân kia mới đúng! (tác giả lại ngoi đầu lên: Tiểu Bạch, đoạn văn này rõ ràng là có ý xấu biết không?)

Bạch Thiên Trương còn đang suy nghĩ nên sửa lời thế nào, không, phải là làm sao để bôi xấu hình tượng Ngôn Mạch trong mắt các cô gái khác, đúng lúc đó Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên lên tiếng.

[Đội ngũ] Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên: Ha ha, tôi cứ tưởng đại thần đều rất lạnh lùng cơ đấy.

[Đội ngũ] Thiên Sứ Khát Máu: Đúng đấy! Vũ Thoa Phong Lạp chỉ dịu dàng với một mình Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, còn với những người khác thì rất lạnh lùng, cô cũng đừng nghĩ nhiều làm gì!

[Đội ngũ] Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên: Vậy sao? Ồ, quả nhiên rất giống tác phong của anh ấy.

Lời này vừa nói ra, Bạch Thiên Trương lại chậm chạp không hiểu, biểu hiện của Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên giống như là người rất quen thuộc với Ngôn Mạch, lại giống như đang chờ đợi cô. Thư Nhất Nhuận cũng nhạy cảm phát hiện ra dấu vết gian tình, nói với Bạch Thiên Trương: “Cho em làm đội trưởng.”

Bạch Thiên Trương à một tiếng, cho Thư Nhất Nhuận làm đội trưởng. Thư Nhất Nhuận không nói hai lời, chuyển trạng thái thành PK ác ý, nhân lúc Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên chưa kịp phản ứng, đánh cô ta chết luôn, đá ra khỏi đội ngũ, sau đó lập tức trở về thành. Thao tác liên tục lưu loát như nước chảy mây trôi.

Bạch Thiên Trương, thi thể của Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên vẫn còn yên lặng nằm dưới chân, cô không hiểu sao người cũ đang giúp đỡ người mới lại biến thành bạo lực thế này? Cô cũng trở về thành, Thư Nhất Nhuận vẫn còn lải nhải: “Tiểu tam đáng chết, Bạch Thiên Trương, lần sau chị gặp cô ta một lần giết một lần! Còn nữa, mau bắt anh rể họ lại để thẩm vấn một chút!”

Bạch Thiên Trương lặng lẽ cúi người, tránh nước bọt của Thư Nhất Nhuận, trong lòng cảm thán: Về sau ai cưới được Thư Nhất Nhuận, chắc sẽ có được khoảng thời gian vô cùng bất ngờ, phấn khích!

Buổi tối, Ngôn Mạch bận rộn đã online. Theo thường lệ hỏi thăm một chút việc trong thị tộc, sau đó anh đi tìm Bạch Thiên Trương để làm chuyện không đứng đắn.

Giọng nói của anh trên IS vang lên ngay bên tai Bạch Thiên Trương, giống như đang thực sự nói chuyện bên tai cô, cho nên vô cùng có lực rung động, anh nói: “Thiên Trương, anh rất nhớ em.”

Bạch Thiên Trương ấp úng ậm ừ vài tiếng, trong lòng vẫn đang loạn cào cào vì chuyện của Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên. Ngôn Mạch nhạy cảm, phát hiện ra Bạch Thiên Trương có vấn đề gì đó, bèn hỏi: “Thiên Trương, sao vậy? Có chuyện gì à?”

Bạch Thiên Trương lấy hết dũng khí, cuối cùng lên tiếng hỏi: “Chuyện này, Ngôn Mạch, anh có quen Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên không?”

“Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên?” Ngôn Mạch nhú chặt lông mày, cố tìm kiếm cái tên này trong trí nhớ, sau đó vô cùng vô tội nói, “Không quen, sao thế?”

“À, cô ấy cứ liên tục hỏi về anh, hình như còn quen anh...”

Cho dù Bạch Thiên Trương đã cố hết sức che giấu, giả vờ bình tĩnh, thế nhưng Ngôn Mạch là ai, anh lập tức nghe ra trong giọng nói của cô có sự bất an, hoang mang, ở đầu bên kia, anh cười vui vẻ không ra tiếng trước biểu hiện ghen tuông mơ hồ của Bạch Thiên Trương, sau đó chân thành nói: “Thiên Trương, anh không quen cô ấy. Ngôn Mạch anh, toàn bộ đều là của em.”

Bình thường đại thần không nói lời tâm tình, nhưng một khi đã nói, hiệu quả thực sự rất kinh người. Huống hồ Ngôn Mạch đang nói những lời hết sức chân thành, Bạch Thiên Trương lập tức mềm lòng. Cô nghĩ, cứ như vậy kết luận Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên và Ngôn Mạch có quan hệ thì cũng quá vô đoán, có lẽ Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên là tài khoản của một kẻ thù nào đó, hoặc là nhân yêu, muốn chia rẽ cô và

Ngôn Mạch. Vì vậy cô nhanh chóng ném Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên ra khỏi đầu. Nhưng khi đó Bạch Thiên Trương không biết, dù chỉ để lại một chút dấu vết, đến cuối cùng lại có thể biến thành một trận kinh thiên động địa.

Năm ngày trước khi Viêm Hoàng Kỳ Tích hợp khu, người ta bắt đầu đóng cửa server để bảo trì. Trên trang chủ của game viết rằng sau khi hợp khu sẽ có rất nhiều nội dung đổi mới, xin người chơi hãy kiên nhẫn chờ đợi. Cho nên dù có oán hận trùng trùng điệp điệp, người chơi vẫn ôm kì vọng đến khi server được mở lại.

Cuộc sống không có trò chơi, Thư Nhất Nhuận ôm tiểu thuyết Đài Loan xem say sưa. Bạch Thiên Trương khinh bỉ thường thức của cô nàng, kiên quyết không cùng một giuộc, chuẩn bị đến nằm vùng ở quán Starbucks trước cổng trường cấp ba trọng điểm thành phố H.

Thư Nhất Nhuận cười nhạo: “Thôi đi, Bạch Thiên Trương, muốn ngắm các em trai đẹp thì cứ nói thẳng ra, nằm vùng cái gì mà nằm vùng. Mức độ thú vị của chị còn buồn nôn hơn cả em!”

Bạch Thiên Trương há hốc miệng, không tìm được lí do phản bác. Cô không chỉ thích bụng dạ đen tối mà còn thích đồng phục. Hơn nữa, loại mà cô thích là đồng phục cấp ba, đồng phục thể dục rộng thùng thình, cô thích ngắm dáng người của các nam nữ sinh cao gầy, uyển chuyển, xuyên thấu qua lớp đồng phục mỏng manh. Mà học sinh trường H chính là đối tượng để quan sát, YY tốt nhất.

Cô bỏ ngoài tai sự chế nhạo của Thư Nhất Nhuận, ôm tâm tình thưởng thức cái đẹp hứng thú ra khỏi nhà.

Lúc này vừa vặn là thời gian giữa trưa tan học, một đám học sinh mặc đồng phục tuôn ra. Bạch Thiên Trương vừa uống cà phê vừa tìm kiếm các em trai em gái xinh đẹp. Dòng người phân tán sau khi đổ ra khỏi cổng trường, đại đa số đều tiến vào các tiệm tạp hóa xung quanh, chỉ có một nam sinh đơn độc, vai khoác nghiêng chiếc túi, cúi đầu đi tới phố đối diện bên này.

Bạch Thiên Trương như một tên nhìn trộm vô cùng hèn mọn bỉ ổi, che mắt nhìn theo nam sinh kia. Nam sinh đi thẳng hướng quán Starbucks, sau đó đẩy cửa, tiến vào.

Bạch Thiên Trương nhìn thấy cậu ta chọn một phần bánh ngọt rừng rậm đen, một phần bánh quy chocolate và một ly cà phê latte, ngồi xuống một góc đối diện chỗ của cô. Sau đó rút trong túi ra một cuốn sách, hình như là tài liệu dạy học về Vương Hậu Hùng, lật xem.

Khóe miệng Bạch Thiên Trương run run, cô nhìn bìa sách Vương Hậu Hùng màu trắng, vô cùng đau thương nhớ lại địa ngục ba năm cấp ba. Có lẽ do ánh mắt cô nhìn chăm chăm cuốn Vương Hậu Hùng vô cùng nóng bỏng, nam sinh kia dường như nhận ra gì đó, ngẩng đầu nhìn lên.

“Khụ...” Bạch Thiên Trương sắc, không phải do cà phê nóng, mà là bị dung mạo của nam sinh kia làm cho rung động. Mẹ ơi, nên nói thế nào nhỉ? Cậu ta vô cùng trong sáng, trong sáng như một tờ giấy trắng tinh khiết. Bạch Thiên Trương bỗng nhiên nhớ đến một câu: Nguyên tới kiếp sau, được tới cõi Phật, thân như ngọc, trong ngoài sáng tỏ, sạch không vấy bẩn. Thế nhưng ngọc cũng còn có tạp chất, chàng trai này so với ngọc còn thanh tịnh, trong sáng hơn.

Đôi mắt lạnh đậm của cậu nam sinh như đang nhìn Bạch Thiên Trương, lại vừa như xuyên thấu tới một nơi nào đó xa xăm, sau đó lại lạnh lùng cúi đầu xuống tiếp tục xem sách. Bạch Thiên Trương sợ hãi vuốt ngực, dọa chết người, bị ánh mắt đó nhìn, cô lại sinh ra một loại cảm giác tội lỗi không thể hiểu được.

Bạch Thiên Trương quyết định gọi nam sinh gặp gỡ bất ngờ này là: chàng trai như ngọc. =||

21. Chương 21

Lúc Bạch Thiên Trương vô liêm sỉ bước vào quán Starbucks này lần thứ N+1, cô cảm thấy da mặt mình đã dày đến mức có thể đỡ được gạch. Nói ra có lẽ cũng không ai tin, cô chỉ đơn thuần dùng ánh mắt vô cùng trong sáng giống như thường thức một chiếc bình sứ Thanh Hoa để nhìn cậu nam sinh kia, đây chẳng qua chỉ là hướng tới cái đẹp, không hề có bất kỳ tính chất dung tục nào.

Thế nhưng rõ ràng nhân viên phục vụ của Starbucks không nghĩ như vậy. Lúc cô gái kia mang cà phê tới cho Bạch Thiên Trương, ánh mắt mờ ám, dáng vẻ thương cảm, nhìn xa xăm ra dòng người đang lưu chuyển bên ngoài cửa sổ, dè dặt thốt lên một câu: “A

không liên quan đến tình yêu! A

nhuộm màu cô đơn tịch mịch!”

? Bạch Thiên Trương ngây ngốc nhìn cô phục vụ, có ý gì vậy? Đây là tình huống gì? Cô gái tươi đẹp mà ưu thương có cảm xúc thể hiện văn nghệ sao?

Cô phục vụ nhìn cô cười bí hiểm: “Nam sinh kia là học sinh lớp thực nghiệm của trường trung học H, cấp ba, mười tám tuổi.”

Bạch Thiên Trương chờ ra năm giây mới hiểu nam sinh mà cô gái này nói chính là chàng trai như ngọc, cô kinh sợ nhìn cô phục vụ, cả buổi không ngậm miệng được.

Cô gái kia thấy Bạch Thiên Trương không nói gì, hơn nữa bộ dạng còn như đang chờ mong gì đó, tức giận buông tay: “Chỉ một chút tin tức như vậy cũng phải mất bao nhiêu thời gian tôi mới hỏi thăm được, cô sao lại tham lam như thế! Còn muốn biết thêm nữa à?!”

“...” Bạch Thiên Trương im lặng ghen lời, sau đó chạy trốn chết. Cô thôi, trong thời gian nửa năm sau, sẽ phải đi đường vòng qua cái khu vực này.

Trong sự kêu gào thảm thiết của người chơi Viêm Hoàng Kỳ Tích, cuối cùng server cũng đã bảo trì xong. Lúc Bạch Thiên Trương vào lại trò chơi có cảm giác thật mới mẻ, giao diện đăng nhập mới, hình tượng nhân vật mới, bản đồ mới mở ra, NPC mới, hơn nữa còn nhảy ra một đoạn giới thiệu mới.

Cô nhiệt huyết sôi trào, hấp tấp bắt lấy con chuột vào trò chơi. Server Đoạn Ngọc Nhai chen chúc đến nỗi nghẽn mạng, hệ thống còn nhắc nhở: Phía trước bạn có 136 người chơi đang đăng nhập, xin hãy kiên nhẫn chờ đợi, hệ thống sẽ tự động chuyển bạn tới giao diện đăng nhập, xin đừng tắt cửa sổ này.

Bạch Thiên Trương lợi dụng thời gian hợp lý, nhân lúc này nhỏ vài giọt thuốc nhỏ mắt, chuẩn bị tốt để hăng hái chiến đấu trong trò chơi. Tiếp đó cô chớp chớp mắt, đến khi nhìn lại đã thấy được đăng nhập vào rồi. Sau đó...

“Oa aaaa! Cha mẹ ơi, trời đất ơi aaaa!”

Âm thanh gào khóc thảm thiết núi long đất lở này không phải phát ra từ Bạch Thiên Trương, mà là Thư Nhất Nhuận.

Nghe thấy tiếng kêu sợ hãi, Bạch Thiên Trương cố nuốt xuống sự kinh hoàng thán phục, yên lặng quay đầu nhìn trò chơi.

Hiện giờ cô rất may mắn khi lần trước thoát game là ở rừng mưa Mộc Tu thừa thốt người, chứ không phải là tại thành Hoa Hạ - “trung tâm chính trị, văn hóa, kinh tế” của Viêm Hoàng Kỳ Tích, bởi vì cô nhìn thấy Thư Nhất Nhuận ở nội thành Hoa Hạ đang bị chôn vùi trong đám người tấp nập, toàn màn hình chỉ thấy người chơi chi chít, so với lần tộc chiến trước kia với Phong Vân Chiến Ca ở Xích Thủy chỉ có hơn chứ không có kém, Bạch Thiên Trương liếc mắt nhìn thêm vài lần, có rất nhiều cái tên quen thuộc, cũng có rất nhiều cái tên xa lạ. Thứ duy nhất có thể xác định được là, một server cho phép có không dưới hai thị tộc, thế nên sau khi hợp khu, thị tộc lớn nhất Lang Gia Cốc không thể không va chạm với Thượng Thiện Nhược Thủy.

Trước tiên Ngôn Mạch cũng đăng nhập vào, gửi tin nhắn cho Bạch Thiên Trương: “Thiên Trương, trên IS.”

Lúc Thiên Trương vào IS mới phát hiện có rất nhiều nhân vật cấp cao của Thượng Thiện Nhược Thủy đã ở đó. Sau khi nhiệt tình chào hỏi, Thượng Thiện Nhược Thủy tổ chức “Hội nghị cấp cao” lần thứ N.

“Này này, tại sao bọn họ cứ hết lần này tới lần khác muốn trang bị của Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu vậy? Đám oắt con đó không phải đã thảo luận rồi sao? Có một thanh Lục Mang với sáo cổ Tu La rồi, CASE nhé.

” Đây là tiếng nói của Hiệp Khách Heo.

“Heo heo, đúng là đồ đầu heo, quan trọng không phải trang bị của hắn, mà là tình hình các thành viên của Danh Nhân Đường.” Giọng nói của Phong Nguyệt Vô Yên nhẹ nhàng trong vắt.

“Đúng rồi, bà xã của tôi đúng là thông minh, nói trúng chỗ ngứa!” Khác với tưởng tượng của Bạch Thiên Trương, giọng của Thấy Chết Không Cứu thật ra lại rất trong, dứt khoát, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng phong lưu của anh ta trong trò chơi.

“Cút! Thấy Chết Không Cứu cần thận tôi giết anh! Ai là bà xã của anh!”

“Lão đại, phó bản có thể không quan tâm, nhưng hiện giờ BOSS chỉ có vài con như vậy, sau này chắc chắn sẽ phải tranh chấp với Danh Nhân Đường, hơn nữa, thị tộc lớn của Lang Gia Cốc cũng không chỉ có mỗi Danh Nhân Đường.” Tỉnh Giác Không Thấy Vợ Đầu rất trầm ổn, bình tĩnh phân tích.

“Hơn nữa hiện giờ khu chúng ta cũng có một số thị tộc đã hợp lại. Xem ra tất cả mọi người đều đã có chuẩn bị, lão đại, chúng ta có nên kết nạp thêm một số người mới không?” Giọng nói hơi có vẻ ngả ngón này khẳng định là Hoa Mai Tàn Khóc.

Bạch Thiên Trương nghe xong cả buổi, cuối cùng mới vỡ ra được chút manh mối. Danh Nhân Đường là thị tộc lớn nhất của Lang Gia Cốc, tộc trưởng là Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu, thực lực cũng rất lớn, thảo nào cô vẫn còn nhớ trước kia trong thị tộc có người thảo luận về trang bị của hắn. Bây giờ vừa mới hợp khu, có những thị tộc đã kết thành đồng minh, tuy không có tranh chấp, nhưng đại đa số Hồng Danh của Thượng Thiện Nhược Thủy đều đã quen hung hăng càn quấy, người của Danh Nhân Đường cũng không phải đèn đã cạn dầu, tộc chiến có vẻ như đang ở ngay trước mắt.

“Gần đây mọi người ít xuất hiện một chút, gặp người của Danh Nhân Đường có thể nhìn được thì nhìn, cố gắng đừng để xảy ra tranh chấp. Phải thăm dò xem thực lực ẩn giấu thực sự của bọn họ. Đề nghị của Hoa Mai Tàn Khóc cũng không tồi, mọi người nếu thấy ai được thì kết nạp thêm vào thị tộc, nhưng tôi không hi vọng gặp phải những người mới muốn chằm ngòi thị phi. Còn nữa, đoạn phim giới thiệu của Viêm Hoàng Kỳ Tích có nói đến đá ẩn tinh luyện +9, tôi đoán đá ẩn này chắc được luyện ra từ bốn loại đá vụn cộng với một số nguyên liệu khác, mọi người nên thu mua thêm đá vụn, hoặc là đi đánh quái để lấy đá vụn, đến khi nào trang chủ công bố chi tiết thì bán ra giá cao.”

Ngôn Mạch vừa dứt lời, tất cả mọi người đều sùng bái. Sau khi thảo luận xong, ai nấy phân công rõ ràng, chia ra đi điều tra tình hình Danh Nhân Đường, đi thu mua đá vụn và thông báo lại cho tất cả thị tộc biết, đừng để gây tranh chấp với Danh Nhân Đường.

Ngôn Mạch vuốt nhẹ mi tâm, anh đã bỏ ra một tuần làm xong công việc của cả tháng, cuối cùng đã có thể dành thời gian cho Bạch Thiên Trương. Không phải anh không tin tưởng cô, chỉ là anh cảm thấy tin cảm của họ vẫn cần phải được củng cố, mà việc anh cần làm thì lại quá nhiều.

Bạch Thiên Trương đang ở trên trang chủ của game, ngoài bản đồ vùng đất mới và phim giới thiệu, Viêm Hoàng Kỳ Tích còn tặng thêm và đề cao thuộc tính sinh con cái của người chơi sau khi kết hôn, nói là con, thực ra chính là một BB, có cái là hình ảnh và thuộc tính xịn hơn nhiều so với BB bình thường. Bạch Thiên Trương đang vô cùng hứng thú ngắm nghía một hình ảnh BB trên trang chủ, nó có tên là BB Hai cánh kim ô, hiệu ứng hình ảnh quả thật rất huyền diệu, một cô bé nhỏ vùng vẫy đôi cánh xanh trong suốt mà lại có gì đó mờ ảo, phía dưới có một dòng chữ “Những đứa con cưng của thần, có được dung nhan tuyệt thế vô song như mộng ảo”, thật sự rất phù hợp. Hơn nữa thuộc tính cũng cao nhất trong tất cả các BB. Bạch Thiên Trương nhìn mà trong lòng ngứa ngáy, chỉ còn thiếu nước dổ sát mặt lên màn hình.

Ngôn Mạch hỏi: “Thiên Trương, đang làm gì vậy?”

Bạch Thiên Trương đang bị kích động, đại não không kịp suy nghĩ nhiều đã thốt ra: “Ngắm BB! Hai cánh kim ô thật sự rất đẹp! Em cũng muốn có một con!”

Cô vừa nói xong cũng muốn cắn đứt lưỡi mình, bởi vì Ngôn Mạch im lặng rất lâu, thăm dò hỏi: “Hay là, chúng ta cũng sinh một đứa?”

Sau đó, Bạch Thiên Trương nói ra một câu khiến cô hối hận cả đời: “Nếu như em sinh không được thì làm thế nào?”

Trời đất chứng giám, lời này của cô hoàn toàn không có ý gì khác, bởi vì trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, loại sinh hoạt BB này cũng có xác suất, hình tượng và thuộc tính của BB là căn cứ, kế thừa thuộc tính của hai bên “cha mẹ”, ví dụ như một Mục sư và một Pháp sư, cả hai đều là hệ màu lạnh, như vậy BB sinh ra có

khả năng là màu băng xanh. Bạch Thiên Trương nghĩ, cô và Ngôn Mạch, một Phù thủy màu sắc u ám với một Chiến sĩ rực lửa... Mẹ ơi, không phải sẽ ra một BB bị kịch sao?

Ngôn Mạch rất hào sảng, nhẹ nhàng như đang nói “Ông chủ, cho tôi mì thịt bò nhiều rau thơm một chút”, nói: “Thiên Trương, vậy thì sinh nhiều thêm mấy đứa!”

Đám người trên IS đã cười đến ngả nghiêng, Thần Chơi Đêm vừa nhin cười vừa nói: “Lão đại, anh tưởng là heo sinh con đấy à? Hơn nữa người chơi có thể sinh vài BB sao?”

“Trên trang chủ game cũng không nói một cặp vợ chồng chỉ được sinh một BB, Thiên Trương, chúng ta có thể thử xem.”

Thiên Trương hừ một tiếng: “Nếu như là anh sinh, thế thì em đồng ý.”

Ngôn đại thần lần đầu tiên bị á khẩu không nói được gì, đám người Thượng Thiện Nhược Thủy cười rung trời.

“Ha ha ha ha ha! Chị dâu, chị chính là tấm gương cho phụ nữ chúng ta!”

“Chị dâu ạ, thực ra, loại chuyện sinh con này, lão đại cũng phải đóng góp...”

“Đúng đấy, có ai biết được sự mệt mỏi của đàn ông, haizz, đàn ông khóc đi khóc đi không phải tội”

“Thấy Chết Không Cứu, anh có thích hát nữa không?”

“Ha ha, chị dâu, hai người định bao giờ mới sinh một BB thật sự đây hả?”

“Đúng đấy đúng đấy, lão đại, anh phải nhớ tình nghĩa giữa chúng ta, đến lúc đó phải mời mọi người uống rượu mừng.”

Ngôn Mạch nhìn đám người ngày càng náo loạn không tưởng tượng nổi, sợ Thiên Trương da mặt mỏng không chịu được sự trêu ghẹo, anh định chuyển chủ đề thì đột nhiên nghe thấy Bạch Thiên Trương cười hì hì nói: “Được, đến lúc uống rượu mừng, nếu lễ vật của mọi người ít hơn một vạn thì lĩnh một cái bánh bao rồi ngồi ở cửa ra vào mà ăn; nếu hơn một vạn dưới ba vạn, có thể cho vào nhà ăn rau củ, củ cải trắng; nếu hơn ba vạn dưới năm vạn, được mang theo một người nhà, chúng tôi còn tặng miễn phí một ly nước lọc. Tóm lại tất cả quyền lợi qua cửa nhà họ Ngôn thì do nhà họ Bạch sở hữu, thế nào?”

Lời vừa nói ra, không ai dám cãi lại, đám người trên IS không thể nào tưởng tượng nổi, chị dâu hiền lành dịu dàng cũng có ngày trở nên xảo quyệt, cả đám người bị đả kích chìm sâu tận đáy biển. Một lúc lâu sau, Hoa Mai Tàn Khóc mới thở dài: “Lão đại, chị dâu bị anh làm hư rồi.”

Ngôn Mạch cười, hai mắt cong cong: “Vợ yêu Thiên Trương, ông xã ủng hộ em.”

Ồn ào một trận, cuối cùng Ngôn Mạch đưa Thiên Trương đi “động phòng” sinh con thật, sau khi hai người đối thoại với NPC Tổng Tử Quan Âm thì được đưa vào một nơi chưa từng thấy trong bản đồ. Hệ thống nhắc nhở đây là nhiệm vụ Bảo vệ vợ con, bản đồ là một hành lang rất dài. Bạch Thiên Trương ngồi xuống khu vực “Mang thai” quy định trong hành lang, thỉnh thoảng tại đây sẽ xuất hiện vài yêu quái. Trong suốt thời gian “Mang thai”, Bạch Thiên Trương không thể sử dụng các kỹ năng, việc Ngôn Mạch phải làm là ngăn cản quái vật tới gần cô, trong lúc đó vẫn có thể đối thoại với NPC để kêu gọi binh sĩ ra đánh quái. Nhiệm vụ này đúng là thử thách hợp lý năng lực lãnh đạo phối hợp với các kỹ năng chiến đấu của người chơi. Giờ thì Bạch Thiên Trương mới hiểu tại sao lúc đầu mới có chức năng sinh con, người chơi kéo đến như ong vỡ tổ, nhưng người thật sự sinh được con thì không nhiều. Hóa ra sinh con cũng là một kỹ năng sống!

Bạch Thiên Trương chỉ có thể ngồi yên, nhìn Ngôn Mạch mở khiên, mở ma, sau đó gọi Pháp sư, Mục sư và Chiến sĩ, Mục sư đứng sau cùng, Pháp sư đứng ngay trước đó, Chiến sĩ thì đứng hàng đầu, tạo thành ba lớp bảo vệ. Tiếp đó Vũ Thoa Phong Lạp quay đầu lại, làm một động tác ôm về phía Bạch Thiên Trương, trên đầu bay lên ba chữ: “Tin tưởng anh.”

Trong lòng Bạch Thiên Trương chấn động, cô biết đây chỉ là trò chơi, nhưng thứ cảm giác an tâm này lại chân thật đến thế, cô bị suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu “Ngôn Mạch đáng để dựa vào” làm cho hoảng sợ.

Bạch Thiên Trương mở túi đồ, nhìn quả trứng màu vàng đại diện cho đứa con, màu sắc càng ngày càng sáng, phía trên hiển thị còn năm phút nữa đứa bé sẽ chào đời. Trong năm phút đồng hồ, từng đồng quái phối thay dưới sự phối hợp tấn công của Ngôn Mạch và các binh sĩ, đến khi Hệ thống thông báo nhiệm vụ đã hoàn thành, cả Ngôn Mạch và Bạch Thiên Trương cùng thở dài.

“Thiên Trương, nhìn xem, là BB gì?”

Tay Bạch Thiên Trương khẽ run rẩy, ấn mở trứng, một vầng ánh sáng màu xanh tím lộng lẫy xuất hiện, Hai cánh kim ô nhẹ nhàng vỗ cánh giữa không trung, trên đầu là mấy chữ: Con gái của Vũ Thoa Phong Lạp và Thiên Trương Nhục Cốt Đầu.

Cùng lúc đó, Hệ thống nhảy ra tin tức.

[Thế giới] Hệ thống: Vũ Thoa Phong Lạp và Thiên Trương Nhục Cốt Đầu sau khi không ngừng cố gắng đã sinh ra BB đầu tiên Hai cánh kim ô, chúng ta hãy cùng chúc mừng họ!

22. Chương 22

“Thiên Trương, đi cày phó bản thôi.”

“Ngôn Mạch! Chúng ta sửa lại tên cho Hai cánh kim ô được không?”

“Thiên Trương...”

“Ngôn Mạch, oa! Thuộc tính của nó thật là cao! Sau này em mang hay anh mang?”

“Nếu như em thích thì...”

“Được, cứ quyết định như vậy đi! Em mang! Đến lúc nào em không mang được nữa thì anh mang nhé!”

“Ừ, Thiên Trương, anh đưa em đi xem bản đồ mới nhé, đẹp lắm.”

“Ừm, quái ở chỗ đó thế nào? Có thích hợp với đẳng cấp của BB không?”

Ngôn Mạch trầm mặc, bị ai phát hiện anh đã bị hào quang của Hai cánh kim ô che phủ, trở thành một người qua đường giáp. Bên kia, Bạch Thiên Trương vẫn còn hưng phấn mang Hai cánh kim ô chạy tới chạy lui, thỉnh thoảng thao tác cho nhân vật làm một vài động tác kì quái. Bản chất thuộc tính của BB này vốn đã cao, lại được kế thừa thuộc tính của cô và Ngôn Mạch, cuối cùng lực công kích và phòng ngự đã có thể so với một người chơi cấp cao. Bạch Thiên Trương vui mừng, cô biết vì cô có gien tốt nên mới sinh ra một BB xuất sắc như vậy! (tác giả ngoi đầu lên: Tiểu Bạch, rõ ràng là đại thần nhà cô gien tốt được chưa? Cô đừng làm độc giả lẫn lộn! Ngôn Mạch cười dịu dàng: Không sao không sao. Tiểu Bạch: *mặt ngáo ộp*...)

Bạch Thiên Trương đắn đo mãi, cuối cùng đặt một cái tên cho Hai cánh kim ô: Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt (*). Ngụ ý là kết hợp mấy chữ trong tên của Vũ Thoa Phong Lạp và Thiên Trương Nhục Cốt Đầu mà thành. Sau đó bỏ lại Ngôn Mạch lẻ loi nơi đồng không mông quạnh, sung sướng mang Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt đi đánh quái!

(*) Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt: Chiên sườn trong mưa gió =))

Vốn Bạch Thiên Trương định mang Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt đến khu luyện cấp của tân thủ, nhưng từ sau khi Viêm Hoàng Kỳ Tích mở thêm bản đồ, hệ thống tọa độ chỉ đường cũng hoàn toàn thay đổi, vì vậy Tiểu Bạch, vốn đã thiếu thốn cảm giác về phương hướng, đã hoa hoa lệ lệ lạc đường. Sau khi nhảy qua thác nước N lần mà vẫn không có kết quả, Bạch Thiên Trương đáng thương gửi tin nhắn cho Ngôn Mạch: “Ngôn Mạch, em bị lạc đường.”

Ngôn Mạch trả lời rất nhanh: “Ồ đâu trên bản đồ, tọa độ?”

Bạch Thiên Trương lệ rơi đầy mặt, không biết ở đâu trên bản đồ mới khổ chứ, cô bạo lực cầm con chuột kích liên tục, nhảy! Nhảy tiếp! Phía trên thác nước là một hang động tối om, Bạch Thiên Trương tò mò, đi chuột qua xem xét, bỗng nhiên cửa sổ trò chơi thay đổi, biến thành cô đang đi vào một cung điện!

Bạch Thiên Trương vừa định gửi tin nhắn cho Ngôn Mạch thì kinh hoàng phát hiện ra hộp thư đã biến mất. Chết rồi chết rồi, Bạch Thiên Trương xoắn xuýt, kéo Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt chạy loạn bốn phía tìm cửa ra, cô không muốn vĩnh viễn bị giam cầm ở cái nơi kì quái thần không biết quỷ không hay này đâu!

[Phụ cận] Cành Hoa Bên Sườn Núi: Người đẹp à, cô đừng có chạy tới chạy lui nữa được không? Tôi chóng mặt quá.

[Phụ cận] Hạt Cát Trong Biển Người: Hai cánh kim ô! A, lão đại, là người của Thượng Thiện Nhược Thủy. Bà xã của Vũ Thoa Phong Lạp.

[Phụ cận] Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu: Thấy rồi.

Lúc này Bạch Thiên Trương mới phát hiện, hóa ra trong cung điện ngoài cô vẫn còn có sinh vật sống khác. Cô lập tức cảm động suýt nữa nước mắt rơi lã chã, ôm tâm tình kích động trong lòng, hấp tấp chạy tới.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Chào mọi người! Xin hỏi làm thế nào mới ra khỏi cung điện này được?

[Phụ cận] Hạt Cát Trong Biển Người: ...

[Phụ cận] Cành Hoa Bên Sườn Núi: Người đẹp, cô không đọc trên trang chủ à? Đây là phó bản mới ẩn giấu của Viêm Hoàng Kỳ Tích, không rõ cửa vào, không rõ thời gian giới hạn, chúng tôi đều đánh bừa mà vào được đây, xem ra cô cũng vậy. Cứ bình tĩnh chờ xem.

Bạch Thiên Trương hồi hận, tại sao cô lại muốn chết mà đâm đầu vào để bị cái hang động quái quỷ này cảm dỗ chứ? Nhìn kỹ, Cành Hoa Bên Sườn Núi, Hạt Cát Trong Biển Người, trên đầu đều hiển thị tên “Danh Nhân Đường”! Mà Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu... Bạch Thiên Trương bắt đầu nghiêm túc cân nhắc khả năng tự sát, tại một nơi kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay này gặp phải một đại thần kiêu tộc trưởng của Danh Nhân Đường – Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu, có phải cô không còn tìm được đường sống nữa không?

Trong lúc Bạch Thiên Trương đang thỏa thích YY các loại kết cục cho cái chết của mình, sự thật đã chứng minh ý nghĩ tiểu nhân của cô quả thực vô cùng xấu xa. Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu hoàn toàn không có tính toán gì với cô, im lặng ngồi xuống. Trái lại, Cành Hoa Bên Sườn Núi và Hạt Cát Trong Biển Người lại mềm mại miệng cười, vô cùng huyền ảo.

Bạch Thiên Trương cũng cấp mông đi tìm một nơi hẻo lánh ngồi xuống, nhân thể lên trang chủ xem chút thông tin về cái phó bản ẩn giấu này. Kết quả mấy dòng chữ trên trang chủ làm cô suýt ngã ngửa: Phó bản ẩn giấu, không rõ cửa vào phó bản, không rõ thời gian giới hạn, không rõ hình thức nội dung. Mời người chơi tự mình cầu nhiều phúc.

Tự cầu nhiều phúc cái đầu ấy! Cô đang oán thầm thì có điện thoại của Ngôn Mạch: “Thiên Trương, sao vậy? Bây giờ em đang ở đâu?”

“... Em gặp phải phó bản ẩn giấu. Còn có Cành Hoa Bên Sườn Núi, Hạt Cát Trong Biển Người và Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu ở đây, đều là người của Danh Nhân Đường.”

“... Anh biết rồi. Phó bản ẩn giấu cần có đủ số lượng người mới có thể vào, bọn em còn thiếu một người. Anh đi thử xem có tìm được chỗ đó không. Nếu như trước khi anh đến mà đã bắt đầu thì nghe Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu chỉ huy, chú ý an toàn, đừng để bị treo máy.”

“Được.” Bạch Thiên Trương cảm thấy hơi căng thẳng, trước kia những lúc đi phó bản khó khăn thế này đều là Ngôn Mạch đưa cô đi, Chiến sĩ khí chất hiên ngang luôn đứng chắn trước cô, cảm giác an toàn tuyệt đối, nhưng lần này cô một mình đi phó bản cùng người của Danh Nhân Đường, trong lòng có cảm giác bất an, thấp thỏm.

Chưa ngồi bao lâu, Vũ Thoa Phong Lạp vẫn chưa tới, trong cung điện đột nhiên xuất hiện một người chơi, là Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên.

Đồng thời, trên kênh Thế giới hiện ra thông báo.

[Thế giới] Hệ thống: Chúc mừng người chơi Hạt Cát Trong Biển Người, Cành Hoa Bên Sườn Núi, Bể Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu, Thiên Trương Nhục Cốt Đầu và Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên đã khởi động phó bản ẩn giấu. Đội ngũ đã đủ, tự động đưa vào phó bản.

[Thế giới] Nhẹ Múa Bay Lên: Lão đại! Anh tìm được phó bản ẩn giấu rồi à?

[Thế giới] Xin Đùng Bay Lên: Thiên Trương Nhục Cốt Đầu? Không phải là người của Thượng Thiện Nhược Thủy sao?

[Thế giới] Hiệp Khách Heo: Chị dâu! Sao lại dây dưa với người của Danh Nhân Đường vậy?

[Thế giới] Thần Chơi Đêm: Thiên Trương, cẩn thận.

[Thế giới] Cách Thức Hóa: Ngôn Thiếu, Thiên Trương không ở chỗ cậu à?

[Thế giới] Nhẹ Múa Bay Lên: Thế nào gọi là dây dưa với chúng tôi? Chúng tôi mới không thèm ấy!

Đương nhiên, đám người chỗ Bạch Thiên Trương không thể nào nhìn thấy được sự hỗn loạn trên kênh Thế giới. Bạch Thiên Trương giật mình khi thấy người vừa tới là Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên. Cô không có thiện cảm với người này, trong tiềm thức đã tự động coi là tình địch, vì thế cô cảm thấy phó bản lần này thật sự là con đường chông gai.

[Phụ cận] Hạt Cát Trong Biển Người: Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên, cô mới cấp 80?

[Phụ cận] Cành Hoa Bên Sườn Núi: Lão đại, làm sao bây giờ? Có cần giết cô ta cho trở về thành rồi chờ người kế tiếp không? Đẳng cấp thấp quá.

[Phụ cận] Bể Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu: Không cần. Phó bản này có thể căn cứ vào đẳng cấp của người chơi để điều chỉnh độ khó, cho Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên làm đội trưởng, công kích và phòng ngự của BOSS chính là căn cứ theo thuộc tính của đội trưởng, như vậy để Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên lại thì sẽ dễ dàng qua được. Phó bản này trước đây chưa từng có ai đánh, mọi người cẩn thận.

Bể Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu nói xong, hai người kia cũng không có ý kiến. Vì vậy cả tổ đội được đưa vào trong, tuy Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên là đội trưởng, nhưng thực tế, toàn bộ hành trình đều do Bể Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu chỉ huy.

Địa điểm vẫn là một cung điện tráng lệ, có điều trong cung điện này có một chiếc quan tài bằng thủy tinh cực kì quái dị, kết hợp với âm thanh phó bản ngắt quãng, ẩn hiện như tiếng khóc nỉ non của người con gái, Bạch Thiên Trương chợt cảm thấy sống lưng ớn lạnh.

Bể Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu vừa lên tiếng nhắc nhở mọi người đừng tùy tiện lại gần quan tài thì Hạt Cát Trong Biển Người đã đi qua. Sau đó hình ảnh lóe lên, trên bản đồ đột nhiên xuất hiện một đồng quái vật tinh anh. BOSS ở chính giữa nói: “Các huynh đệ, ma lực của công chúa có thể ngăn cản được yêu quái hung ác, nhưng không có cách nào ngăn được tiểu nhân nham hiểm! Lại có người xâm nhập vào gian mộ của công chúa, chúng ta hãy đại diện cho ánh trăng tiêu diệt bọn chúng, để công chúa được yên nghỉ!”

Bạch Thiên Trương còn chưa kịp khinh bỉ lời kịch này, một đám quái đã chủ động vây quanh tấn công.

Lúc này cô mới thấy được khí thế của Phù thủy Bể Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu, lực công kích của Toàn Cơ Ảnh của hần có thể so với Mèo Xiêm La của cô, còn cô là nhờ dựa vào lực công kích mạnh mẽ của Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt nên mới không phơi thây tại chỗ. Phù thủy nhỏ bé Bạch Thiên Trương cảm thấy xấu hổ sâu sắc, tại sao mọi người đều là Phù thủy, cô lại kém cỏi như vậy?

Giải quyết xong một đám quái nhỏ, trước sự tấn công đồng loạt của năm người, BOSS âm ỉ ngã xuống đất, trước khi chết còn nói một câu: “Các người sẽ không thực hiện được đâu! Gian mộ nằm sâu trong ma lực của công chúa, sẽ phá hủy tất cả những thế lực lại gần nàng!”

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: À, tôi biết rồi. Quan tài này trống rỗng, có thể di hài của công chúa đã bị lấy cắp, vì thế đám người canh giữ gian mộ mới cố chấp như vậy. Nó nói gian mộ ở sâu trong ma lực của công chúa, rất có thể là lời nguyên của hồn phách công chúa, mà vừa rồi nó còn đề cập tới yêu quái hung ác, có khả năng BOSS ở cửa tiếp theo sẽ là động vật.

Cô vừa nói xong một tràng, đáp lại là sự im lặng tẻ ngắt. Bạch Thiên Trương hơi xấu hổ, có lẽ trí tưởng tượng của cô quá phong phú, nhìn cô tuôn ra một đoạn cốt truyện đầy khúc mắc máu chó này chắc cũng giật được giải Oscar rồi. Cô yên lặng nghĩ: Được, mọi người cứ kệ tôi đi. Lúc này trên khung đối thoại nhảy ra một hàng chữ.

[Phụ cận] Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu: Phân tích không tồi. Rất có thể chính là như vậy.

[Phụ cận] Hạt Cát Trong Biển Người: Kinh hãi! Lão đại có thể khen người khác sao!

Bạch Thiên Trương vẫn còn đang cảm kích lời nói đỡ của Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu, nhưng sau đó anh ta ngoại trừ mấy lời chỉ huy thì không nói thêm câu nào thừa thãi.

Đi qua hành lang khúc khuỷu quanh co của cung đình, bọn họ đã đến được chỗ sâu trong gian mộ, đến khi cái con cóc chảy đầy nước miếng ôm cái bụng núc ních kia kêu lên oe óe hai tiếng, mọi người mới đột nhiên cảm thấy khâm phục Bạch Thiên Trương.

[Phụ cận] Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên: Thiên Trương, cô lợi hại thật đấy. =^_ ^=

[Phụ cận] Cành Hoa Bên Sườn Núi: Choáng! Là động vật thật!

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: ... Tôi chỉ đoán thôi.

Theo nguyên tắc thì bình thường cửa thứ hai sẽ có độ khó cao hơn cửa thứ nhất một chút, thế nhưng BOSS con cóc này, ngoại trừ phóng độc về phía người chơi, lực phòng ngự công kích không khác BOSS trước là mấy. Năm người họ nhẹ nhàng đánh cũng làm áu của nó biến thành màu đỏ, đúng lúc mọi người nghĩ rằng sẽ kết thúc, BOSS đột nhiên gọi ra rất nhiều cóc con, những con cóc đó thè những chiếc lưỡi nhỏ dài phân nhánh màu đỏ quấn lấy họ, lúc này BOSS đại nhân lại phi thường hồi máu đầy lại, đám Thiên Trương thì bị những chiếc lưỡi kia cố định, không thể cử động, cột máu bắt đầu tụt xuống.

Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu quyết định rất nhanh, gọi BB của anh ta vẫn còn đang tấn công BOSS về, đánh vào con cóc đang quấn lấy mình, cóc con nhanh chóng bị treo, Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu thừa cơ thoát thân, chạy ra khỏi phạm vi công kích của BOSS, tung ra một kĩ năng quần công, giải thoát cho cả đám Thiên Trương đang bị bất động, lúc đó mọi người mới thoát khỏi bị kịch bị đầu lưỡi của con cóc cầm chân.

Thế nhưng Bạch Thiên Trương nhanh chóng hiểu ra, câu nói ‘tự cầu nhiều phúc’ trên trang chủ của trò chơi thực ra có nhiều hàm nghĩa, bởi vì BOSS đột nhiên bay lên, đuổi ra chiếc lưỡi vừa thô vừa dài còn dính nước miếng nhỏ giọt, đầu lưỡi của nó luồn lách như một con rắn, quấn vài vòng lấy Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu, lập tức cột máu của anh ta liên tục giảm xuống, Cành Hoa Bên Sườn Núi cũng không kịp tăng máu, tất cả đều trơn tròn mắt. Bạch Thiên Trương phản xạ có điều kiện, gọi ra Toàn Cơ Ảnh, thú địa ngục, Mèo Xiêm La và Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt của mình, chính cô thì cầm dao găm, cùng lúc tấn công vào đầu lưỡi của BOSS. Dưới sự công kích của một người và bốn động vật thì cuối cùng lưỡi của BOSS cũng đứt, nháy mắt vỡ vụn, máu phun ra tung tóe khắp màn hình. Bạch Thiên Trương rung mình, khắp người nổi da gà, hiệu quả như thật nhưng cũng quá dọa người.

BOSS bị cắt mất lưỡi bắt đầu phát cuồng, Bạch Thiên Trương còn chưa kịp triệu hồi các con thú đã bị BOSS tấn công nặng nề, một luồng sáng trắng lóe lên, cô bị đẩy ra ngoài.

Sau khi Bạch Thiên Trương phục sinh ở trong thành, cô lập tức gửi tin nhắn cho Ngôn Mạch, mặt mày hớn hở sinh động kể lại chi tiết đoạn đường vừa trải qua. Lúc Ngôn Mạch biết cô không bị người của Danh Nhân Đường gây khó dễ, cũng cười cười cho qua không để ý.

Bạch Thiên Trương cũng nhanh chóng quẳng đoạn trải nghiệm này ra khỏi đầu. Nửa giờ sau, cô nhận được một tin nhắn từ người lạ, tên phía trên đề là Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu: “Đánh phỏ bắn đạt được, 100J đã được gửi đến nhà kho của cô. Còn nữa, cảm ơn cô đã ra tay cứu tôi.”

Bạch Thiên Trương đã hiểu, bọn họ chắc là đã qua cửa, vì thế trở về cảm ơn rồi cũng không nói nhiều, đối phương cũng không cần đáp lại. Tuy trước mắt không có xung đột, nhưng dù sao vẫn là thuộc hai phe cánh, là Sở hà Hán giới (*), phân biệt rõ ràng.

(*) Sở hà Hán giới: con sông định ra biên giới giữa nước Sở và nước Hán

23. Chương 23

Sắp tới giao thừa, Bạch Thiên Trương cũng không có việc gì, ngày ngày lôi kéo Thư Nhất Nhuận trong trò chơi chết sứt đầu mẻ trán. Trong khoảng thời gian này, tình cảm giữa cô và Ngôn Mạch có thể nói là tiến triển với tốc độ thần thánh, người ta thường xuyên nhìn thấy Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, Vũ Thoa Phong Lạp, ở giữa còn kẹp một Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt, một nhà ba người kì lạ vô cùng hòa thuận, ngọt ngào đi đánh quái.

Còn có việc lớn gì nữa, chính là Uống Rượu Bên Khe Suối đã lên đến cấp 119. Bảng xếp hạng PK của Viêm Hoàng Kỳ Tích mỗi tháng lại đổi mới một lần, hôm ấy khi Bạch Thiên Trương bất thành linh nhìn thấy tên Uống Rượu Bên Khe Suối ở đó, bỗng dưng sinh ra một loại tình cảm vừa vui lại vừa buồn giống như nhà có con gái đi lấy chồng. Vui vì thấy đồ đệ bé nhỏ đã không còn thua kém, buồn là vì Uống Rượu Bên Khe Suối đã không còn thua kém, hoàn toàn che lấp hết hào quang của cô.

Cô nhớ tới chuyện Vũ Thoa Phong Lạp nói thị tộc cần tuyển người, thuận miệng nhắc: “Đồ đệ à, hay là cậu tới thị tộc chúng tôi đi? Trong đây tốt lắm.”

Bùi Lăng Sơ ngẩn người, không biết đang suy nghĩ gì, ánh mắt khê dao động, sau đó nói: “Được.”

Bạch Thiên Trương không ngờ cậu ta đồng ý nhanh như vậy, hơn nữa lúc đang nói chuyện quên mất cô chỉ là nhân vật nhỏ bé trong tộc, lúc kịp nhận ra thì đã ấn cho thêm Uống Rượu Bên Khe Suối vào tộc rồi.

[Thị tộc] Tỉnh Giác Không Thấy Vợ Đâu: Người mới tới!

[Thị tộc] Cách Thức Hóa: Thiên Trương, đây là đồ đệ của em à?

[Thị tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Đúng vậy. Phó tộc trưởng có cần phải kiểm tra PK không?

[Thị tộc] Cách Thức Hóa: Không cần, cậu ta đứng thứ sáu trên bảng PK mà.

[Thị tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Đúng vậy, đồ đệ của em lợi hại không? Đây chính là thầy giỏi trò giỏi!! Ha ha!

[Thị tộc] Thần Chơi Đêm: Mất như sao, Thiên Trương, đồ đệ của chị có thể cho em nhúng chàm không?

[Thị tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Biến! Đồ đệ. Lại đây, đến chào hỏi mọi người!

[Thị tộc] Uống Rượu Bên Khe Suối: Chào mọi người, tôi là Uống Rượu Bên Khe Suối, Pháp sư cấp 119, thần đạo cấp 75, nhờ mọi người chỉ giáo nhiều hơn.

[Thị tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Oa! Người mới này tôi thích! Đúng hình tượng tôi thích nha!

[Thị tộc] Thấy Chết Không Cứu: Bà xã, sao em lại nói chuyện kiểu đó? Còn nữa, anh mới là ông xã của em! Sao em có thể thêm thuồng đàn ông khác ở trước mặt anh hả!

[Thị tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Đi chết đi! Ai là bà xã của anh! Tôi vẫn còn độc thân! Uống Rượu Bên Khe Suối, đừng nghe Thấy Chết Không Cứu nói lung tung, sự việc không phải như vậy!

[Thị tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: ... Đồ đệ, không cần để ý tới bọn họ.

[Thị tộc] Hoa Mai Tàn Khốc: Chị dâu, chị giữ gìn đồ đệ như thế, coi chừng lão đại ăn giấm chua. Đàn ông đã ghen là không còn lý trí đâu!

[Thị tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: ...

Thư Nhất Nhuận đỏ mắt, dong đưa Bạch Thiên Trương để cho cô đi cửa sau vào Thượng Thiện Nhược Thủy. Bạch Thiên Trương bị nắn nỉ đến chết đi sống lại, nhưng vì không có Ngôn Mạch ở đó nên cô phải mặt dày đi tìm Cách Thức Hóa thương lượng. Cách Thức Hóa nghe xong, choáng váng chóng cả mặt, Thiên Trương than thở đứa nhỏ này chất phác trung thực, nói cái gì mà bắt đắc dĩ mới tìm anh để thương lượng, bảo là dù gì Thiên Sứ Khát Máu cũng cấp 100, cho vào thị tộc cũng không sao, sau này có thể từ từ luyện cấp mà. Vì vậy Thiên Sứ Khát Máu công khai có ô dù là quan hệ em gái của phu nhân tộc trưởng, trà trộn vào Thượng Thiện Nhược Thủy bắt đầu tàn phá những người chơi là nam.

Ngoài Uống Rượu Bên Khe Suối và Thiên Sứ Khát Máu gia nhập Thượng Thiện Nhược Thủy, Danh Nhân Đường cũng kết nạp thêm nhiều người mới. Bạch Thiên Trương để ý, Đừng Đánh Mất Đừng Bỏ Quên đã lên đến cấp 110, cũng gia nhập Danh Nhân Đường.

Thời gian ngày ngày mồm năm miệng mười kiên trì đùa giỡn Cách Thức Hóa cùng Thư Nhất Nhuận cũng đã trôi qua. Tiếp đó đã đến giao thừa.

Hôm giao thừa, trong Viêm Hoàng Kỳ Tích đột nhiên có hoạt động, nhưng Thư Nhất Nhuận và Bạch Thiên Trương vẫn ngoan ngoãn không vào trò chơi, cùng làm sủi cảo với cha Bạch mẹ Bạch, cha Thư mẹ Thư. Sủi cảo của Thư Nhất Nhuận vỏ thì dày nhân thì nhiều, nhân bánh bị tòi cả ra ngoài vỏ, sủi cảo của Bạch Thiên Trương thì vô vị, vỏ bánh in đầy dấu móng tay, để lên bàn nhìn rất không ổn. Mẹ Bạch liếc nhìn hai chị em, chán ghét xua tay, đuổi các cô như đuổi ruồi.

Thư Nhất Nhuận hưng phấn chạy đi mở máy tính. Bạch Thiên Trương cảm thấy thật sự nhàm chán, lại không muốn ngồi máy tính, vì vậy quyết định ra ngoài mua pháo hoa. Nháy mắt vừa bước ra ngoài, cô nhận ra mình thật nào tàn, ngoài đường ba mươi Tết vô cùng vắng vẻ, đa số cửa hàng đều đã đóng cửa, chắc hẳn tất cả mọi người đều về nhà ngồi quanh bếp lò xuyết xoa, vừa chơi mạt chược vừa cắn hạt dưa, ở đâu ra có pháo hoa bán chứ.

Ngôn Mạch đã từng đánh giá qua tư duy của Bạch Thiên Trương cho Đỗ Khanh Cách nghe: “Thiên Trương nhất định rất có bản lĩnh, trong hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan hay do dự, cô ấy sẽ có biện pháp làm cho bản thân cảm thấy yên tâm thoải mái, hơn nữa luôn tin tưởng rằng sự việc sẽ phát triển theo hướng tích cực.” Khi đó, Đỗ Khanh Cách yên lặng suy ngẫm những lời này rất lâu, hỏi: “Ý cậu là muốn khen ngợi hay có nghĩa xấu?” Ngôn Mạch nhún vai: “Tôi cũng không biết.”

Lời nói của Ngôn đại thần chính là chân lí, là châm ngôn. Đường đến đại não của Bạch Thiên Trương vẫn còn rất dài, cho nên Tiểu Bạch vẫn tin tưởng rằng thành phố H lớn như vậy, nhất định vẫn còn một cửa hàng pháo hoa chưa đóng cửa, hơn nữa vắng vẻ có khi còn được giảm giá!

Có đôi khi vận mệnh rất thần kì như vậy, cho nên tại một góc ngách trong ngõ hẻm, quả nhiên có một cửa hàng như thế tồn tại. Ông chủ đang ngồi bắt chéo hai chân, xem tiết mục tiểu phẩm cuối năm kinh điển bao năm như một. Đôi giày cũ lác lư trước màn hình TV, ông chủ cười lớn, cười đến nỗi cả người ngả nghiêng mất trật tự. Bạch Thiên Trương đầu đầy vạch đen gọi ông chủ, ông chủ tùy tiện rút một gói pháo hoa dưới đáy tủ đưa cho cô, cười toe toét lộ ra mấy chiếc răng vàng: “Đây, mua một tặng một, mười tệ sáu.”

“Ồ, rẻ thế ạ.”

Ông chủ hào sảng phát tay: “Không có gì, tôi không lỗ, không thiếu tiền.”

Bạch Thiên Trương cầm một đồng pháo hoa, mặt mày hớn hở như đang cầm hoa hồng. Trên đường về còn cố ý đi một vòng vào công viên. Vì vậy sau nhiều ngày, tại một nơi hoang vu vắng vẻ không phân chim trong công viên, trong tình huống Bạch Thiên Trương đang cầm một đồng pháo hoa đầy màu sắc, cô đã gặp chàng trai như ngọc.

Cậu ta ngồi trên một chiếc ghế đá, không mặc đồng phục mà là một chiếc áo khoác màu xám, giữa ngón tay kẹp một điếu thuốc, nhưng cậu ta không hút, chỉ nhìn điếu thuốc chậm rãi cháy hết, tích thành một đoạn tàn thuốc dài, sau đó rơi xuống – một cảnh đẹp đến mê hồn.

Bạch Thiên Trương lặng lẽ nín thở, chuẩn bị phát tay áo biến đi không dấu vết như một làn khói, đột nhiên chàng trai như ngọc mở miệng, giọng nói của cậu ta cũng giống như ngọc, trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Chờ đã?”

Bạch Thiên Trương càng hoảng sợ, có tật giật mình, hay là cậu ta đã biết mình bị rình trộm suốt thời gian qua? Cô nở một nụ cười dịu dàng đáng yêu: “Hử, gọi tôi phải không? Gì vậy?”

“Có thể cho tôi mấy thanh pháo hoa của cô được không?”

? Tiểu Bạch bị sự cố này làm ờ mịt, lúc kịp phản ứng thì vội vàng “À” một tiếng, lấy ra mấy thanh đưa cho cậu ta. Chàng trai như ngọc lấy từ trong túi quần một chiếc bật lửa, đốt pháo hoa, khê vung vậy giống như đứa trẻ, ngọn lửa nhỏ lóe sáng, xì xì bùng cháy, thật vui, thế nhưng biểu lộ trên mặt cậu ta lại rất cô đơn.

Bạch Thiên Trương ngây ngốc nhìn chàng trai như ngọc đốt xong pháo hoa, sau đó phóng khoáng phải xông bỏ đi, từ đầu đến cuối không hề liếc nhìn cô. Bạch Thiên Trương đau khổ, nhưng rất nhanh, sự việc còn đau khổ hơn đã xảy ra – bác gái bảo vệ ống tay áo đeo băng đỏ đã hoa hoa lệ lệ giá lâm!

Bạch Thiên Trương thật sự muốn tìm một chỗ để kết liễu luôn cho xong. Bác gái nhìn mặt đất đầy mảnh pháo hoa vụn, mặt nhăn nhó, dữ tợn chỉ tay: “Cô có biết trong nội thành không được phép đốt pháo hoa hay không? Hả?! Có biết hay không?”

Bạch Thiên Trương mắt hai hàng lệ, ngửa mặt lên trời: “Bác ơi, không phải cháu đốt, thật đấy!”

“Trên tay cô vẫn còn cầm một đồng dây này, không phải cô đốt thì là ai đốt? Đây là công viên! Làm người phải biết đạo đức nơi công cộng cô rõ chưa? Hả?! Cô có biết không? Thôi, cô cũng đừng nên nói dối, phạt năm mươi tệ, trời đất ơi, trời lạnh thế này, cô không ở nhà lại ra ngoài phạm tội làm cái gì!”

Phạm tội? Bạch Thiên Trương cảm hận đấm ngực, cháu cũng muốn biết cháu làm cái gì nên tội đây!

Có câu lời vàng ngọc bị thương đau đớn lòng. Vì vậy sau khi mò túi quần gom góp đủ năm mươi tệ nộp cho bác gái, Bạch Thiên Trương hoàn toàn tuyệt vọng, nản lòng cầm chặt pháo hoa lê từng bước về nhà, vừa đi vừa nghĩ xem làm thế nào để móc được tiền lì xì từ túi ba mẹ.

Buổi tối, một nhà bốn người vây quanh trước ti vi chuẩn bị xem tiết mục cuối năm. Thư Nhất Nhuận và Bạch Thiên Trương bận bịu gửi tin nhắn chúc năm mới rồi lại trả lời tin nhắn, tin nhắn của Dư San đơn giản chỉ là nhiều chuyện, nghe ngóng tiến triển giữa cô và Ngôn Mạch, tin nhắn của Mễ Nhan Nhan lại rất quái lạ: “Thiên Trương, tớ chết rồi. Cậu đừng nhớ đến tớ nữa.”

Khóe miệng Bạch Thiên Trương giật giật, đêm giao thừa, con nhóc này bị trúng gió à: “Vớ vẩn, nói chuyện tử tế đi! Làm sao?”

“Tớ bị trường sắp xếp đến phòng thiết kế của Phong Khuynh thực tập.”

“Thế không tốt à? Không phải cậu sống chết tôn thờ Phong Khuynh sao?”

“Chết mất, cậu chả biết gì cả, tớ tưởng được gặp Ngôn tổng, không ngờ lãnh đạo trực tiếp của tớ lại là một người phụ nữ tên là Cố Niên! Cô ta khủng bố lắm cậu biết không? Ngày nào cũng chèn ép tớ, thật sự sống không bằng chết...” Mễ Nhan Nhan chưa biết quan hệ giữa Thiên Trương và Ngôn Mạch, vì vậy mang tất cả những việc ác độc xảo trá của Cố Niên kể hết cho Bạch Thiên Trương.

Bạch Thiên Trương nghe xong, theo khách quan cảm thấy Mễ Nhan Nhan cũng không sai, cái cô Cố Niên kia thật sự hơi khó hầu hạ. Nhưng nếu là phòng thiết kế, phải do Ngôn Mạch quản lý chứ, cô nghĩ vậy, vừa gọi điện cho Ngôn Mạch vừa cười mở ám, điện thoại kết nối, giọng nói của Ngôn Mạch vẫn vang lên như thế: “Thiên Trương! Có chuyện gì thế?”

Bạch Thiên Trương, chẳng lẽ không có việc gì thì không thể gọi điện cho anh?

“Không có gì, giao thừa rồi, chúc mừng năm mới!”

“À, em cũng thế.” Yên lặng thật lâu, lại nói: “Anh rất nhớ em.”

Trái tim yếu mềm của Bạch Thiên Trương khẽ dao động: “Em cũng thế. Đúng rồi Ngôn Mạch, trong bộ phận thiết kế của anh có phải có một người tên là Cố Niên không?”

Tay Ngôn Mạch đang cầm điện thoại thoáng run rẩy, anh còn chưa kịp nói về Cố Niên với Thiên Trương, nếu như Thiên Trương biết được về Cố Niên từ miệng người khác... Hai mươi lăm năm qua anh chưa từng bối rối như lúc này, gắng gượng ổn định tâm tình, hỏi: “Ừ có. Sao thế?”

“À, ừm, bạn học của em thực tập dưới quyền cô ấy, tên là Mễ Nhan Nhan. Hình như nghe cô ấy nói, Cố tiểu thư rất vô lý, đương nhiên, chưa chắc lời cô ấy nói đã là thật. Ừm, ý em là, nếu như anh về phòng thiết kế, có thể để ý một chút được không...”

Ngôn Mạch trước tiên thở dài một hơi, sau đó nói: “Được, khi nào qua anh sẽ để ý.”

Hai người chấm dứt cuộc điện thoại, Ngôn Mạch cầm chìa khóa xe đang định đi. Tiếng chuông cửa vang lên.

Cố Niên đẩy xe đồ ăn, cười dịu dàng đứng trước cửa: “Ngôn Mạch.”

Ngôn Mạch nhìn đủ loại đồ ăn trên xe, nháy mắt hiểu ra ý đồ của Cố Niên, anh nở nụ cười có lỗi: “Thật xin lỗi, Cố Niên. Anh có việc ra ngoài, không thể ăn cơm cùng em.”

Cố Niên rất thất vọng: “Bác trai bác gái đều ở nước ngoài, em nghĩ một mình anh chắc rất cô đơn nên mới muốn đến đây ăn cùng anh bữa cơm tất niên.”

Ngôn Mạch áy náy, vừa định đi đột nhiên nhớ ra điều gì: “Đúng rồi, Cố Niên, nhân viên của em có thực tập sinh nào tên là Mễ Nhan Nhan không?”

Cố Niên khó hiểu trước tốc độ chuyển chủ đề của Ngôn Mạch: “Có. Sao vậy?”

“Không sao cả. Anh hi vọng em rộng rãi với cô ấy một chút, thực tập sinh dù sao vẫn còn non nớt, em nên thông cảm nhiều hơn, đừng gây khó dễ cho cô ấy.”

Cố Niên sững sốt, tiếp đó nở nụ cười: “Em biết rồi. Mễ Nhan Nhan là bạn học của cô gái kia sao?”

Không đợi Ngôn Mạch trả lời, cô đột nhiên kích động: “Ngôn Mạch! Em nghĩ anh chỉ chơi đùa, chẳng lẽ anh thật lòng sao? Anh đừng quên, em mới là người được bác trai bác gái tán thành!”

Nụ cười của Ngôn Mạch lạnh đi, hơi thở cũng lạnh lẽo, anh cau mày nói: “Cố Niên, anh nghĩ trước kia anh đã nói rất rõ ràng. Nếu thái độ mơ hồ trước đây của anh khiến em có hi vọng, thì anh rất xin lỗi.” Anh nhìn cô vừa chân thành vừa lạnh lùng, “Nếu có việc gì để anh có thể đền bù cho em, anh sẽ cố hết sức. Thế nhưng không bao gồm tình cảm của anh. Ba mẹ bên kia, anh sẽ nói chuyện với họ, bởi vì anh yêu Thiên Trương, cho nên anh không muốn để cô ấy phải có bất kì gánh nặng hay áp lực nào hết. Cô ấy là của riêng anh, anh cũng là của riêng cô ấy.”

Cố Niên tuyệt vọng nhìn nét mặt dịu dàng của Ngôn Mạch khi nhắc đến Thiên Trương, hóa ra Ngôn Mạch cũng có lúc dịu dàng như thế, cũng sẽ biết nói những lời yêu thương ngọt ngào, thế nhưng đối tượng, lại không phải là cô.

“Phòng đến trưa mai mới trả. Hôm nay em có thể ngủ ở đây một đêm, rất xin lỗi, Cố Niên.”

Ngôn Mạch đi rồi, Cố Niên bình tĩnh nhìn bóng lưng anh biến mất, sau đó cầm điện thoại bấm một dãy số. Không lâu sau, một cậu con trai trẻ tuổi xuất hiện trước cửa phòng: “Chị Niên, gọi em gấp vậy có chuyện gì thế?”

Cố Niên chỉ máy tính trong phòng khách sạn: “Chị muốn em giúp chị phá mật mã của tài khoản đã từng chơi Viêm Hoàng Kỳ Tích trên máy này.”

24. Chương 24

Mấy người nhà họ Bạch ăn xong bữa cơm tất niên, tất cả cùng ngồi quanh ti vi xem chương trình cuối năm.

Thư Nhất Nhuận vừa cắn hạt dưa tanh tách, vừa chỉ trỏ sôi nổi: “Mẹ ơi, tên Phùng Cung kia sao ăn mặc giống quả ớt vậy, buồn cười quá.” “Ha ha, Bạch Thiên Trương, nhìn thấy mức độ ăn ý của Thái Minh và Quách Đạt chưa, thật sự giống chị với Ngôn Mạch nha!”

Bạch Thiên Trương tung qua một chương, Thư Nhất Nhuận giác ngộ: “Em sai rồi, Quách Đạt sao có thể so sánh với Ngôn Mạch.”

Mẹ Bạch hai mắt phát sáng: “Ngôn Mạch là ai?”

Thư Nhất Nhuận thuận miệng nói tuốt ra: “Đàn ông của chị Thiên Trương.”

Lời này vừa nói ra, nụ cười kinh hãi của bà có thể so sánh với Phù Dung tỷ tỷ, ba Bạch đang cúi đầu cắn dưa hấu, nghe thấy câu này rằng cũng rắc một tiếng... Khẽ dùng lực, vỏ dưa hấu bay thẳng tới mặt mẹ Bạch, dán sát vào.

Về mặt mẹ Bạch dữ tợn, trông giống như oan hồn nhập vào, âm trầm nhìn xoáy vào Bạch Thiên Trương: “Rốt cuộc chuyện là thế nào?”

Bạch Thiên Trương cảm hận liếc nhìn Thư Nhất Nhuận, một khoảng im lặng.

Giữa khoảng lặng im đó, tiếng chuông điện thoại của Bạch Thiên Trương vang lên. Cô nước mắt lưng tròng, thần linh vẫn còn quan tâm đến cô, vị thiên sứ này làm việc thật tốt! Cô bắt lấy điện thoại như vợ được ân nhân cứu mạng, chân chó cười cười nịnh nọt, nói với mẹ Bạch: “Mẹ, con ra ngoài nghe điện thoại.”

Sau đó cô cúi đầu nhìn, lòng chợt lạnh lẽo. Thần linh đúng là quan tâm tới cô thật, có điều không phải thiên sứ, mà là sứ giả gây chuyện Ngôn Mạch.

Bạch Thiên Trương run rẩy nhận điện thoại: “Ngôn Mạch...”

“Thiên Trương, anh đang ở dưới lầu nhà em.”

“Hả, gì? Á!!” Bạch Thiên Trương hét lên một tiếng lạc giọng, sau đó bỏ nhào vào phòng, nhìn qua cửa sổ.

Dưới ánh đèn đường lờ mờ thật sự có một bóng dáng cao gầy, nghe thấy âm thanh mở cửa, người đó ngẩng đầu lên, vẫy tay về phía này. Nhà Bạch Thiên Trương ở trên lầu hai, vì thế độ cao vẫn rất thấp. Cô cúp điện thoại, ngạc nhiên hỏi Ngôn Mạch: “Sao anh lại đến đây?”

Về mặt Ngôn Mạch trong bóng đêm nhìn không rõ lắm, chỉ nghe được tiếng cười trầm thấp: “Có ý đến gặp em. Muốn tặng em quà mừng năm mới.”

Bạch Thiên Trương kích động, trái tim run rẩy vui vẻ động lòng, bỏ quên luôn mẹ đang chờ ở ngoài. Cô ngưỡng ngung ôm tấm rèm cửa sổ, vô cùng thẹn thùng nói: “Ngôn Mạch, chúng ta có giống Romeo và Juliet không, một người trên lầu một người ở dưới, hẹn hò dưới đêm trăng...”

“Con không nên sĩ nhục Juliet biết không? Cái con nhóc này, lại còn Juliet!”

Bạch Thiên Trương mặt đầy sát khí quay đầu lại: “Nói gì hả!... Mẹ, lời của ngài đúng là lời vàng ngọc!”

Mẹ Bạch đẩy Bạch Thiên Trương ra, Ngôn Mạch chỉ thấy trên cửa sổ, bóng cô vụt qua một cái, sau đó một khuôn mặt tươi cười vô cùng hiền lành xuất hiện: “Ngôn Mạch, chà, gọi là Ngôn Mạch phải không? Thiên Trương nhà chúng tôi thật không hiểu chuyện, sao lại để cậu đứng dưới lầu thế kia, mau, nhanh lên lầu đi, trời đất, mùa đông ngoài trời lạnh lắm, đứng đó sẽ bị chết cóng mất!”

Bạch Thiên Trương ngây ngốc nhìn mẹ cô trở mặt y như diễn kịch, sau đó cô bị mẹ Bạch, lúc này đã khôi phục gương mặt mẹ kế, đập một cước ra ngoài: “Còn đứng ngây ra đấy? Không mau đi xuống đấy!”

Bạch Thiên Trương vẫn còn đang sững sờ, Thư Nhuận đã đi đến, mang theo dáng vẻ tươi cười lâu rồi không được ăn đòn: “Bạch Thiên Trương, chị phải cảm ơn em đây. Chị có thấy lúc em nhắc đến Ngôn Mạch với bác, bác thỏa mãn đến mức nào không! Ôi ôi!”

Bạch Thiên Trương đột nhiên nghĩ đến bốn chữ: thiên lôi cuốn cuộn.

Ngôn Mạch cũng không ngờ chuyện sẽ phát triển thành tình huống này, nhưng dù sao Ngôn đại thần vẫn là Ngôn đại thần, kịp phản ứng rất nhanh. Cười mỉm đi theo Thiên Trương vừa bị đập xuống lầu.

Mẹ Bạch cha Bạch, mẹ Thư cha Thư, còn có Thư Nhất Nhuận đứng xếp hàng ở cửa nghênh đón. Ngôn Mạch và Thiên Trương vừa lên tới nơi, hai con mắt của mẹ Bạch đã tỏa ánh hào quang muôn dặm, nhiệt tình mời Ngôn Mạch vào nhà, ân cần hỏi han, đã thế còn tiện tay đóng cửa, làm cho Bạch Thiên Trương đang ngồi xổm trước cửa cối giày bị đập mặt xuống đất.

Lúc này mẹ Bạch mới như nhìn thấy Bạch Thiên Trương: “Ô? Hóa ra là con à, có bị đập đầu không? Không đập đầu thì đứng dậy, còn nghiêng ngả cái gì, đi pha trà cho Ngôn Mạch đi.”

Ngôn Mạch quay đầu lại nhìn Bạch Thiên Trương, chớp chớp hai hàng mi dài, cười đắc ý, lúc quay lại nhìn mẹ Bạch thì đã là dáng vẻ tươi cười vô cùng ngây thơ hiền lành. Bạch Thiên Trương nổi giận, đi pha trà dưới ánh mắt cảm thông của Thư Nhất Nhuận, pha trà pha trà, pha một ly trà Diệp Mạt Tử cho anh uống!

Bạch Thiên Trương bưng một ly trà Diệp Mạt Tử đi ra, trong phòng khách, mọi người đang vây quanh Ngôn Mạch hỏi han như sao vây quanh trăng.

Mẹ Bạch nhìn ánh mắt hiền lành của Ngôn Mạch khẽ dao động khi nhìn Bạch Thiên Trương, bà hỏi: “Ngôn Mạch à, cậu nhìn cậu xem, nếu là bạn trai của Thiên Trương, thì phải quang minh chính đại đến gặp tôi với bác trai cậu, sao phải như ăn trộm đứng ngoài trời lạnh làm gì.”

Ngôn Mạch cười: “Vốn cháu cũng nghĩ như vậy, cần phải đến gặp mặt hai bác trước. Nhưng Thiên Trương nói bây giờ vẫn chưa thích hợp, cháu cũng sợ quấy rầy bác và bác trai, cũng nghĩ Thiên Trương có vẻ ngại, cho nên mới chưa tới.”

Mẹ Bạch quay đầu lườm Bạch Thiên Trương: “Con bé này, con nhìn Ngôn Mạch đi, suy nghĩ nhiều cho con như thế, con còn che giấu, người ta nói cây chổi rách cũng phải được trân trọng, huống chi nó lại chẳng phải chổi đã quét qua!”

Bạch Thiên Trương trầm mặc, coi như sự chống cự cuối cùng. Mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng vui mừng. Đến khi mẹ Bạch biết buổi tối Ngôn Mạch ở khách sạn, bà hào sảng lên tiếng: “Còn ở khách sạn làm gì, nếu cậu không chê thì cứ ở lại nhà chúng tôi!”

Ngôn Mạch cười tươi như gió xuân: “Được ạ, vậy thì làm phiền gia đình ta rồi.”

Mẹ Bạch vừa khách khí mời chào, vừa xuống bếp nói là muốn lấy sủi cảo cho Ngôn Mạch ăn. Cha Bạch cũng đi vào theo, nhíu mày: “Bà à, để cậu ta ở lại không hay lắm, cậu ta với Thiên Trương đã xác định gì đâu? Tôi xem gia đình cậu ta thế kia, sợ Thiên Trương không ứng phó nổi...”

Mẹ Bạch xách dao thái rau, cha Bạch liếc im miệng. Mẹ Bạch vung vẩy con dao, nói: “Có gì không hay, hả?! Thằng bé Ngôn Mạch này tôi thấy không tệ, con gái ông cũng không phải ông không biết, chẳng có chí lớn, không có tinh thần cầu tiến, vất vả lắm mới tìm được người có điều kiện không tệ, ông còn muốn gì, ông còn muốn gì nữa?!”

Thư Nhất Nhuận đứng nghe ngoài cửa bếp, cảm thán: Bác trai, ngài có đúng là luật sư không vậy?

Mẹ Bạch bưng sủi cảo ra, bên ngoài nhiều quần chúng phức tạp, liền bảo Thiên Trương đưa Ngôn Mạch lên phòng ngồi ăn, nhân tiện bồi dưỡng bồi dưỡng tình cảm.

Bạch Thiên Trương bê bát sủi cảo, dẫn Ngôn Mạch vào phòng riêng, đóng cửa lại, ngoài cười nhưng trong không cười: “Ngôn Thiếu, có phải ngài đang rất đặc chí không? Vậy bây giờ có cần tôi phải dứt cho ngài ăn không?”

Ngôn Mạch duỗi cánh tay dài, kéo Thiên Trương vào lòng mình, anh cười hì hì bên tai cô, nói: “Thiên Trương, vẫn còn giận à?”

Tai Bạch Thiên Trương đỏ bừng, toàn thân khẽ run rẩy. Cô giẫy ra khỏi lòng anh: “Không có. Được rồi, anh mau ăn sủi cảo đi, không có mẹ lại mắng em.”

Ngôn Mạch nghe lời ngồi xuống ăn, anh gắp gắp vài cái, dùng đũa kẹp một miếng sủi cảo chỉ có vỏ không: “Thiên Trương, sủi cảo này ai làm vậy? Không có nhân thịt.”

Bạch Thiên Trương nổi giận: “Em làm! Anh có ý kiến à?”

Ngôn Mạch nhún vai: “Không có ý kiến. Là em làm thì đúng rồi.”

Bạch Thiên Trương tò mò: “Tại sao là em làm thì đúng rồi?”

Ánh mắt Ngôn đại thần vô cùng thuần khiết liếc qua người Bạch Thiên Trương, sau đó nói: “Bởi vì đều không có nhân giống nhau.”

Ầm! Một tiếng sấm vang lên từ phía chân trời. Bạch Thiên Trương phẫn nộ: “Làm sao anh biết em không có!”

Ngôn Mạch vẫn cười rất trong sáng: “Anh đã thấy nội y của em, là A nhỉ?” Ngừ khí nhẹ nhõm tự nhiên, giống như đang cầm một con gà ở chợ nói: “Con này năm cân nhỉ?”

Bạch Thiên Trương đột nhiên nhớ tới lần Ngôn Mạch đến phòng ngủ của cô, lúc ấy ở trên ghế có một đồng đồ lót, cô đã lập tức ném lên giường trên rồi, còn nghĩ rằng Ngôn Mạch không phát hiện ra. Không ngờ tên này không chỉ nhìn thấy, còn cố ý giấu diếm lâu như vậy!

Cô run rẩy chỉ vào Ngôn Mạch: “Anh là Ngôn Mạch? Anh thật sự là Ngôn Mạch? Không phải đóng giả chứ?”

Ngôn đại thần nở nụ cười: “Anh đương nhiên là Ngôn Mạch. Anh biết rõ một cô gái tên là Bạch Thiên Trương, cô ấy thích ăn điểm tâm là bánh bao trứng và sữa đậu nành; bữa trưa thích nhất là đến lấy đồ ăn ở cửa sổ bảy trong căng-tin, bởi vì cô ấy rất thân với bác gái ở đó, lúc nào cũng lấy cho cô nhiều đồ ăn hơn; cuối tuần sẽ ở trong phòng ngủ không ra khỏi cửa, nhờ bạn cùng phòng mua hộ cô ấy miếng thịt bò của hàng ông lão cạnh cổng trường, hoặc sẽ ăn mì ăn liền trong phòng, còn thích nhất mì ăn liền của Đại Trù Nghệ; cô ấy để ý một con thỏ lông nhung trong cửa hàng Thiên Sắc đã lâu mà chưa có tiền mua; năm thứ nhất, cô ấy đổ một cốc nước lên giường của bạn cùng phòng; cô ấy thích mà cũng không thích nhất là Mã Triết vẽ xấu ở khóa trên; cô ấy...”

Bạch Thiên Trương nhào tới che miệng Ngôn Mạch, run rẩy nói: “Anh đừng nói nữa, em... Em tin tưởng anh... Em tin tưởng anh cái con khỉ ấy! Ngôn Mạch sẽ không nói năng tùy tiện giống như vậy!”

Ngôn Mạch đen mặt, sau đó nói: “Vô dụng, Thiên Trương, bây giờ em đã nhận ra bộ mặt thật của anh, có hối hận cũng không kịp rồi, em trốn không thoát đâu.”

Bạch Thiên Trương ngoáy ngoáy tai, cảm thấy năm từ kia hình như vô cùng quen thuộc, sau đó nhếch miệng nói: “Em chưa nói là hối hận.”

Hai mắt Ngôn Mạch sáng ngời: “Thiên Trương, đây chính là em nói.” Sau đó lại do dự một lát, anh quyết định nói rõ chuyện Cổ Niên với cô: “Thiên Trương, em có thể nghe anh nói chuyện này được không?”

Trong lòng Bạch Thiên Trương chợt lóe sáng như gương. Câu chuyện này nhất định không phải cổ tích đẹp đẽ gì, nếu không phải ân hận khốc lóc thì có thể là chuyện tình xưa đau đớn, tóm lại chắc là những lời nói thật, nhất định sẽ khó nghe.

Ngôn Mạch xem như Bạch Thiên Trương đã đồng ý, bắt đầu nói: “Ngày xưa, có một cậu bé và cô bé...”

“STOP!” Bạch Thiên Trương nói, sau đó vẻ mặt nghiêm túc: “Anh hãy nói thẳng ra anh đã có một đoạn tình với ai, đừng có dùng cậu bé cô bé để thay thế. Em có thể chịu được.”

Ngôn Mạch nhìn ánh mắt cô giống như là tận mắt thấy trên đầu cô có một cái rễ cây dài ra, nhưng anh vẫn khẽ hắng giọng, kể về lịch sử đào hoa tráng lệ của mình.

Bạch Thiên Trương giống như một cha sứ, vừa yêu thương, vừa nghiêm túc nhìn Ngôn Mạch đang sám hối, nghe hết câu cuối cùng, sau đó hỏi: “Hết rồi?”

Ngôn Mạch mờ mịt: “Hết rồi.”

Bạch Thiên Trương thở phào một cái, cô còn tưởng mình sẽ được nghe từng sự kiện lịch phong lưu của Trần Quán Hy, kết quả sau khi nghe xong toàn bộ... Ừm... Thật ra chỉ là hai đứa trẻ con vô tư, chỉ là thanh mai trúc mã, chỉ là như gần như xa, thực ra cũng không có gì quá đáng mà... Ừm, cô cần phải bình tĩnh, thế nhưng sao cô lại giống như đang giận dữ thế này? Tại sao cô lại cảm thấy khắp nơi đều là vị chua vậy?

Ngôn Mạch lo lắng nhìn nét mặt không rõ biểu cảm của Bạch Thiên Trương, luống cuống tay chân phân trần: “Anh với cô ấy không có gì, thật đấy! Thiên Trương, tuy bây giờ Cổ Niên đang làm ở bộ phận thiết kế, nhưng giữa bọn anh không hề có dính líu công việc, cho nên bình thường không gặp mặt. Thiên Trương, anh thừa nhận trước kia mình có chút phóng đảng, thế nhưng anh thật sự thích em. Anh chỉ muốn ở bên em, chỉ có duy nhất một mình em anh mới muốn ổn định, anh...” Anh mấp máy môi, ngón tay cong lên xoa nhẹ thái dương, gương mặt anh tuần đó bình rất khả nghi, “Anh yêu em, Thiên Trương.”

Bạch Thiên Trương bị ba chữ kinh điển cuối cùng hoa lệ đánh bay. Cô nghi ngờ đồng pháo hoa vừa mua lúc ban ngày hình như đang nổ ra trong lòng cô, sáng bừng muôn màu rực rỡ, âm thanh lấp lóe vang lên trong lòng, vừa nóng rực lại vừa có chút đau đớn. Hai tay cô chống nạnh, đáng vẻ như âm trà: “Vậy được, Ngôn Mạch, sau này anh không được lừa dối em, phải đối tốt với em. Quan trọng nhất, sau này toàn bộ thu hoạch nông trường của anh đều phải giao nộp cho em!”

25. Chương 25

Sau tiết mục cuối năm, Tiểu Thẩm Dương bắt đầu nổi tiếng. TV trong phòng khách chiếu đi chiếu lại tiểu phẩm “Không thiếu tiền”, lúc này không biết đã chiếu tới đoạn nào, Tiểu Thẩm Dương nói: “Đời người thật ra rất ngắn ngủi, có đôi khi tưởng tượng như đang vẽ khi ngủ, nhắm mắt lại, mở mắt ra, một ngày nữa lại qua đi

nhắm mắt lại, không mở ra, một đời đã trôi qua rồi

”

Lúc Bạch Thiên Trương nghe được đoạn cuối cùng, cô bật nảy ra khỏi chăn bông, mở mắt, nhắm mắt, không biết đã bỏ phí thời gian biết bao nhiêu ngày rồi. Nhắm mắt, mở mắt đã đến lúc Ngôn Mạch về nhà, Mễ Nhan Nhan đã được Cố Niên điều tới dưới quyền một trưởng phòng khác, Thư Nhất Nhuận bị cha mẹ con bé xách tai lôi đi, còn cô cũng sắp phải đi học.

Nhà mất điện, Bạch Thiên Trương bắt đắc dĩ đem theo máy tính xách tay, đến quán Starbucks quen thuộc lên mạng. Nữ nhân viên phục vụ đi lại uyển chuyển, cây nhân bên đường tỏa hương hòa quyện với mùi lá cây trường học, cuối cùng Thượng Thiện Nhược Thủy và Danh Nhân Đường đã có xung đột. Nói là xung đột, thật ra là tổ đội Nhẹ Múa Bay Lên và Xin Đừng Bay Lên của Danh Nhân Đường đã cướp BOSS của Phong Nguyệt Vô Yên và Thần Chơi Đêm, hai phe nói qua lại không hợp dẫn tới đánh nhau, làm huyền não cả kênh Thế giới. Tuy nhiên cuối cùng, dưới sự hòa giải của Vũ Thoa Phong Lạp và Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu, chuyện đã không phát triển quá nghiêm trọng, thế nhưng ngòi nổ lần này vẫn bị chôn xuống.

Bạch Thiên Trương đi đào khoáng ở bản đồ mới mở, Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt vỗ cánh bay sau lưng cô. Phía trước còn có hai người chơi hình như đang đánh BOSS cùng trong một tổ đội, Bạch Thiên Trương vốn định tránh xa khỏi vùng giao tranh này, nhưng lúc cô đang định đi thì chợt cảm thấy Chiến sĩ kia rất quen thuộc. Nhìn kỹ lại, hóa ra là Vũ Thoa Phong Lạp! Còn nữ Chiến sĩ kia, là Đừng Đánh Mất Đừng Bỏ Quên, cô mở danh sách bạn bè, tên Vũ Thoa Phong Lạp vẫn là màu xám, có vẻ là đang ẩn danh. Bình thường tuy anh cũng không cởi mở với những người chơi khác, nhưng cũng chưa bao giờ ẩn danh. Cô thử gửi qua một tin nhắn: “Ngôn Mạch, anh đang ở đâu?”

Đợi cả buổi, không có trả lời. Nhìn lại hai người vừa đánh BOSS ban nãy, giờ đã không thấy đâu. Trong lòng Bạch Thiên Trương cảm thấy như bị mèo cào, vừa đau lại vừa ngứa, bứt rứt, hoang mang. Cô nghĩ đi nghĩ lại, vừa rồi có lẽ là nhìn nhầm, Đừng Đánh Mất Đừng Bỏ Quên là người của Danh Nhân Đường, không lí gì Ngôn Mạch lại đi cùng cô ta. Nhưng nhớ lại lần trước, lúc Đừng Đánh Mất Đừng Bỏ Quên nói đến Ngôn Mạch, giống như là rất quen thuộc, không giống như hoàn toàn không có quan hệ. Nghĩ lại, Ngôn Mạch đã thề son sắt rằng không quen biết cô ta...

Bạch Thiên Trương như người mất hồn. Cô lấy điện thoại muốn gọi cho Ngôn Mạch, ngón tay đặt ở nút gọi hồi lâu vẫn không nhấn xuống, cuối cùng hết sức AQ nghĩ: Nhất định là nhìn lầm rồi. Bạch Thiên Trương làm đà điệu, bỏ qua chuyện này, cười ngứa tiếp tục chạy đi đào khoáng.

Trước đây đã từng nói, công việc đào khoáng này, chỉ cần có nhân phẩm tốt là có khả năng đào được khoáng thạch cao cấp; tương tự, nhân phẩm không tốt, rất có thể sẽ cuốc phải quái vật cổ ngữ say sâu trong lòng đất. Bạch Thiên Trương không hiểu đã làm việc gì để người người oán trách, một cuộc giả xuống, sinh vật cổ xưa ầm ầm xuất hiện.

Hiện giờ cô còn tâm tư đầu mà đối phó với quái vật, tinh thần hoảng hốt, thanh dao găm không biết sử dụng phép thuật gì lao thẳng tới con quái vật. Đúng lúc này, chuông gió ở cửa ra vào khẽ reo lên, có khách vừa bước vào. Bạch Thiên Trương nhìn thoáng qua, bất ngờ lại là chàng trai như ngọc, đôi mắt trong veo đó cũng đang nhìn cô, cô vô ý thức rút đầu lại, đột nhiên nghĩ có gì đó không đúng, tên nhóc này còn nợ cô năm mươi tệ lần trước thay cậu ta nộp phạt oan. Nghĩ vậy, cô lại cây ngay không sợ chết đứng, ngẩng đầu lên nhìn thẳng chàng trai như ngọc.

Nhưng có vẻ chàng trai như ngọc không rảnh rồi mà để ý đến cô, cậu ta đang nói gì đó với cô bé học sinh xinh xắn đứng cạnh, cũng mặc đồng phục giống cậu ta.

Hiện giờ Bạch Thiên Trương cực kì nhạy cảm với một màn nam nữ lén lén lút lút này, lập tức ngửi thấy mùi

vị gian tình. Cô cúi đầu núp vào sau màn hình máy tính, lặng lẽ hé mắt nhìn. Chàng trai như ngọc và cô bé kia ngồi xuống chiếc bàn đối diện với cô, gọi hai cốc cà phê, sau đó gương mặt trắng trẻo của cô bé thẹn thùng, tíu tít nói chuyện với chàng trai như ngọc, nhìn có vẻ như rất chung tình. Chàng trai như ngọc mặt lạnh không biểu tình, lấy từ trong cặp ra một phong thư màu hồng có nơ đỏ, đẩy tới trước mặt, sau đó nói mấy từ ngắn ngủi, Bạch Thiên Trương phỏng đoán, dưới tình huống trước mắt, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, trái tim sắt đá, mấy chữ đó hẳn là: Thật xin lỗi. Quả nhiên, gương mặt hồng hào của cô bé thoáng cái trắng bệch, bờ môi run run, cuối cùng đẩy ghế, ôm mặt khóc lóc chạy đi, cực kỳ theo kiểu Quỳnh Dao.

Bạch Thiên Trương chứng kiến một màn kịch, không khỏi rơi nước mắt chua xót thay cô bé kia, hóa ra trái tim của chàng trai như ngọc cũng làm bằng ngọc đó, lạnh lẽo, cứng rắn như băng. Cô liếc mắt nhìn qua, ồ? Chàng trai như ngọc cũng không thấy đau nữa rồi? Chắc là thật ra cậu ta có nỗi khổ tâm gì đó, bây giờ đã hối hận, chạy ra ngoài đuổi theo cô bé kia rồi chăng? Cô rướn cổ lên nhìn xung quanh, thành linh một bóng đen ập xuống, cô quay đầu lại, mẹ ơi, người đang đứng cạnh bàn, híp mắt từ trên nhìn xuống cô, không phải là chàng trai như ngọc lạnh lùng cứng rắn như băng sao!

Chàng trai như ngọc nói: “Cô xem có vẻ vui nhỉ, có phải rất đặc sắc không?”

Bạch Thiên Trương nói: “Không đủ đặc sắc lắm, nhân vật nam chính chưa nhập vai.”

Khóe miệng chàng trai như ngọc khẽ giật giật, ánh mắt liếc sang máy tính đang mở Viêm Hoàng Kỳ Tích của Bạch Thiên Trương, chợt cậu ta cười rộ lên vô cùng bí hiểm: “Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, cô sắp chết kìa.”

“Hả?” Bạch Thiên Trương quay đầu nhìn, đúng là cột máu của cô chỉ còn một vạch, toàn bộ nhờ Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt ở phía sau đau khổ chèo chống. Cô vừa mặc niệm: Con gái à, mẹ rất xin lỗi con. Vừa kéo chuột chạy loạn xạ, quái vật cổ xưa đang đuổi theo sau lưng.

Người nào đó đứng ở cạnh bàn thật sự không nhìn nổi bộ dạng cô bị quái vật đuổi chạy tán loạn nữa, nói: “Đưa đây.” Sau đó cướp lấy con chuột bắt đầu thao tác.

Thiên Trương Nhục Cốt Đầu vừa vào tay chàng trai như ngọc, đột nhiên tiểu vũ trụ bùng nổ, Bạch Thiên Trương trơ mắt nhìn Thiên Trương Nhục Cốt Đầu chạy từng vị trí vô cùng chuẩn xác dưới sự thao tác của chàng trai như ngọc, từng bước tính toán rất kĩ thời gian nghỉ, thời gian tung ra kĩ năng, lợi dụng đầy đủ ưu thế của Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt, chỉ vài thao tác đã giết chết quái vật cổ xưa.

Cũng loại thủ pháp giống như vậy, cô đã từng gặp ở Ngôn Mạch. Không khỏi quỳ rạp bái phục chàng trai như ngọc này, kĩ thuật của cậu ta giống y như Ngôn đại thần!

Chàng trai như ngọc cười rạng rỡ với Bạch Thiên Trương vẫn còn đang giật mình: “Xin chào. Tôi là Ninh Tần. Tộc trưởng của Danh Nhân Đường, Bí Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu.”

Thời điểm Bạch Thiên Trương khai giảng, cô nhận được một nghi lễ tiễn chân long trọng nhất trong suốt hai mươi năm qua. Phải biết rằng, ngày xưa khi cô khiêng túi lớn túi nhỏ ra khỏi nhà đi nhập học, cha mẹ không tìm không phối kia của cô vẫn còn ở trên giường ngủ bất tỉnh nhân sự. Nhưng hôm nay vì Ngôn Mạch muốn đưa cô tới trường, hai vị phụ huynh lại ăn mặc chỉnh tề, vui vẻ đứng ở cửa đưa tiễn.

Hơn nữa, họ còn nói những gì nhỉ?

“Thiên Trương à, Ngôn Mạch lái xe vất vả, con đừng có quấy rầy nó.”

“Ngôn Mạch à, đường xa chú ý an toàn.”

“Tiểu Ngôn à, đi đường cẩn thận.”

Bạch Thiên Trương đau khổ, rốt cuộc ai mới là người được đưa tiễn đây? Ngôn Mạch mỉm cười chào tạm biệt cha Bạch mẹ Bạch, sau đó giúp Bạch Thiên Trương xếp hành lí lên xe, khởi hành dưới ánh mắt tha thiết chờ mong của hai vị phụ huynh.

Bạch Thiên Trương bức bối: “Ngôn Mạch, anh nói xem ai mới là con của họ? Thật vô lí! Trong mắt bọn họ anh mới là quý giá nhất!”

Một tay Ngôn Mạch vịn tay lái, một tay xoa xoa đầu Bạch Thiên Trương: “Ngoan. Trong mắt họ anh là quý giá nhất, trong mắt anh em là quý giá nhất, cho nên, em mới là cái quý giá nhất ấy.”

Bạch Thiên Trương tức thì thỏa mãn, khẽ hừ hừ hai tiếng như con mèo bị vuốt lông, mềm mại.

Đến trường học, Ngôn đại thần xách hành lí theo sau Bạch đại tiểu thư đến dưới lầu kí túc của Bạch Thiên Trương.

Bùi Lăng Sơ chờ ở đó đã lâu, lúc nhìn thấy Ngôn Mạch sau lưng Bạch Thiên Trương, ánh mắt khẽ lóe lên.

Bạch Thiên Trương cũng kinh ngạc khi thấy Bùi Lăng Sơ ở đây, hỏi: “Bùi Lăng Sơ, cậu đang đợi tôi à? Có phải bạn văn nghệ có chuyện gì không?”

“Ừ, khai giảng học kì này phải thay đổi cán sự và cán bộ, đến lúc đó cậu để ý một chút. Đúng rồi, vị này là...”

Bạch Thiên Trương liếc nhìn Ngôn Mạch, nhớ tới lời vàng ngọc của mẹ “Nó cũng không phải chổi đã quét qua”, hơi ngại ngùng giới thiệu: “Đây là Ngôn Mạch, bạn trai của tôi. Đây là Bùi Lăng Sơ, lãnh đạo trực tiếp của em, lần trước hai người đã gặp nhau rồi.”

Khóe môi Ngôn Mạch hơi cong lên, anh đương nhiên biết lần trước họ đã từng gặp nhau, hơn nữa ấn tượng của anh về Bùi Lăng Sơ còn khắc rất sâu. Anh vươn tay: “Bạn học Bùi, xin chào. Thiên Trương nhà tôi bình thường hơi chậm chạp, mong cậu thông cảm.”

Bạch Thiên Trương trợn mắt, kháng nghị: “Ai chậm chạp?!”

Ngôn Mạch thân mật kéo cô vào lòng, cúi đầu nhéo nhẹ mũi cô: “Thiên Trương ngoan nào, đừng lộn xộn, lại làm trò cười cho chủ tịch bọn em.”

Bùi Lăng Sơ yên lặng nhìn tất cả, cũng cười: “Ngôn Mạch, chào anh. Bình thường Thiên Trương có chút chậm chạp, đương nhiên tôi phải bao dung với cô ấy, chiều cổ cô ấy. Anh không cần lo lắng.”

Bạch Thiên Trương chậm chạp hoàn toàn không cảm nhận được gió giục mây vần giữa hai người đàn ông, liếc mắt trông thấy Dư San, thế là vui sướng chạy qua.

Ngôn Mạch thấy Bạch Thiên Trương đi rồi, cười với Bùi Lăng Sơ, nói: “Uống Rượu Bên Khe Suối, chào cậu. Hoan nghênh gia nhập Thượng Thiện Nhược Thủy. Có điều, cậu nói xem, nếu như Thiên Trương biết được cậu là Uống Rượu Bên Khe Suối, cô ấy sẽ phản ứng thế nào?”

Dáng vẻ tươi cười của Bùi Lăng Sơ không hề thay đổi: “Có lẽ... Sẽ cảm thấy vui mừng chăng?”

Ngôn Mạch chỉ cười không nói, từ Đỗ Khanh Cách mà anh biết được tình cảm giữa Thiên Trương và đồ đệ của cô rất tốt, hơn nữa sau khi Uống Rượu Bên Khe Suối gia nhập thị tộc, anh đã dùng một chút thủ đoạn đi thăm dò cậu ta. Điều tra lần này, nguy cơ đã khiến anh ý thức được phải đưa ra quyết định. Mà quyết định này, đã trực tiếp dẫn đến tan vỡ trong nơi ở sinh hoạt của Bạch Thiên Trương.

Hai người đàn ông nhìn nhau cười cười, đồng thời quay đi, một cảnh đó, muốn bao nhiêu kì quái thì có bấy nhiêu kì quái.

Bùi Lăng Sơ đi rồi, Ngôn Mạch giúp Bạch Thiên Trương xếp hành lí xong, trước khi đi còn lè mề dạn dờ: “Thiên Trương, phải chăm sóc bản thân cho tốt. Cuối tuần vẫn phải ra ngoài ăn cơm như bình thường, không được ăn mì ăn liền, phải sinh hoạt, học tập nghỉ ngơi có quy luật.”

Bạch Thiên Trương tươi cười ngây thơ như một đóa hoa: “Em biết rồi em biết rồi, anh yên tâm đi.”

Ngôn Mạch biết thừa cái kiểu bằng mặt mà không bằng lòng này của cô, sau đó nở nụ cười đầy ý vị: “Không sao. Anh sẽ rất yên tâm.”

Bạch Thiên Trương đang lúc mờ mịt, cảm thấy nụ cười của Ngôn Mạch có gì đó lạnh lạnh, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, cười tủm tỉm nhìn anh lái xe đi, sau đó cúi đầu nhéo nhéo đồng thịt thừa ra sau khi nghỉ đông, cười đôi mắt cong cong: “Mì ăn liền Đại Trù Nghệ, tôi tới đây! Giảm béo, người không thể thực hiện được rồi!”

26. Chương 26

Cho tới khi Bạch Thiên Trương gặp phải Ngôn Mạch trên đường đến căng-tin, khu giảng đường, kí túc xá với tần suất nhiều đến quái lạ, rốt cục cô mới hiểu được hàm nghĩa trong nụ cười đó của anh.

“Ồ? Thiên Trương, vừa hay đến giờ ăn cơm. Em chuẩn bị về phòng ngủ ăn mì ăn liền à?”

Ngôn Mạch đang cười, nhưng Bạch Thiên Trương thề, một chút cô cũng không nhìn ra được trong đáy mắt Ngôn Mạch có bất kì sự vui vẻ nào, vì vậy cô cũng cười: “Ngôn Mạch, làm sao thế được. Em đang chuẩn bị đến căng-tin ăn cơm mà, hay là anh cũng cùng đi đi?”

“Được.” Cứ thế Ngôn đại thần thần nhiên đi ăn cơm cùng Thiên Trương, có đôi khi không bận việc, anh còn cùng cô lên lớp giờ môn học tự chọn. Rất nhanh, tên tuổi Ngôn Mạch đã được truyền bá trong khắp các thầy trò của trường đại học W, mức độ nổi tiếng của anh tuyệt đối vượt qua Bạch Thiên Trương.

Dư San bình luận như sau: “Thiên Trương, Ngôn Mạch nhà cậu rõ ràng chính là một ngọn lửa, thiêu đốt tất cả trái tim nữ sinh trường đại học W.”

Bạch Thiên Trương nhìn bốn phía, quả nhiên một phòng học toàn nữ sinh thỉnh thoảng lại quay sang liếc nhìn bọn họ, thực ra nói chính xác hơn là đang nhìn Ngôn Mạch. Mà thầy giáo đang giảng về loét dạ dày tá tràng trên bục kia, mặt đã đen như màu băng, có khi còn đen hơn băng vài phần.

Bạch Thiên Trương ai oán hỏi Ngôn Mạch: “Anh rảnh rồi thế à? Không phải anh còn công việc ở thành phố N sao?”

Ngôn Mạch vừa lật giở tập tranh ảnh tư liệu giải phẫu cơ thể người, vừa làm bộ như bưng tỉnh: “À! Hình như anh quên chưa nói với em, anh đã được điều đến làm tổng giám đốc chi nhánh công ty bên này. Còn nữa, anh ở trong khu dân cư gần trường học của em.”

Hai con người của Bạch Thiên Trương bỗng nhiên thu nhỏ sau đó lại phóng đại, khóc không ra nước mắt: “Nói như vậy...”

“Nói như vậy, sau này mỗi cuối tuần anh sẽ cùng ăn cơm với em, cho nên tốt nhất em hãy ném mì ăn liền đi; sau này mỗi cuối tuần anh sẽ đưa em ra ngoài chơi, cho nên tốt nhất em đừng có dính lấy cái máy vi tính cả ngày; sau này thỉnh thoảng anh sẽ tới tìm em, cho nên tốt nhất em đừng quá gần gũi với chủ tịch của bọn em.” Ngôn Mạch “soạt” một tiếng gấp sách lại, giống như cười mà không phải cười.

Bạch Thiên Trương rầu rĩ: “Tại sao không thể quá gần gũi với Bùi Lăng Sơ? Cậu ta là cấp trên của em, chắc chắn cần phải bàn bạc công việc.”

Ngôn Mạch nhìn Thiên Trương cười cười: “Ngoan, nghe lời anh, tóm lại đừng có gần gũi quá với cậu ta là được rồi.”

Dáng vẻ tươi cười của Ngôn đại thần trước nay vẫn chưa bao giờ vô dụng, Bạch Thiên Trương choáng váng, cứ thế ngây ngốc kí hiệp ước bất bình đẳng.

Trong vòng tròn chật chội lấy Ngôn Mạch làm trung tâm, giờ cao ngọn cờ lí luận vĩ đại của Ngôn đại thần, trong tình hình khắc sâu lí luận “Ba tốt” của anh, việc ăn uống và quy luật sinh hoạt của Bạch Thiên Trương có thể lấy làm khuôn mẫu để viết vào sách hướng dẫn chăm sóc thân thể.

Mỗi ngày Ngôn Mạch đều dành thời gian cùng cô ăn cơm chiều, cơm nước xong xuôi lại nắm tay Bạch Thiên Trương đi dạo trong rừng uyên ương của trường, Bạch Thiên Trương thật sự không rõ Ngôn Mạch như thế nào lại nhìn ra được khung cảnh hoa dưới ánh trăng ở những nơi khỉ ho cò gáy trong trường cô, anh còn mỉa mai gọi đó là nhớ lại thời sinh viên. Sau khi đi dạo, Bạch Thiên Trương quay lại phòng ngủ, Ngôn Mạch về nhà mình, hai người lên mạng vào Viêm Hoàng Kỳ Tích, tiếp tục sự nghiệp tán tỉnh vẫn chưa xong. Nồng tình mật ý khiến Dư San liên tục cảm thán: Tình yêu quả là vĩ đại, đến bệnh mất cân bằng nội tiết lâu năm của Bạch Thiên Trương mà cũng chữa lành được.

Hôm nay là Chủ nhật, cũng là lần đầu tiên thành chiến kể từ khi hợp khu đến nay.

Bây giờ tối, người của Thượng Thiện Nhược Thủy đã tập trung đông đủ trên IS, thật ra đối với những người đã thân kinh bách chiến như bọn họ, tất cả đều đã có thực lực và kết hợp vô cùng ăn ý, đôi khi thậm chí

không cần có Ngôn Mạch chỉ huy. Có điều lần này, mọi người không thể không nâng cao tinh thần, bởi vì giữ thành bên đối phương là Danh Nhân Đường.

Trước kia Bạch Thiên Trương ở Phong Vân Chiến Ca, mỗi lần thành chiến đều ở hậu phương chuyên môn thu nhặt vật liệu. Một mặt là vì trong thành chiến, Mục sư cần tăng máu cho đồng đội, Pháp sư và Chiến sĩ làm nhiệm vụ tấn công, chỉ có Phù thủy là ít tác dụng; mặt khác, cũng bởi vì kỹ thuật PK và cảm nhận phương hướng của cô chỉ như người mới vào. Bởi vậy thành chiến còn chưa bắt đầu, cô đã nói trước là mình sẽ đi thu nhặt vật liệu.

Thu thập vật liệu là công việc nặng nhọc. Đối với người chơi cấp thấp mà nói, mang các vật liệu thu được đổi thành tài nguyên cho thị tộc là có thể tăng nhiều kinh nghiệm, nhưng đối với người chơi cấp 110 như Bạch Thiên Trương thì công việc này gần như là lao động khổ sai. Sau khi kết thúc thành chiến, trong thị tộc sẽ có một bảng phong công, căn cứ vào số lượng đối thủ giết được để nhận phần thưởng, mà người đi nhặt vật liệu, bởi vì không đánh chính diện nên không chỉ không được lên bảng, mà còn rất có thể bị đội tuần tra của đối phương, hoặc NPC giết chết.

Thế nhưng vật liệu trong thành chiến lại không thể thiếu, tộc trưởng cần dùng đến những vật liệu đó để phát động đại pháo, tấn công cửa thành của đối phương, cho nên mỗi lần có thành chiến, người nào trong Thượng Thiện Nhược Thủy mà bị phái đi thu thập vật liệu thì chắc chắn sẽ có ít nhiều lời oán hận. Mà lần này, khi Bạch Thiên Trương nói rõ trên IS là cô tự nguyện đi thu thập vật liệu, những người trước kia đã từng oán hận đó đều trầm mặc. Ngôn Mạch vốn định để Thiên Trương ở bên mình, nhưng không thể lay chuyển được sự cố chấp của cô, đành phải đồng ý. Cuối cùng, quyết định Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, Thiên Sư Khất Máu và mấy người chơi cấp bậc hơi thấp khác đi thu thập vật liệu.

Vừa đến tám giờ, trạng thái PK của tất cả mọi người đã được hệ thống tự động chuyển sang PK thị tộc, Vũ Thoa Phong Lạp, Cách Thức Hóa, Tỉnh Giác Không Thấy Vợ Đầu chủ yếu tấn công vật tổ của đối phương; Thấy Chết Không Cứu chỉ huy đội cứu viện, phụ trách tăng máu cho những người ở trong phạm vi quanh mình, ngoại trừ những người ở hậu phương thu thập vật liệu; nhiệm vụ của Uống Rượu Bên Khe Suối và các Pháp sư khác là chiếm đóng điểm phục sinh, sau đó dẫn dắt cho NPC quái vật tinh anh rời khỏi vị trí canh cổng, mở đường cho những người chơi khác, tác dụng của Pháp sư ở đây cũng giống như đội cảm tử, chết là không nghi ngờ gì, nói ngắn gọn, chắc chắn phải hi sinh bản thân vì tập thể. (Tác giả: “Ngôn Mạch, cậu cố ý, cậu cố ý sắp xếp Tiểu Bùi nhà tôi đi dẫn quái!” Ngôn Mạch ngoáy lỗ tai, cười: “Tiểu Bùi nhà cô? Chẳng lẽ tôi không phải con của cô?” Mỗ Ngân: “Đại thần, tôi sai rồi.”)

Bạch Thiên Trương, Thư Nhất Nhuận cùng những người chơi khác nhanh chóng phân tán, mỗi người phụ trách thu thập vật liệu ở một khu vực trong thành chiến. Bầu không khí trên IS lúc này không giống lúc công thành, thủ thành ngày trước, thoải mái, náo nhiệt nói chuyện phiếm, mà là im ắng, xem ra tất cả mọi người đều đang đánh vô cùng vất vả. Bạch Thiên Trương để ý nhìn lên hướng cửa thành, trước mắt đều là Pháp sư băng tuyết mưa sa, ánh sáng hỗn loạn, hoàn toàn không nhìn rõ ai vào với ai.

Bạch Thiên Trương đã bị đội tuần tra của Danh Nhân Đường giết rất nhiều lần, đây là nỗi khổ của người thu thập vật liệu, Mục sư thì có hạn, tất cả đều đi phục vụ cho lực lượng công thành, còn đối với bọn họ chỉ có mấy chữ: tự cầu nhiều phúc. Nhưng khi cô một lần nữa phục sinh, phát hiện đây không phải là điểm phục sinh đó.

Trong thành chiến của Viêm Hoàng Kỳ Tích, bên công thành và bên thủ thành đều có một điểm phục sinh mặc định của hệ thống, vị trí này không thể bị chiếm lĩnh; còn lại có ba điểm phục sinh có thể bị chiếm lĩnh, sau khi người chơi tử vong, sẽ bị hệ thống đưa tới điểm phục sinh gần nhất. Bạch Thiên Trương xem xét điểm phục sinh này, hiểu ra do là Uống Rượu Bên Khe Suối chiếm được.

Cô từ điểm phục sinh đứng dậy, trang bị trên người đã bị tẩy trắng. Cô quyết định thay đồ tân thủ, làm việc nghĩa không được chùn bước, tiếp tục đi thu thập cỏ Phong Thiên, ngược gió có một đội người ngựa đang đi tới, dẫn đầu chính là Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Điệu.

Trên IS, Cảnh Hoa Bên Sườn Núi hưng phấn kêu lên: “Ồ, Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, bà xã của Vũ Thoa Phong Lạp, sao lại ở đây, lão đại, để tôi đi giết cô ta!”

Ninh Tần nhìn Thiên Trương Nhục Cốt Đầu mặc đồ tân thủ ảm đạm, nhàn nhạt nói: “Được rồi. Xin Đừng Bay Lên ở bên kia đang phải chịu đựng, chúng ta tăng tốc đi đường vòng ra phía sau Thượng Thiện Nhược

Thủy.”

Hạt Cát Trong Biển Người nói: “Chết tiệt, Đừng Đánh Mất Đừng Bỏ Quên đang làm cái gì, không phải cô ta nói nhất định sẽ bảo vệ tốt vật tổ sao!”

Ninh Tần nói: “Sau khi kết thúc thành chiến lại thảo luận sau. Bây giờ tập trung chú ý.”

Khi Bạch Thiên Trương nhìn thấy Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu, phản ứng đầu tiên là: Thôi rồi, vừa mới quay lại điểm phục sinh xong. Phản ứng thứ hai là: Tên nhóc đáng lo này, giờ cách kỳ thi Đại học chỉ còn bốn tháng, sao vẫn còn chơi trò chơi?

Có câu lời vàng ngọc nói: Diệt không sợ sủng. Bạch Thiên Trương rõ ràng đã trải qua vò mẻ lại sứt, không còn biết sợ, mặc kệ người của Danh Nhân Đường, một mình ngồi xổm xuống hải cẩu. Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu ngồi trên lưng ngựa cao lớn, cũng không thèm để ý đến Bạch Thiên Trương, một đoàn người oanh oanh liệt liệt đi thẳng.

Bạch Thiên Trương vẫn không thể tin nổi vận may của mình, tính cách bộc phát đã chạy đầu mất trước con mắt của Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu. Lúc này hệ thống đưa ra thông báo: Còn 5 phút nữa, thành chiến sắp chấm dứt. Bây giờ bắt đầu đếm thời gian.

Bạch Thiên Trương vừa thấy thông báo này, đã biết rõ dù có là ai thắng ai thua, tất cả cũng đều kết thúc. Vì vậy không thu thập nữa, cô lên ngựa chạy về hướng có vật tổ bên kia, nhìn xem là thị tộc nào chiếm lĩnh.

Trên đường đi, tình hình chiến đấu thực sự rất thê thảm, ở cửa thành là một đồng thi thể người, quái, BB, cứ một đám hiện ra rồi lập tức ngã xuống. Tiếp đó hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng thị tộc Thượng Thiện Nhược Thủy trải qua mọi khó khăn gian khổ, cố gắng đánh hạ thành Thiên Nguyên, thành chủ Vũ Thoa Phong Lạp, thời hạn bảy ngày.

Bạch Thiên Trương vui mừng chạy tới chỗ vật tổ, trước tiên thấy thi thể của Đừng Đánh Mất Đừng Bỏ Quên, hiển nhiên là lúc giữ vật tổ đã bị người của Thượng Thiện Nhược Thủy giết chết.

Người của Danh Nhân Đường, dưới sự dẫn dắt của Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu, cũng chạy tới chỗ vật tổ, tộc trưởng hai bên hữu nghị bắt tay giăng hòa, một cảnh hài hòa thân thiết.

Hoạt động chúc mừng của Thượng Thiện Nhược Thủy bắt đầu, đồng thời, Danh Nhân Đường cũng bắt đầu “thảm vấn”.

Ninh Tần hỏi: “Đừng Đánh Mất Đừng Bỏ Quên, cô đã nói sẽ bảo vệ tốt vật tổ. Thế nhưng theo ảnh chụp màn hình của Xin Đừng Bay Lên, lúc Vũ Thoa Phong Lạp dẫn người tấn công vật tổ, cô không có bất kì phòng thủ nào cả. Mời cô giải thích một chút.”

Hạt Cát Trong Biển Người gay gắt làm âm lên: “Chết tiệt! Lúc trước cũng là cô khóc lóc kêu nhất định phải gia nhập Danh Nhân Đường, nếu như không phải đang thiếu người mới, ông đây cũng sẽ chẳng thêm cô vào, không ngờ lại dẫn phải cái loại đáng khinh!”

Nhẹ Múa Bay Lên vẫn còn chút lý trí: “Có phải lúc ấy cô treo máy, hay có việc gấp phải ra ngoài một lát không?”

Trên IS, Đừng Đánh Mất Đừng Bỏ Quên không trả lời bất kỳ điều gì, người trong tộc không cam chịu thất bại không thể kiên nhẫn được nữa, càng thêm bất mãn, bắt đầu náo loạn.

Rất lâu sau, Đừng Đánh Mất Đừng Bỏ Quên nhẹ nhàng nói một câu, rõ ràng là giọng nữ, cô nói: “Tôi không treo máy, cũng không bỏ đi, là tôi cố ý để Vũ Thoa Phong Lạp chiếm được vật tổ. Bởi vì tôi, thích Vũ Thoa Phong Lạp, đã nhiều năm rồi.”

Mọi người bị lời này làm cho kinh hãi cứng họng, mãi sau Xin Đừng Bay Lên mới lắp bắp nói: “Có phải tôi đã rơi vào không gian quái dị rồi không?”

Hạt Cát Trong Biển Người nói: “Mẹ nó! Lúc này không phải phim tám giờ đâu!”

Ninh Tần nở nụ cười: “Đừng Đánh Mất Đừng Bỏ Quên, tôi tán dương cho sự trao tặng của cô. Nhưng thật xin lỗi, rõ ràng cô đã bày tỏ tình cảm nhầm chỗ rồi, nơi này là Danh Nhân Đường.”

Vừa dứt lời, trong thị tộc Danh Nhân Đường bay ra một thông báo: Đừng Đánh Mất Đừng Bỏ Quên bị trục xuất khỏi thị tộc.

Bạch Thiên Trương ở trong Thượng Thiện Nhược Thủy, giữa những mồm năm miệng mười đang hưng phấn, cô vẫn chú ý thấy thông báo Đừng Đánh Mất Đừng Bỏ Quên bị trục xuất ra khỏi Danh Nhân Đường, cô nhớ tới lần trước đã từng gặp cô ta đánh BOSS cùng một tổ đội với Vũ Thoa Phong Lạp, tuy cô cố tự an ủi mình là đã nhìn lầm, nhưng mỗi lần nhớ lại vẫn cảm thấy lo lắng, giống như tâm tư bị đặt trên lửa than, dùng vĩ nướng lật qua lật lại, cuối cùng còn bị đổ thêm ớt, quả thực vô cùng tàn ác.

27. Chương 27

Bạch Thiên Trương cực kỳ tàn ác quyết không thể chỉ một mình cô bị hun khói, nướng như nướng thịt được, như thế nào cũng phải cho Ngôn Mạch lăn một vòng trên đám lửa than kia, vì vậy hỏi: “Ngôn Mạch, một lần nữa em nghiêm túc hỏi anh một vấn đề. Thái độ anh nghiêm túc một chút, trả lời cho cẩn thận!”

Ngôn Mạch cười cười: “Mời nương tử hỏi.”

“Anh thật sự không biết Đừng Đánh Mất Đừng Bỏ Quên?”

Ngôn Mạch ngẩn ra, nếu anh nhớ không lầm, đây là lần thứ hai Bạch Thiên Trương hỏi tới người gọi là Đừng Đánh Mất Đừng Bỏ Quên này, anh mở hồ cảm thấy có gì đó là lạ: “Anh khẳng định không quen biết người này.”

“Thế nhưng lần trước em thấy anh ở cùng một tổ đội với cô ấy.”

“Lúc nào?”

“Khoảng ba ngày trước. Khi đó em còn gửi cho anh một tin nhắn, nhưng anh không trả lời lại. Cho nên em cũng không xác định được là anh đang ẩn danh hay thật sự không online.”

Ngôn Mạch trầm mặc, chậm rãi suy tư. Mấy ngày nay lúc anh vào Viêm Hoàng Kỳ Tích, luôn luôn cảm giác rất kỳ quái. Tuy nhân vật đều ở vị trí khi thoát game lần trước, thế nhưng anh vẫn cảm thấy nơi đó có gì không đúng. Nếu theo lời Thiên Trương nói, như vậy rất có thể anh đã bị trộm ID, mà người lấy trộm, rất có thể là Đừng Đánh Mất Đừng Bỏ Quên mà cô vừa nhắc tới.

Anh trầm giọng: “Thiên Trương, có khả năng anh bị trộm ID. Về sau khi nào anh online đều sẽ nói cho em biết một tiếng, trong trường hợp anh lại không nói gì, nếu em nhìn thấy anh online, vậy thì trước tiên gọi điện thoại báo cho anh.”

Bạch Thiên Trương nghe Ngôn Mạch nói vậy, cô nghe thấy trong lồng ngực một tiếng “tôm”, đó là tiếng tâm tư rơi xuống, cuối cùng cô cũng an tâm, cười: “Được.”

Mấy ngày sau Ngôn Mạch đã phải đi, vì ở tổng công ty có một hạng mục lớn, cần tổng giám đốc đích thân điều hành, mỗi ngày mỗi đêm anh phải vẽ bản thiết kế, sắp xếp các phương án.

Trước khi đi Ngôn Mạch vẫn lo lắng dặn dò: “Nhớ kỹ ba tốt kia của anh, đừng vì không có anh ở đây mà ăn uống không tử tế.”

Dư San cười trộm: “Đại thần, em sẽ chăm sóc Thiên Trương nhà anh.”

Ngôn Mạch hài lòng phát phát tay: “Quay về đi. Đừng nhớ nhung anh.”

Bạch Thiên Trương nhăn mặt, chu môi, dậm chân: “Đáng ghét! Anh thèm nhớ nhung anh chứ!”

Dư San và Ngôn Mạch sợ run người, nhìn Bạch Thiên Trương một cách kì quái, lần lượt quay đầu bỏ đi theo hai hướng khác nhau.

Mấy ngày sau, Bạch Thiên Trương kéo Thiên Trương Nhục Cốt Đầu lẻ loi hiu quạnh cùng Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt lâu rồi chưa được gặp cha đến nơi đáy biển hoàng cung mà trước đây cô và Ngôn Mạch đi hưởng tuần trăng mật. Sau đó gửi tin nhắn cho anh: “Ngôn Mạch, ha ha, em nghe lời anh nói, hôm nay đã tới căng-tin ăn cơm nha. Em đã ăn ngô xào đậu Hà Lan và trứng xào cà chua!”

Ba tiếng sau, đại thần nào đó đang thần trí mơ hồ giữa một đồng bản thiết kế màu sắc, gửi lại một tin nhắn: “Ừ, vàng xanh lá cây và đỏ vàng kết hợp, màu sắc không tệ.”

Bạch Thiên Trương lập tức im bật. Cô bỗng nhiên có một khát vọng trước nay chưa từng có, có thể biến cái mặt như chiếc đĩa của cô thành một tờ giấy trắng hoặc là bàn vẽ, để Ngôn Mạch ngày ngày đối mặt với cô.

Cô ghen ghét: “Dư San! Ngón tay thon dài lướt qua giấy vẽ, ánh mắt nồng nàn chăm chú nhìn giấy vẽ kia của Ngôn Mạch, vốn đều thuộc về tôi!”

Dư San run rẩy mãnh liệt, nhìn Bạch Thiên Trương đang nội tiết mất cân bằng, nói: “Cậu đang cos thâm cung oán phụ đấy à?”

Bạch Thiên Trương oán hận hít vào, mang Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt không có cha chỉ có mẹ đi đánh quái: “Làm mẹ đơn thân thật không dễ dàng.”

Lúc đi ngang qua nội thành mua được hồng lam, Bạch Thiên Trương nhìn thấy dưới chân NPC đi tới đi lui là một người chơi đang nằm, chắc là một Hồng Danh tùy tiện vào thành bị NPC bảo vệ giết chết. Cô nhìn không chớp mắt, không để ý đến thi thể của người kia nữa, tiếp tục đi, chợt kênh trước mắt bay ra một hàng chữ.

[Phụ cận] Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu: Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, đợi đã.

Bạch Thiên Trương đang oán hận sâu nặng bỗng sững sốt, sau đó ngồi xổm xuống cẩn thận nhìn lại, trên mặt của thi thể Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu vẫn còn hai dấu chân to đùng của cô. Bạch Thiên Trương hoảng sợ, cô vừa giẫm lên đại thần sao!

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: A a a a! Thật xin lỗi thật xin lỗi! Không phải tôi cố ý, tôi không nhìn thấy! Ngàn vạn lần cậu đừng so đo, sau khi phục sinh cũng đừng cho Danh Nhân Đường truy sát tôi!

[Phụ cận] Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu: ... Có nước tẩy đỏ không?

... À, hóa ra là muốn nước tẩy đỏ. Bạch Thiên Trương thả lỏng, lấy nước tẩy đỏ trong kho hàng ra, nghĩ lại tên Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu từ màu đỏ biến thành màu đen, lại chạy đến quầy hàng mua thêm mấy bình, ôm một túi nước tẩy đỏ ngồi bên cạnh, chọc chọc thi thể Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Làm thế nào để cho cậu? Bây giờ cậu mà phục sinh, bên cạnh vẫn còn NPC.

[Phụ cận] Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu: Tôi sẽ phục sinh vào ngục giam. Đến ngục giam đưa cho tôi.

Bạch Thiên Trương nghe theo chạy tới ngục giam, Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu đã sống lại trong tù. Cô đưa nước tẩy đỏ cho Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu, đối phương gửi lại 200J. Cô nhìn tên của Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu đã biến thành màu trắng, đoán là không có việc gì cần mình nữa, vốn định đi, kết quả trước khi đi vẫn không nhận được hỏi một câu.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Cậu không cần đi học sao? Sắp thi tốt nghiệp trung học rồi mà.

[Phụ cận] Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu: À. Không sao, tôi được tuyển thẳng, đại học W.

Bạch Thiên Trương bị kích động quay đầu bỏ chạy. Kết quả bị một câu của Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu làm cô phanh lại bước chân.

[Phụ cận] Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu: Cô thích Vũ Thoa Phong Lạp sao?

Bạch Thiên Trương không hiểu sao cậu ta lại hỏi như vậy, nhưng cũng không muốn mọi người đều nhìn thấy đoạn trò chuyện này, vì vậy cô gửi yêu cầu kết bạn cho Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu, đối phương rất nhanh đã chấp nhận. Tiếp đó Bạch Thiên Trương gửi tin nhắn riêng cho cậu ta: “Sao lại hỏi như vậy?”

Ninh Tần nhú mày, không biết trả lời thế nào. Cậu nhớ tới bộ dạng của cô gái kia, cô giấu mặt sau màn hình máy tính, chỉ để lộ ra đôi mắt nhanh nhẹn đảo quanh cậu, mà cậu chỉ mới vừa quay đầu sang, cô gái đó lại như con rùa đen rút đầu lại, thật lâu sau mới chậm chậm vươn ra, mang theo vẻ mặt đạt được ý đồ

xấu xa và nụ cười rung đùi đắc ý, lộn tóc hơi chĩa ra khê rung lên như đang nhảy múa. Cậu lại nghĩ tới phó bản ẩn giấu lần trước, cô mang theo vật nuôi nhào lên, bộ dạng làm việc nghĩa không được chùn bước.

Vì vậy Ninh Tần do dự, có nên nói cho cô biết sự việc của Đờng Đánh Mất Đờng Bỏ Quên không, đêm đó cậu nghe ngửi khí Đờng Đánh Mất Đờng Bỏ Quên nói thích Vũ Thoa Phong Lạp, đã biết rõ cô gái này nhất định quen Vũ Thoa Phong Lạp ngoài đời. Trong trò chơi, mặc dù không có ràng buộc đạo đức, thế nhưng cậu vô ý thức không hi vọng một ngày nào đó trong tương lai, sẽ nhìn thấy lời mắng nhiếc Bạch Thiên Trương là Tiểu Tam trên kênh Thế giới.

Ninh Tần lưỡng lự hồi lâu, lâu đến nỗi Bạch Thiên Trương tưởng cậu ta đã bị mất mạng, tiếp đó mới chậm rãi trả lời: “Lần trước thành chiến chúng tôi thua, sở dĩ là do Đờng Đánh Mất Đờng Bỏ Quên cố tình không thủ thành. Mà lí do của cô ta, theo lời cô ta nói, là vì cô ta thích Vũ Thoa Phong Lạp.”

Bạch Thiên Trương đứng bật dậy trước máy tính, đùng đỗng cả ghế, Dư San lại càng hoảng sợ, không hiểu gì nhìn cô.

Bạch Thiên Trương chỉ cảm thấy có một ngọn lửa quỷ quái đang bốc lên, lại là Đờng Đánh Mất Đờng Bỏ Quên! Mà lại nghe được từ miệng của thị tộc đối địch! Cô giống như người sau cùng mới được toàn thế giới biết đến, giống như một người ngoài cuộc!

Cô nhe răng trợn mắt với Dư San: “Đờng Đánh Mất Đờng Bỏ Quên! Cô ta nói cô ta thích Ngôn Mạch!”

Dư San bị vẻ mặt dữ tợn của Bạch Thiên Trương làm cho hoảng sợ: “Ừc, Thiên Trương, cậu có muốn uống nước không?”

Bạch Thiên Trương liếc xéo, tay cầm cốc của Dư San khê run rẩy: “Cô ta nói thích Vũ Thoa Phong Lạp hay là thích Ngôn Mạch?”

Nghe thấy câu hỏi này, Bạch Thiên Trương mới tỉnh táo lại một chút: “Vũ Thoa Phong Lạp.”

Dư San đảo mắt: “Xì! Vậy cậu bức mình cái gì! Chuyện đó là rất bình thường, trong trò chơi ai mà không thích đại thần, điều này chẳng thể nói lên là Ngôn Mạch có gian tình. Ngôn Thiếu nhà cậu nhất định là người vô tội! Tổ cho cậu biết, trước khi đi, anh ấy đã viết chẳng chịt một đồng công việc cần chú ý cho tổ, cậu thích ăn cái gì, cậu không thích ăn cái gì, dị ứng với đồ ăn nào, bị cảm thì món ăn nào là thuốc tốt nhất, tất cả đều nhắc nhở tổ phải để ý. Mẹ nó, bà đây đã trở thành bảo mẫu của cậu rồi đấy!”

Bạch Thiên Trương sững sốt, nín lấy Dư San đòi xem tờ giấy kia, quả nhiên trên giấy chẳng chịt toàn là chi tiết sở thích hàng ngày của cô, Ngôn Mạch đều chú ý tới, cẩn thận từng chút một.

Bạch Thiên Trương ôm tờ giấy trước ngực, lệ rơi đầy mặt kiểu Quỳnh Dao: “Dư San, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, vừa nghĩ tới bộ dạng Ngôn Mạch khi ghi những điều này, tim tớ lại đập rất nhanh!”

Dư San trầm mặc, sau đó quay đầu trở về hung dữ đánh quái: “Mẹ nó, ta đánh chết mi!”

Bạch Thiên Trương lập tức biết chừng mực, cũng ngậm miệng im lặng.

“Hương thơm bạc hà ngọt ngào được tô vẽ bởi có hình dáng của gió, anh có thể nhớ như in khuôn mặt và tính cách của em...(*)” Chuông điện thoại của riêng Ngôn Mạch đột nhiên vang lên, Bạch Thiên Trương nhận điện thoại dưới ánh mắt ghét bỏ của Dư San, giọng nói Ngôn Mạch hơi khàn khàn, hình như rất mệt mỏi.

(*) Carnival – Châu Kiệt Luân

“Thiên Trương, ID kia của Đờng Đánh Mất Đờng Bỏ Quên, anh đã điều tra. Cô ta không có một ID cố định, những nơi điều tra ra đều là ở tiệm internet, còn có rất nhiều là đăng nhập ở mạng công ty. Cho nên anh nghi ngờ cô ta cố ý không để chúng ta điều tra ra. Tuy nhiên bây giờ vẫn chưa thể khẳng định là cô ta có dụng ý gì, nhưng dù sao vẫn nên cẩn thận một chút, Thiên Trương, em hãy tin anh.”

Trong lòng Bạch Thiên Trương đã nắm chắc, người này, bất kể là nhân yêu hay yêu nhân, chỉ muốn châm ngòi chia rẽ cô và Ngôn đại thần nhà cô, phải thay ánh trăng tiêu diệt cô ta!

Sau một lần bảo trì server Viêm Hoàng Kỳ Tích nữa, bảng xếp hạng mỹ nhân lại một lần nữa được phát động. Phần thưởng lần này vẫn là một bộ quần áo đẹp có giá trị nhìn ngắm nhưng không có giá trị thực

dụng. Bạch Thiên Trương cảm thấy cô đã qua cái tuổi tình cảm mãnh liệt mù quáng rồi, vì vậy nhàn nhạt liếc qua tin tức kia rồi đóng trang chủ.

Lần này thi tuyển vẫn theo lệ cũ, dựa theo số phiếu bầu để phân cao thấp. Có điều không chỉ có bảng mỹ nhân PK hàng năm mà còn trên cả thể nữa. Sau một hồi bỏ phiếu kích động gà bay chó chạy, bảng xếp hạng mỹ nhân mới nóng hổi ra lò. Dư San bình phẩm các mỹ nhân trên bảng từ đầu đến chân: “Cô này ngực nhỏ quá; cô này chân không đủ dài; ồ, cô này phần trên mặt chà xát ra cũng đắp được cầu tuyết đấy; oa, trang điểm gì mà nhìn y như gấu trúc...”

Bạch Thiên Trương hứng thú dạt dào nghe Dư San chê bai, buồn cười ở chỗ còn cùng nhau cười trên nỗi đau của người khác, đột nhiên Dư San bỗng yên lặng. Bạch Thiên Trương nhìn chăm chăm vào màn hình, khẽ nghiêng đầu sang hỏi: “Dư San, sao không nói tiếp?”

Dư San không trả lời, Bạch Thiên Trương không thể không nhìn sang xem sao, bảng đệ nhất mỹ nhân trên màn hình đập vào mắt là một dấu chấm hỏi vô cùng to, ID ở phía dưới: Khu mười tám Đoạn Ngọc Nhai, Thiên Trương Nhục Cốt Đầu. Sau đó là một dòng chữ giải thích: Do yêu cầu của người chơi nên trang chủ đã xóa ảnh chụp và video. Bạch Thiên Trương: “Gi, sao lại vẫn là tớ?”

Dư San kéo chuột xuống một phát: “Thiên Trương, mấu chốt không phải cậu vẫn là đệ nhất mỹ nhân, mấu chốt ở chỗ, lời nhắn phía dưới.”

Bạch Thiên Trương nheo đôi mắt cận thị, nhìn sát vào màn hình, có điều vừa nhìn một chút, cô giống như nhìn thấy chiếc hộp Pandora, hoảng sợ đóng sập máy tính của Dư San, sắc mặt trắng bệch.

Cô không thể tin được, hỏi: “Dư San, sao có thể như vậy? Tớ biết trong trò chơi loại người nào cũng có, nhưng tại sao lại có loại người thế này!”

Dư San mở máy tính xem lại lần nữa, phía dưới bức ảnh có rất nhiều tin nhắn để lại, tin thứ nhất của một người kí tên là Ông Không Thiếu Tiền để lại: Mẹ, mỹ nữ còn không để cho xem hình. Ông đây chịu uống phí một đêm, bao cô! Đồng ý thì liên hệ với tôi. Tiếp đó là một dãy số điện thoại di động.

Những lời nhắn tiếp sau đó cũng đều gần giống như vậy, bảng giá càng ngày càng cao, lời nói hạ lưu càng ngày càng khó nghe.

Dư San an ủi cô: “Có thể là trò đùa dai, cậu đừng quá để ý, dù sao cũng không ai biết rõ thân phận thật của cậu, chỉ có một cái ID thôi, nếu thật sự không chịu được thì xóa nick, chỉ là trò chơi thôi mà.”

Bạch Thiên Trương buồn rầu gật đầu, sau đó xem lại những lời nhắn kia một chút, phát hiện tất cả tin nhắn đã bị nhân viên quản lý xóa bỏ. Tuy xóa rất nhanh nhưng dù sao cũng vẫn có rất nhiều người đã nhìn thấy, trước mắt, trong trò chơi cũng có một số người bàn tán trên kênh Thế giới.

Cô không còn hứng thú chơi tiếp nữa, tắt máy vi tính, lên giường đi ngủ. Trước khi ngủ lại gửi tin nhắn cho Ngón Mạch: “Ngón Mạch, em nghe lời anh, đi ngủ sớm, bây giờ em ngủ đây.”

Cô nằm ngửa mặt nhìn lên, hai tay cầm chặt điện thoại để trên bụng, cung kính chờ đợi thần trả lời.

Dư San nói: “Bạch Thiên Trương, tớ thật sự không chịu nổi cậu. Sao cậu không chờ Ngón Mạch xoa đầu, khen cậu vài câu luôn đi? Gi mà giống như chó xù thế.”

Bạch Thiên Trương không để ý tới bạn, tiếp tục làm bộ dạng thành kính cầu nguyện. Cô duy trì tư thế như người chết vào quan tài, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, chốc chốc lại nhìn điện thoại xem có phải đã để thành chế độ im lặng rồi không, chốc chốc lại nhìn điện thoại xem có phải đã hết pin, chốc chốc lại nghĩ ngờ có phải đã mất sóng, lẩn qua lẩn lại cả buổi mới chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, điện thoại có một tin nhắn của Ngón Mạch, chỉ một chữ: “Ngoan.” Lại nhìn thời gian, ba giờ sáng. Bao nhiêu lửa giận trong lòng Bạch Thiên Trương bị gội một gáo nước lạnh, đến khối bốc lên cũng không còn chút nào, cô tưởng tượng: Trời rất lạnh, một mình Ngón Mạch, một chiếc đèn bàn tỏ mờ tối, ôm tay ôm chân, run rẩy nhai củ lạc, vô cùng khó chịu. Cô lại tiếp tục yên phận làm một nàng oán phụ.

Cô rời giường, đánh răng rửa mặt, theo thói quen trước tiên lên mạng, mở QQ, sau đó lên Viêm Hoàng Kỳ Tích.

Sau này nghĩ lại, nếu như biết được ngày đó trong trò chơi sẽ xảy ra chuyện gì, đánh chết cô cũng sẽ không lên.

Hôm đó là cuối tuần, người lên trò chơi rất nhiều. Bạch Thiên Trương nhìn lướt qua kênh Thế giới, sau đó che đi, đi làm nhiệm vụ hàng ngày. Một lát sau cô nhận được tin nhắn của Phong Nguyệt Vô Yên: “Thiên Trương, có chuyện gì vậy? Chị với hần ta có thù hằn gì à?”

Bạch Thiên Trương không hiểu, Phong Nguyệt Vô Yên nôn nóng, nổi giận dưng dưng trả lời: “Xem kênh Thế giới!”

Bạch Thiên Trương mở kênh Thế giới ra, một giây này, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ: giết chết cô đi!

28. Chương 28

Trên kênh Thế giới, hàng chữ màu đỏ bắt mắt ngay ngắn tràn đầy màn hình: “Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, đệ nhất bảng mỹ nhân! Tên thật Bạch Thiên Trương, sinh viên đại học W khóa 08! Ông đây bỏ một trăm tệ mua một đêm của cô, chấp nhận hay không? Đùng chề ít tiền, gái điểm bị chà đạp N lần rồi thì cũng chỉ đáng chút tiền đó thôi!” Người lên tiếng, chính là “Ông Không Thiếu Tiền” ở tin nhắn trên trang chủ.

Hần ta nói chưa được vài câu thì bị hệ thống cấm phát ngôn, còn bị đá ra khỏi trò chơi, thế nhưng không bao lâu, hần đổi một ID khác, tên là “Ông Vẫn Không Thiếu Tiền”, tại tiếp tục làm âm trên kênh Thế giới, kiểu chữ giống nhau, màu sắc giống nhau, nội dung vẫn vậy.

Trên Thế giới bắt đầu ồn ào, những lời nói bị trôi đi nhanh như gió.

[Thế giới] Ông Vẫn Không Thiếu Tiền: Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, đệ nhất bảng mỹ nhân! Tên thật Bạch Thiên Trương, sinh viên đại học W khóa 08! Ông đây bỏ một trăm tệ mua một đêm của cô, chấp nhận hay không? Đùng chề ít tiền, gái điểm bị chà đạp N lần rồi thì cũng chỉ đáng chút tiền đó thôi!

[Thế giới] Hoa Mai Tàn Khóc: Mẹ nó chứ! Chết tiệt, tên hèn nào thế!

[Thế giới] Thần Chơi Đêm: Loại chuyên đi phỉ báng người khác!

[Thế giới] Tỉnh Giác Không Thấy Vợ Đâu: Người của Thượng Thiện Nhược Thủy nghe đây, về sau nhìn thấy con chó này lần nào giết lần ấy!

[Thế giới] Động Phòng Bất Bại: Hóa ra mỹ nữ học đại học W đó.

[Thế giới] Bá Chủ Thiên Hạ: Thật hay giả? Mỹ nữ cô thật sự bán thân sao?

[Thế giới] Hệ thống: Xin chú ý, thị tộc Danh Nhân Đường ra lệnh truy sát người chơi Ông Không Thiếu Tiền!

[Thế giới] Nhẹ Múa Bay Lên: Ặc, lão đại, anh ra lệnh truy sát à?

[Thế giới] Cánh Hoa Bên Sườn Núi: Các anh em, lão đại đã hạ lệnh truy sát, sau này giết chết tên bại hoại cận bã này, cho hần không còn nơi nào là an toàn!

[Thế giới] Hạt Cát Trong Biển Người: Khốn thật, ông đây tưởng mình đã cận bã lắm rồi, không ngờ có đứa còn cận bã hơn ông!

[Thế giới] Thần Tiên Tỷ Tỷ: Ồ, Bạch Thiên Trương? Không phải hoa hậu giảng đường trường chúng ta sao? Hả, cô ta thật sự bán mình à, thảo nào thời gian trước có lời đồn đại cô ta được bao nuôi.

Bạch Thiên Trương run rẩy không cầm nổi con chuột, cô chỉ cảm giác như tất cả máu đều đang xông thẳng lên đỉnh đầu, hơi lạnh lan tràn khắp toàn thân. Ánh mắt cô bất động, nhìn chăm chăm vào màn hình, cô cho rằng giữa trò chơi và thực tế sẽ không bao giờ lẫn lộn, một cái ID tung hoành thiên hạ trong trò chơi, chỉ cần xóa bỏ nhân vật thì sẽ không còn lại bất cứ điều gì. Thế nhưng hôm nay, thân phận thật của cô bị bại lộ trong trò chơi, không gì che lấp, hơn nữa còn bằng một phương thức khó xử thế này, có khác nào bị lột sạch quần áo trước mặt tất cả mọi người! Hơn nữa cũng chưa chắc không có sinh viên đại học W chơi Viêm Hoàng Kỳ Tích, bọn họ thấy được, sẽ phản ứng thế nào?

Móng tay cô như muốn cắm vào trong thịt, muốn đánh chữ mà tay cứ run rẩy không ngừng. Dư San tới an ủi Bạch Thiên Trương, sờ đến thấy tay cô lạnh buốt, nhìn lên, sắc môi đã trắng bệch. Dư San sốt ruột, đúng lúc này điện thoại của Bạch Thiên Trương vang lên, Bạch Thiên Trương lại như không nghe không thấy, vẫn nhìn chăm chăm màn hình. Dư San nhìn qua, là Ngôn Mạch, vội vàng nhận điện đưa cho Bạch Thiên Trương: “Thiên Trương, mau nghe đi, là Ngôn Mạch.”

Cuối cùng Bạch Thiên Trương cũng có chút phản ứng, vừa nghe máy, giọng nói căng thẳng của Ngôn Mạch truyền đến, anh hỏi: “Thiên Trương, em vẫn ổn chứ? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch Thiên Trương vừa nghe thấy tiếng Ngôn Mạch, gần như khóc nức lên, cô vừa sụt sịt vừa nức nở nói: “Em cũng không biết, có người nói em làm gái, hẳn còn biết tên thật của em và nơi em đang học!”

Ngôn Mạch nhận được điện thoại của người trong thị tộc mới biết Thiên Trương xảy ra chuyện, vội vàng gọi điện tới, nghe thấy tiếng cô khóc nức nở, trong lòng anh lại vừa giận vừa đau, ngay lập tức trấn an cô: “Thiên Trương, ngoan nào. Nghe anh nói, trước tiên tắt trò chơi đi, tắt chưa? Tốt, bảo Dư San rót cho em một chén nước ấm, từ từ uống. Ừ, sau đó lên giường đi ngủ. Không ngủ được? Không ngủ được thì nằm nghe nhạc, tóm lại đừng nghĩ gì hết, tắt cả giao cho anh, anh sẽ xử lý tốt. Ừ, em yên tâm, tin tưởng anh.”

Bạch Thiên Trương nằm lên giường, đeo tai nghe nghe nhạc, nhớ tới lời hứa của Ngôn Mạch, nỗi sợ hãi và bất an trước đó dần dần tan thành mây khói, tóm lại tắt cả đã có Ngôn Mạch, cô cứ thế mơ mơ màng màng, cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ.

Ngôn Mạch ôm một đồng bản vẽ và máy tính của anh đi tìm Đỗ Khanh Cách, khoe miệng Đỗ Khanh Cách giật giật, đảo mắt trước một đồng đồ lộn xộn: “Cậu nói cái gì? Cậu không làm nữa?”

“Hiện tại tôi có việc gấp. Cậu yên tâm, tổng thể tôi đã thiết kế xong rồi, chỉ còn một ít chi tiết cần sửa chữa, cậu không rõ thì đi tìm Tiểu Trần, cậu ta biết đấy.”

Đỗ Khanh Cách chớp mắt, đã biết: “Thiên Trương xảy ra chuyện à?”

“Ừ.” Ngôn Mạch nhíu mày chăm chú.

Đỗ Khanh Cách nghĩ một lát: “Ngôn Thiếu, Cố Niên kia, đôi khi hơi cố chấp, gần đây cô ta liên hệ với ba mẹ cậu rất mật thiết. Cậu cần thận một chút.”

Về mặt Ngôn Mạch đau khổ ai oán, Đỗ Khanh Cách gác chân lên bàn, rung đùi, đắc ý hát: “Một đôi oan gia bé nhỏ đây

~”

Lúc Ninh Tần nhìn thấy những lời nói bần thủ của “Ông Không Thiếu Tiền” trên kênh Thế giới, phản ứng đầu tiên chính là: Thiên Trương Nhục Cốt Đầu thế nào rồi? Cậu nhanh chóng quyết định ra lệnh truy sát Ông Không Thiếu Tiền, sau đó chuẩn bị gửi tin nhắn cho Bạch Thiên Trương, nhưng nhìn ảnh đại diện của cô lại là màu xám, có vẻ đã thoát game rồi.

Ninh Tần ngăn người, cậu nghĩ đến dáng vẻ khi Bạch Thiên Trương buồn rầu. Trong ấn tượng của cậu, cô gái ấy vẫn luôn cười vô cùng hoạt bát dưới ánh mặt trời chiếu qua cửa kính của quán Starbucks, khoe miệng cong cong như vầng trăng lưỡi liềm, lúm đồng tiền nhẹ nhàng bên má, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản khê đung đưa. Thế nhưng cậu không biết về mặt của cô khi nhìn thấy những lời nói đê tiện này, sẽ như thế nào, đôi mắt đen láy phản chiếu ánh mặt trời kia, có phải cũng sẽ trở nên ảm đạm đi không. Cậu bỗng cảm thấy bức bối, không có chỗ phát tiết sự khó chịu, thế nhưng lại không tìm thấy Ông Không Thiếu Tiền, mà hẳn ta còn không ngừng đổi ID làm âm ỉ lên, một cái bị cấm nói, lập tức có một cái ID khác, người sáng suốt nhìn một cái biết ngay là hẳn ta cố tình. Trong mười tám năm đầu đời của Ninh Tần, đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy thất bại.

Một khi Ngôn Mạch đã chính thức quyết định điều tra làm rõ sự việc, tốc độ sẽ vô cùng nhanh, hiệu suất cực kỳ cao. Cho nên đến giữa trưa ngày hôm sau, Ngôn đại thần đã đứng trước cửa một tiệm internet, nheo mắt nguy hiểm.

A Giáp vừa ngáp vừa ấn enter, nhàm chán nhìn nhân vật của mình nói tràn đầy trên kênh Thế giới, sau đó bị hệ thống cấm nói, cưỡng chế đá khỏi trò chơi. Lại tiếp tục đổi ID khác, tiếp tục vào nói. Ha ha ha ha ha,

hắn cười đắc ý, chỉ cần ngồi trước máy vi tính ấn enter cho nhân vật phát ngôn, là có thể nhận được một khoản tiền lớn, giao dịch này thật sự có lời to!

Sau lưng có người đập vào vai hắn một cái, vì tâm tình A Giáp đang rất tốt, cho nên lúc quay đầu lại vẫn còn dang lên một gương mặt tươi cười. Nhưng nụ cười của hắn nhanh chóng hóa đá, bị gió thổi vờ vụn thành từng mảnh rơi xuống mặt đất, ngược lại, người đứng phía sau nhìn hắn, cười âm ỉ: “Có người tố cáo anh phỉ báng trên internet, mời đi theo chúng tôi một chuyến.”

Ngôn Mạch cúi người nhìn mấy câu nói khó nghe trên màn hình, nhú mồm. Anh xoay cổ, giãn gân giãn cốt, cười với tên đang lạnh run trước mặt: “Đây là tao thay vợ tao trả lại ày.” Vừa dứt lời, một cú đấm móc trái tuyệt đẹp tiếp xúc với mặt A Giáp, mang theo âm thanh gió thổi ác liệt.

Mấy người sau lưng giữ chặt anh: “Ngôn Thiếu, bình tĩnh lại một chút. Bây giờ chủ yếu phải hỏi xem là ai sai hắn làm, không thù không oán ai lại làm loại chuyện vô vị này.”

A Giáp bị đánh đầu văng mắt hoa sao còn có thể nhớ người nọ dẫn đi dẫn lại không được khai ra người thuê làm, chưa đợi Ngôn Mạch hỏi đã nói ra lưu loát: “Là một cô gái, nhưng tôi chưa từng thấy mặt cô ta, thật đấy. Cô ta liên hệ với tôi qua điện thoại, tiền cũng gửi trực tiếp vào tài khoản của tôi. Nhưng mà... Nhưng mà tôi có số di động của cô ta...”

Hắn vừa đưa ra dãy số, Ngôn Mạch đã giật ngay lấy, thuận tay lấy điện thoại của mình ra đối chiếu, kết quả không có số nào giống. A Giáp thấy sắc mặt Ngôn Mạch không bình thường, lại bị Ngôn Mạch lườm dữ tợn, biết là dãy số này không có tác dụng, lập tức sợ muốn chết, một người đàn ông như vậy mà lại bắt đầu khóc trước mặt mọi người: “Đây thật sự là số của cô ta! Các người đừng đánh tôi! Tất cả tôi nói đều là thật!”

Ngôn Mạch chán ghét nhìn A Giáp, lại nghĩ tới lời tên này nói muốn mua một đêm của Thiên Trương, lập tức tay chân cảm thấy ngứa ngáy, máu toàn thân bắt đầu sôi trào. Cũng may anh vẫn còn chút lý trí, tóm cổ áo A Giáp, cười u ám: “Mày bây giờ, lập tức viết thư xin lỗi!”

A Giáp nước mắt nước mũi tèm nhem, run run quay đầu lại: “Tiên... Tiên sinh, thư viết như thế nào ạ?”

“...” Ngôn Mạch im lặng, sau đó gầm lên: “Tao đọc một câu mày viết một câu!”

Nửa giờ sau, trên trang chủ của Viêm Hoàng Kỳ Tích đăng một bức thư xin lỗi ký tên Ông Không Thiếu Tiên. Trong thư làm rõ hắn ta đã bị đặt ra để phỉ báng Thiên Trương, làm tổn hại danh dự của cô, hiện giờ trình trọng xin lỗi. Tiếp đó là một đồng lời nói xin sám hối vì hành vi phạm tội của mình và cầu xin tha thứ. Ông Không Thiếu Tiên và một loạt ID của hắn từ đó cũng mai danh ẩn tích.

Thư vừa gửi lên, lập tức được đưa lên đầu trên trang chủ, vô số người chơi nhao nhao lên án mạnh mẽ hành vi của Ông Không Thiếu Tiên, nhất thời trên kênh Thế giới không ai là không thảo luận về sự kiện này.

Dư San vẫn để ý tới trò chơi, nhìn thấy bài viết này, lập tức gọi Bạch Thiên Trương: “Thiên Trương, Ngôn Thiếu nhà cậu đã bắt được Ông Không Thiếu Tiên! Hắn ta gửi một lá thư xin lỗi cậu, còn nói sẽ xóa nick, hơn nữa vĩnh viễn không bao giờ vào trò chơi!”

Từ hôm qua Bạch Thiên Trương đã không vào trò chơi, còn trốn mấy tiết học. Cũng không phải cô bị đả kích chưa gượng dậy nổi, trên thực tế, Dư San cũng phải ngưỡng mộ trái tim kiên cường dẻo dai và khả năng chịu đựng của Bạch Thiên Trương. Hôm qua sau khi ngấn ngờ một hồi, chỉ cần ngủ một giấc, Tiểu Bạch lại vui vẻ.

Dư San hỏi: “Bạch Thiên Trương, cậu không lo lắng sao? Trong trường chúng ta cũng đã đồn đại rồi.”

Bạch Thiên Trương đang tập yoga, nói: “Không sao. Ngôn Mạch nói tất cả anh ấy sẽ xử lý tốt.”

Khi ấy Dư San không quay đầu đi chỗ khác cười nhạo như trước kia, mà là thật lòng nói: “Thiên Trương, tớ thật sự hi vọng có thể nhìn thấy cậu và Ngôn Mạch tu thành chính quả. Từ trong trò chơi phát triển tới đời thực, tớ vẫn chưa bao giờ thấy, chỉ mong hai người có thể cho tớ chút hi vọng.”

Lúc ấy Bạch Thiên Trương sững sờ một chút, sau đó lại dần dần cười nhẹ nhàng: “Bọn tớ sẽ.”

Vì vậy sau khi nghe Dư San báo tin, Bạch Thiên Trương khôi phục, nhảy từ trên giường xuống, sau khi xem kỹ lá thư xin lỗi kia, đưa ra một kết luận: “Thư này tuyệt đối không phải Ông Không Thiếu Tiền tự mình viết.”

Dư San hỏi: “Tại sao?”

Bạch Thiên Trương chỉ ra: “Cậu xem, lá thư này hành văn lưu loát như nước chảy mây trôi, từ ngữ cũng chau chuốt, hoa mỹ, văn phong vừa đơn giản lại chặt chẽ, chắc chắn là Ngôn Mạch nhà tớ ở bên cạnh chỉ cho!”

Cùng lúc đó, Ngôn Mạch đang nhìn chằm chằm A Giáp gửi lá thư xin lỗi lên trang chủ, bỗng nhiên hoa hoa lệ lệ hất xì ba cái.

Chương 29

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Được rồi, lần H đầu tiên mơ hồ mập mờ trong truyền thuyết, cuối cùng đã được Mỗ Ngân nặn ra...

Trẻ em trong sáng thuần khiết có thể trực tiếp bỏ qua...

Lần này Ngôn đại anh hùng trở về như Hoàng Đế, nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt của Bạch Thiên Trương.

Ngôn Mạch đóng cửa xe, kinh ngạc khi nhìn thấy Bạch Thiên Trương, trên tay đang cầm hai chiếc túi bóng, nhìn anh mỉm cười như cô vợ bé nhỏ, đôi mắt long lanh như ánh sao lấp lánh, đột ngột khiến anh hoa mắt chóng mặt.

Bạch Thiên Trương tự động cầm hai chiếc túi đặt vào một tay của Ngôn Mạch, sau đó nắm lấy tay kia của anh, dáng vẻ như vô cùng hân hoan, cùng anh sánh vai bước nhanh trên con đường thênh thang tươi sáng.

Ngôn Mạch có chút thụ sủng nhược kinh (được yêu chiều quá đâm ra lo sợ), phải biết rằng trong tình yêu này, có không ít lần anh nghi ngờ chỉ có mình anh là nồng nhiệt, tim gan phèo phổi nóng đến phát sáng, cống hiến vì sự nghiệp điện lực của Tổ Quốc, còn Bạch Thiên Trương thì lại không tim không phổi – ngốc nghếch một cách tự nhiên, thảnh thơi tạo ra một số tình huống gà bay chó chạy, khiến chiến trái tim và sức chịu đựng của anh, xung quanh là một đồng lang sói hổ báo nhìn thèm thường, vậy mà cô còn thoải mái hồn nhiên, chẳng hề phát hiện ra bản thân chính là một miếng đậu phụ mà nhiều người muốn nuốt chửng ngay lập tức. Nghĩ đến đây Ngôn Mạch bắt đầu nghiêm túc suy xét, haizz, tên kia, Uống Rượu Bên Khe Suối, Bùn Lầy Sơ phải không nhỉ, chờ đến lúc giải quyết xong Cố Niên, kế tiếp sẽ chính là hắn...

Ngôn Mạch vẫn còn đang mặc sức tưởng tượng một tương lai tươi đẹp yên bình của anh và Thiên Trương, ở trong chiếc túi bỗng có tiếng động đập, cả chiếc túi rung dữ dội, nhìn từ bên ngoài giống như có vật gì sắp phá túi chui ra, Ngôn Mạch ngạc nhiên: “Thiên Trương, đây là cái gì?”

“À.” Bạch Thiên Trương nhẹ nhàng liếc mắt, “Cá đấy.”

Ngôn Mạch đau khổ phát hiện anh và Bạch Thiên Trương có sự khác biệt lớn: “Cá gì, cần cá làm gì?”

“Đương nhiên là để ăn rồi. Nếu không thì anh nghĩ đó là cá vàng hay cá gỗ à? Ha ha ha ha

” Bạch Thiên Trương nói xong, cảm thấy lời nói này của mình rất triết lý, tiếp tục cười không ngừng.

Ấy... Ngôn Mạch có chút không thể tin được, lại có chút mừng rỡ như điên: “Ý của em là, em muốn vào bếp làm cho anh ăn?”

Bạch Thiên Trương không cười nữa, thẹn thùng mất tự nhiên: “Vâng... Em muốn cảm ơn anh.”

Ngôn Mạch không nói gì, yên lặng nắm bàn tay lạnh lạnh của Bạch Thiên Trương nhét vào túi áo khoác ngoài của mình. Ồ? Bạch Thiên Trương kinh ngạc nhìn anh, chỉ thấy trên khuôn mặt anh tuần của Ngôn Mạch hiện lên sự dịu dàng, mái tóc dài ngang trán hơi lộn xộn, khóe môi anh dường như khê cong lên, nhẹ nhàng, lại có chút trẻ con. Nam nam nam, nam sắc! Nam sắc mê người! Bạch Thiên Trương luống cuống, vội vàng quay đi không nhìn anh nữa, mãnh liệt nuốt nước bọt ừng ực.

Ngôn Mạch thoáng dừng lại: “Đói rồi à?” Sau đó bước chân khấn trương hơn.

Bạch Thiên Trương nghĩ thầm: “Đói bụng, có điều muốn ăn anh cơ.” – Cô không dám nói ra miệng.

Đây là lần đầu tiên Bạch Thiên Trương đến căn nhà ở gần đại học W của Ngôn Mạch, cửa vừa mở, cô đã lấp bắp kinh hãi. Cả căn phòng không có một chút không khí củi lửa, nghiêm túc trang trọng, sạch sẽ giống như nhà khách. Ngôn Mạch xách túi đồ vào phòng bếp, mang theo con cá kia: “Thiên Trương, cái này làm thế nào?”

Bạch Thiên Trương nhất thời sửng sốt, cô sẽ không mổ cá, nhìn Ngôn Mạch bộ dạng thiếu gia chắc chắn cũng sẽ không, cô rên thầm, sớm biết vậy thì đã bảo ông chủ xử lý luôn cho rồi!

“À...” Cô quay đầu không nhìn ánh mắt hoài nghi của Ngôn Mạch, chỉ cúi rửa: “Trước tiên cứ thả vào nước đã.”

Cho dù Ngôn Mạch vô cùng chân thành tha thiết bày tỏ nguyện vọng muốn ở lại giúp đỡ Bạch Thiên Trương, nhưng vẫn bị cô đẩy ra cửa. Anh ngồi trên ghế sa-lông, không yên lòng xem TV, thỉnh thoảng nghe thấy từ phòng bếp truyền ra những âm thanh lách cách ầm ầm leng keng kì quái, không, lại nữa, đinh đinh bang bang! Ngôn Mạch mắt hờn mắt vía; lớp lớp, đùng đùng! Ngôn Mạch tan thành mây khói. Ngôn đại thần bị kích động rốt cục phải đứng dậy khỏi ghế, ôm trái tim run rẩy đi tới gõ cửa.

Bên trong chợt yên tĩnh, sau đó khi Ngôn Mạch sắp sửa xông vào, tiểu vũ trụ của Bạch Thiên Trương bạo phát: “Anh dám đi vào em sẽ chết ngay trước mặt anh!” Ngôn Mạch lập tức ngừng lại thể sắp xông vào, tưởng tượng Bạch Thiên Trương trong tay cầm dao thái rau, cuối cùng vô cùng sáng suốt quyết định trở về xem bóng đá. Ủ, chẳng qua chỉ là phòng bếp thôi, thiếu thì cứ thiếu...

Một giờ sau, Bạch Thiên Trương đẩy khói bụi mờ hôi lấm lem đi ra, Ngôn Mạch đau lòng kéo cô lại lau mồ hôi, Bạch Thiên Trương lại phấn khởi đẩy anh tới bàn ăn: “Được rồi được rồi, có thể ăn rồi!”

Vượt quá dự kiến của Ngôn Mạch, Bạch Thiên Trương gần như thiêu rụi nhà bếp của anh, nhưng hương vị lại vô cùng không tệ. Ngôn Mạch rất nể tình vui đầu khổ sở ăn, còn thêm một bát cơm, Bạch Thiên Trương vui mừng, thật không uống công cô đi chợ chọn một đồng thức ăn, còn tốn công tốn sức, suýt nữa chặt phải tay mình.

Ăn xong cơm chiều, Ngôn Mạch rất tự giác đi rửa bát, Bạch Thiên Trương vui vẻ mở máy tính xách tay của anh vào Viêm Hoàng Kỳ Tích. Đã rất lâu cô không lên, tuy Ông Không Thiếu Tiền đã viết thư xin lỗi và nói sẽ rời khỏi trò chơi, nhưng chuyện này vẫn để lại một bóng đen, tâm trạng cô vẫn còn bị màu đen đó bao phủ, tạm thời vẫn chưa biến mất.

Thế nhưng lần này Ngôn Mạch ở ngay bên cạnh cô, Bạch Thiên Trương cảm thấy dũng khí, lòng tin, và hứng thú đều tăng thêm mười phần. Nếu Bạch Thiên Trương thuộc dạng sức khỏe tăng lên một cách kì lạ sau khi ăn rau chân vịt, thì Ngôn Mạch không nghi ngờ gì chính là rau chân vịt tươi ngon trên bầu trời thu nước trong veo.

Thượng Thiện Nhược Thủy nhìn thấy Bạch Thiên Trương lên, tất cả lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Thần Chơi Đêm nói: “Chị dâu, em còn tưởng chị không bao giờ vào trò chơi nữa chứ.”

Bạch Thiên Trương cười: “Ha ha, sao thể được, thời gian qua sắp xếp một chút thôi.”

Thấy Chết Không Cứu nói: “Ồ, chị dâu, lão đại đâu rồi? Sao thời gian này cũng lâu rồi không lên?”

“Sắp rồi, anh ấy đang rửa bát, bây giờ tôi đang dùng máy tính của anh ấy, anh ấy sắp lên bây giờ.” Lúc nói lời này, Bạch Thiên Trương thề trong đầu cô không hề có một tí gì không trong sáng, suy nghĩ còn tinh khiết hơn cả nước tinh khiết. Nhưng cô vẫn đánh giá quá cao cách thức tư duy của nhân loại, cũng đồng thời đánh giá thấp hành vi của nhân loại.

Trên IS đột ngột im lặng, sau đó Tỉnh Giác Không Thấy Vợ Đâu chợt kêu lên: “Hai người ở chung rồi hả?”

Một câu này hiệu quả có thể so với Bàn Cổ thời khai thiên lập địa, đánh thức thần trí của tất cả mọi người. Phong Nguyệt Vô Yên cười vô cùng mờ ám, ngữ điệu giống y như khi bắt được nam nữ dâm dúi với nhau: “À à

~ Thiên Trương, hai người đã sờ sờ mó mó rồi sao?”

So với sự lộ liễu của Phong Nguyệt Vô Yên, Hoa Mai Tàn Khốc tỏ ra kín đáo hơn: “Thiên Trương, lão đại cái đó đó không tệ chứ?”

Bạch Thiên Trương tự động bỏ qua hàm nghĩa của cái đó đó và sờ sờ mó mó, nghiêm túc làm sáng tỏ: “Chúng tôi rất đứng đắn trong sáng, mọi người đừng có suy nghĩ xấu xa như thế được không?”

Vừa nói xong, tất cả mọi người nhất trí khinh bỉ, đồng thời mãnh liệt yêu cầu Bạch Thiên Trương xuống đài, đổi một người trong cuộc là Ngôn Mạch ra giải thích, đàn ông mà, lúc nào cũng luôn dăng trào.

Bạch Thiên Trương uể oải đi tìm Ngôn Mạch, nhận lấy chén đĩa trong tay anh, nói: “Thượng Thiện Nhược Thủy tìm anh.”

Ngôn Mạch vì đã được ăn một bữa cơm do Bạch Thiên Trương nấu, tâm tình vô cùng tốt, đùa giỡn với đám người Thượng Thiện Nhược Thủy một hồi, tổng kết lại cảm nhận của anh chính là mười chữ: Vợ con ấm áp như lò sưởi đặt đầu giường.

Ngôn Mạch mang tâm trạng vui vẻ đi tắm rửa. Tắm xong đi ra, trong phòng khách không có Bạch Thiên Trương. Vào phòng bếp tìm, Bạch Thiên Trương vẫn miệt mài không biết đang rửa cái gì, Ngôn Mạch chăm chú nhìn bóng lưng cô, sờ cảm suy nghĩ một lát, hiểu ra: Ừm, nếu như bên cạnh cô có thêm một đứa trẻ trắng trẻo mũm mĩm thì thật là hoàn mỹ.

Bạch Thiên Trương vẫn đang rửa táo, bỗng nhiên thấy phía sau có mùi sữa tắm thơm dịu bay tới, quay đầu nhìn, ầm! Thần trí Bạch Thiên Trương đã bay mất, tóc Ngôn Mạch ướt sũng lộn xộn, hơi mắt trất tự rủ xuống trán, những giọt nước nhỏ chảy qua cái trán trơn bóng của anh, chảy tới trên hàng mi cong dài, long lánh đậu trên mi mắt, sạch sẽ mà hấp dẫn. Bạch Thiên Trương tự dừng nổi lên ham muốn những giọt nước kia, rau chân vịt của cô, rau chân vịt sau khi tắm mang theo sương sớm, chỉ có một từ để hình dung: thềm nhỏ dãi.

Có lẽ ánh mắt của cô quá nóng bỏng, Ngôn Mạch đi tới.

Rau chân vịt! Rau chân vịt đi tới! Đầu óc Bạch Thiên Trương choáng váng, theo phản xạ muốn trốn chạy. Ngôn Mạch ôm eo cô, cúi đầu hôn lên môi. Đây là một nụ hôn sâu thực sự, Bạch Thiên Trương chóng mặt, mơ hồ cảm giác trong miệng anh có mùi hương của nước súc miệng, lưỡi hai người thân mật quấn lấy nhau, tựa như trời sinh đã ăn ý. Cô vô ý thức phát ra một tiếng rên nhỏ, một giây sau liền bị đẩy lên bệ bếp sau lưng, nụ hôn dần dần trở nên nhiệt tình và điên cuồng, cho đến khi chấm dứt, cả hai người đều thở hổn hển.

Trong mắt Ngôn Mạch như có một đám lửa nhỏ đang le lói, Bạch Thiên Trương lơ mơ hiểu được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng tâm trí cô đã như một đám bột nhào, tay chân như tê liệt, hiệu suất làm việc của cơ thể gần như bằng không. “Á!” Cô khẽ kêu lên một tiếng sợ hãi, bởi vì Ngôn Mạch vừa cắn nhẹ lên cổ cô, sau đó lại biến thành liếm láp ám muội, Bạch Thiên Trương căng thẳng bắt đầu run rẩy.

Nụ hôn ẩm ướt, đi theo xương quai xanh xuống phía dưới, như đang nhảy múa trước ngực cô cách một lớp áo mỏng. Bàn tay dài của Ngôn Mạch vuốt ve từng chỗ mẫn cảm của cô, Bạch Thiên Trương không phân định rõ được cảm xúc lúc này là trống rỗng hay vui thích, cô chỉ cảm thấy bản thân như một bức tờ lụa thêu thùa đang căng lên, mỗi một động tác của Ngôn Mạch đều mang đến cho cô niềm vui và nỗi khổ, đó là một loại mỹ cảm đến cùng cực.

Quần áo của Bạch Thiên Trương chẳng biết đã bị cởi ra một nửa từ lúc nào, lưỡi của Ngôn Mạch phủ lên nơi nhỏ bé trước ngực cô vì bị lạnh và kích thích mà đã cứng lên, nhẹ nhàng gặm cắn. Bạch Thiên Trương bỗng mở to hai mắt, khó ngăn được một tiếng rên rỉ.

Cô cảm thấy rất nóng, bệ đá sau lưng lạnh buốt, còn Ngôn Mạch lại đang tạo ra từng đợt từng đợt lửa cháy trên người cô, trong lúc lạnh nóng đan xen chợt có cảm giác vật gì đó xâm lấn, ngón tay thon dài của Ngôn Mạch vô cùng kiên nhẫn, chậm chạp trêu đùa lãnh địa chưa từng có người lạ xâm chiếm của cô, Bạch Thiên Trương khẽ nhủ mảy vì cảm giác đau đớn có chút xa lạ kia, theo phản xạ muốn đẩy anh ra.

Ngôn Mạch cúi đầu thở gấp, hai bên tóc mai đã ướt đầm mồ hôi, ngón tay bắt đầu chậm rãi chuyển động, Bạch Thiên Trương bật ra tiếng nức nở, vì khoái cảm kia mà mũi chân cô như bị kéo căng lên. Giữa môn lòng, cô nghĩ: Ngôn Mạch, Ngôn Mạch nhất định là cố ý, nếu không thì tại sao càng lúc cô càng cảm thấy bần rùn, một loại khoái cảm càng lúc càng tăng, cho đến đỉnh điểm, cuối cùng nổ tung.

Khấp người cô như bị lửa đốt, Ngôn Mạch yêu thương vuốt nhẹ môi cô, cúi người nói nhỏ bên tai: “Thiên Trương, chuẩn bị xong chưa?”

Bạch Thiên Trương còn chưa kịp có phản ứng, trong thời khắc tình cảm mãnh liệt bộc phát, đột nhiên “Bẹp” một tiếng, tiếp đó có âm thanh gì dữ dội va đập dưới mặt đất, tiếp sau đó nước lạnh không biết từ đâu hoa hoa lệ lệ giội thẳng vào hai người.

Tất cả tình cảm mãnh liệt lập tức bị giội bằng lạnh buốt, Bạch Thiên Trương bị nước xối vào, đột nhiên giật mình tỉnh lại, quay đầu nhìn, con cá nuôi trong chậu ở trong góc bếp đang quẫy liên tục, khăn trùm lên chậu thì bị hất lên tận bồn rửa, sau khi quẫy đuôi quăng cho họ một gáo nước, con cá đang nằm trên mặt đất trũng mất, vùng vẫy giãy chết.

... Bạch Thiên Trương và Ngôn Mạch hai mắt nhìn nhau, Ngôn Mạch nhìn bộ dạng vô tội mù mịt của cô, thở dài, không nói được gì, giúp cô kéo lại quần áo. Sau đó, người nào đó vừa tắm rửa xong, không hiểu sao lại tiếp tục xông vào phòng tắm, xối nước lạnh, khiêu chiến sức chịu đựng của cơ thể giữa mùa đông buốt giá.

29. Chương 29

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

30. Chương 30

Từ lúc tắm xong, Ngôn Mạch vô cùng im lặng.

Bạch Thiên Trương nhìn sắc mặt của anh, ực, nghe nói đàn ông không được thỏa mãn dục vọng rất dễ phát hỏa, bây giờ cô có nên làm bộ ngoan ngoãn đi vớ về Ngôn đại thần một chút không?

Ngôn Mạch nhìn ra được suy nghĩ của Bạch Thiên Trương, bất đắc dĩ cầm chìa khóa, đưa cô quay về trường học.

“Đợi đã, ừm, còn cá làm thế nào bây giờ?” Bạch Thiên Trương không sợ chết mở miệng, trong nháy mắt cô thấy trên đầu Ngôn Mạch nổ bùng lên một đám lửa.

Cuối cùng, con cá lập được chiến công vĩ đại hiển hách kia, với tư cách người chứng kiến duy nhất, hoặc là do cả hai người đều không còn hứng thú để mà ăn, đã được thả ở sông cái thành phố W.

Bạch Thiên Trương bỗng nhớ tới lời vàng ngọc của phương trượng Thiếu Lâm Tự trong phim truyền hình: A di đà Phật, Trời có đức hiệu sinh.

Dư San phát hiện gần đây Bạch Thiên Trương rất không bình thường, mỗi lần nhắc tới Ngôn Mạch là mặt lại đỏ bừng, nhiều lúc còn ngồi suy nghĩ ngẩn ngơ lại còn tự vuốt ve môi mình.

Căn cứ vào kinh nghiệm đã thân kinh bách chiến luyện được trong tiểu thuyết tình cảm, cô phát hiện giữa Bạch Thiên Trương và Ngôn Mạch, trong một buổi đêm mập mờ nào đó thuận tiện cho phát triển tình cảm, nhất định đã có chuyện xảy ra.

Dư San hiểu kỳ ghé sát vào Bạch Thiên Trương: “Này, đáng người Ngôn Mạch đẹp chứ?” Cô nghĩ chắc chắn Bạch Thiên Trương sẽ phải có phản ứng, hoặc là thẹn thùng cúi đầu nắm góc áo, hoặc là nghiêm túc như ngôi sao làm sáng tỏ tin đồn, nhưng không thể ngờ phản ứng của cô bạn lại nhiệt tình dâng trào như thế.

“Phụt!” Dư San sợ ngây người, nhìn Bạch Thiên Trương đang xịt máu mũi, rốt cuộc bọn họ có đùa gì dữ dội quá đâu chứ!

Máu mũi vẫn đang chảy tràn trề, người nào đó im lặng ngửa đầu rơi nước mắt, nhìn Dư San vừa nhét hai cái khăn tay vào lỗ mũi mình vừa cười hờn hờ.

“Tớ... Gần đây tớ bị nóng.” Bạch Thiên Trương biện hộ cho danh dự đang trong tình thế nguy cấp của mình.

“Ừ, cho nên mới cần Ngôn Mạch để giải tỏa, không thì nội tiết mất cân đối.” Dư San đáp vô cùng tự nhiên, như hai năm rở mười.

“...” Bạch Thiên Trương im lặng, cô phải nói thế nào, nói là thân trinh nữ trong trắng hai mươi năm của cô sắp hiến cho Ngôn đại thần thì lại bị một con cá béo phá hỏng à? Cô nghĩ tới những phản ứng có thể của Dư San, cảm thấy nên để cho cô ấy hiểu lầm đi... Tất cả đều là mây trôi...

Cuộc sống của Bạch Thiên Trương lại khôi phục trạng thái như trước kia, trong trường cũng không có bất kỳ lời đồn đại nhảm nào. Sở dĩ cô tưởng mọi chuyện yên ổn là vì những lời đồn đại chỉ lưu truyền trong những kẻ có trí tuệ, mà bây giờ kẻ có trí tuệ còn hơn cả hiếm, trái lại đa số chỉ toàn những người không hiểu rõ chân tướng mà đứng ngoài hóng hớt. Cho nên đương nhiên cô cũng sẽ không biết, đằng sau cái vẻ ngoài yên ổn đó, là ai đã phải trả giá, phải nỗ lực biết bao nhiêu.

Chủ tịch hội sinh viên bị người nào đó ngó lơ, chỉ còn biết im lặng cày cày, lúc này trái tim chợt vô cùng lạnh lẽo. Từ lần đầu tiên Ông Không Thiếu Tiền xuất hiện, anh đã bắt đầu dò địa chỉ IP của hắn, đến khi tra được rồi chạy tới thì lại chỉ thấy một cú đâm móc tàn nhẫn của Ngôn Mạch. Cuối cùng Bùi Lăng Sơ đã hiểu ra, hóa ra dù anh có cố gắng đến thế nào, đều luôn chậm hơn Ngôn Mạch một bước, đưa cô về nhà cũng thế, chuyện Ông Không Thiếu Tiền này cũng thế, mà ngay cả... Đi vào trong trái tim cô, cũng thế. Bùi Lăng Sơ biết rõ, những lời đồn đại nhảm trong trò chơi, Ngôn Mạch có thể giải quyết được, nếu vậy thì ở trường học để cho anh giải quyết đi. Đây cũng là việc duy nhất anh có thể làm cho Bạch Thiên Trương.

Sau cái ngày Ngôn Mạch phát biểu mười chữ cảm thán “Vợ con ầm áp như lò sưởi đặt đầu giường”, Thượng Thiện Nhược Thủy vô cùng hiếu kỳ về diễn tiến của sự việc. Bởi vì Ngôn Mạch đã từng nói không nên gây xung đột với Danh Nhân Đường, cho nên đám Hồng Danh bọn họ có thể nhịn được thì nhịn, không có gì để cầu vėjo, vô cùng nhàm chán.

Con người suy nghĩ một chút, Thượng Đế liền bật cười; như vậy nếu con người hoàn toàn không trò chuyện, Thượng Đế chỉ muốn thất cổ.

Trong tộc bắt đầu chia làm hai phe, một phe cực rằng Bạch Thiên Trương chắc chắn đã bị lão đại ăn sạch rồi, một phe lại tuyên bố bọn họ chắc chắn còn trong sạch hơn cả nước tinh khiết. Mà phe tin tưởng có gian tình kia lại chia làm hai phe nhỏ, một phe cho rằng hắn là Bạch Thiên Trương áp đảo Ngôn Thiếu, một phe khác lại cho rằng Ngôn Thiếu áp đảo Bạch Thiên Trương. Trong lúc đó, các phe phái trong thị tộc thực sự là mồm năm miệng mười, nháo loạn chướng khí mù mịt, rất có khuynh hướng sụp đổ vì một cơn gió.

Ngôn Mạch vừa lên IS liền bị mọi người vây quanh hỏi.

Thấy Chết Không Cứu nói: “Lão đại lão đại, nói cho chúng tôi biết đi mà! Hai người rốt cuộc có phải là...”

Phong Nguyệt Vô Yên nói: “Lão đại, có phải chị dâu áp đảo anh không?”

Cách Thức Hóa vừa mới lên IS, không hiểu rõ lắm tình huống: “Hả, mọi người đang nói chuyện gì vậy?” Vừa hỏi ra, lập tức bị mọi người lôi kéo gia nhập phe phái bên mình, đúng là một đám gà bay chó chạy, gà chó không yên.

Thần Chơi Đêm nói: “Lão đại, anh mau nói đi! Chuyện này liên quan đến nhân cách danh dự của bọn em!”

Ngôn Mạch không hiểu một trận đánh cực thì có liên quan gì phương diện sâu xa như tôn nghiêm danh dự, nghĩ một lúc, hết sức buồn bực nói: “Không có.”

Tất cả trầm mặc, sau đó ầm một tiếng vang loạn xạ, hóa ra là không có, thế thì còn nói làm gì. Vẫn là Tỉnh Giác Không Thấy Vợ Đâu bình thần hơn, kể một số chuyện về Ông Không Thiếu Tiền mà có người ba hoa trên kênh Thế giới, lần này Thượng Thiện Nhược Thủy lại hết sức ăn ý với Danh Nhân Đường, hiếm khi cùng hợp tác, chỉ cần ai viện cớ chuyện này mà nói ra những lời bần thỉu, kết cục tất nhiên là bị hai đại bang phái cùng đuổi giết.

Ngôn Mạch như có điều gì suy nghĩ, việc này vốn cũng không liên quan đến Danh Nhân Đường, Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Điều lại hạ lệnh truy sát Ông Không Thiếu Tiền, tiếp đó cũng thể hiện sự bảo vệ hết sức với Bạch Thiên Trương. Anh bỗng nhiên ý thức được nguy cơ đang tăng vọt, quyết định đợi đến tối đón Bạch

Thiên Trương đi ăn cơm sẽ hỏi rõ ràng, có điều không thể ngờ tới, cuối cùng, anh còn chưa kịp mở miệng hỏi đã bị Bạch Thiên Trương chất vấn đến á khẩu không trả lời được.

Đối với Bạch Thiên Trương mà nói, đây là một buổi chiều rất bình thường. Ngôn Mạch sẽ đến cùng cô đi ăn cơm, sau đó theo lệ cũ cũng tản bộ về nhà, thế nhưng cô lại nhận được một cú điện thoại, mà một cú điện thoại này đã làm đảo lộn cuộc sống của cô, long trời lở đất.

Đầu bên kia là giọng một cô gái: “Xin chào, xin hỏi có phải Bạch Thiên Trương không?”

Bạch Thiên Trương bất giác lập tức có dự cảm, người này không tốt đẹp gì, nhất định là một đóa hoa đào hoặc là hồng hạnh, dù là ai, tóm lại chắc chắn có liên quan đến Ngôn Mạch. Cô chuẩn bị lên tinh thần, lập tức ở vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu: “Là tôi. Cho hỏi là ai vậy?”

Bên kia nở nụ cười: “Tôi là Cố Niên.”

Chết dở! Bạch Thiên Trương rửa thềm trong lòng một tiếng, thế nhưng ngữ khí lại vẫn rất nhiệt tình: “Hóa ra là dì Cố, đã nghe Ngôn Mạch nói về dì. Dì Cố, chào dì!”

Dư San phun cả ngụm nước ra bàn phím, giờ ngón tay cái với Bạch Thiên Trương, là ai nói Bạch Thiên Trương ngốc nghếch không tim không phổi? Mẹ ơi, cô bây giờ giống y bộ dạng gà mẹ, không chèn ép đối phương vào tận trong bụi rậm thì quyết không bỏ qua, còn muốn hung hăng đập ấy phát, thuyết minh bằng bảy chữ vô cùng sinh động: độc nhất là lòng dạ đàn bà.

Bạch Thiên Trương cũng làm tư thế chiến thắng với Dư San, sau đó ừ vài tiếng, cuối cùng cúp điện thoại.

Dư San hỏi: “Gì vậy? Tiểu tam tìm tới cửa à?”

Bạch Thiên Trương xì một tiếng, làm một động tác đánh đấm, mắt nheo lại, cười rộ lên hung ác: “Ha ha ha ha, để xem tớ có PIA (đánh) cô ta bay vào trong hố đen không! Hố đen! Ngày mai màu đen đang đợi người!”

Dư San khẽ run rẩy, nhìn Bạch Thiên Trương vọt nhanh như gió tới tủ quần áo lôi ra một đồng, vọt tới trước gương chải tóc, vừa thì thào: “Thua người không thua trận! À, không phải, xí xí xí! Không thua người cũng không thua trận!”

Bạch Thiên Trương nhảy qua nhảy lại, vật lộn một lúc lâu, cuối cùng kéo Dư San xông ra ngoài: “Đi mua quần áo cùng tớ! Uốn tóc nữa!”

Thực ra bình thường Bạch Thiên Trương ăn mặc rất giản dị, áo sơ mi, giày Converse, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản, hơn nữa Dư San cũng đã nhìn khuôn mặt này của cô hai năm, từ sự kinh ngạc lúc ban đầu cuối cùng cũng dần dần không còn cảm giác gì. Nhưng khi Bạch Thiên Trương chân mang giày, trang phục ăn diện đi ra, Dư San chỉ cảm thấy trước mắt tỏa sáng, trong cả đám người, chỉ có nhan sắc của Bạch Thiên Trương tươi đẹp bình sáng nhất, muốn bỏ qua cũng không được.

Bạch Thiên Trương kéo váy, hơi khó chịu với chiều dài này, nhìn nhìn lại, cũng không buồn quan tâm đến ánh mắt người qua đường dính chặt trên người cô, lôi kéo Dư San tới tiệm làm tóc.

Nửa giờ sau, mái tóc thẳng mềm mại đen bóng đã biến thành những lọn cuộn sóng dễ thương, điểm một chút màu đỏ sậm, Bạch Thiên Trương trong gương khêu khêu tóc, trong sắc đẹp quyến rũ ghẹo người còn có tư thái hồn nhiên, tất cả mọi người trong tiệm đều im lặng cảm thán.

Dư San nhìn Bạch Thiên Trương từ đầu tới chân, gật đầu bình phẩm: “Thiên Trương, cậu như thế này đi gặp bà già kia, chắc chắn sẽ đập bẹp cô ta!”

Bạch Thiên Trương cười đắc ý, như ngựa phi ầm ầm lao tới nơi hẹn với Cố Niên.

Lúc nghe giọng điệu nhân viên cửa hàng nói “Hoan nghênh quý khách”, Cố Niên đã biết chắc đó là Bạch Thiên Trương. Cô gái kia có mái tóc xoắn dài, váy ngắn hoạt bát, giày cao gót làm tôn dáng, khiến cho hai chân của cô ta trông càng dài hơn. Rõ ràng xinh đẹp, nhưng cô ta lại không biết mình rất đẹp, vẫn cứ mang thần thái ngây thơ hồn nhiên, trẻ trung bức người.

Cô nhú mày, chẳng trách Ngôn Mạch bị mê hoặc đến thất điên bát đảo, trong điện thoại lại còn cố ý gọi cô là “dì Cố”, con nhóc này công phu cũng không tồi.

Cố Niên đang đánh giá Bạch Thiên Trương, đồng thời Bạch Thiên Trương cũng đang đánh giá cô. “Dì Cố” kia mái tóc ngắn gọn gàng, vành tai điểm xuyết đôi khuyên tai tinh xảo đắt tiền, dung mạo thanh lịch, nếu không phải Ngôn Mạch đã từng nói Cố Niên bằng tuổi anh, cô thật sự không nhìn ra được tuổi của cô ta.

Hai người phụ nữ tự chấm điểm đối phương trong lòng. Vòng PK thứ nhất: Bạch Thiên Trương thắng.

Có một triết gia đã từng nói: Phụ nữ trời sinh đã là diễn viên. Những lời này tuyệt đối là chân lý, còn không thể bàn cãi hơn cả mặt trăng xoay quanh trái đất. Thế nên cho dù cả Bạch Thiên Trương và Cố Niên tận đáy lòng đều hận đối phương, chỉ muốn lao vào cắn xé, nhưng thể hiện ra ngoài vẫn là sự tao nhã, lễ độ tựa như một đôi chị em tốt.

Cố Niên cười: “Thiên Trương, uống gì?”

Bạch Thiên Trương nghĩ thầm: Đồ không biết xấu hổ, tôi với chị quen nhau bao giờ chứ? Ngoài miệng lại nói: “Chị Cố Niên, tôi uống nước táo.”

Cố Niên nghĩ thầm: Chị Cố Niên là để cho cô gọi à? Tôi sao lại chẳng biết có em gái nào như cô? Ngoài miệng lại nói: “Nước trái cây rất tốt, nhiều dinh dưỡng, lại đẹp da.”

Hai người khách sáo xong, một trận chiến tranh sơn phấn không thuốc súng bắt đầu mở màn. Mà Ngôn Mạch còn đang ở công ty, đột nhiên cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

31. Chương 31

Thư đao dụng thời phương hận thiếu. (*)

(*) Thư đao dụng thời phương hận thiếu: theo mình đoán thì là sách vở đến lúc cần sử dụng thì lại không thấy đâu, giống như tình cảnh Bạch Thiên Trương lúc này, lúc cần thiết thì không nghĩ ra được gì.

Bạch Thiên Trương hồi hận, bình thường cô xem bao nhiêu tiểu thuyết, đã từng phân tích rất tỉ mỉ gian tình giữa các nam nữ chính, cái gì mà “Ba mươi sáu kế”, “Binh pháp Tôn Tử”, đến thời khắc mấu chốt sao lại không nhớ được gì cả.

Không sao không sao, cô tự an ủi mình, trong tay cô còn có một con át chủ bài. Một khi có Ngôn Mạch trong tay, cô có thể nam đánh Võ Đang, bắc đánh Thiếu Lâm, chấp tất cả kẻ vô địch thiên hạ!

Cố Niên nhấp một ngụm cà phê, ánh mắt xa xôi nhìn vào dòng xe cộ qua lại bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt mơ màng thần thờ, có một chút gì đó phiền muộn. Bạch Thiên Trương phỉ nhổ, xì, giả vờ sâu lắng ai chả biết, tự dưng không ồm mà rên, làm như Lâm muội muội gặp chuyện rơi lệ, cô tưởng mình đang đóng phim đây à.

Cố Niên hoài tưởng xong, quay đầu mỉm cười: “Thiên Trương, cô biết không, Ngôn Mạch hồi nhỏ...”

“Dừng lại!” Bạch Thiên Trương uống một ngụm lớn nước trái cây, khoát tay với Cố Niên: “Ừm, tôi biết rõ chuyện của hai người, Ngôn Mạch đã kể với tôi rồi. Ha ha, có điều thanh mai trúc mã, hai đứa trẻ vô tư cũng chưa chắc sau này muốn ở bên nhau? Trái lại tôi cảm thấy cuối cùng rất có khả năng thanh mai là thanh mai nhà khác, trúc mã cũng là trúc mã nhà khác.”

“Vậy sao?” Cố Niên vén tóc ra sau tai, “Anh ấy nói với cô như vậy?”

Bạch Thiên Trương cảm giác não cô bị đập mới có thể chơi trò “Vậy sao” “Phải vậy không” này với Cố Niên, giống như người nhận ám hiệu. Vì vậy cô quyết định xé lớp vỏ nhả nhận, giơ tay lên: “Tôi biết tại sao hôm nay chị lại tới tìm tôi. Không nói đến việc trước kia hai người không có gì, mà cho dù là có gì, thì cũng đã qua rồi. Con người quan trọng là phải sống ở hiện tại, tôi chỉ cần hiện tại và tương lai của Ngôn Mạch về phần quá khứ của anh ấy, tôi không có hứng thú muốn biết, càng sẽ không để chuyện cũ năm xưa làm ảnh hưởng đến tình cảm giữa chúng tôi. Cho nên chị Cố Niên, tôi nói thẳng, nếu tôi là chị, chắc chắn tôi sẽ không dây dưa thế này, càng làm vậy, anh ấy sẽ chỉ càng chán ghét chị, chỉ bằng đừng để tình cảm ngày bé của hai người bị biến chất thì thực tế hơn.”

Cố Niên giật mình nhìn lên: “Thiên Trương, e rằng cô hiểu lầm rồi. Hôm nay tôi tới là muốn xin lỗi cô.”

Bạch Thiên Trương , tình huống gì thế này? Tính toán ba mươi sáu kế để tấn công kẻ địch... Cô đang lạt mềm buộc chặt hay giả ngu không điên đây?

Cố Niên lại nói tiếp: “Ừm, tôi muốn xin lỗi cô. Cô biết đấy, gần đây tôi cũng say mê Viêm Hoàng Kỳ Tích, vì vậy cũng lượn một tài khoản, vừa khéo, tài khoản đó...” Cô ta cười ác ý, “Tên là Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên. Đã từng cùng cô đánh phó bản, cô còn nhớ chứ?”

Trong lòng Bạch Thiên Trương chợt lạnh lẽo, Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên chính là Cố Niên? Người trộm tài khoản của Ngôn Mạch...

“Ừm, tôi có thể thăng cấp nhanh như vậy, may mà nhờ có Ngôn Mạch dẫn đi.”

Bạch Thiên Trương thầm phản bác: Nói dối! Rõ ràng Ngôn Mạch đã từng nói tài khoản của anh bị người ta lấy trộm, nhất định là Cố Niên làm! Hừ, cô ta bịa ra kế này cũng quá ấu trĩ rồi.

Cố Niên nhìn qua sắc mặt của Bạch Thiên Trương, nói tiếp: “Ha ha, tôi vốn cũng muốn gia nhập Thượng Thiện Nhược Thủy, kết quả Ngôn Mạch nói sợ cô hiểu lầm, cho nên để tôi gia nhập Danh Nhân Đường. Như vậy bởi vì là thị tộc đối địch, nếu lúc nào đó bị cô nhìn thấy tôi và anh ấy cùng một tổ đội, anh ấy cũng sẽ dễ giải thích hơn. Về sau tôi nghĩ, chúng tôi làm thế là lừa gạt cô, thật sự rất có lỗi, cho nên tôi thấy vẫn nên đến xin lỗi cô thì tốt hơn.”

Bạch Thiên Trương nhớ tới lời nói của Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu, nói rằng Đùng Đánh Mất Đùng Bỏ Quên từng nói thích Vũ Thoa Phong Lạp, hiện giờ xem ra thật đúng là không thoát khỏi liên quan. Cô yên lặng nhìn xuống khí huyết đang cuộn cuộn, cho dù đầu ngón tay bắt giác đã bắt đầu run rẩy lạnh người, nụ cười trên môi vẫn rất ngọt ngào: “Chị Cố Niên suy nghĩ quá nhiều rồi, thực ra có gì đâu, thật sự không cần xin lỗi. Việc này, thực ra Ngôn Mạch đã nói với tôi rồi, anh ấy nói muốn dẫn dắt một người bạn, tôi cũng không để tâm, hóa ra người đó là chị. Ha ha, đó là việc nên làm, chị là bạn từ nhỏ đến lớn của Ngôn Mạch, cũng coi như thân thiết hơn người ngoài, tôi với Ngôn Mạch nên dẫn dắt chị mới phải.”

Cả hai người phụ nữ đều bắt đầu mở to mắt nói dối. Cố Niên cẩn thận dò xét sắc mặt Bạch Thiên Trương, thực ra trong lòng Bạch Thiên Trương đã bắt đầu lung lay, nhưng cô vẫn kiên quyết không để lộ ra sắc mặt, trong giây phút này, cô vẫn suy nghĩ theo hướng tích cực: Ừm, đã trải qua sự việc này, có lẽ về sau khi cô bảo vệ luận văn, đối mặt với gương mặt mẹ kế của người hướng dẫn, có thể mặt không đỏ sẫm tim không đập nhanh rồi... Bất kể nói gì, tập trung vào mục tiêu! Kế ly gián của Cố Niên tan vỡ!

Cố Niên cười có chút miễn cưỡng, cô nhóc này, ứng xử không tệ, khua môi múa mép như lò xo, chính cô lại bị biến thành người ngoài.

Bạch Thiên Trương nhìn dáng vẻ tươi cười lâu rồi chưa được ăn đòn của Cố Niên, bắt đầu cảm thấy ngứa răng, âm thầm quyết định, nếu cô ta lại tiếp tục giở thủ đoạn gì, cô sẽ biến thành cầm thú kéo cô ta đập đầu cùng chết.

Đôi mắt Cố Niên lay động, giống như vô tình mà cố ý gạt khăn quàng cổ ra, còn nghiêng nghiêng người về phía Bạch Thiên Trương, không phụ hi vọng của cô, hai mắt Bạch Thiên Trương trợn trừng, ngây dại nhìn dấu răng nhàn nhạt nằm thàng trên cổ Cố Niên.

Cố Niên ra vẻ kinh ngạc: “Ồi, ngại quá, để cô nhìn thấy rồi. Xấu lắm phải không? Ha ha, khi đó tôi với Ngôn Mạch còn nhỏ tuổi, chưa biết chừng mực, đùa giỡn quá thì chẳng còn biết giới hạn, cái này có một chút nhưng mà rất đau, dấu răng vẫn còn cho đến tận bây giờ, để cô chê cười rồi.”

Bạch Thiên Trương cảm thấy lục phủ ngũ tạng đã bắt đầu đảo lộn, cố gắng ra sức khuyên bảo chính mình: Nhấn nhin nhấn nhin, bình tĩnh bình tĩnh. Không thể để cô ta tiếp tục nói, vì vậy cô ra vẻ trấn tĩnh, uống một ngụm nước trái cây, trả lời bằng một từ rất vạm vỡ: “Vây sao?”

Bạch Thiên Trương đoán trúng mở đầu, nhưng không thể biết được kết cục. Cô không ngờ một câu “Vây sao?” này lại khơi gợi hồi ức của Cố Niên, cô ta bắt đầu làm bộ thần thờ vô hạn: “Đúng vậy. Khi đó Ngôn Mạch đúng thật là trưởng thành sớm. Ừm, hai người qua lại lâu như vậy, chắc hẳn cô cũng phải biết chứ?”

Bạch Thiên Trương đang nghe, nghe tiếng tiếng thủy tinh giòn giã “rắc” một tiếng, đó là âm thanh ly nước trái cây bị bóp vỡ. Cô cố hết sức để nụ cười của mình không trở nên dữ tợn, nhẹ nhàng linh hoạt nói: “Ha ha, tôi thật sự không biết đấy. Anh ấy rất tôn trọng nguyện vọng của tôi, đối với người thực sự yêu, thực

sự quan tâm, đương nhiên sẽ không tùy tiện mà...” Đáp lại được cô ta, lại vừa không cần nói cũng biết, ý tứ là Cố Niên quá không tự trọng, quá tùy tiện, đồng thời nghĩa là Ngôn Mạch không thật sự coi cô ta là người trong lòng.

Cố Niên nheo mắt lại, thâm nghĩ khả năng đối đáp của con nhóc này cũng khá thật, dù không thuận lợi lắm nhưng cũng khiến cho trong lòng cô ta có điều vướng mắc là được. Hơn nữa cũng cảm thấy không còn gì muốn nói nữa, liền đứng dậy cáo từ.

Bạch Thiên Trương gắng gượng cười vẫy tay chào, ngay khi Cố Niên vào xe biến mất, cô đột nhiên cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều mỏi mệt, gục đầu xuống bàn không dậy nổi.

Lần này yêu đương với Ngôn Mạch, cô từ bị động lúc ban đầu, càng về sau đã càng hiến dâng trái tim mình, chỉ biết đến trước mắt hạnh phúc ngọt ngào mà đã quên, ngọt ngào ở dưới bụi gai. Đối với Ngôn Mạch, cô thật sự hiểu rõ sao, hiểu được gia cảnh, quá khứ, tính tình của anh sao? Ngôn Mạch đã từng kể về chuyện cũ với Cố Niên cho cô, nhưng cũng không có một đoạn này. Cô phải tin ai? Cô có thể tin tưởng Ngôn Mạch không?

Bạch Thiên Trương vừa nghĩ, vừa sa vào chán ghét bản thân không thể kiềm chế. Trước kia cô còn chế giễu, khinh thường những nữ nhân vật chính vướng mắc tình cảm trong phim và tiểu thuyết, hóa ra thật sự đã đến lượt cô, giờ mới hiểu được mùi vị của nó. Hạt giống hiềm khích một khi đã nảy mầm, tất cả những suy nghĩ tiêu cực sẽ là phân bón, nhanh chóng sinh trưởng đâm rễ, nở ra một đóa hoa to lớn, mục nát, đen tối, vừa sung mãn vừa oanh liệt.

Bạch Thiên Trương bị dả kích nặng nề, nghĩ tới Cố Niên, nghĩ tới cha mẹ của Ngôn Mạch, nghĩ tới bối cảnh của cả hai gia đình, sau khi than ngán thở dài, hồn xiêu phách lạc đi ra ngoài.

Đèn đường đã lên rực rỡ, Bạch Thiên Trương vì đã có chút nản lòng, đi đường cũng xiêu vẹo, không có nhịp điệu.

Ninh Tần trông thấy một cô gái đang nghiêng ngả đi tới, gương mặt rất quen, nhìn kỹ lại, hóa ra là Bạch Thiên Trương. Cô uốn tóc xoắn, mặc váy, rõ ràng là đã bỏ công sức, có điều vẻ mặt kia là đã xảy ra chuyện gì, sao lại giống như nhà có tang vậy?

Cô càng tới gần, đầu cúi thấp, mắt hờn hắt vía, tất nhiên cũng đi thẳng qua bên cạnh cậu, có xu hướng muốn tiếp xúc thân mật với cột điện phía trước. Ninh Tần vội vươn tay kéo cô lại: “Này, cô không sao đấy chứ?”

Bạch Thiên Trương ngẩng đầu trừng mắt, mù mịt: “Ồ, Ninh Tần, là cậu à. Sao cậu lại ở đây? Không phải cậu nên ở thành phố H sao?”

Ninh Tần nhếch nhếch khóe miệng, buông tay đang kéo cô ra: “À, tôi tới đây chơi.” Lại dò xét sắc mặt Bạch Thiên Trương, nhìn thật sự rất khó coi, rốt cục nhịn không được hỏi: “Cô làm sao vậy?”

Bạch Thiên Trương đầu đầy vạch đen, cô đã gặp được nội dung cốt truyện PK Tiểu tam máu chó nhất, vẫn là không muốn làm vậy bắn tâm hồn đóa hoa của Tổ Quốc. Vì vậy ừ ừ phát phát tay: “Không có gì.”

Kết quả cô còn chưa kịp chào hỏi và biểu lộ tình cảm bạn bè lâu ngày với ô dù Ninh Tần thì ô dù Ngôn Mạch nhanh chóng xuất hiện. Hóa ra sau khi đi mua quần áo, uốn tóc với Bạch Thiên Trương về, Dư San nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy không ổn, vội nhắn tin thông báo cho Ngôn Mạch, vì vậy, Ngôn Mạch vội vàng chạy tới đã thấy được tình cảnh sau: Cô vợ của anh bộ dạng tủi thân sắp khóc, bên cạnh là một chàng trai cao ráo trẻ tuổi đang đứng nhìn cô ân cần, nhìn hai người như sắp sửa phát triển thành cầm tay nhìn nhau, hai mắt đầm lệ, im lặng đến nghẹt thở.

Ngôn đại thần bước nhanh tới, kéo Bạch Thiên Trương ôm vào lòng, cách khỏi Ninh Tần, chừa ra một khoảng cách an toàn. Sau đó cúi đầu hỏi: “Làm sao vậy? Ai bắt nạt em?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Bạch Thiên Trương cảm thấy cảm xúc chuẩn bị bùng phát. Kết quả Ngôn Mạch hỏi một câu như vậy, không hỏi còn hơn, cảm xúc của cô lập tức vỡ tung, loại cảm xúc này, bình thường người ta vẫn gọi là phản nộ.

Cô vung nắm đấm đánh vào bả vai Ngôn Mạch: “Ai bắt nạt em? Ai bắt nạt em hả?! Còn không phải anh với Cố Niên sao! Chuyện của anh với cô ta, dựa vào đâu mà liên quan tới em? Nếu như anh còn chưa bỏ được cô ta thì sao còn chọc vào em làm gì!” Sau khi đánh xong dừng lại một lát, nghĩ thấy không đúng, vẫn nên hỏi rõ thì tốt hơn, vì vậy cô hùng hổ tóm áo Ngôn Mạch: “Em hỏi anh! Dấu răng kia của Cố Niên! Là chuyện gì xảy ra?”

Ngôn Mạch kinh ngạc, sau đó trầm mặc, cuối cùng nói một câu: “Là anh có lỗi với cô ấy.”

Bạch Thiên Trương cũng bắt đầu trầm mặc theo Ngôn Mạch, trái tim đang trông mong hi vọng của cô, thoáng cái đã nguội lạnh, dưới ánh đèn, gương mặt anh tuần kia, gương mặt cô đã từng vuốt ve, bờ môi đã từng hôn cô, ấy vậy mà giờ phút này lại tĩnh mịch, trầm lắng. Đến khi Ngôn Mạch nói ra một câu ngắn ngủi kia, Bạch Thiên Trương bỗng cảm thấy mệt mỏi, cô chán nản buông tay anh, xoay người rời đi.

Cô không muốn khóc trước mặt Ngôn Mạch.

Ngôn Mạch lại kéo lấy cô, bắt được hai tay của cô, lập tức nhận được một loạt những cú đấm đá của cô. Ninh Tần chỉ ở một bên đứng nhìn, cũng hiểu được đã xảy ra chuyện gì, nhìn Bạch Thiên Trương có chút không khống chế được, Ngôn Mạch lại sống chết không buông, bèn tiến lên khuyên bảo: “Anh này, trước tiên anh cứ buông Thiên Trương ra đã, anh cứ như vậy sẽ làm cô ấy bị thương.”

Ngôn Mạch cảm thấy khó thở, anh vội vàng chạy đến, không biết rõ có chuyện gì, chỉ thấy Bạch Thiên Trương và cậu con trai này đang lôi kéo, đã không hiểu lại bị một trận đấm đá của cô, tức thì cũng gất gỏng, sa sầm mặt: “Thiên Trương là bạn gái tôi, còn chưa tới lượt cậu phải lo!”

Bạch Thiên Trương vốn định đi, nghe thấy lời này, sợ Ninh Tần bị liên lụy, vội vàng quay lại giải thích: “Không liên quan đến cậu ấy, anh đừng có giận cá chém thớt!”

Ngôn Mạch nghe thấy Bạch Thiên Trương bảo vệ Ninh Tần, trái tim băng giá trong lòng lại nổi cơn ghen, anh vốn không dám khẳng định tình cảm của Bạch Thiên Trương, bởi vì từ đầu đến cuối đều là anh chủ động, quá mức nhiệt tình, mà Bạch Thiên Trương vẫn chỉ bị động tiếp nhận, lúc này bị đả kích như vậy, cảm xúc lo được lo mất lại dâng lên, nhất thời xúc động nói ra một câu khiến anh hối hận cả đời: “Em thích cậu ta có phải không!”

Anh vừa thốt ra, cả hai bên đều sợ đến ngây người. Bạch Thiên Trương chột mồm to hai mắt, sau đó cười khổ: “Ngôn Mạch, anh xem, hóa ra giữa chúng ta, ai cũng không có đủ lòng tin với đối phương.”

32. Chương 32

Bạch Thiên Trương cuộn mình lại, ngồi xổm ở trên bực phân cách giữa hai làn đường vẽ vòng tròn.

Có người lay lay cánh tay cô, cô lập tức ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy người tới, nét mừng rỡ trong ánh mắt thoáng chốc vụt tắt, trở nên ảm đạm.

Ninh Tần làm như không thấy vệt nước mắt trên mặt cô, cười nói: “Rất thất vọng phải không? Người kia nhà cô vẫn còn đứng ngăn người trên đường kia.”

Bạch Thiên Trương lau mặt, nhận lời an ủi của Ninh Tần, cố gắng gượng cười: “Xấu hổ quá, để cậu nhìn thấy.” Bạch Thiên Trương cảm thấy nếu lúc này dưới mặt đất có một cái hố, vậy thì chắc chắn là vì cô mà có. Tình cảnh máu chó hoa lệ như phim truyền hình tám giờ của cô lại bị Ninh Tần nhìn thấy mấy lần, Ninh Tần chỉ là người qua đường giáp vô tội mà cũng bị liên lụy. Mặt mũi này, ném đến nhà bà ngoại của bà ngoại đi.

Mà sau khi cô nói câu kia rồi chạy đi rất kiêu Quỳnh Dao, Ngôn Mạch cũng không đuổi theo, xem ra thật sự vẫn đứng ngây người ở đó.

Ninh Tần chép miệng nhưng vẫn tươi cười: “Không sao, máu chó hơn nữa tôi cũng thấy rồi.”

Bạch Thiên Trương rùng mình, đây gọi là an ủi biến chất à? Cô im lặng rơi nước mắt, tại sao lại thế , cái gì cũng bị thấy hết...

“Ừm, tốt hơn so với dự đoán của tôi.” Ninh Tần nói.

“Hả?” Bạch Thiên Trương nghi hoặc.

“Chính là máu chó. Tôi tưởng rằng sau khi cô hỏi câu kia, người kia của cô sẽ nói ‘Em nghe anh giải thích đã’, sau đó cô sẽ bịt tai nói ‘Tôi không nghe tôi không nghe tôi không nghe!’, sau đó lại chạy đi,” cậu nhún nhún vai, “Kiểu như vậy.”

“...” Bạch Thiên Trương nghĩ lại tình huống máu chó kinh điển vừa rồi, mà cô lại là nhân vật nữ chính nào tàn, nhất thời nổi oán hận chịu đả kích lại bộc phát, cảm thấy cuộc đời càng thêm u ám.

Ninh Tần nói: “Này, cô định qua đêm ở đây đấy à?”

Bạch Thiên Trương đáng thương ngẩng đầu nhìn cậu ta: “Tôi không muốn quay về kí túc xá.”

Ninh Tần nghĩ một lát: “Vậy thì đến tiệm Internet đi.”

Mặc dù là tới tiệm Internet, nhưng tâm trạng hiện giờ của Bạch Thiên Trương thật sự cũng chẳng còn tâm tình mà lên mạng, chỉ theo thói quen mở Viêm Hoàng Kỳ Tích, nhìn chăm chăm vào danh xưng “Nương tử của Vũ Thoa Phong Lạp” trên đầu Thiên Trương Nhục Cốt Đầu một lúc, đột nhiên cảm hận ẩn chuột ầm ầm, xóa bỏ danh xưng này.

Ninh Tần cười nhạo một tiếng. Bạch Thiên Trương im lặng chạy tới chỗ NPC Nguyệt lão, ẩn chọn vào đám râu ria của Nguyệt lão. Ba sự lựa chọn hiện ra: Kết hôn, Nhiệm vụ vợ chồng, Ly hôn.

Con chuột trong tay cô dừng lại, chậm rãi di đến dòng chữ Ly hôn, ngón tay khẽ run lên, cuối cùng tay trái ấn xuống tay phải, kích chọn.

Lại một hộp thoại hiện ra: Tu mười năm mới được chung thuyền, tu trăm năm mới được ngủ chung gối. Thà hủy đi mười tòa miếu, cũng không từ bỏ một người thân. Bạn xác định muốn Ly hôn?

Thực ra trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, hình phạt cường chế ly hôn rất nặng. Không chỉ phải nộp tiền phạt nhiều gấp bội so với kết hôn, các loại giá trị, danh dự cũng sẽ bị hạ thấp. Sau khi Bạch Thiên Trương suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn quyết định mạo hiểm thân bại danh liệt, chọn xác nhận.

Kết quả cô . Một lần nữa cô đoán trúng mở đầu nhưng lại không đoán được kết cục.

Hệ thống hoa hoa lệ lệ nhắc nhở: Rất xin lỗi! Do bạn và Vũ Thoa Phong Lạp đã có BB, hãy vì tương lai của con cái mà suy nghĩ lại, yêu cầu của bạn không đáng được thông qua, lập tức bác bỏ. Hi vọng bạn sẽ có thể cải thiện tốt quan hệ hôn nhân.

...

“Phụt! Ha ha ha ha!” Ninh Tần vươn người nhìn sang, sau đó cười điên loạn nghiêng ngả. Bạch Thiên Trương chỉ im lặng trước sự biến thái của Viêm Hoàng Kỳ Tích, gọi ra con gái Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt, nhìn con, chợt cảm thấy bất lực.

Ninh Tần nói: “Này, đưa cô đi cho hả giận.”

Bạch Thiên Trương vẫn còn đang buồn bã: “Cậu không cần quản việc của thị tộc cậu à?”

“Ừ, không cần. Bình thường tôi không hay ra mặt.” Ninh Tần nói xong, nhanh nhẹn lưu loát tắt kênh Thế giới và kênh Thị tộc, đóng hòm thư bạn bè, chỉ để một kênh Đội ngũ, gửi lời mời gia nhập tổ đội cho Bạch Thiên Trương.

Bạch Thiên Trương uể oải cố gượng dậy tinh thần, đồng ý yêu cầu tổ đội của Ninh Tần.

Chạy tới chỗ Ninh Tần, lúc đi ngang qua nông trường, chợt trông thấy cây đậu đỏ lúc cô và Ngôn Mạch kết hôn. Đó là để gia tăng mức độ thân mật giữa vợ chồng nên Viêm Hoàng Kỳ Tích mới đưa ra một nhiệm vụ vợ chồng hạnh nhất, chỉ cần ở trong nông trường gieo trồng đậu đỏ, đến khi nào gặt hái được chín mươi chín hạt đậu, có thể đưa cho Kim đồng Ngọc nữ để kết thành ngọc uyên ương. Lúc ấy Bạch Thiên Trương nhất thời hứng thú, kéo Ngôn Mạch đi gieo trồng cây đậu đỏ đầu tiên, nhưng vì thời gian sinh trưởng của đậu đỏ rất dài, thỉnh thoảng phải tới bón phân, tưới nước, diệt sâu bọ, hơn nữa trước nay Bạch Thiên Trương vẫn cả thèm chóng chán nên sau này cô cũng quên mất hoạt động đó.

Bây giờ nhìn thấy, Bạch Thiên Trương đột nhiên cảm thấy cây đậu đỗ kia thật ngứa mắt, ngay lúc đó định đi tới chỗ NPC chủ nông trường mua vài con thỏ gặm nhấm, để cho nó cắn nát hết đám đậu đỗ kia đi.

Ninh Tàn đưa cô tới một khu trên bản đồ rồi dừng lại. Bạch Thiên Trương giật mình: “Khu huấn luyện tân thủ?”

“Ừ.” Hai tay Ninh Tàn đan chéo để ở sau gáy, hơi ngửa người dựa vào lưng ghế, “Đây, con thỏ ở đây, lúc bị giết đều cầu xin tha thứ, cô đổi thành đồ Tân thủ rồi đi giết bọn nó.”

Bạch Thiên Trương sợ run người, không hiểu sao cảm thấy tâm lý của Ninh đại thần có chút khác hẳn với người thường, nhưng vẫn nghe theo chỉ thị của Ninh Tàn, đổi sang trang phục Tân thủ, cầm dao sắt đi chém con thỏ. Từng đám từng đám bông màu trắng hình dạng như thỏ bị đâm vài nhát, sau đó bắt đầu kêu rên, khóc lóc ra vẻ đáng thương. Bạch Thiên Trương nhìn bộ dạng đám thỏ co rúm vào một chỗ cầu xin tha thứ, bỗng cảm thấy tâm trạng đã thoải mái hơn rất nhiều. Vừa chém vừa hung dữ khinh bỉ: “Gian phu dâm phụ! Biến đi... Đi chết đi!”

Ninh Tàn nhìn người nào đó ở bên cạnh rõ ràng đã rơi vào trạng thái điên, cười nhạt một tiếng. Bỏ Ngạn Dạ Sắc Cách Điều lẳng lặng ngồi xuống dưới một gốc cây bên ngoài khu luyện cấp, phía trước là một cô gái điên đang cực kỳ ác độc tàn sát một đám thỏ, không ai có thể nghĩ tới, một đại thần cùng với vợ của một đại thần khác lại cùng nhau đến khu luyện cấp vắng người qua lại này, tàn sát những sinh linh.

Lúc Ninh Tàn làm xong một phó bản, liếc qua Bạch Thiên Trương thì đã thấy cô đang tựa vào ghế ngủ. Lòng mày khẽ nhíu lại, ánh sáng màu lam yếu ớt từ màn hình hắt xuống, trên mặt cô còn có vệt nước mắt đã bị lau đi nhưng không hết. Có lẽ là do tư thế không thoải mái, cô ngủ không được yên.

Ninh Tàn bỗng nín thở, nhìn cô hồi lâu, tay không tự chủ được cẩn thận, nhẹ nhàng vòng qua dưới eo cô, cẩn thận từng li từng tí nhắc cô dậy. Bạch Thiên Trương vô ý thức nói mơ trong lúc bị chuyển động, một bên má dán vào tấm lưng gầy guộc, cọ qua cọ lại, giầy vò một hồi rồi mới chìm vào giấc ngủ.

Ninh Tàn dừng lại một chút, cảm thấy phần lưng bị gương mặt của cô cọ vào, đột nhiên nóng bừng. Tóc cô xõa ra hơi lộn xộn, một vài sợi rủ xuống bên cạnh mặt cậu, chạm vào da thịt, ngứa ngứa.

Bạch Thiên Trương lại bất an động dậy, trong lúc ngủ mơ lại nói gì đó mơ hồ, Ninh Tàn lắng tai nghe, chỉ nghe thấy cô yếu ớt nói mấy chữ: “Ngôn Mạch anh, tên vương bát đản này...”

Cậu cười nhẹ một tiếng, tiếp tục công cô trên lưng bước đi. Đêm khuya yên tĩnh, đường không bóng người, đèn đường đổ bóng kéo dài hình dáng hai con người. Sau này Ninh Tàn nghĩ, hóa ra lúc đó, không chỉ có cô điên, chính cậu cũng điên rồi.

Không điên không sống được.

Người nào đó thần kinh không ổn định – lúc thức dậy trên một chiếc giường lạ lẫm, ngốc nghếch một cách tự nhiên duỗi lưng làm tư thế Thụy mỹ nhân tỉnh giấc, Ninh Tàn đang rán trứng trong phòng bếp lập tức nghe thấy một tiếng thét đến thủng màng nhĩ, tay cậu run lên, vỏ trứng còn chưa bị đập vỡ rơi thẳng vào chảo, thê thảm co rúm thành một cục, bốc lên một làn khói đen kì quái.

Ninh đại thần nổi giận đùng đùng, giật phắt tạp dề xuống, lao vào phòng Bạch Thiên Trương, đúng lúc thấy Bạch Thiên Trương đang nhảy lên nhảy xuống tìm kiếm gì đó, còn vừa thì thào: “Thẻ sinh viên của tôi đâu rồi, chứng minh thư của tôi đâu rồi, điện thoại đâu rồi, ví tiền đâu rồi...”

Ninh Tàn chán nản: “Này, bình thường không phải trước tiên nên quan tâm một chút xem mình có bị thất thân không à?”

“Á...” Bạch Thiên Trương lúc này mới nhìn xuống xem xét người mình, quần áo nhăm nhúm hôm qua, vẫn còn đóng gói nguyên vẹn, không hao tổn gì. Cô vỗ ngực một cái, thở phào nhẹ nhõm: “Phù, may mà tôi không phải chịu trách nhiệm với cậu.”

“...” Ninh Tàn im lặng, có phải cô đã đánh giá quá thấp đặc tính phụ nữ của bản thân, hay là căn bản không coi cậu là động vật giống đực? Lòng tự tôn đàn ông của Ninh Tàn bị đả kích, tốt xấu gì cậu cũng đã mười tám tuổi, đã trưởng thành, thời cổ ở vào tuổi này không biết chừng đã có cả cháu trai rồi ấy chứ!

Cậu nghiêm mặt, không vui ném ra một câu: “Đi ra ăn cơm!”, sau đó quay đầu đi.

Dù gì Bạch Thiên Trương vẫn còn ý thức được là mình đang ăn nhờ ở đậu, cười hì hì nhìn nọt chủ nhà: “Ồ, Ninh Tần, đây là nhà cậu à?”

Ninh Tần thật sự không muốn lý sự với cô, nhưng nhìn dáng vẻ tươi cười chân chó của Bạch Thiên Trương, vẫn mở miệng vàng: “Của anh họ tôi. Anh ấy đang ở nước ngoài, lúc nào tôi đến thành phố W chơi thì sẽ ở đây.”

Ninh Tần bê sữa và trứng gà rán cháy đen để lên bàn, sau đó ném túi cho Bạch Thiên Trương: “Đồ của cô.”

Bạch Thiên Trương lấy điện thoại di động ra xem, pin sắp hết chỉ còn một vạch. Trên màn hình hiện ba mươi tám cuộc gọi nhỡ, năm cuộc của Dư San, còn lại đều của Ngôn Mạch.

“Á!!!” Lỡ tai Ninh Tần bị sát hại lần thứ hai, Bạch Thiên Trương luống cuống thu dọn đồ, “Ninh Tần! Tôi phải về trường học! Quên mất không nói với Dư San, chắc cô ấy lo lắng gần chết!”

Ninh Tần lẳng lặng nhìn cô, sau đó làm động tác mời, Bạch Thiên Trương vọt tới cạnh cửa, dường như bỗng dưng nghĩ ra điều gì, thăm dò nhìn Ninh Tần cười quynh rừ: “Hì hì, hôm qua, cảm ơn cậu nhé.”

Ninh Tần không thềm để ý tới cô, vẻ mặt xa cách, yên lặng ăn món trứng rán cháy đen. Trứng cho vào miệng đắng ngắt, cậu lại hoàn toàn không nhận thấy, từng miếng từng miếng ăn hết tất cả.

Bạch Thiên Trương đứng đợi xe buýt trong không khí rét lạnh của buổi sớm, điện thoại đêm qua để chế độ im lặng đã được cô chuyển lại về chế độ bình thường, đúng lúc này đột nhiên reo vang bài hát, Bạch Thiên Trương vừa nhận điện, tiếng gào thét bùng phát của Dư San xuyên qua ống nghe, hù dọa một đám chim chóc đang đi tìm mồi sáng sớm: “Bạch Thiên Trương! Cậu còn biết nghe điện thoại à! Hôm qua đi lêu lổng ở đâu hả?!”

Bạch Thiên Trương mưu tính muốn đánh lạc hướng sự chú ý của cô bạn: “A, Dư San, tớ chưa bao giờ dậy sớm như thế này, hóa ra bình minh thật là đẹp...”

“Đẹp cái con khỉ! Cậu mau biến về đây! Nếu cậu mà không về, Ngôn Mạch sẽ phá hủy cả cái kí túc xá này đấy!”

Sau đó tí tít, điện thoại dập máy.

Bạch Thiên Trương nắm chặt điện thoại, bị một cơn gió se se lạnh thổi tới run người – cô có thể không về không?

33. Chương 33

Bạch Thiên Trương trốn sau một gốc cây khẳng khiu thăm dò, sáng sớm có rất ít người qua lại trên sân trường, nhưng ai cũng đều cảm thấy khó hiểu khi trông thấy hoa hậu giảng đường trong truyền thuyết đang cố gắng ẩn nấp sau thân cây nhưng lại bị bại lộ hoàn toàn, ừm, chắc dạo này không còn thịnh hành phong cách tiểu thư khuê các nhã nhặn, mà thay vào đó là yêu nữ có hành vi kì quái hoành hành?

Bạch Thiên Trương một tay che nắng, điều tra tình hình quân định phía trước, tòa nhà kí túc xá kia của cô hùng vĩ, to lớn sừng sững trong ánh mặt trời, tư thế cao ngạo liếc nhìn chúng sinh. Bạch Thiên Trương mỉm cười: nói xem, Ngôn Mạch làm sao có thể phá hủy được cả dãy kí túc xá chứ! Lại nhìn khắp một lượt, không thấy bóng dáng một cọng tóc gáy của Ngôn đại thần. Bạch Thiên Trương yên tâm, thần nhiên vung tay bước tới.

Nhưng rất nhanh, lúc nhìn thấy bóng dáng trong chỗ bóng râm kia, bộ dạng xun xoe của cô hóa thành run rẩy, Bạch Thiên Trương gần như đã quay đầu chạy, sau lưng chột vang đến một giọng nói lạnh lẽo: “Thiên Trương.”

Ngôn Mạch nghiêng người tựa vào tường, giữa hai ngón tay kẹp một điều thuốc đang cháy dở. Bạch Thiên Trương chột dạ nhìn anh, hình như anh cả đêm không ngủ, trên cằm đã có chút màu xanh của râu, khuôn mặt tiêu tụy, rít một hơi khói, nhìn cô chằm chằm. Haiz, Bạch Thiên Trương nghĩ, cho dù Ngôn Mạch sa sút như vậy nhưng vẫn mang một loại gọi cảm suy sụp... Ấc ặc, gọi cảm?! Bạch Thiên Trương kịp thời ngăn

lại ý nghĩ thấp hèn, sao lúc này lại nghiêm túc giống như thời kỳ chiến tranh khốc liệt đổ bộ Normandy vậy, đóa hoa chiến tranh xưa cũ này cần phải bị bóp chết từ khi đang nảy mầm!

Bạch Thiên Trương và Ngôn Mạch đã qua lại khá lâu, cô cũng biết bình thường anh không hút thuốc, không uống rượu, không có bất kỳ sở thích không lành mạnh nào, thực sự là người đàn ông tốt điển hình. Mà giờ phút này dưới chân chỗ anh đứng có rất nhiều tàn thuốc, có vẻ như đã hút cả một đêm, có thể thấy anh đã lo lắng đến chừng nào.

Bạch Thiên Trương hơi chột dạ, lại có chút đau lòng, vừa muốn thừa nhận hành vi phạm tội và sám hối với Ngôn Mạch, nhưng lại đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng? Thừa nhận hành vi phạm tội? Cô có tội tình gì? Rốt cuộc ai mới là đầu sỏ gây ra mọi chuyện?! Nghĩ vậy, cô lại bắt đầu cây ngay không sợ chết đứng, trừng mắt nhìn Ngôn Mạch.

Ngôn Mạch bước nhanh vài bước, đi tới ôm chặt lấy Bạch Thiên Trương, Bạch Thiên Trương ngửi thấy người anh toàn mùi thuốc lá, vô ý thức muốn giãy giụa phản kháng, kết quả anh lại càng ôm chặt hơn.

Ngôn Mạch hoảng hốt, đột nhiên lại kéo Thiên Trương ra, nhìn từ trên xuống dưới, trái phải vài vòng, sờ sờ tóc cô một chút, lại vỗ vỗ mặt cô một chút, xác định Thiên Trương không thiếu một sợi tóc nào mới yên lòng, anh nói: “Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.”

Bạch Thiên Trương nghe giọng Ngôn Mạch khàn khàn như vỡ vụn, bộ dạng hốc hác căng thẳng, nghĩ đến đêm qua, anh vì cô mà chạy khắp nơi, cảm thấy vách ngăn nơi trái tim vừa lặng lẽ rơi xuống, rốt cuộc một câu tiếp theo của Ngôn Mạch lại khiến cô lập tức vỡ mộng.

Ngôn Mạch giống như ông chồng đang thẩm vấn cô vợ cả đêm không về, vẻ mặt trách cứ: “Đêm qua em đi đâu?”

Hôm qua sau khi anh nói ra một câu khiến bản thân hối hận suốt đời, đổi lại một câu còn tàn nhẫn hơn của Bạch Thiên Trương, cô nói: Ngôn Mạch, anh xem, hóa ra giữa chúng ta, ai cũng không có đủ lòng tin với đối phương. Khi đó từng câu từng chữ, đều là khắc cốt ghi tâm, khiến anh chấn động không thể đáp lại. Mà sau khi anh đã lấy lại tinh thần, Bạch Thiên Trương đã đi đâu không thấy.

Anh gọi điện cho cô, không ai bắt máy. Anh chỉ biết đi dọc theo các con phố tìm kiếm, sau đó nghĩ có khi nào Bạch Thiên Trương đã về rồi không, lại gọi điện về kí túc xá, kết quả Dư San nói cô vẫn chưa về. Đến lúc này Ngôn Mạch đã thực sự căng thẳng, cùng với Dư San, hai người nghĩ đến những nơi Bạch Thiên Trương có thể đến, ở thành phố W này cô chẳng có ai thân thích, ngoại trừ kí túc xá thì chẳng có nơi nào có thể trú ngụ, mà gần đây an ninh không được ổn định, một cô gái xinh đẹp giữa đêm khuya đi lang thang nơi đô thị lạ lẫm, nhớ xảy ra chuyện gì... Ngôn Mạch không dám nghĩ tiếp, anh không thể tha thứ cho bản thân, anh cảm giác như toàn bộ ý thức đã không còn ở trong mình, chẳng hơn gì hồn xiêu phách lạc.

Anh vừa đi vừa gọi điện thoại cho Bạch Thiên Trương, lại vừa gọi điện về kí túc xá của cô. Về sau lại nghĩ, có khi nào Bạch Thiên Trương không quay về kí túc xá mà đến nhà trọ của anh ở thành phố W này? Vừa nghĩ đến đây, Ngôn Mạch gần như đưa xe quay về nhà trọ, trái tim đang tràn đầy hi vọng chờ mong, lúc nhìn lên cửa sổ tối đen như mực, bỗng chốc bị nghiền nát. Anh vẫn không tin, có lẽ, có lẽ Bạch Thiên Trương đang chờ anh ở ngoài hành lang! Anh không dám đi thang máy, sợ bỏ lỡ mất Bạch Thiên Trương, chỉ có thể từng bậc từng bậc đi lên, mà cảm giác chờ mong cứ dần dần vỡ vụn, dần dần tan nát. Cho đến khi đứng trước cửa nhà, trong tích tắc lấy ra chìa khóa mở cửa, trong tích tắc nhìn thấy căn nhà trống trải lạnh lẽo, suốt đời anh cũng sẽ không bao giờ quên cảm giác đó, tất cả mọi hi vọng đều tan vỡ, cảm giác tuyệt vọng mãnh liệt tràn tới, mồ hôi anh thấm ướt tấm áo, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, đau đến mức thậm chí không thể động đậy.

Bạch Thiên Trương vẫn không nhận điện thoại, Ngôn Mạch tính toán, đi thẳng tới đồn công an gần đó.

Khí thế của Ngôn Mạch lúc đó thực sự giống như cả ngàn vạn quân, suýt nữa đâm hông cả cửa nhà người ta: “Bạn gái tôi không thấy đâu!”

Chú cảnh sát nhân dân phụ trách đón tiếp vắn vẹo cái eo mập mạp, đẩy kính mắt, so với Ngôn Mạch đang xúc động thì rất thần nhiên, còn có phần lạnh lùng, hỏi: “Mất tích bao lâu rồi?”

Ngôn Mạch tay chân luống cuống bắt đầu nhắm tính thời gian, tính cả buổi: “Hai giờ.”

“Cái gì?! Mới không thấy có hai giờ? Đùa tôi đấy à! Không xử lý không xử lý! Thật là, gần đây vợ chồng son cãi nhau là cứ tìm đến đồn công an, chàng trai, tôi đề nghị cậu đến tìm Hội phụ nữ, haiz, đúng là, lúc trước sớm biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì thì đã chẳng làm, để người nhà nổi giận chạy đi rồi mới nghĩ đến chuyện đi tìm...”

Đồn công an không giải quyết, vẫn không biết Bạch Thiên Trương đang ở đâu. Cả đêm Ngôn Mạch lái xe không mục đích khắp thành phố W, trong lúc đó còn gặp vài tên lưu manh. Cuối cùng Ngôn Mạch không tìm được, giữa đêm khuya không thém quan tâm, gọi điện cho tất cả bạn bè giang hồ. Gọi là bạn bè giang hồ, thực ra là những người đã từng có giao thiệp, ai cũng đều có tiếng tăm, có điều bình thường Ngôn Mạch không chơi cùng họ nên cũng không tiếp xúc nhiều. Mà đây cũng là lần đầu tiên Ngôn Mạch nợ bọn họ một lần, vì vậy sau đó một thời gian rất lâu, tất cả mọi người đều biết, Ngôn Thiếu của Phong Khuynh, Ngôn Thiếu tiếng tăm lẫy lừng, giữa đêm khuya ngày nào đó đã gọi tất cả bọn họ dậy, nói năng lộn xộn, đáng vẻ hoang mang, chỉ vì một cô gái.

Tất cả những “bạn bè giang hồ” này cùng hành động một lúc, hiệu suất đúng là kinh người. Ngôn Mạch nghĩ tới tất cả những nơi hoạt động hai mươi tư giờ: tiệm Internet, khách sạn, McDonald, rạp chiếu phim đêm,... Thực tế suy đoán của anh cũng đúng, ngay năm phút sau khi Ninh Tần công Bạch Thiên Trương rời khỏi tiệm Internet, người của Ngôn Mạch cũng đã tìm đến, nhưng cuối cùng lại bỏ lỡ.

Đêm hôm đó, bọn họ gần như đã tra xét mấy lần tất cả các tiệm Internet và khách sạn ở thành phố W, nhưng không thể ngờ, Bạch Thiên Trương lại bị Ninh Tần đưa về nhà.

Cuối cùng, Ngôn Mạch chân tay luống cuống giữa đêm xuân se lạnh, đứng suốt một đêm dưới kí túc xá của Bạch Thiên Trương, một đêm hút thuốc.

Bạch Thiên Trương nhìn hai mắt Ngôn Mạch đỏ bừng, có chút bất an, khẽ rùng mình: “Ừm, ngủ ở nhà một người bạn...”

Ngôn Mạch hỏi đến cùng: “Bạn ở đâu? Nam hay nữ?”

Bạch Thiên Trương cố gắng thoải mái, không đúng, cô vốn nên thoải mái, thế nhưng dưới ánh nhìn của Ngôn Mạch, không hiểu sao cô lại sinh ra một cảm giác mình đã phạm tội: “À, ha ha, chính là, Ninh Tần đấy!”

“Ninh Tần?” Ngôn Mạch nheo mắt, trong đầu bắt đầu suy tính các khả năng tính sổ với tình địch.

“Đúng vậy! Chính là Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu! Anh không biết sao? À đúng rồi, đúng là anh không biết...” Bạch Thiên Trương vẫn còn hồn nhiên không hề biết trong lòng Ngôn Thiếu đang có N phương pháp kế hoạch tiêu diệt Ninh Tần, vẫn còn ngốc nghếch tự động giới thiệu.

Ngôn Mạch im lặng.

Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu... Ninh Tần... Hắn ở cùng với Thiên Trương cả đêm dưới một mái nhà...

Cho dù thần kinh cổ chấp qua loa đại khái như Bạch Thiên Trương lúc này cũng nhận thấy Ngôn Mạch có gì đó không ổn, cô thò một ngón tay chọc chọc anh: “Này, anh làm sao vậy?” Hình như cô vừa nghe thấy tiếng nghiêng răng nghiêng lợi?

Ngôn Mạch cố đè nén một bụng dấm chua đau xót, “dịu dàng” nói với Bạch Thiên Trương: “Sau này không được qua lại với người đó nữa.”

Bạch Thiên Trương nghe thấy mệnh lệnh của anh, lại nghĩ tới Cố Niên, nghĩ đến một đêm cô phải chật vật, nổi tức giận lại tràn đến: “Anh có tư cách quản em sao? Anh với Cố Niên không rõ ràng! Lại còn quản cả việc em kết bạn với ai! Ninh Tần thì làm sao?! Ít nhất trong lúc em suy sụp, cậu ấy cũng cho em ở nhờ một đêm!”

Cô hét xong một hồi, không buồn nhìn vẻ mặt của Ngôn Mạch, lao thẳng vào kí túc xá.

Dư San đang đánh răng, nghe thấy tiếng Bạch Thiên Trương hung hăng đóng sập cửa, suýt nữa chọc cả bàn chải vào họng. Cô hỏi: “Ngôn Mạch đâu rồi?”

Bạch Thiên Trương ngồi phịch xuống ghế, bộ dạng như xác chết: “Dưới lầu.”

“Ừ...” Dư San đáp lại một câu ý tứ hàm xúc, nhìn sắc mặt Bạch Thiên Trương, “Nói rõ ràng chưa?”

“Chưa!” Bạch Thiên Trương leo lên giường, “Ai thèm nghe anh ấy giải thích! Giải thích chính là che giấu, càng tô càng đen!”

Dư San lại nhàn nhạt từ một tiếng, giống như lơ đãng nói: “Đêm qua anh ấy gần như lật tung cả thành phố W.”

Bạch Thiên Trương từ chối trả lời, trùm chăn bịt kín đầu.

Dư San vừa súc miệng vừa không ngừng cố gắng: “Anh ấy đứng dưới lầu cả đêm.”

Bạch Thiên Trương co quắp.

“Anh ấy...”

“Câm miệng!” Bạch Thiên Trương chống nạnh hét, “Dư San, đừng để tớ nghe thấy hai chữ ‘Ngôn Mạch’ phát ra từ miệng cậu nữa!”

Dư San lườm nguýt: “Tớ có nói chữ ‘Ngôn Mạch’ nào đâu, tớ nói là ‘anh ấy’.”

Bạch Thiên Trương trầm mặc.

Dư San vừa thay quần áo, vừa cảm thán: “Haiz, đêm qua lạnh thật đấy... Chắc nhiệt độ lại hạ nữa... Ừm, sao bốn bề kí túc xá này lại trống trải thế chứ, gió thì to, mà chẳng có cái gì chắn gió...”

Trong lòng Bạch Thiên Trương bắt đầu đấu tranh kịch liệt, thiên thần và ác quỷ bắt đầu giày vò. Ác quỷ nói: “Đáng đời, có ai bắt anh ấy đợi đâu, anh ấy hoàn toàn có thể ngồi trong xe đợi mà!” Thiên thần chính nghĩa lên tiếng phản bác: “Mi thật vô lương tâm! Anh ấy lo lắng i như vậy, mi giận thì giận, nhưng cũng không thể bỏ mặc anh ấy!”

Thiên thần và ác quỷ tiếp tục giằng co, Bạch Thiên Trương xoắn xuýt lẫn qua lật lại trong chăn, cuối cùng thét lên một tiếng, đứng bật dậy, lao ra khỏi cửa.

Dưới lầu kí túc xá vắng vẻ, Ngôn Mạch đã không còn ở đó. Trái tim Bạch Thiên Trương lạnh đi, giống như tất cả gió rét đều xông vào tận trong lòng, đứng đó hồi lâu, cô ỉu xiu đi lên lầu.

Cô không biết được, đại thần nào đó bên ba chịu đựng một đêm, bị gió rét thổi cả một đêm, quần áo lại ướt đầm vì mồ hôi, cuối cùng thể lực không thể chống đỡ được nữa, bị Đỗ Khanh Cách chạy đến bắt đi rồi.

Anh là đại thần đầu tiên trong lịch sử vì phát sốt mà bị người ta cưỡng ép kéo đi...

34. Chương 34

Có đôi khi thứ quyết định vận mệnh không nhất thiết là tính cách, đó còn có thể là thói quen.

Đúng vậy, chính là thói quen. Ví dụ như Dư San có thói quen thỉnh thoảng lại vươn cổ lên với vọng tưởng là có thể làm cho cổ trở nên cao và thon hơn; ví dụ như Đàm Việt có thói quen lấy rì mũi rồi vo thành cục bắn lung tung; ví dụ như Bạch Thiên Trương có thói quen ăn bánh mỳ từ giữa rồi mới ăn ra xung quanh.

Lại ví dụ như lúc này, Thiên Trương Nhục Cốt Đầu lẻ loi một mình đang mệt mỏi chạy vòng quanh BOSS, bị Dư San cười nhạo là vô dụng, khi đó cô vô ý thức phản bác nói “Tớ đã quen có Ngôn Mạch chống đỡ cho”. Cô trầm mặc, cô đã quen có Vũ Thoa Phong Lạp xông lên che chắn phía trước, quen việc không thích ăn nắm thì gấp sang bát của anh, quen với tiếng anh nhẹ nhàng gọi cô “Thiên Trương Thiên Trương”, một câu rất bình thường nhưng thốt ra từ miệng anh không hiểu sao lại cảm thấy dịu dàng, mờ ám đến thế.

“Hu hu! Dư San, tớ thất tình rồi!” Cô gọi.

Dư San nói trúng tim đen: “Hai người có làm quá không đấy? Nói thì chưa nói còn gọi cái gì, đừng giả vờ đáng thương trước mặt bà đây!”

“Nhưng mà anh ấy đã hai ngày không vào trò chơi. Cũng không liên lạc với tớ.” Bạch Thiên Trương cố giữ vững lập trường.

“Có lẽ anh ấy đã chết.” Dư San mặt không cảm xúc.

“Cái gì!!!!” Bạch Thiên Trương quá sợ hãi.

“Đúng vậy đây, cậu nghĩ xem, anh ấy bị đứng ngoài gió lạnh suốt một đêm, có lẽ đã bị sốt. Haiz, không có ai bên cạnh, vì vậy yên lặng chết mà không ai biết, hay bởi vì trời quá lạnh nên thi thể không bị thối rữa, hàng xóm không phát hiện ra. Cậu cứ đợi vài ngày nữa, không biết chừng sẽ có báo đăng tin: Giám đốc của Phong Khuynh qua đời tại nhà, tự sát hay mưu sát?” Dư San nói vô cùng trôi chảy.

Bạch Thiên Trương trở mắt nhìn không nói được gì, cô biết Dư San chỉ chuyện bé xé ra to, cố tình hù dọa cô, nhưng vẫn không thể nén được, tưởng tượng ra cảnh Ngôn Mạch lẻ loi hiu quạnh bên giường, trước khi chết không có lấy một ai chăm sóc, thật đáng buồn, cũng không biết trước đó anh có để lại di chúc hay không... Dừng lại! Bạch Thiên Trương kinh hãi nhảy dựng lên, vợ khăn quàng, mũ áo lao thẳng ra cửa.

Dư San cầm tách trà nóng cười thần bí. Cho nên nói, có đôi khi thứ quyết định vận mệnh không nhất thiết là tính cách, đó có thể là thói quen; có đôi khi thứ hàn gắn một đôi tình nhân đang hờn giận không phải là một nụ hôn, đó cũng có thể là thói quen.

Vì vậy Bạch Thiên Trương với tư cách là vận mệnh của một miếng đậu phụ sẽ bị Ngôn Mạch ăn sạch, cũng bị thói quen chi phối một cách hoa lệ.

Đây không phải lần đầu tiên cô tới nhà Ngôn Mạch, nhưng là lần đầu tiên cô bỏ hết mặt mũi tới nhà Ngôn Mạch sau khi cãi nhau.

Bạch Thiên Trương háng giọng, chỉnh lại khăn mũ, khụ khụ, cô mặc niệm trong lòng: Bạch Thiên Trương, tuy là mi căn cứ theo tinh thần của chủ nghĩa nhân đạo quốc tế tới thăm bệnh nhân, nhưng bệnh nhân Ngôn Mạch này có chút đặc biệt, anh còn là một kẻ mang tội. Cho nên đến lúc đó tuyệt đối không được mềm lòng, sắc mặt phải nghiêm nghị bắt anh phải thẳng thắn thì nghiêm, kháng cự càng nghiêm!

Chuông cửa vang lên một lát, Bạch Thiên Trương áp tai vào cửa nhà lạnh buốt, nghe ngóng động tĩnh, cô đang giữ nguyên tư thế bất động nghe lén bí ối thì cửa đang đóng đột nhiên mở ra. Bạch Thiên Trương rất không cẩn thận như hoa nước mềm mại ngã vào trong lòng của người vừa mở cửa.

Sau một hồi gà bay chó chạy...

“Này này, chúng ta vẫn đang cãi nhau, giữ khoảng cách giữ khoảng cách, em vẫn chưa tha thứ cho anh đâu... Này? Ngôn Mạch! Anh làm sao vậy? Anh đứng dậy đi!”

Ngôn Mạch vốn liều dùng chút sức lực cuối cùng đi ra mở cửa. Hôm đó, tên Đỗ Khanh Cách vô lương tâm mang anh về quăng lên giường, sau đó lại chạy đi theo em gái da đen nào đó, anh nằm trên giường hai ngày, ngày trông đêm ngóng Bạch Thiên Trương mau bớt chút thời gian tới thăm anh, như vậy trước khi ợ ra hơi thở cuối cùng, anh còn có thể viết di chúc đem hết tài sản cho cô.

Kết quả người mà anh thực sự trông mong đã đến, chỉ có điều vừa mở cửa đã nhận được một cử chỉ yêu thương nhưng nhớ còn không kịp của Bạch Thiên Trương, bình thường anh thật sự là mong còn không được, nhưng hôm nay với thân thể suy yếu bất lực này, bị cân nặng nhẹ nhất cũng hai con số của cô đè một phát đã ngã gục.

Trong lúc mơ màng Ngôn Mạch còn nhớ ôm Bạch Thiên Trương để cô không bị đập đầu xuống đất, kết quả chính anh lại bị đập đầu nổ đom đóm, hoa mắt chóng mặt, chỉ còn biết nằm trên mặt đất mà rên rĩ.

Bạch Thiên Trương thần kinh không ổn định, tay chân luống cuống đứng dậy, run run đưa tay kiểm tra hơi thở của Ngôn Mạch, xác định người vẫn còn sống, ba chân bốn cẳng kéo Ngôn Mạch vào giường.

Một cô nữ sinh nhỏ bé kéo chàng trai cao hơn một mét tám, thực sự quá vất vả, Bạch Thiên Trương thở phì phò như lừa, Ngôn Mạch bị coi như giẻ lau nhà cũng chẳng tốt đẹp gì, trên đường đi đập vào hết cái này đến cái khác, va vào chân bàn trà, đụng đổ cả ngăn tủ. Cho đến khi Bạch Thiên Trương trải qua trăm ngàn đau khổ kéo được anh lên giường, Ngôn Mạch đã “nội thương” giờ lại thêm ngoại thương, đầu sỏ gây ra lại quay đầu đi không thèm nhìn lại.

Lúc này rốt cục Bạch Thiên Trương đã cảm thấy cô học y cũng có cái hay, hóa ra ngoài việc giúp ở nhà mổ vệt thì vẫn còn tác dụng khác. Sau khi hạ nhiệt độ, cô lại mở hộp thuốc dự trữ Ngôn Mạch uống, còn băng

bỏ đầu chỗ anh bị đập bị thương. Cuối cùng lặn qua lộn lại, thấy Ngôn Mạch đã có thể ngủ bình yên, Bạch Thiên Trương nhụt chí: vốn đến đây để hỏi tội, cuối cùng người có lí lẽ lại phải phục vụ người sai như người hầu phục vụ ông lớn. Thế này là thế nào!

Cuối cùng Ngôn Mạch bị mùi thơm đánh thức. Anh sờ sờ trán, nhiệt độ đã giảm nhiều. Bên ngoài trời đã tối, có lẽ là buổi tối rồi. Anh gượng dậy, lúc đầu vẫn còn hơi choáng váng, nhưng sau đó đã nhanh chóng thích ứng, lắc lắc đầu, anh nhìn thấy Bạch Thiên Trương đang ôm máy tính của anh ngồi trên ghế sa-lông cách đó không xa chơi Viêm Hoàng Kỳ Tích, chắc là đang nói chuyện gì đó với người của Thượng Thiện Nhược Thủy, tiếng nói rất nhỏ nhẹ.

“Ừm, anh ấy bị sốt. Ừm, tôi đang trông anh ấy, không có chuyện gì đâu. Nói với mấy người đám Vô Yên là không cần lo lắng. Được rồi...”

Bên tai bỗng nhiên nóng lên, Bạch Thiên Trương giật mình quay đầu lại, lúc nhìn thấy Ngôn Mạch mới yên lòng, bất giác đứng dậy tới sờ trán anh: “Hạ sốt chưa?”

Bàn tay đặt trên trán Ngôn Mạch bị nắm chặt, Bạch Thiên Trương cảm thấy lòng bàn tay anh nóng rực, không khỏi hoài nghi anh có hạ sốt chút nào không. Ngôn Mạch vẫn ngây người nhìn cô, đôi mắt đẹp dễ sáng quắc kia vẫn giống như lần đầu tiên họ gặp nhau trong trí nhớ, Bạch Thiên Trương nóng ruột: “Này, không phải anh bị sốt tới ngu người rồi đấy chứ?”

Ngôn Mạch ngây ngô cười, định đưa tay ôm Bạch Thiên Trương, Bạch Thiên Trương giật mình nhảy lùi lại vài bước: “Đứng yên! Anh đừng tưởng em chăm sóc anh có nghĩa là em đã tha thứ cho anh! Hai chúng ta còn chưa đến mức đó! Anh anh anh, anh đã khỏe rồi, em đi đây!”

Ngôn Mạch trầm nghĩ không thể để hiểu lầm trở nên quá đà, anh đã bị giày vò quá sức chịu đựng rồi, đã đến lúc tự anh phải chấm dứt, anh vội vàng túm lấy Bạch Thiên Trương đang định bỏ đi, quyết định phải nhanh chóng làm rõ mọi chuyện.

Bạch Thiên Trương mất tự nhiên uốn éo vài cái, hơi thở của Ngôn Mạch rất nóng, đến khi anh đã ngồi lên giường, cô nói: “Nói đi, anh với Cố Niên, dấu răng kia của Cố Niên, rốt cục anh còn giấu em bao nhiêu chuyện nữa?”

Trước đó Bạch Thiên Trương còn lo lắng Ngôn Mạch bị sốt đến phát ngốc, sự thật chứng minh cô đã lo lắng thừa thãi. Ngôn Mạch không chỉ không bị sốt phát ngốc, mà ngược lại bị sốt đến tỉnh táo: “Em... Hóa ra em nghi ngờ anh và Cố Niên...”

“Không thì thế nào?” Bạch Thiên Trương đã hoàn toàn biến thành cô vợ ghen tuông.

Ngôn Mạch không biết nên khóc hay nên cười: “Đó không phải là dấu răng của anh, đó là của Eric!”

“... Eric? Không phải là... chó à?”

Ngôn Mạch trầm mặc, từ chối đáp lại cô gái nào đó nhằm lẫn giữa dấu răng chó và răng người.

“Thật sự là chó?!”

“Lúc học cấp ba anh với cô ấy cùng đến nhà một người bác, nhà đó có nuôi một con chó săn, có lẽ khi đó trông anh như cái xúc xích, Eric vừa thấy mặt đã lao về phía anh, lúc đó Cố Niên đẩy anh ra, bị nó cắn thay anh một phát. Cho nên là anh nợ cô ấy.” Ngôn Mạch cảm thấy vô cùng bị thảm, chỉ vì dấu răng chó giống răng người đó mà anh và Thiên Trương của anh bị chia cách lâu như vậy, Thiên Trương của anh còn suýt nữa bị tên khác ăn!

Ngôn Mạch thở dài: “Không phải là em học y à? Sao giải phẫu học lại kém như vậy? Răng người với răng chó mà cũng không phân biệt được?”

Bạch Thiên Trương nổi giận: “Dấu răng đó vốn cũng rất mờ! Em lại không được nhìn kỹ! Vả lại nếu không phải anh gây ra, làm sao em lại hiểu lầm? Đầu sở gây nên là ai? Người khởi xướng là ai? Là ai là ai là ai hả?”

Bạch Thiên Trương không thể bình tĩnh, vô cùng điên cuồng.

Ngôn Mạch chân thành nhận lỗi: “Là anh là anh, tất cả đều là anh, là lỗi của anh, anh có tội.” Nhìn sắc mặt Bạch Thiên Trương dần dần giãn ra, Ngôn Mạch rên sất khi còn nóng: “Vợ à, vẫn còn giận sao?”

Bạch Thiên Trương nghĩ, vẫn phải cẩn thận, vì thế làm ra vẻ như nữ hoàng ban ơn: “Ừm, Tiểu Mạch con, lần này ai gia tạm tha cho con, lần sau sẽ không có lệ này nữa!”

Khóe miệng Ngôn Mạch khe giật giật, liên tục cam đoan sẽ giải quyết tốt chuyện với Cố Niên mới khiến Bạch Thiên Trương không nhìn được mỉm cười.

Thế là, một dấu răng chó dẫn đến án mạng, cuối cùng đã khép lại tốt đẹp.

Ngôn Mạch hai ngày nay không ăn uống tử tế, bây giờ nghe thấy Bạch Thiên Trương nấu cơm bệnh nhân ỉnh, anh lập tức vui vẻ, nhảy chân sáo vào nhà bếp tìm đồ ăn.

Hương cháo thơm ngào ngạt, nấu lẫn với tôm bóc vỏ và rau thái nhỏ, thêm một lòng đỏ trứng trần nước sôi vàng óng. Ngôn Mạch thỏa mãn.

Bạch Thiên Trương nhìn Ngôn Mạch ăn cũng cảm thấy hương vị ngọt ngào, không uống công cô suýt nữa cắt phải tay.

Bạch Thiên Trương ngắm Ngôn Mạch cơm nước xong xuôi, lại bận rộn như mẹ già, xác định Ngôn Mạch đã hạ sốt, nhưng cô vẫn kéo anh về giường ngủ thêm một chút.

Ngôn Mạch đã ngủ hai ngày, giờ đâu còn buồn ngủ nữa, anh lại sợ sau khi anh ngủ Bạch Thiên Trương sẽ đi mất, mãi cứ kéo Bạch Thiên Trương không chịu buông tay, cả hai kéo qua kéo lại rồi ngã cả lên giường.

“...” Không khí mập mờ cứ thế nổi lên. Bạch Thiên Trương ghé vào trên ngực Ngôn Mạch, nhìn cằm anh râu vắn chưa cạo sạch sẽ, nhìn không được thò tay sờ thử, đâm đâm gai gai. Có lẽ hai người đều nhớ tới quá trình yêu chưa thành lần trước bị con cá nào đó cắt ngang, khuôn mặt Bạch Thiên Trương chột đỏ bừng.

Ngôn Mạch cũng hơi thở dốc, môi không tự chủ được di chuyển tới trên môi Bạch Thiên Trương, nhẹ nhàng cuốn lấy nhau. Bạch Thiên Trương nếm thấy trong miệng anh vẫn còn vị cháo êm dịu, tình cảm đậm chồi, không khí có cái gì đó hoang mang, hoa mai, triền miên rả rích, nhẹ nhàng rơi xuống, giống như những nụ hôn của Ngôn Mạch rơi xuống người cô, tinh tế mà dịu dàng.

Tất cả đều thật mềm mại, giống như những đốm lửa nhỏ chớp sáng.

Trong không khí yên tĩnh, Bạch Thiên Trương đột nhiên nghĩ tới một chuyện. Chuyện này...

“A!!!” Cô đột nhiên bật dậy kêu thảm thiết, đập cả vào đầu Ngôn Mạch, “Em quên mất rồi!”

“?” Ngôn Mạch không hiểu gì.

“Em... quên không tắt tai nghe IS...”

35. Chương 35

“Phụt! Ha ha ha ha! Sau đó thì sao?” Dư San hỏi.

Bạch Thiên Trương u ám nặng nề: “Sau đó Ngôn Mạch bật dậy đi tắt tai nghe, còn tớ thì đi về.” Cô tự động giấu diếm không kể đến sắc mặt của Ngôn Mạch lúc đó.

Dư San vặn cổ tay: “Tớ còn tưởng, lần này Ngôn Mạch sẽ mang tài sản hàng trăm triệu của anh ấy cho cậu hết...”

Bạch Thiên Trương ngạc nhiên: “Anh ấy có nhiều tiền như vậy?”

Dư San ý tứ hàm súc lườm bạn: “Mỗi người đàn ông khỏe mạnh thì trên người đều có cất trữ nhiều như thế...”

“...” Vẻ mặt Bạch Thiên Trương kì quái, “Dư San, tư tưởng của cậu đúng là hèn mọn bỉ ổi.”

“Cậu nghe không hiểu à?”

Thế nhưng lời đùa mờ ám không rõ ràng của Dư San vẫn không thể nào cứu vớt được Bạch Thiên Trương đang rơi xuống vực sâu. Cô từ chối lên IS. Từ chối nói chuyện với người của Thượng Thiện Nhược Thủy. Từ chối tất cả những việc gì liên quan đến đi thăm bệnh hoặc là ở trên giường.

Bạch Thiên Trương nghĩ lại quá trình diễn biến có thần quá , nhớ tới việc cô và Ngôn Mạch cãi nhai những chuyện đáng xấu hổ đều bị người của Thượng Thiện Nhược Thủy nghe thấy hết, nghĩ tới những kẻ sĩ ngồi sau máy tính hóng chuyện hai mắt tỏa sáng hô hấp khó khăn, cô lại cảm thấy bị thăm, xấu hổ muốn chết.

Bạch Thiên Trương bị đả kích chưa gượng dậy nổi, trên đầu có một đám mây đen bao phủ, đi đến đâu cũng phóng ra sấm sét. Dư San an ủi cô: “Cậu nghĩ đi, nếu như cho cậu một sự lựa chọn, cậu chọn để bọn họ nghe thấy cậu đánh một quả rắm vang trời, hay vẫn là nghe thấy cậu và Ngôn Mạch làm diễn viên chính hả?”

Bạch Thiên Trương ngồi trên bồn cầu khắc sâu suy nghĩ về câu nói này của Dư San. Quả rắm vang trời ư? Thế thì hình như cái kia tốt hơn một chút, dù sao thì cũng là hai người mất mặt, chia bình quân ra thì vẫn tốt hơn là một người phải chịu đựng. Bạch Thiên Trương nghĩ thông suốt rồi, sung sướng xả nước bồn cầu, để cho tất cả mọi chuyện đều trôi theo nước cuốn đi hết đi!

Cô mang da mặt đã dày thêm ba thước, coi thường cái chết mà vào trò chơi, lập tức cả đám người gọi tới.

Thấy Chết Không Cứu: “À! Đầu sỏ gây nên là ai? Người khởi xướng là ai? Là ai là ai là ai hả?”

Hoa Mai Tàn Khốc: “Là anh là anh tất cả đều là anh...”

Vũ Thoa Phong Lạp: “Trừ hết điểm đào khoáng trong một tuần của tất cả mọi người.”

Thấy Chết Không Cứu: “Tôi sám hối.”

Hoa Mai Tàn Khốc: “Em kiểm điểm.”

Tĩnh Giác Không Thấy Vợ Đâu: “Ha ha ha ha, này, lão đại, nói thật, sau khi hai người tắt IS...”

Thần Chơi Đêm: “Hương vị của Thiên Trương thế nào?”

Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: “Đám người hèn mọn bỉ ổi này!”

Một giây im lặng. Đột nhiên người của Thượng Thiện Nhược Thủy bùng nổ: “Hèn mọn bỉ ổi nhất chính là ông xã nhà cô!”

Ngôn Mạch cười xem trong tộc đùa giỡn, đột nhiên thị tộc nhảy ra thông báo: Uống Rượu Bên Khe Suối rời khỏi thị tộc.

Tất cả đều sững sờ, đặc biệt là Bạch Thiên Trương giật mình nhất, lập tức gửi tin nhắn cho cậu ta: “Đồ đệ, sao lại rút khỏi thị tộc?”

Uống Rượu Bên Khe Suối không trả lời. Trực giác của Bạch Thiên Trương cảm thấy có điều gì không ổn, muốn lập tổ đội với cậu ta thì lại bị từ chối. Hơn nữa có vẻ như tin nhắn của cô đều bị cậu ta chặn lại. Bạch Thiên Trương sững sốt, tên nhóc này có phải đã đến thời kỳ thanh xuân phản nghịch rồi không?

Trong lúc Bạch Thiên Trương đang xoắn xuýt, Ngôn Mạch cũng gửi tin nhắn cho Uống Rượu Bên Khe Suối, tiến hành một cuộc đối thoại hoa hoa lệ lệ giữa hai người đàn ông: “Từ bỏ rồi?”

Bùi Lăng Sơ đáp lại: “Vốn định từ bỏ, nhưng bây giờ xem ra, tôi không thể yên lòng khi giao cô ấy cho anh.”

Ngôn Mạch bật cười: “Vì sao?”

“Cô ấy không thích ứng được với quá khứ của anh.”

“Quá khứ của tôi không hề phức tạp.”

“Anh làm chưa đủ tốt.”

“Tôi cam đoan sau này sẽ không xảy ra loại chuyện này nữa.”

Đầu kia trầm mặc hồi lâu, Ngôn Mạch nói: “Tôi có một đề nghị. Hay là chúng ta PK, nếu cậu thắng, tôi sẽ không ngăn cản cậu; nếu cậu thua, như vậy xin cậu hãy thừa nhận thất bại.”

“Gi, anh không thấy là đánh cược bằng trò chơi thì có chút trẻ con sao?”

“Trò chơi giao hòa với đời thực. Tôi đã quen cô ấy trong trò chơi, cậu cũng quen cô ấy trong trò chơi. Không phải sao?”

Uống Rượu Bên Khe Suối lại trầm mặc rất lâu, cuối cùng nói: “Được.”

Rất nhanh, trên kênh Thế giới nhảy ra tin tức: Người chơi Vũ Thoa Phong Lạp tuyên bố khiêu chiến người chơi Uống Rượu Bên Khe Suối, người chơi Uống Rượu Bên Khe Suối chấp nhận khiêu chiến. Nửa giờ sau tiến hành PK lại lôi đài Lang Gia. Mời hai người chơi chuẩn bị sẵn sàng.

Cả Thế giới sôi trào. Bạch Thiên Trương không hiểu rõ tình hình lại càng cuống. Chỉ trong thời gian vài phút ngắn ngủi, sự việc lại tiến triển theo phương hướng quá kì quái? Trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, PK trong khu luận bàn với PK trên lôi đài là hoàn toàn khác nhau, nếu ở trong khu luận bàn, có thể dùng Hồng lam được hồi phục một cách nhanh chóng, tăng thêm thuộc tính PK, muốn đem theo BB cũng không sao, thực ra bản chất chỉ là chơi xấu; nhưng ở trên lôi đài, không được mang BB, không được dùng bất kỳ thuốc PK nào, nếu không đều bị coi là ăn gian. Nói cách khác, ngoại trừ nhân tố bên ngoài là trang bị thì nhân tố quan trọng nhất chính là khả năng thao tác, có rất nhiều người chơi có khả năng thao tác lưu toát, dễ dàng đánh gục đối thủ, nhưng lại giả vờ kém hơn người chơi có đẳng cấp cao hơn mình. Nhưng cũng chính bởi vì thế, độ khó của thi đấu trên lôi đài lại càng cao, người bình thường không có việc gì sẽ không lên đó tìm tai vạ. Ví dụ như người chơi Tiểu Bạch nào đó ở trong trò chơi hai năm, đến nay vẫn không biết tọa độ và vị trí cụ thể của lôi đài Lang Gia.

Cô vừa gửi tin nhắn cho Ngôn Mạch hỏi sự tình, vừa lên trang chủ tìm tọa độ lôi đài, đến khi cô bò được qua bãi cỏ trên núi tuyết đến nơi thì lôi đài đã bị vây ba tầng trong ba tầng ngoài, chật như nêm.

Bạch Thiên Trương mở chức năng tự động tìm đường, tận dụng mọi khả năng có thể, cuối cùng cũng chen được vào một chỗ trống. Bạch Thiên Trương ngồi sau máy tính lau mồ hôi vô cùng hợp với tình hình, một giây sau liền phát hiện hành động của mình nào tàn tới mức nào, ngượng ngùng bỏ tay xuống dưới ánh mắt “Cậu là đồ ngốc” của Dư San.

Đứng bên cạnh Bạch Thiên Trương là một Phù thủy, Bạch Thiên Trương nhìn sang, cười ngây ngô, ha ha, hóa ra là bạn bè cũ. Cô vỗ vỗ vai Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Điệu: “Ồ, Ninh Tần, cậu cũng tới đây xem náo nhiệt à.”

Thực ra Ninh Tần đã sớm nhìn thấy Bạch Thiên Trương lẩn vẩn ở vòng ngoài. Cũng chính vì cậu giết mấy người chơi qua đường Giáp, Ất, Bính, Đinh ở bên cạnh mà Bạch Thiên Trương mới có cơ hội chui vào.

Cậu nhàn nhạt ừ một tiếng, sau đó hỏi: “Uống Rượu Bên Khe Suối không phải ở trong tộc của cô sao?”

Bạch Thiên Trương rất vô tội: “Đúng vậy. Cậu ta vẫn là đồ đệ của tôi. Tôi cũng không biết, đang tốt đẹp, giờ lại như vậy. A, tôi biết rồi! Ninh Tần, có phải cậu muốn thọc gậy bánh xe, cho nên Ngôn Mạch phải xử lý kẻ phản bội, vì thế bọn họ mới đánh nhau?”

Ninh Tần ghen lời, hai tay khoanh trước ngực, hoàn toàn không có ý định lý sự với cô gái ngốc nghếch bên cạnh. Cậu biết, trận PK này, Bạch Thiên Trương không tránh khỏi liên quan, vậy mà người trong cuộc lại không hay không biết, lúc này cậu đột nhiên hơi có sự đồng cảm với Ngôn Mạch.

Bạch Thiên Trương gửi tin nhắn liên tục, một bên là Uống Rượu Bên Khe Suối, một bên là Ngôn Mạch. Uống Rượu Bên Khe Suối vẫn không trả lời, Ngôn Mạch thì đáp lại ngay: “Yên tâm, anh sẽ không thua.”

Bạch Thiên Trương buồn rầu, không phải sợ anh thua, là hỏi anh tại sao lại đánh nhau có được không. Thế nhưng cho đến khi bắt đầu PK, Ngôn Mạch cũng không chú ý trả lời cô nữa.

Ngôn Mạch là Chiến sĩ, Uống Rượu Bên Khe Suối là Pháp sư. Công kích của Chiến sĩ mặc dù không cao bằng Pháp sư, nhưng thời gian ra đòn của Pháp sư lại dài hơn Chiến sĩ, đối với hai người cùng đứng trên bảng PK mà nói, chỉ hoàn toàn dựa vào thao tác. Làm thế nào tính toán chính xác thời gian ra đòn và thời gian tạm nghỉ, tính toán hoàn hảo từng kỹ năng tổn hao bao nhiêu giá trị nước thuốc, giá trị thương

tồn, con chuột không được rời khỏi đối phương, còn phải tùy cơ ứng biến, trình tự tung ra các kỹ năng, vân vân... Tất cả những điều này, Bạch Thiên Trương xem cũng không hiểu. Cô chỉ thấy từng đợt hiệu ứng ánh sáng trắng lẹ cùng với cột máu của hai người lên lên xuống xuống.

Ngược lại, Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu ở bên cạnh xem rất chăm chú cẩn thận, vừa phân tích cho cô nghe. Đột nhiên giọng nói của Ninh Tần trở nên gấp gáp, có chút kích động: “Chính là lúc này!”

Hả? Bạch Thiên Trương phản ứng chậm chạp, lúc này làm gì cơ? Đợi đến khi cô ị ạch nhìn về phía lôi đài, Uống Rượu Bên Khe Suối đã ngã trên mặt đất. Thậm chí trong một thời gian ngắn, kênh Thế giới không có một ai nói chuyện, sau đó bất chợt bùng nổ, cả đám sinh vật giống đực sôi nổi phân tích trận PK vừa rồi, nhao nhao bàn luận.

Đám người nhanh chóng giải tán, Bạch Thiên Trương trì trệ định quay sang hỏi Ninh Tần chuyện gì xảy ra, lúc này mới phát hiện Ninh Tần đã không thấy đâu.

Vũ Thoa Phong Lạp vừa đánh xong vác Diệt Thiên Trảm đi xuống lôi đài, sải bước đi tới chỗ Bạch Thiên Trương. Lúc này Bạch Thiên Trương mới chợt hiểu, oa, người đàn ông của cô đã chiến thắng, cô có cần phải a dua nịnh hót một phen không? Bạch Thiên Trương vẫn còn đang chuẩn bị công tác chân chó, nghĩ xem nên làm thế nào cho thật rõ ràng mà không quá nổi bật, Ngôn Mạch đã ôm lấy cô theo kiểu bế công chúa. Trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, nam nữ không phải vợ chồng nếu muốn ôm nhau thì còn phải gửi lời mời, nhưng nếu là vợ chồng sẽ không có hạn chế đó. Vì vậy Bạch Thiên Trương thường xuyên bị ai phát hiện, cô động một tí lại bị Ngôn Mạch bế lên, có điều cô cũng không kháng cự mà thôi.

Ngôn Mạch cười: “Bà xã, giải quyết xong rồi. Tối mời em đi ăn lẩu.”

Bạch Thiên Trương vừa nghe thấy nồi lẩu đã ngây ngô cười tít mắt không thấy mặt trời, đâu còn có thể tỉ mỉ cân nhắc ý nghĩa ẩn dấu trong câu nói “Giải quyết xong rồi” kia của Ngôn Mạch.

Ngôn Mạch cười, nếu như có thể, anh hi vọng Bạch Thiên Trương mãi mãi ngốc nghếch như thế, dù gì cô ngốc một chút cũng chẳng sao, luôn luôn ở bên anh là được.

Bạch Thiên Trương và Ngôn Mạch thay đổi bản đồ, vừa đổi xong, cô liền nhận được một thông báo: Bạn bè Uống Rượu Bên Khe Suối của bạn đã xóa tài khoản.

Trong lòng Bạch Thiên Trương cả kinh, vội vàng mở danh sách bạn bè, quả nhiên đã không còn tên Uống Rượu Bên Khe Suối, kết quả hiện ra người chơi này không tồn tại. Bạch Thiên Trương lập tức cảm thấy tâm tình sung sướng khi được ăn lẩu đã giảm đi không ít, mang vẻ mặt buồn như đưa đám đi tìm Ngôn Mạch.

Bạch Thiên Trương rất đau buồn, Ngôn Mạch vừa an ủi cô lại vừa cười trộm: “Không sao đâu, đừng buồn rầu quá. Trong trò chơi không từ mà biệt là chuyện thường, có lẽ cậu ta đã chán, không muốn chơi nữa. Mỗi người là một cái ID tung hoành thiên hạ, rốt cuộc người ngồi sau máy tính như thế nào có ai biết được, lời nói của cậu ta rốt cuộc có đáng tin hay không cũng không biết. Cho nên không cần phải buồn bã vì một người bạn quen trong trò chơi. Ừm, ngược lại ông xã của em là người trong sạch, chân thành, trung thực, cần phải được coi là động vật cần bảo vệ của quốc gia.”

Bạch Thiên Trương bị trêu bật cười: “Đúng vậy đúng vậy, nếu không thì sẽ tuyệt chủng.”

Ngôn Mạch chân thành nói: “Như vậy, bây giờ anh chân thành mời đồng chí Bạch Thiên Trương cùng anh cố gắng để truyền lại giống loài quý hiếm sau này!”

Bạch Thiên Trương ngẫm nghĩ cả buổi, rốt cuộc đã hiểu được hàm nghĩa của những lời này, nghiêng răng nghiêng lợi bắn ra một chữ: “Cút!”

Hiện giờ trong đầu cô chỉ nghĩ đến: nồi lẩu, nồi lẩu! Tối nay bất luận là kẻ nào, bất cứ chuyện gì cũng đều không thể ngăn cản cô hướng tới nồi lẩu!

36. Chương 36

Lúc Bạch Thiên Trương quay về phòng ngủ lấy quần áo lại bị Dư San hung ác chế nhạo một phen.

“Thiên Trương à, cậu cứ thế vứt bỏ tớ mà chạy theo một người đàn ông sao? Đúng là... Con gái lớn thật vô dụng!”

Bạch Thiên Trương không chút lưu tình chọc thủng cái vỏ giả nhân giả nghĩa của Dư San: “Bạn yêu à, thỉnh thoảng tớ sẽ quay về thăm cậu. Hi vọng đến lúc đó tớ sẽ không phát hiện giường của tớ, tủ của tớ tất cả chất đầy đồ đạc của cậu!”

Dư San lập tức nín thở: “Ha ha, không cần không cần. Cậu cứ yên tâm đi đi, tuy nhiên tớ thật không nỡ, thế nhưng cậu ra đi chính là tiến hành quá trình chế tạo người gian khổ mà vĩ đại, làm chị em, tớ nhất định ủng hộ cậu!”

Bạch Thiên Trương âm thầm rơi lệ. Thanh danh của cô nhất định chính là vì vậy mới bại hoại. Thế nhưng nếu cô nói ra cô với Ngôn Mạch đang lúc tình cảm dâng trào thì bị dừng lại, Ngôn Mạch tuyệt đối là Liễu Hạ Huệ ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, đến bây giờ cô vẫn là trinh nữ, nếu vậy theo hiểu biết của cô với đám kẻ sĩ thích hóng chuyện, chưa đầy mấy ngày, chắc chắn sẽ truyền ra tin Ngôn Mạch bất lực. Như thế xem ra, cô... Vẫn nên cam chịu thì hơn...

Dư San quay đầu đi nhỏ vài giọt thuốc nhỏ mắt, để thành hai hàng nước mắt lưu luyến tiễn Bạch Thiên Trương, nhưng khóe miệng lại không kìm được nhếch lên. Bạch Thiên Trương phỉ nhổ sự dối trá của cô bạn, tiếp tục thu dọn đồ đạc. Cô may mắn xưa nay đại học W không có quy định kiểm tra phòng buổi tối, bằng không thì chắc chắn cô không thể tốt nghiệp. Đó thật sự là vì một người đàn ông mà hủy cả tiền đồ một đời.

Cô mang túi to túi nhỏ ra khỏi kí túc xá, Ngôn Mạch lập tức nhận lấy hành lí cất vào cốp phía sau xe, sau đó vô cùng ga-lăng mở cửa mời cô vào. Dưới yêu cầu mãnh liệt của cô, rốt cục Ngôn Mạch đã đổi chiếc xe thể thao phong cách, thành xe Volkswagen tương đối mộc mạc. Bạch Thiên Trương trải qua quãng thời gian mưa gió trước đó, giờ đã khắc sâu nhận thức, ít xuất hiện là tốt nhất. Cô không biết tâm tư hèn mọn của mình đã bị Ngôn Mạch nhìn thấu, nhưng anh cũng không nói gì, chỉ yên lặng phối hợp với cô.

Bạch Thiên Trương này, trước mặt người khác thì rất lễ độ, nhưng sau lưng mới lộ ra bản chất, nói toạc ra, chính là một cầm thú. Tuy nhiên cô cảm thấy Ngôn Mạch cũng là cầm thú, thế nhưng người ta lại là mặt người dạ thú, đẳng cấp vẫn cao hơn cô một chút. Mà thôi, cô vừa ngồi lên xe, đợi xe chạy nhanh hết phạm vi trường học, bắt đầu mới quay sang Ngôn Mạch, khóe môi hơi mím như ẩn chứa niềm vui nho nhỏ.

Ngôn Mạch cười: “Thiên Trương, đừng nhìn anh như vậy. Anh không muốn xảy ra tai nạn xe cộ đâu.”

Bạch Thiên Trương biết sai liền sửa: “Đúng, em cũng không thể tự tử cùng anh. Em vẫn còn rất trẻ, không muốn bị buộc vào thân già anh đâu, còn nhiều em trai trẻ đẹp khỏe mạnh như ánh mặt trời vẫn đang chờ em đi dụ dỗ!”

Vừa nói xong, Ngôn Mạch đột nhiên trầm mặc. Không nói một lời đánh tay lái, dừng xe ở bên đường. Không nói một lời siết lấy eo Bạch Thiên Trương, không nói một lời há miệng, cắn một phát lên cổ của cô.

Bạch Thiên Trương hoảng hốt, định giảng đạo lý với người đàn ông đang ở trạng thái điên cuồng này: “Ngôn, Ngôn Mạch à, chỗ đó là động mạch cổ, anh ra tay nhẹ thôi, nhất thiết phải nhẹ thôi... Cái đó, cái đó, em sám hối, em không bao giờ nói đùa nữa. Anh hai mươi lăm tuổi đẹp trai hào hoa phong nhã độc nhất vô nhị! Đâu có so được với các em trai! À! À không! Làm gì có em trai nào so được với anh!” Bạch Thiên Trương nói năng lộn xộn, khóc không ra nước mắt, cái mạng nhỏ của cô đang nằm trong tay người ta, trong lòng không khỏi run sợ. Sao trước giờ cô không phát hiện thực ra Ngôn Mạch là con quỷ hút máu chứ?

Bạch Thiên Trương nhát như cáy, không phát hiện trong ánh mắt Ngôn Mạch có chút ý cười, chỉ cảm thấy anh khê nhả ra, chậm rãi dùng phương thức mờ ám mút nhẹ lên da cô, đầu lưỡi khê liếm dần đến một trận tê dại, trong đầu Bạch Thiên Trương chỉ có một suy nghĩ: Xong rồi, hôm qua cô không tắm rửa, thè lưỡi liếm lên có phải sẽ rất mặn không?

Chắc là không mặn, bởi vì người nào đó ngẩng đầu lên tỏ vẻ vô cùng thỏa mãn, giống như vừa ăn uống no say, chuẩn bị đi ngủ lưỡi biếng, còn liếm nhẹ khóe môi vô cùng mất hồn, làm cho trái tim nhỏ bé của Bạch Thiên Trương khê rung động.

Bạch Thiên Trương vừa thoát khỏi miệng hổ, bắt đầu uể oải, ngoan ngoãn ngắm phong cảnh như tranh vẽ

trên đường đi, tuyệt đối không dám trêu chọc sư tử đang ngủ say bên cạnh. Ngôn Mạch lại vẫn chưa thỏa mãn, vẫn đang suy nghĩ xem lần sau làm thế nào để ăn tươi nuốt sống miếng đậu phụ này.

Bạch Thiên Trương đang say sưa ngắm phong cảnh, đột nhiên phát hiện có điều gì không đúng: “Ngôn Mạch, đây đâu phải đường về nhà anh?”

Ngôn Mạch cười, vô cùng tự nhiên giải thích: “Anh có nói là đưa em về nhà sao?”

Bạch Thiên Trương hoảng sợ: “Anh muốn đem em đi bán?”

Ngôn Mạch liếc mắt nhìn cô: “Không phải, chỉ là đi tham dự một bữa tiệc rượu rất nhỏ rất nhỏ rất nhỏ thôi.”

“...!!” Bạch Thiên Trương cúi đầu nhìn quần áo và phụ kiện của mình: Một chiếc áo len, quần bò, một đôi giày Converse đen thui nhìn không ra họa tiết...

“Á! Ngôn Mạch anh, tên vương bát đản này! Em không đi!” Bạch Thiên Trương khóc, ra sức giãy giụa.

Thế nhưng ở phía trên đã từng nói, Bạch Thiên Trương lúc nào cũng là vật hi sinh dưới thế lực cường quyền. Ví dụ như mẹ cô, ví dụ như Ngôn Mạch.

Một phút sau, vật hi sinh đứng trước cái gọi là tiệc rượu “rất nhỏ rất nhỏ rất nhỏ” của Ngôn Mạch, bỗng nhiên cảm thấy sống không bằng chết.

Ngôn Mạch kéo tay cô khoác lên tay mình, trấn an cô: “Không có gì đâu, đừng căng thẳng. Chỉ cần lộ mặt ra là được rồi, sẽ xong ngay thôi.”

Bạch Thiên Trương rõ ràng đang muốn chạy trốn, nhưng vẫn nghe ngóng: “Trong đó có ai à?”

Ngôn Mạch vẫn rất thản nhiên: “À, bố mẹ anh ở trong đó.”

“...”

Đây là lần đầu tiên Bạch Thiên Trương tự trải nghiệm cái gọi là tiệc rượu, quả nhiên là lộng lẫy, tráng lệ. Ngoại trừ cô nhìn như là em gái ở đầu trà trộn vào.

Có người tiến đến chào hỏi bọn họ: “Ha ha, Ngôn Thiếu, Thiên Trương, hai người tới rồi!”

Bạch Thiên Trương xác định trước nay cô không hề quen biết thanh niên mặc áo sơ mi màu hồng nhạt, dáng vẻ tươi cười trông cả lơ phất phơ này, Ngôn Mạch giới thiệu: “Đây là Đỗ Khanh Cách, chính là Cách Thức Hóa.”

Bạch Thiên Trương lập tức thay đổi thái độ, nước mắt kích động rơi lã chã, dù sao cũng là gặp được một người quen!

Ánh mắt Đỗ Khanh Cách lướt qua cổ Bạch Thiên Trương, đột nhiên dừng lại, sắc mặt kì quái, sau đó cười rộ lên mờ ám, cười đến nổi tóc gáy của Bạch Thiên Trương dựng đứng.

Lại có một cặp trung niên đi về phía bọn họ, Ngôn Mạch kéo Bạch Thiên Trương tiến lên một bước: “Ba, mẹ, đây là Thiên Trương.”

Bạch Thiên Trương giật mình, cảm giác trong lòng có ngọn núi lửa bắt đầu sôi trào, sau đó bùng nổ tới thẳng đỉnh điểm, phun đầy đất đá lưu huỳnh, nham thạch nóng chảy, cô rất muốn ngửi xem trên người mình có phải có mùi lưu huỳnh không, lại phải cố gắng nở nụ cười tự nhiên với Ngôn phụ Ngôn mẫu: “Chào bác trai, bác gái.”

Trên người Ngôn mẫu có một loại khí chất bình tĩnh, thậm chí lạnh lùng của bác sĩ quanh năm tích lũy tại bệnh viện mà chỉ bà mới có, Ngôn phụ tuy bị con mình cách chức làm nhà giàu mới nổi, nhưng cũng là người khôn khéo, nhìn xa trông rộng.

Trong lòng Bạch Thiên Trương như con nai bồng chồn bất ổn, lại trông thấy ánh mắt của Ngôn phụ Ngôn mẫu xẹt qua cổ cô, sau đó lại nhìn cô bình tĩnh nở nụ cười, Ngôn mẫu kéo tay cô qua, nói: “Đây là Thiên Trương sao, Ngôn Mạch, chẳng trách con lúc nào cũng nhắc đến con bé trước mặt chúng ta, quả là một cô

bé rất được, kết giao với con còn cảm thấy đáng tiếc. Con đây, sau này không được bắt nạt con bé.” Từng câu từng chữ nhiệt tình chân thành, Bạch Thiên Trương nhất thời thụ sủng nhược kinh.

Ngôn phụ cũng cười: “Đúng vậy đây, con bé này ta nhìn không tệ đâu, Ngôn Mạch con cũng nên ổn định đi, càng sớm càng tốt.”

Bạch Thiên Trương bắt đầu khâm phục tư duy nhanh nhạy của Ngôn phụ, vừa mới gặp mặt đã nhảy thẳng tới bước ổn định, có phải là... Quá nhanh rồi không? Thế nhưng không thể phủ nhận, tâm trạng thấp thỏm không yên của cô, vì lời nói và nụ cười của họ mà đã bắt đầu tĩnh lại.

“Ngôn Mạch!” Một giọng nữ quen thuộc cất cao tiếng gọi. Giọng nói này... Bạch Thiên Trương mãnh liệt quay người lại, quả nhiên trông thấy bà phù thủy Cố Niên mặc váy hoa đang tươi cười với Ngôn Mạch.

Nếu như vừa rồi Bạch Thiên Trương là núi lửa phun trào thì trong lòng cô lúc này chính là tất cả thiên tai đồng thời bạo phát, vòi rồng, động đất, đại hồng thủy, biển gầm, long trời lở đất!

Giữa lúc hoảng hốt, Ngôn Mạch nắm chặt tay cô, hơi ấm từ lòng bàn tay anh truyền đến khiến Bạch Thiên Trương đột nhiên thấy an lòng. Ngôn Mạch nhàn nhạt chào hỏi Cố Niên: “Cố Niên.”

Ánh mắt Cố Niên lơ đãng lướt qua cổ Bạch Thiên Trương, nụ cười bỗng chốc cứng đờ, sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn cười hỏi: “Thiên Trương cũng ở đây à. Thế nào, đưa Thiên Trương tới gặp bác trai bác gái sao?”

Nụ cười của Ngôn Mạch biến hóa kỳ lạ: “Đúng, cũng là đến để tuyên bố một sự kiện.” Nói xong, anh vỗ tay làm cho tất cả mọi người chú ý, cất cao giọng: “Hôm nay nhân dịp kỉ niệm ngày cưới của ba mẹ tôi, tôi muốn tuyên bố một việc: tôi và Bạch Thiên Trương đã đính hôn, hiện tại cô ấy đã là vị hôn thê của tôi. Đợi cô ấy tốt nghiệp, chúng tôi sẽ kết hôn, đến lúc đó hi vọng các vị bớt chút thời gian tới tham dự.”

Bạch Thiên Trương bị sét đánh, hồn xiêu phách lạc, xung quanh hình như có rất nhiều người đang nói chúc mừng chúc mừng, cô giật mình vẫn chưa tỉnh lại. Sau khi Ngôn đại thần năng lực làm nghiêng trời lệch đất, thần nhiên kéo Bạch Thiên Trương bỏ chạy, không coi ai ra gì.

Bạch Thiên Trương ngồi trong xe cố nhớ lại: “Ngôn Mạch, em đính hôn với anh từ bao giờ? Sao không có nhẫn kim cương, dây chuyền vàng bạch kim, cả bánh đính hôn cũng không có!”

Ngôn Mạch lườm cô: cô gái này vẫn còn nghĩ được như thế, nói: “Nếu em đồng ý, ngày mai chúng ta sẽ đính hôn.”

Bạch Thiên Trương nghĩ nghĩ một lát, lại hỏi: “Cố Niên làm sao bây giờ?”

“Cái gì làm sao bây giờ? Trên cổ cô ấy chỉ là dấu răng chó, còn trên cổ em đây là dấu vết hàng thật giá thật của Ngôn Mạch anh.”

“...” Bạch Thiên Trương trì độn mới bắt đầu nhận thức được hàm nghĩa trong những lời này của anh, sau đó bỗng phát ra một tiếng thét thủng màng nhĩ, bổ nhào tới soi gương trên kính chiếu hậu, quả nhiên, quả nhiên trên cổ cô có một dấu răng hồng hồng như quả ô mai xinh đẹp! Lúc này cô mới hiểu được vẻ mặt kì quái của Đỗ Khanh Cách, ba mẹ Ngôn Mạch và Cố Niên, bỗng cảm thấy xấu hổ hận không thể chưa bao giờ sinh ra trên đời này!

“Ha ha!” Ngôn Mạch cười gian xảo, “Cố Niên ngày mai sẽ lên máy bay đi châu Âu. Anh cam đoan cơ hội cô ấy có thể trở về Tổ Quốc vĩ đại của chúng ta sẽ càng ít, giờ em yên tâm chưa?”

“...”

“Thiên Trương?”

“... Ngôn Mạch em hận anh! Hu hu hu hu! Để cho em mặc quần áo bình thường đi tham dự tiệc rượu còn chưa nói, còn để em mang cái dấu vết xấu hổ này đi lung tung, mất mặt quá!”

“Thiên Trương...”

“Ngôn Mạch tôi hận anh cả đời!”

Lúc này Ngôn Mạch mới bỗng nhiên nhớ ra: Bạch Thiên Trương, là một người cực kỳ yêu cái đẹp.

37. Chương 37

Sinh hoạt hài hòa thỉnh thoảng cũng sẽ xen lẫn những nốt nhạc bất hòa.

Ví dụ như sau sự kiện ô mai dầu tây lần trước, dưới sự giận dữ của tiểu vũ trụ bộc phát, Bạch Thiên Trương nhân lúc Ngôn Mạch đi làm đã mang tất cả hành lý về kí túc xá.

Dư San kinh ngạc, sau khi hồi rõ thời gian, địa điểm, nhân vật, tình tiết của sự việc, quảng cho Bạch Thiên Trương một câu: “Cậu muốn làm gì thì làm!”

Bạch Thiên Trương không cam lòng bị oán trách, phản bác: “Anh ấy làm như vậy là không tôn trọng ý kiến của tớ?”

Dư San cười nhạo: “Vậy cậu thì có tôn trọng ý kiến gì hay sao? Trước mặt mọi người, anh ấy bảo vệ cậu như vậy, cố ý để người khác nhìn thấy quan hệ mập mờ giữa hai người, còn không phải là để chọc giận Cố Niên để cô ta hết mơ tưởng hay sao. Bây giờ Cố Niên cũng đã bị anh ấy đá đi xa hàng nghìn dặm không trở về, cậu còn thấy chưa đủ à.”

Bạch Thiên Trương im lặng, liệu chết không thừa nhận mình cố tình gây sự.

Dư San cũng mặc kệ cô, hỏi: “Kỳ này cậu đã chọn môn học tự chọn chưa? Phòng quản lí đào tạo nói các môn nghệ thuật phải học đủ tám học phần. Cậu toàn chọn các môn khoa học tự nhiên phải không?”

Bạch Thiên Trương lúc này mới nhớ ra thật sự có chuyện như vậy, vội vàng lên trang quản lí đào tạo của trường đăng kí môn. Cô hỏi: “Loại nghệ thuật nhân văn... Cậu chọn cái gì?”

“Thiết kế quảng cáo.”

“Thiết kế quảng cáo?!”

“Đúng vậy, kì này mới mở một môn, mời thầy ở bên ngoài tới dạy. Nghe nói học ỏn lăm, hay là cậu cũng chọn đi?”

Bạch Thiên Trương nhìn những môn khác: Chính trị quốc tế và Nghiên cứu tình hình tài chính, Nghiên cứu Hồng Lâu Mộng, Pháp luật hôn nhân và thừa kế... Xem ra đúng là chỉ có Thiết kế quảng cáo là được nhất, vì thế cũng chọn cái này đi.

Môn học tự chọn khai giảng vào cuối tuần thứ ba, hóa ra là tối nay bắt đầu nhập học. Bạch Thiên Trương ngày nào cũng nhìn chăm chăm vào điện thoại chờ cuộc gọi.

Dư San chán ghét cô bạn: “Lúc có điện thoại của Ngôn Mạch, cậu cố tình tắt máy, gọi lần nào tắt lần đấy. Bây giờ người ta không thèm tự làm mất mặt nữa, cậu lại trông chờ điện thoại bàn. Không phải quá đáng khinh à?”

Bạch Thiên Trương im lặng thừa nhận sự thật mình đáng bị coi thường, sau đó để điện thoại xuống, lên Viêm Hoàng Kỳ Tích.

Con gái Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt của cô lớn quá nhanh, Bạch Thiên Trương chơi kém nên không thể mang nó đi đánh quái mạnh, vài ngày trước đã giao cho cha nó nuôi.

Hôm nay Bạch Thiên Trương lẻ loi một mình, tắt tin tức của thị tộc, ẩn thân, quyết định một mình đi dạo khắp nơi ngắm phong cảnh. Thế nhưng chưa được bao lâu đã cảm thấy vô vị, hóa ra không có Ngôn Mạch bên cạnh, phong cảnh đẹp cũng thật u sầu.

Cô tắt trò chơi, thở dài. Đã một tuần Ngôn Mạch không liên lạc với cô, hóa ra đây chính là chiến tranh lạnh lãng phí nhân lực vật lực tâm lực trong truyền thuyết. Cô hối hận rồi!

Buổi tối, Bạch Thiên Trương mang một ít đồ rồi tới lớp học tự chọn, MP4, các loại sách báo giải trí, chuẩn bị vượt qua ba tiết nhàm chán.

Thiết kế quảng cáo là môn học ở giảng đường lớn có bậc thang, hơn trăm người ngồi đầy phòng học. Bạch Thiên Trương và Dư San muốn chiếm hàng cuối địa hình tốt nên đến rất sớm.

Bạch Thiên Trương cúi đầu đắm chìm trong tiểu thuyết, hiển nhiên đã hoàn toàn siêu thoát khỏi sự ảm ỉ thể tục ở xung quanh. Đang lúc nam trư hiểu lầm nữ trư, mà đúng cảnh nữ trư nước mắt đầm đìa chạy đi rất máu chó, chung quanh đột nhiên vô cùng im lặng, chắc là giảng viên ở bên ngoài trường đã đến.

Bạch Thiên Trương bất động, dù sao cũng có đến hơn trăm người, cô lại ngồi hàng cuối cùng, chắc chắn sẽ bị chôn vùi trong đám người này.

Người phía trên bắt đầu giới thiệu: “Chào các bạn sinh viên, tôi là Tổng giám đốc Thiết kế của Phong Khuynh. Rất vinh hạnh khi được dạy các bạn môn học tự chọn này, hi vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ. Về vấn đề môn học...”

Phong Khuynh?! Tổng giám đốc Thiết kế?! Mồ hôi lạnh của Bạch Thiên Trương chảy ròng ròng, tay run rẩy kịch liệt, MP4 rơi xuống mặt đất hi sinh lừng lẫy, cô cũng suýt nữa trượt xuống khỏi ghế. Cô ngàn vạn lần không thể tưởng tượng nổi, cầm một quyển sách lên che mặt, qua khe hở sau hàng trăm cái gáy vụng trộm nhìn người trên bục giảng.

Kia, kia, cái người ngọc thụ lâm phong đang hăng hái đứng trên bục giảng kia... Chính là vị hôn phu Ngôn Mạch trong truyền thuyết của cô đã một tuần không gặp!! Bạch Thiên Trương chấn động, hận không thể nhảy ra khỏi cửa sổ bỏ trốn – tại sao chỗ nào anh cũng có thể nhúng tay vào, đến trường học mà cũng trà trộn được?

Ngôn Mạch tiếp tục giảng giải về cách tính điểm: “Mỗi tiết học tôi sẽ điểm danh, lần thứ nhất vắng mặt trừ mười lăm phần trăm tổng thành tích, hai lần trừ hai mươi lăm phần trăm, nếu có sinh viên nào vắng mặt ba lần thì nhớ luôn thành tích sẽ là không, cũng không cần đi thi, mỗi kỳ sau tới học lại. Hi vọng mọi người có thể đến đúng giờ.”

Bạch Thiên Trương nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Dư San: “Dư, San! Thế này là thế nào?”

Dư San chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn: “Quan trọng chính là ở chỗ này. Đối với cậu tốt quá còn gì, anh ấy là người đàn ông của cậu, cậu sẽ được chiêm ngưỡng, học phần này quá ổn rồi. Tớ đâu có lừa cậu?”

Trên bục giảng, Ngôn Mạch đã nói xong quy định tính điểm, bắt đầu học.

“Hôm nay là buổi học đầu tiên, tôi sẽ giảng về cách kết hợp các màu sắc. Cái này không chỉ rất quan trọng trong thiết kế, mà đối với việc ăn mặc bình thường của các bạn cũng rất có tác dụng. Để xem, tôi sẽ mời một bạn học lên đây làm mẫu để tôi giảng bài...”

Bạch Thiên Trương nghe thấy lời này, tóc gáy chợt dựng đứng, lập tức ném sách, chui xuống gầm bàn trốn.

Ngôn Mạch chậm rãi cầm một cây thước, lật danh sách: “Ừm, vậy đi, tôi xin mời bạn Bạch Thiên Trương lên đây hỗ trợ tôi. Bạn Bạch Thiên Trương, mời lên bục giảng.”

Bạch Thiên Trương ngoan cố, chết cũng không chịu chui ra khỏi gầm bàn, lại càng rụt đầu vào trong.

“Bạn Bạch Thiên Trương? Không có mặt sao? Vậy được rồi, tôi sẽ nhớ lần đầu vắng mặt này, nhờ bạn nào quen bạn ấy xin hãy chuyển lời giúp, thành tích của bạn tối đa sẽ chỉ được tám mươi lăm phần trăm. Ừm, nếu như vì điều này mà ảnh hưởng tới học bổng thì thật đáng tiếc...”

Một cánh tay nhỏ nhắn giơ ra từ dưới gầm bàn, chỉ thiếu nước giơ tấm vải trắng vung vẩy đầu hàng. Bạch Thiên Trương chậm chạp chui ra, uể oải báo cáo: “Thưa thầy có em.”

Ngôn Mạch cười nhìn Bạch Thiên Trương không cam tâm tình nguyện, mặt mày tối sầm, từ chỗ xa nhất trong phòng học đi lên bục giảng. Giống như một cô vợ bé nhỏ cúi đầu đứng lại trước mặt anh.

“Khụ.” Anh hắng giọng, đi vòng quanh Bạch Thiên Trương hai vòng.

Bạch Thiên Trương cảm giác ánh mắt anh đang đảo quanh người cô, ý thức nguy cơ lập tức tăng lên gấp đôi, người cứng ngắc, một chút cũng không dám động đậy, chỉ có đôi mắt là di chuyển theo từng bước đi của Ngôn Mạch.

Ngôn Mạch cầm thước bắt đầu chỉ vào Bạch Thiên Trương, lúc này Bạch Thiên Trương chợt nhớ tới mô hình cơ thể người bằng nhựa trong phòng giải phẫu, cũng bị lấy làm mẫu chỉ trở ọi người xem. Hu hu hu

hu, cô khóc, mô hình cơ thể người à, tôi thề, lần sau tôi tuyệt đối không đi nghiên cứu cơ quan sinh dục của cậu, tôi rất xin lỗi, cuối cùng tôi cũng hiểu được cậu không dễ chịu gì!

Khóe miệng Ngôn Mạch hiện lên một chút ý cười lạnh lùng, cầm thước chỉ vào người Bạch Thiên Trương: “Mọi người nhìn đi, bạn học này hôm nay mặc áo len màu đen, quần màu trắng, chân đi giày màu đen. Ai cũng biết, đen trắng xám có thể kết hợp một cách vạn năng, dù thế nào cũng không sai. Nhưng cũng có nhiều chỗ cần chú ý, ví dụ như ở đây.”

Tóc gáy Bạch Thiên Trương dựng đứng, thước kim loại của Ngôn Mạch chỉ vào quần tất mỏng trên đùi cô, lạnh buốt.

“Ví dụ như ở đây, nếu như đi giày màu trắng, vậy thì không ăn ý với thân trên, màu sắc không hòa hợp, sẽ có vẻ bay bổng. Nhưng kết hợp như vậy chỉ thích hợp với bạn nữ cao gầy, bởi vì trắng đen rõ ràng sẽ mang lại cảm giác không liên tục, làm chính thể bị chia nhỏ, vì thế cơ thể trở nên quái dị.”

Bạch Thiên Trương cảm hận: “Thưa thầy, em có thể đi xuống chưa?”

Ngôn Mạch cười: “Được rồi, vô cùng cảm ơn sự phối hợp của bạn.”

Bạch Thiên Trương chín phần chết một phần sống lết về chỗ ngồi, Dư San hỏi: “Này, bị chính người đàn ông của mình dùng thước chỉ trỏ cảm giác thế nào? Có phải cảm giác cảm kỳ rất SM không?”

Bạch Thiên Trương bị đả kích hồn xiêu phách lạc, thều thào: “Phải tôn trọng mô hình cơ thể người.”

Ba tiết học tiếp theo, Ngôn Mạch chớ giả dạng người đảm đương tận chức tận trách “nhà thiết kế linh hồn của nhân loại”, Bạch Thiên Trương vốn định mặc kệ xem tiểu thuyết, lại bị phong thái giảng bài tự nhiên mà hài hước của anh hấp dẫn, giật mình nhận ra chính mình có thể tỉnh táo nghe hết ba tiết học.

Cho đến khi chuông báo hết giờ vang lên, Bạch Thiên Trương mới nhớ ra bọn họ vẫn đang ở trong thời kỳ chiến tranh lạnh, sao có thể dễ dàng buông lỏng cảnh giác? Cái gì gọi là đánh đòn phủ đầu, không để bị người khổng chế, cô nhét lung tung đồ dùng vào trong túi, nhân lúc Ngôn Mạch vẫn còn đang thu dọn đồ mà nhảy hai ba bước ra cửa sau, lảo đảo lao xuống cầu thang. Không ngờ nhảy quá đà, không kịp thu chân lại, sắp sửa trình diễn một màn bi kịch quỵ rạp cứng bái Tổ Quốc, thì một bóng người đen thẫm ở cửa ra vào đã kịp thời đỡ lấy cô.

Bạch Thiên Trương vẫn chưa hết hoảng hồn, ngẩng đầu nói cảm ơn liên tục: “Cảm ơn – Ngôn Mạch?”

Ngôn Mạch nhàn nhạt liếc cô: “Xin hãy gọi tôi là thầy Ngôn.”

Bạch Thiên Trương giận quá thành cười: “À, thầy Ngôn, cảm ơn thầy. Em không quấy rầy thầy nữa, mời thầy tiếp tục thưởng thức ánh trăng tươi đẹp dưới sân trường đi ạ.”

Chân cô vẫn còn đang ở tư thế đá lên trời, người lại bị Ngôn Mạch kéo lại.

“Khụ khụ.” Sắc mặt cô không hề thay đổi, kéo ra một khoảng cách, “Thầy Ngôn, xin hãy tự trọng.”

Ngôn Mạch mỉm cười, đúng là nam sắc vô bờ, Bạch Thiên Trương bắt đầu nuốt nước miếng ừng ực.

Ngôn Mạch cúi người đến bên tai Bạch Thiên Trương, nhẹ nhàng nói: “Tôi không ngại thầy trò yêu nhau ở trường đâu.”

Bạch Thiên Trương căn bản không kịp kháng cự, lời nói đã bị lưới của anh chặn lại. Ngôn Mạch trước nay vẫn dịu dàng, nho nhã, chỉ có giờ phút này, nụ hôn này, mang theo tình cảm nhưng nhớ mãnh liệt, cuộn trào, như thể muốn cắn xé Bạch Thiên Trương nuốt vào bụng.

Trời đất tất cả đều là mùi của Ngôn Mạch, Bạch Thiên Trương hoảng hốt như lọt vào trong sương mù. Chân rầu ở cằm anh cọ vào mặt cô ngựa ngựa, cô vô ý thức định phản kháng, nhưng lại nghe thấy tiếng Ngôn Mạch thỏa mãn thở dài: “Vẫn còn giận à?”

Vì vậy đêm hôm đó, cô gái không có khí phách nào đó dễ dàng bị nam sắc dụ dỗ hôn môi, dưới ánh mắt “Tổ đã sớm đoán được mà” của Dư San, thu dọn đồ dùng hàng ngày của mình, vứt bỏ thành kiến, nhân lúc đêm khuya trăng mờ, đi theo “thầy giáo” nào đó yên lặng trà trộn vào đại học W, lén lút bỏ trốn.

38. Chương 38

Ngày mùng sáu tháng ba, trời trong xanh, không một gợn mây, cỏ thơm chim hót. Thật đẹp.

Ngôn Mạch tâm tình thoải mái, mấy chậu hoa trên sân thượng cũng được thơm lây, được tưới tắm đầy đủ.

Bạch Thiên Trương đang đánh răng, vẫn còn buồn ngủ, như mộng du đi vào phòng ăn, ánh mắt đờ đẫn vô thần từ bữa sáng phong phú trên bàn, chuyển lên mặt Ngôn Mạch đang vui vẻ phết sốt cà chua lên bánh mì nướng.

Ánh nắng mặt trời ngày xuân buổi sớm xuyên qua cửa sổ, rơi trên người Ngôn Mạch, tạo thành một quang sáng, anh quay đầu, ánh sáng ở bên mặt vô cùng chói mắt, Bạch Thiên Trương chỉ thấy anh hé hàm răng trắng sáng, nở nụ cười với cô, cảm nhận của cô lúc này chỉ hình dung bằng năm chữ: gió xuân quét vào mặt.

Bạch Thiên Trương bị sắc đẹp của Ngôn Mạch mê hoặc, cánh tay máy móc tiếp tục di động lên xuống đánh răng, mắt trông thấy ngọn gió xuân kia chậm rãi đi tới, trong tay cầm giấy ăn, lại tiếp tục lướt qua mặt cô: “Thiên Trương, bọt kem đánh răng của em sắp rơi xuống rồi.”

Những lời này giống như một tiếng sấm phá vỡ mộng xuân của Bạch Thiên Trương, cô lập tức mở to hai mắt, hút vào hơn nửa kem đánh răng, quay người chạy vào nhà vệ sinh.

Ngôn Mạch nhìn bóng lưng cô, mỉm cười, ngồi vào bàn tiếp tục giúp cô phết sốt cà chua lên bánh mì. Trong lòng đang tính toán lại kế hoạch ngày hôm nay. Dưới ánh mặt trời tươi sáng không thể phụ lòng cảnh xuân, anh định trước tiên đưa Bạch Thiên Trương tới công viên mới mở chơi một vòng, sau đó tới nhà hàng gần đó ăn trưa, cô luôn có hứng thú kì lạ với mấy việc này. CƠM NƯỚC XONG XUÔI, nếu vẫn còn sức lực và hứng thú thì đến bách hóa quảng trường Đan Lộ dạo chơi, bình thường cô vẫn ngại đến những chỗ đó vì toàn đồ xa xỉ, chỉ đến ngắm thôi, hôm nay nói gì thì nói cũng phải đưa cô đến mua đồ mà cô hay đi ngang qua nhìn. Nếu như vẫn còn thời gian, đi thả diều thì sao? Hoặc là đi thả đèn trời Khổng Minh cầu nguyện? Cô rất thích những trò của trẻ con này. Buổi tối sẽ dẫn cô tới quán lẩu cay Tứ Xuyên mà cô thèm đã lâu, có lẽ có thể mời cô ăn một ly kem,...

Ngôn Mạch đã hoàn toàn rơi vào tưởng tượng một ngày ngọt ngào bên nhau của anh và Bạch Thiên Trương, anh vui vẻ ngâm nga bài hát, nghiêng mắt nhìn Bạch Thiên Trương đã rửa mặt xong đang đi ra, đang định nói cho cô kế hoạch ngày hôm nay, nhưng đột nhiên dừng lại, sắc mặt kì quái hỏi: “Thiên Trương, sao em lại mặc đồ thể thao?” Bộ quần áo này của cô chỉ khi nào đi tập nhảy mới mặc, Ngôn Mạch nhạy cảm lập tức nghĩ thấy có mùi bất ổn.

“Hả?” Bạch Thiên Trương nhìn lại trang phục của mình, tay với lấy bánh mì Ngôn Mạch đã làm sẵn cho cô, vừa nhét vào miệng vừa nói không rõ ràng: “Hôm nay đã hẹn bạn học rồi, em muốn đi tập nhảy.”

Một giây sau – “Ồ?” Bạch Thiên Trương nghi hoặc quay đầu, “Tiếng gì vậy? Ngôn Mạch anh có nghe thấy không? Hình như có tiếng thủy tinh bị vỡ.”

“...” Ngôn Mạch không nói gì, đứng lên đi ra ngoài.

“Ngôn Mạch, anh đi đâu vậy?”

“Tìm keo năm linh hai.”

Bạch Thiên Trương không hề phát hiện ra tâm tư mong manh của người đàn ông đã bị vỡ thành tám mảnh, lại còn vui vẻ tiếp tục ăn, sau đó xách túi đi ra ngoài. Lúc sắp ra khỏi cửa, cô quay đầu nhìn Ngôn Mạch giả làm mặt quỷ: “Ngôn Mạch, em cảnh cáo anh, không được bám theo em, càng không được quấy rầy em!”

Không phải cô suy nghĩ đen tối, mà thật sự Ngôn Mạch đã từng làm thế. Mấy tháng vừa qua, ở trường có rất nhiều tiệc liên hoan, nào là lễ tình nhân, kỷ niệm ngày thành lập trường, vừa mới hết bận bịu thì lại đến quốc tế phụ nữ mừng tám tháng ba. Bạch Thiên Trương vốn liều chết cũng không chịu tham gia mấy cái ngày lễ này, nhưng thân là trưởng ban văn nghệ, không thể không tự thân xuất mã, lên biểu diễn một chút. Những buổi liên hoan năm nay lại bị đám trợ lý mới vào hưng phấn bày ra đủ trò, Bạch Thiên Trương run tay cầm đồng bản kế hoạch cứ lần lượt được đám đàn em trình lên, tuyệt vọng chấp nhận một sự thật: việc cô phải làm, là cùng một nam sinh nào đó nhảy một bài hiện đại nóng bỏng, gợi lên không khí mập mờ trong toàn trường, tạo cơ hội cho đám trai gái hèn mọn bỉ ổi bọn chúng phát triển gian tình.

Những cái này cô đều không dám nói với Ngôn Mạch. Trước đó không lâu, cô chỉ cùng một nam sinh trường khác khiêu vũ một điệu vô cùng trong sáng, xung quanh cũng có bao nhiêu người nhẹ nhàng nhảy múa, kết quả trong lúc quay người, cô đột nhiên thấy trong gương là gương mặt tối sầm của vị hôn phu nhà cô, giật mình hoảng sợ, không dám uốn éo cái eo già nua, đến bây giờ vẫn còn chưa hoàn hồn.

Đây chính là bài học kinh nghiệm, Bạch Thiên Trương lệ rơi đầy mặt, về sau mỗi lần đi ra ngoài, cô đều phải đổi vài lần xe buýt, quyết không thể để Ngôn Mạch đi theo.

Bạch Thiên Trương vừa ai oán vừa mở cửa, kéo cả buổi mà cửa vẫn không lay chuyển. Quay lại nhìn, một tay Ngôn Mạch đang chống trên cửa, anh cười: “Đi tập nhảy sao? Nhảy với nữ sinh hay là nam sinh?”

Bạch Thiên Trương liếm liếm môi, trong lòng thấp thỏm, nhưng ngoài mặt lại cây ngay không sợ chết đứng: “Chú Ngôn à, chú thật phiền phức. Là nữ! Ha ha, chị em tốt!”

Ngôn Mạch nhú mày: “Vậy đi sớm về sớm. Hôn anh một cái.”

Bạch Thiên Trương biến thành sói đói, nhào tới hôn Ngôn Mạch mấy lần, sau đó mới kéo cửa vội vàng chạy đi.

Ngôn Mạch như suy nghĩ điều gì, vuốt cánh môi vừa bị Bạch Thiên Trương bạo lực ngược đãi, mỗi lần cô có việc gì dấu diếm anh, xuất phát từ tâm lý áy náy, cho nên chột dạ, dùng hôn để đền bù tổn thất, thế nên mỗi lúc như vậy, cô lại biến thành sói hú dưới trăng tròn. Nếu vậy thì lần này... Có chuyện gì đây?

Mấy giờ sau, Bạch Thiên Trương ôm cái lưng già nua đau khổ về nhà. Đi qua một nhà hàng kiểu Nhật, nhớ tới Ngôn Mạch rất thích món cá thu ở đây, vì vậy sờ sờ túi tiền, đi vào mua, cảm thấy áy náy nên mua những hai phần.

Cô sờ chìa khóa, mở cửa, cẩn thận thò đầu đi vào, Ngôn Mạch giống như từ sáng tới giờ không hề thay đổi vị trí, vẫn đang ngồi đó bên bàn cơm. Có điều lúc này ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ đã thay thế bằng sắc chiều ấm áp màu vàng cam, nửa lòng đỏ trứng ngoài cửa sổ khoác lên người Ngôn Mạch một lớp màu đồng như kim loại, trong lạnh lùng lại có chút hơi ấm. Anh ngồi đó, một tay cầm ly cà phê nhâm nhi, một tay lật giở văn bản tài liệu. Tư thế bất động như vậy, tạo thành một bức tranh màu nước tuyệt mỹ.

“Ừ ừ.” Bạch Thiên Trương nuốt nước miếng, không biết là vì nam sắc trước mặt, hay là vì hương thơm của món cá thu trong tay.

Ngôn Mạch phát hiện ra cô, mỉm cười đi tới đỡ lấy túi đồ trong tay cô, thân mật hôn lên trán cô: “Mệt không? Đã ăn gì chưa?”

Bạch Thiên Trương cẩn thận quan sát sắc mặt anh, xác định không phát hiện thấy dấu vết không vui mới bắt đầu nịnh nọt: “Đây, cá thu anh thích nhất.”

Ánh mắt Ngôn Mạch rất phức tạp, nhận lấy hai phần cá kia, ừm, cô quả nhiên có chuyện dấu diếm anh!

Anh ra vẻ lơ đãng hỏi: “Hôm nay khiêu vũ thế nào? Hợp tác với bạn nhảy ăn ý chứ?”

Bạch Thiên Trương nhớ tới động tác thành thực của nam sinh không biết tên kia, mơ hồ nói: “Khá tốt.”

“Đúng rồi, tiệc liên hoan Quốc tế phụ nữ ở trường em là tối mai phải không?”

Bạch Thiên Trương hơi chột dạ: “Đúng vậy. Anh muốn tới à?”

“Chưa biết, em quên ngày mai công ty anh cũng liên hoan, mời các đồng nghiệp nữ ăn cơm à?”

“Đúng rồi!” Bạch Thiên Trương lộ vẻ nhiệt tình thực sự, “Đi đi, đi đi, mời các cô ấy ăn thật ngon, tối về muộn một chút cũng không sao!”

Buổi tối ngày mừng bảy tháng ba.

Bạch Thiên Trương ở trong phòng thay đồ phía sau sân khấu, tiết mục tiếp theo chính là của bọn họ. Đột nhiên có một em gái trong ban về mặt hoảng hốt chạy tới, trên đường đi va đụng vào bao nhiêu diễn viên, Bạch Thiên Trương ngơ ngác nhìn học muội đứng trước mặt mình thè lưỡi thở hồng hộc, báo cáo đứt quãng: “Học tỷ... Tiểu, Tiểu Đình, không tới được!”

Bạch Thiên Trương trừng mắt: “Tiểu Đình?”

“Bạn nhảy của chị ấy! Cậu ta vừa gọi điện đến, nói là dưới lầu nhà cậu ta, đường ra khỏi ngõ duy nhất đã bị một chiếc xe Hummer chặn hết cả, cậu ta không có cách nào ra ngoài được, cái xe đó lại không chịu đi. Cho nên có khả năng cậu ta sẽ đến muộn.”

Tiểu Đình là người địa phương, Bạch Thiên Trương đã từng đến nhà cậu ta, nhớ tới cái ngõ bé tí như cái tròng gà cùng với kích cỡ khổng lồ của chiếc Hummer, cô bó tay rồi.

Cô cũng không phiền lắm nếu phải nhảy đơn, nhưng âm thanh và ánh sáng đều đã chuẩn bị cả rồi, nếu bây giờ đổi tiết mục thì vội vàng quá. Em gái học muối lau mồ hôi liên tục. Bạch Thiên Trương nghĩ nghĩ một lúc: “Ừm, được rồi, chị nhảy một mình cũng được. Âm thanh với ánh sáng không cần phải đổi.”

Đúng lúc đó, tiết mục trước đã kết thúc, người dẫn chương trình bắt đầu giới thiệu, Bạch Thiên Trương cũng đành chấp nhận, kéo làn váy trắng, giống như trắng sứ hi sinh, lao lên sân khấu.

Khán giả dưới khán đài bắt đầu ghé vào nhau thì thầm, rõ ràng người dẫn chương trình vừa giới thiệu là tiết mục nhảy đôi, sao lại chỉ có một cô gái lên sân khấu?

Bạch Thiên Trương cảm giác mình như một con gà nướng bị vặt lông, còn tỏa ra mùi hương thơm ngát, mặt dày nói: “Chỉ có một mình tôi, chỉ có một mình tôi, thế thì sao?”

Cô quyết định mặc kệ người bên dưới, nhắm mắt lại, từ từ tìm lại cảm giác khi khiêu vũ, chậm rãi đợi tiếng nhạc vang lên. Trong lúc chờ đợi, hình như có người bước lên sân khấu, Bạch Thiên Trương nghĩ: “Không phải chứ? Hồ hét, ném chai nước là được rồi, không đến mức người cũng muốn lên đây chứ?”

Cô vừa mở mắt, choáng váng.

Người nào đó trong truyền thuyết đáng ra lúc này phải đang ở tiệc liên hoan, lại đang mỉm cười đứng trước mặt cô. Anh chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, tôn lên thân hình vô cùng đẹp. Bạch Thiên Trương sửng sốt, cũng không để ý sắc đẹp trước mắt, nhỏ giọng nói thầm: “Anh lên đây làm gì? Anh sẽ nhảy à?”

Đang nói thì âm nhạc vang lên, cử chỉ của Ngôn Mạch dứt khoát, động tác tao nhã kéo cô vào lòng mình, cúi người nhảy mắt, nói nhỏ bên tai cô: “Anh có nói là sẽ không sao?”

Trong nháy mắt, Bạch Thiên Trương đã hiểu ý của Ngôn Mạch, cô cũng bắt đầu nhảy theo điệu nhạc, nhưng vẫn lo lắng cô và Ngôn Mạch hợp tác không ăn ý. Thế nhưng chưa được vài phút, cô đã biết mình sai rồi, thật sự cô đã không hiểu rõ Ngôn Mạch. Anh hoàn toàn có thể hòa nhập vào tiết tấu của bài nhảy, phối hợp với động tác của cô. Nhìn qua cũng biết là cao thủ.

Bạch Thiên Trương thả lỏng, để mặc chính mình đắm chìm vào điệu nhảy. Cô xoay tròn, trong sự mềm mại đáng yêu lại mang theo tình cảm mãnh liệt, uyển chuyển trên từng bước chân, như gần như xa trên đầu người đàn ông trước mặt, thân hình mảnh mai tha thướt, khi thì cúi người tới gần, lúc Ngôn Mạch gần chạm được cô lại nhanh chóng lướt đi, cuốn theo một thân váy trắng vô cùng gợi cảm, khiêu khích.

Khán giả bên dưới bắt đầu ủng hộ nhiệt liệt, không khí hoàn toàn sôi nổi. Hai chân Bạch Thiên Trương quấn vào người Ngôn Mạch, mờ ám tiếp xúc thật gần, cơ thể của hai người kề sát nhau, mỗi một động tác đều như muốn cướp cò giết người, Bạch Thiên Trương đã hoàn toàn đắm chìm trong cảm xúc, chỉ ngẩn ngơ nghe thấy bên dưới có người huýt sáo.

Bản nhạc chấm dứt, hai người đều thở hồng hộc. Ngôn Mạch đi thẳng xuống đài, Bạch Thiên Trương vào sau sân khấu, vội vàng thay trang phục, lại chạy ra trước sân khấu tìm Ngôn Mạch.

Ngôn Mạch đã đứng trước cửa phòng khiêu vũ đợi cô. Áo len mỏng giờ đã tùy tiện khoác thêm một chiếc áo vest, Bạch Thiên Trương hưng phấn chạy thẳng tới nhảy lên ôm anh: “Ngôn Mạch Ngôn Mạch! Hóa ra anh khiêu vũ giỏi như vậy! Anh thật là lợi hại!”

Ngôn Mạch quay người, cười buồn rười rượi: “Hóa ra em cùng với người khác khiêu vũ kiểu này đây.”

“...” Sắc mặt Bạch Thiên Trương trắng bệch, lập tức chạy trốn chết.

Ngôn Mạch vươn tay kéo cô lại, cười ha ha nói: “Chắc có lẽ em không biết, anh còn có một chiếc xe Hummer nhỉ?”

Bạch Thiên Trương vứt bỏ ý định chạy trốn, giữa một buổi tối yên bình vui vẻ, sao cô lại có cảm giác, gió quét vào mặt không phải gió xuân, mà là gió đông lạnh thấu xương...

Tiểu Đình, cậu vất vả rồi!

39. Chương 39: End

Thời điểm Bạch Thiên Trương kết hôn là tháng Năm.

Đã là cuối xuân đầu hạ, không hoàn toàn là cảnh xuân, cũng không hoàn toàn là trời trong ngày hạ, mà là lúc giao hòa giữa hai mùa, thấp thoáng kết hợp những đặc điểm của cả hai mùa.

Hết xuân là đến mùa hè êm dịu, xa xa trên đồng cỏ có cô dâu mới, mặc váy cưới màu trắng tiêu chuẩn, đang hù dọa một đám chim bồ câu trắng, Thư Nhất Nhuận nheo mắt nghĩ: Thật sự là một tháng Năm tuyệt đẹp.

Bạch Thiên Trương đi đến trước mặt cô, đắc chí hỏi: “Thư Nhất Nhuận, áo cưới nhìn đẹp không?”

Thư Nhất Nhuận chán ghét liếc nhìn Bạch Thiên Trương đang dương dương tự đắc: “Đẹp.” Sao có thể không đẹp chứ, Ngôn Mạch đã bỏ ra bao nhiêu tiền thuê người ta thiết kế váy cưới, tạo nên một bộ váy vừa đơn giản mà không kém phần xa hoa, trang điểm cho Bạch Thiên Trương thành một cô dâu xinh đẹp như vì sao.

Bạch Thiên Trương thở dài, nâng váy ngồi xuống bên cạnh Thư Nhất Nhuận, làm bộ nhìn xa xăm phiến muộn: “Thư Nhất Nhuận, thật sự chị sẽ cứ như thế gả đi sao?”

Thư Nhất Nhuận nghe vậy, tay nắm thành nắm đấm, nhin xuống ý muốn xúc động đấm cho Bạch Thiên Trương một quả bay ra khỏi vũ trụ, không vui nói: “Chị còn muốn thế nào nữa? Đừng có đắc chí trước mặt em, cẩn thận em kích động hóa thành oán phụ, vì ghen mà sinh hận! Thật đúng là người no không thể hiểu được người đói!”

Bạch Thiên Trương tiếp tục rầu rĩ: “Thế nhưng hôm qua chị vẫn còn mặc đồ cử nhân, hôm nay đã mặc áo cưới, hình tượng ả dụ biết bao!”

Thư Nhất Nhuận im lặng. Trong hôn lễ này, cô là người duy nhất ngoài Bạch Thiên Trương không ngờ vẫn còn giữ được lý trí. Cô hiểu được anh rể họ Ngôn đại thần, bởi vì phải đợi ba năm đến khi Bạch Thiên Trương tốt nghiệp, đợi đến bãi bể nương dâu, vật còn người mất, hoa cầm ơn cũng đã trở lại không biết bao nhiêu lần, đợi đến nỗi Ngôn đại thần tang thương đến xuất huyết não, rốt cục cũng đợi được đến lúc Bạch Thiên Trương tốt nghiệp, Ngôn đại thần vô cùng phấn khởi, quyết định sẽ cử hành hôn lễ ngay sau hôm tổ chức lễ tốt nghiệp của Bạch Thiên Trương. Quyết định này của anh, nhận được sự nhất trí của cả Bạch gia và Ngôn gia, chỉ ngoại trừ cô dâu nhỏ là Bạch Thiên Trương, lời kháng nghị yếu ớt hoàn toàn bị chôn vùi trong sự thảo luận hừng hực của một đám người.

Vì vậy hôm qua Bạch Thiên Trương còn mặc áo cử nhân đen thui, điên cuồng chiếm cứ sân trường, chụp ảnh lưu niệm cùng cả đám bạn học, đến miếng quảng cáo dán trên cửa giảng đường cũng không buông tha, mà hôm nay đã cởi đồ cử nhân, mặc áo cưới trắng.

Bạch Thiên Trương khóc: “Đây là phép ả dụ quá hình tượng, phép ả dụ sự chấm dứt thời sinh viên của chị, tiến vào thời đại bà chủ gia đình, ả dụ chị bước lên thảm đỏ của nắm mồ hôn nhân, ả dụ chị phải chia cách với các em trai khỏe đẹp như ánh mặt trời ở bên đường!”

Thư Nhất Nhuận trầm mặc hồi lâu: “Bạch Thiên Trương, chị có biết bây giờ chị rất giống ai không?”

“? Ai?”

“A Bính.”

Bạch Thiên Trương nhớ lại A Bính, hàng xóm của họ thời trung học, mỗi lần thi xong đều hô to “Chết rồi chết rồi nhất định thất bại nhất định không qua được!”, kết quả thành tích lúc nào cũng đứng đầu lớp; mỗi lần trước khi thi chạy tám trăm mét cũng đều kéo một bạn học ra bảo “Tớ chạy chậm lắm, hai chúng ta cùng chạy chậm thôi, chạy ở sau cùng ấy”, kết quả tiếng súng vừa vang lên, A Bính lúc nào cũng lao lên đầu tiên, bỏ mặc bạn ở đằng xa. Thật không còn lời nào để nói.

Thư Nhất Nhuận nói giọng căm hận: “Chị có biết chị cứ khoe khoang hạnh phúc của mình khiến cho người khác cảm thấy rất đáng ghét không!”

Bạch Thiên Trương kinh ngạc: “Em bị người đàn ông nào làm cho kích động vậy? Sao lại giống như ma nữ tóc trắng thế?”

Thư Nhất Nhuận im lặng, sau đó nói: “Đỗ Khanh Cách.”

Bạch Thiên Trương không nói được gì. Cô nhớ tới Thiên Sứ Khát Máu hung ác trên đũa Cách Thức Hóa ở trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, vốn tưởng cô ấy chỉ thích đùa mà thôi, hóa ra... Trái tim thiếu nữ lúc nào cũng mỏng manh...

Thư Nhất Nhuận nghiêng răng nghiêng lợi: “Hắn còn dám cướp BOSS của em, em sẽ cho hắn dính bùa nguyên rủa!”

Bạch Thiên Trương ghen lời, thu hồi ý nghĩ vừa rồi, trái tim của Thư Nhất Nhuận chính là kim cương, đến Kim Chung Tráo Thiết Bố Sam (*) cũng không làm gì được!

(*) Kim Chung Tráo Thiết Bố Sam: thể luyện công trong võ thuật

Xa xa, tiếng chuông vang lên từ giáo đường, Thư Nhất Nhuận nhỏ nhẹ khẽ đang ngậm trong miệng ra, nói: “Đi thôi, nếu không về Ngôn Mạch lại tưởng chị đào hôn.”

Bạch Thiên Trương cứng đờ người ngồi trên ghế, nghiêng cổ nghe ngóng âm thanh bên ngoài. Cô xoa xoa đôi má đã phải cười suốt một ngày, nhìn chiếc giường trải ga đỏ bằng gấm, đó là lời chúc phúc của thể hệ trước.

Ngôn Mạch hơi chút men say trở về, Bạch Thiên Trương khó nhọc kéo được anh vào trong, sau đó lại cẩn thận thăm dò ngoài cửa.

Ngôn Mạch: “Thiên Trương em làm gì vậy?”

“... Em nhìn xem bạn bè giang hồ của anh có đi theo tới náo phòng tân hôn không?”

“À, không có. Bị anh xử lý rồi...”

Ngôn Mạch vẫn đứng cạnh cửa, người ghé sát vào Bạch Thiên Trương, Bạch Thiên Trương ngửi thấy trên người anh có mùi rượu vang đỏ nhàn nhạt, vừa xao động lại hơi thấp thỏm không yên. Ngôn Mạch cúi người, bế bổng Bạch Thiên Trương lên đi vào phòng trong.

Bạch Thiên Trương giật mình, căng thẳng, cô và Ngôn Mạch ở chung ba năm vô cùng không thuần khiết, ai cũng đều cho là bọn họ chắc chắn đã lặn nát cả ga trải giường, nhưng không ai biết đến bước cuối cùng Ngôn Mạch đều dừng lại được, Bạch Thiên Trương biết anh không muốn cô phải hối hận, nhưng hôm nay rốt cục đã có thể quang minh chính đại, danh chính ngôn thuận, ha ha ha ha! Bạch Thiên Trương cười lớn với Ngôn Mạch, cuối cùng cô cũng có thể tiễn đưa cái thân trinh nữ hai mươi ba năm sắp mốc meo này rồi! Cuối cùng cô cũng có thể yêu kiều ngả đê lên Ngôn Mạch, sau đó cái này cái này cái kia cái kia rồi...

Bạch Thiên Trương dùng tay bịt mũi, tránh máu mũi chảy ra, lại thấy Ngôn Mạch bế cô đặt xuống ghế trước bàn sách.

Cô kinh ngạc, chẳng lẽ Ngôn Mạch có sở thích đặc biệt? Tuy cô cũng không ngại, nhưng mà...

“Ừm, Ngôn Mạch, lần đầu tiên vẫn nên ở trên giường thì tốt hơn?”

Ngôn Mạch vừa nghiêng đầu hỏi chuyện gì, vừa đi mở máy tính.

Bạch Thiên Trương vô cùng hoảng sợ, mở máy tính mở máy tính? Chẳng lẽ Ngôn Mạch có ham mê giống Trần Quán Hy? Cô hối hận rồi!

Ngôn Mạch trong hề biết trong đầu Bạch Thiên Trương lúc này thậm chí đã nghĩ đến thỏa thuận ly hôn và cách thức phân chia tài sản sau khi ly hôn, vẫn một tay ôm eo cô, một tay gõ tài khoản và mật mã Viêm Hoàng Kỳ Tích.

Bạch Thiên Trương đang nghĩ ngợi lung tung, lúc nghe thấy tiếng nhạc quen thuộc của trò chơi vang lên mới bình tĩnh lại, Ngôn Mạch mở hai tài khoản, của anh và Bạch Thiên Trương, tiếp đó gọi cả Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt, một nhà ba người cùng nhau đến nông trường.

Bạch Thiên Trương mở to hai mắt: “Kia là...”

“Ừ,” Ngôn Mạch cười, “Là đậu đỏ. Lúc kết hôn em đã rất hào hứng, cuối cùng chưa được vài ngày đã chán. Anh đã thu thập đủ chín mươi chín hạt đậu, vừa vặn đúng ngày hôm nay, anh đã tìm Kim Đồng Ngọc Nữ kết thành ngọc nguyên ương...”

Bạch Thiên Trương cảm động, cô không nhin được tình cảm dâng trào! Không khỏi ôm chặt lấy cổ Ngôn Mạch.

Vũ Thoa Phong Lạp trong trò chơi bế Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, ngoài đời thực, Bạch Thiên Trương cũng ở trong tư thế tương tự ngồi trên đùi Ngôn Mạch, Ngôn Mạch nhìn hình ảnh trò chơi trên máy tính, lại nhìn Bạch Thiên Trương đang bám trên người mình, nhíu mày: “Cảm giác thiếu thiếu cái gì...”

“Cái gì?”

“Ừ, con!”

“Cái đó...” Bạch Thiên Trương cúi đầu then thùng chọc chọc ngón tay, “Chúng ta hãy sinh một đứa nhé...”

Bạch Thiên Trương cảm thấy mình đã là hổ sói nhiều năm, sao vẫn chưa được thỏa mãn dục vọng? Thế nhưng Ngôn Mạch như không nghe thấy tiếng lòng cô đang gào thét, vẫn còn đang bắn pháo hoa trong trò chơi.

Một quả pháo hoa bay lên trời, nổ tung ra ba chữ “Anh yêu em”, chiếu sáng trong màn đêm có một Chiến sĩ và một Phù thủy lẳng lặng đứng sóng vai bên nhau, còn có hai cánh kim ô tỏa ra ánh sáng xanh lục, đôi cánh vỗ nhẹ chứa chan hào quang rực rỡ.

Bạch Thiên Trương tạm thời quên mất ý định hèn mọn trong đầu muốn áp đảo Ngôn Mạch, nhìn chăm chú hình ảnh tuyệt đẹp trong trò chơi, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Ngôn Mạch vui đầu liếm nhẹ xương quai xanh của Bạch Thiên Trương, lẩm bẩm một câu: “Anh là của em... Chúng ta là...”

Bạch Thiên Trương ý loạn tình mê, hỏi: “Gì cơ?”

Ngôn Mạch không trả lời cô, hai người vừa quần lấy nhau vừa đi đến bên giường. Ngọn đèn ngoài cửa sổ hiu hắt, soi sáng hai người ở trên giường, quần áo lộn xộn, tạo nên một vẻ đẹp êm dịu.

Nóng rực, quần áo từ từ cởi bỏ. Không phân rõ là nhiệt độ cơ thể nóng rực của ai sưởi ấm cho ai, là ai cần thận lưu luyến an ủi ai, là mồ hôi của ai thấm ướt ai. Trong bóng tối, có tiếng thở dốc khe khẽ khắp căn phòng tràn ngập xuân tình, Bạch Thiên Trương cố gắng mở to mắt để nhìn thấy Ngôn Mạch. Chỉ cảm thấy trong lúc anh yêu thương cô, dung nhan vẫn vô cùng tuần tú.

Xúc cảm nóng lạnh luân chuyển, Bạch Thiên Trương khẽ run rẩy, hoảng hốt cảm thấy thân thể của mình biến thành một tờ giấy vẽ dưới tay Ngôn Mạch mà cô đã từng khát khao, còn Ngôn Mạch ở trên đảm nhận múa bút, vẩy mực, vẽ nên một bức tranh đẹp đến vô cùng; lại nghĩ tới món canh cá cô đã từng ném, nghe cái tên thanh đạm nhưng ném thử lại cay nồng đậm đà, thịt cá ngấm nước canh tinh tế, mỗi một miếng đều cay xé lòng, nhưng lại không thể dừng lại, cứ một miếng rồi lại một miếng, đó là một loại cảm giác thỏa mãn nhưng vô cùng kích thích.

Trong bóng tối, tiếng thở dốc dần dần nặng nề, các giác quan ngày càng nhạy cảm, từng cái đụng chạm, từng nụ hôn đều giống như thư giãn mà lại vừa như tra tấn, để lại dấu vết rõ ràng của tình yêu.

Ngôn Mạch đột nhiên dừng lại. Bạch Thiên Trương tỉnh lại từ trong mơ màng, hỏi: “Ngôn Mạch, sao vậy?”

Ngôn Mạch hồi phục hô hấp: “Trong nhà không nuôi cá sống chứ?”

“... Không có.” Bạch Thiên Trương nghĩ, hóa ra con cá kia đã tạo thành tâm lý oán hận lớn như vậy đối với Ngôn Mạch.

“Tai nghe đã tắt chưa?”

“... Căn bản anh không có lên IS.” Bạch Thiên Trương nổi giận, anh có tới hay không? Không tới thì thôi!

Ngôn Mạch hít sâu một hơi, hông đẩy mạnh xuống. Bạch Thiên Trương còn đang chờ đợi, đột nhiên cảm giác một trận đau đớn. “A...” Cô muốn kêu lên nhưng tiếng rên rỉ đã bị Ngôn Mạch nuốt cả vào trong miệng.

Ý thức của Bạch Thiên Trương đã rã rời, cảm giác kì lạ, bỡ ngỡ khiến cho cô nhớ tới một đêm chạng vạng hồi đầu hạ, trong phòng khiêu vũ ngập tràn ánh sáng, lần đầu tiên trong đời cô học khiêu vũ. Khi đó cô cũng như lúc này, toàn thân duỗi ra, cố gắng mở rộng hết sức, đong đưa, phóng túng, xoay tròn, xoay tròn, không ngừng xoay tròn, gió không ngừng quét qua mặt, rõ ràng cô đã vô cùng mệt mỏi, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất vui, hóa ra chính là hoa mắt chóng mặt như vậy!

Cô được Ngôn Mạch đưa lên đỉnh cao, nổ tung trong tích tắc, Ngôn Mạch nói nhỏ bên tai cô, lần này Bạch Thiên Trương nghe rất rõ ràng. Anh nói: “Anh là Nhục Cốt Đầu, em là Thiên Trương, Thiên Trương và Nhục Cốt Đầu mới là tuyệt phối.”

Trước khi chìm vào giấc ngủ, Bạch Thiên Trương khẽ mỉm cười: cô đã tìm được Nhục Cốt Đầu của cô, không phải sao?

Trong trò chơi, nam Chiến sĩ hiện ngang cùng nữ Phù thủy nép bên mình như con chim non nhỏ bé, bên cạnh là một BB, cùng ngắm mặt trời lặn trên nông trường, lẳng lặng đứng bên nhau, giống như sẽ mãi mãi đứng đó, cho đến khi thời gian ngừng đọng, trở thành vĩnh hằng...

40. Chương 40: Ngoại Truyện

“Bùi học trưởng.”

Bác sĩ trẻ tuổi phía trước theo tiếng gọi quay đầu lại: “À, Ninh Tàn, chào cậu.”

“Bùi học trưởng, anh chuẩn bị đi phẫu thuật à?”

Bác sĩ trẻ tuổi một thân áo trắng, nét mặt sau mắt kính nhìn không rõ, trên người tỏa ra khí chất lạnh lùng, dứt khoát đặc trưng của bác sĩ.

“Ừm, bây giờ cậu chuyển sang thực tập ở khoa nào?”

“Khoa phụ sản. Hôm nay khoa mới tiếp nhận một sản phụ... Là Bạch học tỷ.”

Bùi Lăng Sơ không hề thay đổi sắc mặt, tay nắm chặt lại thành quyền: “Bạch Thiên Trương? Cô ấy có thai sao? À, cũng phải, cô ấy kết hôn cũng hơn một năm rồi. Cậu ở bên đó, chiếu cố cô ấy một chút. Tôi bận việc đi trước, có gì liên lạc sau.”

Ninh Tàn nhìn bóng lưng người đàn ông trẻ tuổi, tầm mắt rũ xuống. Cậu vẫn chưa nói: Bạch Thiên Trương mang thai, Ngôn Mạch sao có thể yên tâm để một bác sĩ thực tập như cậu tới chăm sóc cô ấy, đương nhiên đã có bác sĩ trưởng phụ trách. Thế nhưng, học trưởng, anh cũng thích cô ấy phải không? Hoặc là, đã từng thích.

Sau khi tốt nghiệp, Bạch Thiên Trương lập tức trở thành phụ nữ có chồng, Ngôn Mạch yêu thương cô, kiên quyết không chịu để cô làm một bác sĩ đối mặt với sinh tử, vì vậy cô đã đi theo con đường trở thành giáo sư, ngày thường lên lớp giảng bài, thời gian trôi qua nhẹ nhõm, thanh thoi.

Từ sau khi cô tốt nghiệp kết hôn, cậu cũng đã hơn một năm không gặp. Ninh Tàn đứng trước cửa sổ nhìn xuống, vừa vặn nhìn vào vườn hoa trước khu nằm viện. Bạch Thiên Trương ôm bụng lớn, thoải mái ngửa đầu, ánh mặt trời ấm áp ngày xuân vẩy khắp không gian, cô hạnh phúc nhắm mắt lại, khóe môi vẽ thành một nụ cười.

Dáng vẻ tươi cười đó, Ninh Tàn rất quen thuộc. Lần đầu tiên cậu trông thấy cô, chính là ở vị trí gần cửa sổ quán Starbucks, mặt giấu sau máy tính, lẳng lẽ thò đầu quan sát cậu, thỉnh thoảng lại nhìn chằm chằm.

Từ bé cậu đã quen bị người khác nhìn chăm chú, từ các dì, các bác phụ nữ trung niên, đến các thiếu nữ cùng tuổi khi trưởng thành, đôi khi cả người đồng giới cũng không tự chủ nhìn cậu vài lần. Chỉ có cô gái

thoạt nhìn còn ít tuổi hơn cả cậu này, ánh mắt cô không hề có sự ngại ngùng, không hề có dục niệm, không có ảo tưởng, chỉ là một loại thưởng thức thuần túy. Khi đó cô cũng như bây giờ, tươi cười hoạt bát, hai má lúm đồng tiền như dòng suối nhẹ nhàng.

“Bác sĩ Ninh! Cậu đi xem con gái của tôi thế nào với, nó lại cáu gắt nữa rồi!” Dáng vẻ người phụ nữ trung niên vội vàng, tìm được cậu giống như bắt được cây cỏ cứu mạng.

Người bệnh luôn có một loại niềm tin cố chấp và mù quáng đối với bác sĩ, dù cậu có phải là bác sĩ thực tập hay không, chỉ cần mặc áo blouse trắng, coi như đã được gọi là bác sĩ.

Ninh Tần định mở miệng bảo người phụ nữ trung niên đi tìm bác sĩ trưởng phụ trách con gái bác, nhưng nghĩ đến cô bé bú sữa bình kia, lại đành thở dài, để mặc người phụ nữ kéo đi.

Cô bé nằm trên giường, khăng khăng đòi mở máy tính chơi trò chơi. Nhìn người nhà cô bé cô gắng giành giật nhưng lại không dám dùng sức quá, nhất thời tạo thành tình hình căng thẳng.

Người phụ nữ trung niên lao vào phòng bệnh, vành mắt đỏ lên: “Mày bây giờ đang mang thai, sao có thể mở máy tính để bị phóng xạ ảnh hưởng chứ!”

Cô con gái nghe xong liền nổi điên: “Con muốn con muốn! Ai cần vì đứa con này chứ? Con muốn sinh non các người lại không chịu! Con không thể chịu được!”

Ninh Tần ôm trán thở dài, cô bé này kết hôn với một người chơi trong game online, lại quá nhẹ dạ cả tin, hai người lén lút gặp mặt, cuối cùng bị đánh thuốc mê rồi bị làm ăng thai. Bây giờ tên đàn ông kia biến mất không biết ở đâu, để lại cô bé và người nhà sống không bằng chết.

Đến khi trấn an được cô bé đã là nửa giờ sau.

Ninh Tần muốn đi thăm các phòng, tiện đường rẽ vào văn phòng bác sĩ uống một tách trà. Cậu nheo mắt nghĩ: Game online sao? Đã bao lâu cậu không lên mạng rồi? Cô gái Bạch Thiên Trương kia, ngốc nghếch hồn nhiên, chơi hai năm may là không xảy ra chuyện gì, nhiều nhất chỉ bị người ta lừa trang bị, lừa tiền, là do số cô may mắn, toàn gặp phải những người như Vũ Thoa Phong Lạp, Uống Rượu Bên Khe Suối và Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Điện sao?

Cậu vẫn còn nhớ rõ lần cuối cùng cậu lên Viêm Hoàng Kỳ Tích, giao phó Danh Nhân Đường cho phó tộc trưởng, cõng bỏ tất cả trang bị, mang nhân vật đã lên đến 5173 đi bán. Từ đó về sau, cũng không còn chơi trò chơi nào nữa.

Hôm nay nhớ lại, thời gian cậu và Bạch Thiên Trương cùng ở trong trò chơi, trái lại còn nhiều hơn rất nhiều so với trong hiện thực.

Cậu nhớ tới cảnh lần thứ hai nhìn thấy Bạch Thiên Trương, ánh đèn rực rỡ đêm đó về sau cậu chưa bao giờ gặp lại, những đêm sau này, dù có là cảnh đèn đuốc sáng chói, rực rỡ đến đâu, cũng không thể nào sánh bằng ngọn đèn dầu lưu huỳnh đêm đó trong trí nhớ.

Con đường vắng vẻ, lạnh lẽo, bóng hai người đổ dài trên mặt đất, cậu nhắm mắt lại, dường như cảnh tượng vẫn ở ngay trước mắt, cảm xúc chạm vào sợi tóc cô, bên má truyền đến hơi ấm từ tấm lưng tiếp xúc da thịt, tất cả đều rõ ràng vô cùng.

Đêm hôm đó cậu chưa từng ngủ yên, mấy lần muốn vào phòng nhìn người đang ngủ trên giường kia, đều cứng rắn kiềm chế lại. Đã không có một chút khả năng, thì đừng để chính mình có chút nào ảo tưởng và lưu luyến, cậu vẫn phải lý trí và kiên định. Cho nên, cậu không hỏi cô chuyện cũ, không hỏi tuổi của cô, không hỏi cô tốt cục học trường nào, bởi vì, tất cả đều không cần thiết.

Lần thứ ba thấy cô, là ở nơi đón tiếp sinh viên mới vào khai giảng tháng chín, thời tiết thành phố W tháng chín vẫn nóng nực như vậy, cô vừa lau mồ hôi, vừa không ngừng đưa cốc nước cho tân sinh viên, chỉ đường cho tân sinh viên, dẫn đầu đám tân sinh viên đi nộp học phí, đi làm quen với căng-tin. Lúc đó cậu mới biết, hóa ra cô cũng là sinh viên đại học W, sinh viên khoa Y học lâm sàng hai, học tỷ của cậu.

Cô nhìn thấy cậu, ban đầu là kinh ngạc, sau đó lao lên phía trước, hưng phấn đảo quanh: “Ninh Tần! Cậu là tân sinh viên trường chúng tôi sao? A đúng rồi! Cậu đã nói là được tuyển thẳng vào đại học W mà, tên tiểu quỷ này! Tôi đã phải khổ sở suốt ba năm đấy! Cậu...”

Cậu mỉm cười nghe cô ồn ào, để cô tùy ý nhiệt tình nhận công việc chỉ dẫn cho cậu, nhìn bộ dạng hận không thể nói ra tất cả kinh nghiệm của cô, ví dụ như đồ bày bán trong trường ngàn vạn lần không được mua, ví dụ như gần đây có siêu thị nào nhưng lại bán rất đắt, ví dụ như trong trường đâu là tòa giảng đường, đâu là dãy hành chính, không có việc gì thì dừng chạy về phía đó.

Cậu nghĩ: như vậy cũng tốt, cứ dừng lại ở quan hệ đàn chị đàn em, không có viễn vông sẽ không có thất vọng.

Sau ngày đó, cậu không cố tình đi tìm Bạch Thiên Trương, cô cũng không cố duy trì quan hệ thân thiết với cậu. Rất nhanh, cậu đã biết được các sự tích của Bạch Thiên Trương từ các học trưởng, học tỷ, đồng thời cũng biết Ngôn Mạch.

Năm năm đại học đã nhanh chóng trôi qua, trong thời gian đó, với vẻ ngoài nổi bật, cậu có không ít nữ sinh theo đuổi và gửi thư tình. Cậu từ chối từng người. Bạn cùng phòng từng cười nhạo cậu là người tu hành thanh tâm quả dục. Cậu mỉm cười không phản bác, cậu nghĩ, năm xưa của cậu thật yên bình, bằng phẳng không sóng gió. Bạch Thiên Trương chỉ tình cờ quấy lên vài bọt nước nhỏ, vẫn không đủ làm rung chuyển toàn bộ lòng sông.

Ninh Tần tiếp tục đi lên phía trước, một hành lang dài, hai bên đều là phòng bệnh, lúc đi qua một gian phòng, cậu dừng bước, nhìn vào trong. Người phụ nữ mang thai nằm trên giường nhả mặt không chịu ăn canh, người đàn ông anh tuấn vẫn chưa từ bỏ ý định dỗ dành cô: “Thiên Trương, uống một ngụm thôi, một ngụm là được rồi. Anh đã phải nấu vất vả lắm đấy.”

Bạch Thiên Trương chán ghét nhìn bình canh: “Ngôn Mạch, chính là anh nấu nên em mới không uống. Khả năng nấu nướng của anh thực sự làm đất trời biến sắc, cỏ cây đau lòng, có trời mới biết em uống vào rồi có sinh ra một người ngoài hành tinh hay không?”

“Khụ khụ, Thiên Trương...”

Đoạn đối thoại bên trong vẫn đang tiếp tục. Ninh Tần lắng lắng nghe trong chốc lát, mỉm cười bỏ đi.

Năm xưa của cậu, vẫn thật trống trải. Cách sông núi, chỗ nước cạn, thỉnh thoảng dậy lên vài gợn sóng, nhưng rất nhanh lại trở về phẳng lặng, vốn vẫn như vậy, yên bình mà tịch mịch.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-truong-nhuc-cot-dau>